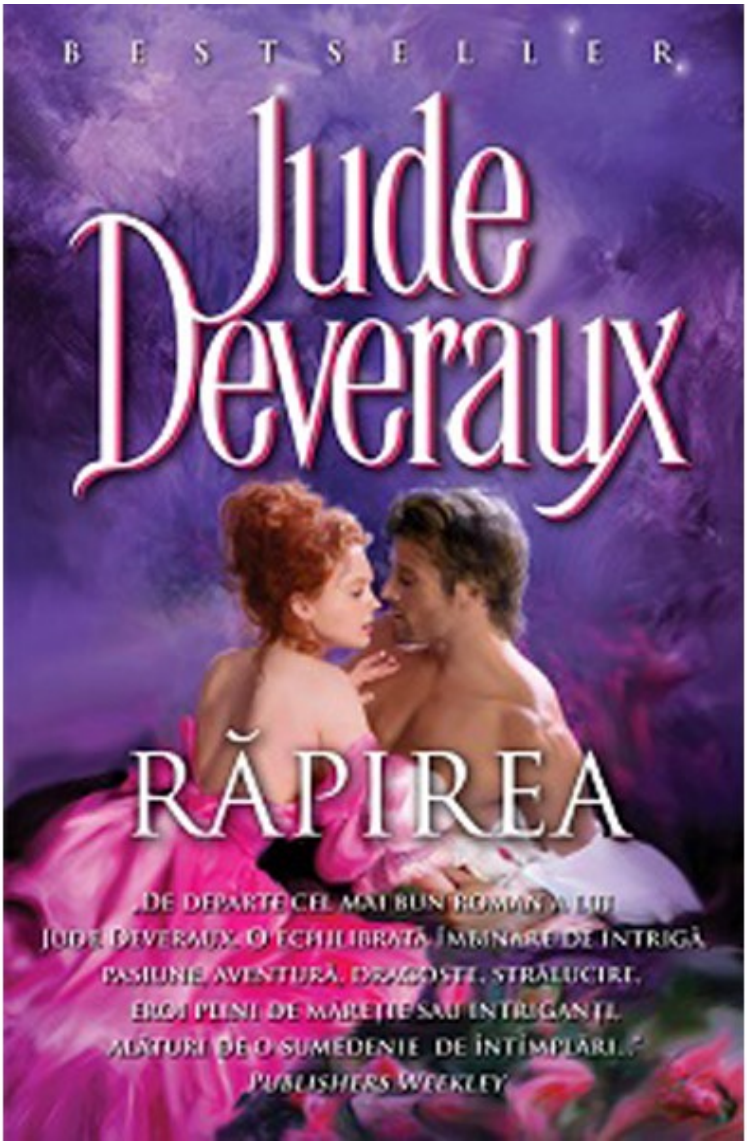
BESTSELLER
Jude Deveraux
RĂPIREA
„De departe cel mai bun roman a lui Jude Deveraux. O echilibrată îmbinare de intrigă, pasiune, aventură, dragoste, strălucire, eroi plini de măreție sau intriganți. Ajunși de o sumedenie de întâmplări.”
Publishers Weekley

JUDE DEVERAUX

RĂPIREA

MOUNTAIN LAUREL by JUDE DEVERAUX

CAPITOLUL 1

Colonelul Harrison citi scrisoarea pentru a doua oară. Apoi se lăsă să alunece în scaun şi zâmbi. Nu putea fi decât un răspuns la o rugăminte, se gândi el. Asta era singura interpretare pe care o dădea scrisorii: un răspuns la o rugăminte.

Dar, ca să fie sigur că înţelesese corect, îşi mai aruncă o dată ochii pe ea. Generalul Yovington emisese un ordin din Washington DC, conform căruia locotenentul IK Surrey urma să-şi părăsească postul, din compania J-Dragoni, pentru o nouă misiune. Dar, de vreme ce locotenentul murise în urmă cu o săptămână, colonelul Harrison trebuia să găsească pe altcineva care să-i ia locul.

Un zâmbet larg lumină faţa colonelului Harrison. Îl alesese pe căpitanul CH. Montgomery să ia locul locotenentului Surrey. Locotenentului, înlocuit acum de căpitanul Montgomery, i se cerea, să escorteze o cântăreaţă de operă, din străinătate, până la minele de aur din regiunea Colorado. El urma să rămână împreună cu ea şi cu mica ei suită, compuşi din muzicieni şi servitori, atâta timp cât doamna avea nevoie de serviciile lui. Misiunea lui era de a o proteja de orice pericol ce s-ar fi

putut abate asupra ei şi de a face tot posibilul să se simtă bine în timpul călătoriei.

Colonelul Harrison puse scrisoarea la o parte, ţinând-o între degete, cu o asemenea grijă, de parcă ar fi fost o relicvă de-o valoare inestimabilă; pe faţă îi apăru un zâmbet larg. Damă de companie, se gândi el. Falnicul şi puternicul căpitan Montgomery va primi ordinul de a fi, nici mai mult nici mai puţin, decât damă de companie. Ba mai mult, căpitanul Montgomery va fi obligat să părăsească Fort Breck.

Colonelul Harrison trase puternic aer în piept, la gândul că întreaga comandă a fortului va fi în mâinile sale, nemaiavând deloc de-a face cu perfecţiunea şi cunoştinţele exacte ale căpitanului Montgomery. De acum încolo, nu va mai trebui ca oamenii să se uite în ochii comandantului lor pentru orice fel de aprobare de a executa ordine, sau pentru a cere permisiunea de-a face ceea ce-i rugase el, colonelul.

Colonelul Harrison se duse cu gândul în urmă cu un an, când venise pentru prima dată la Fort Breck. Colonelul Collins era un prost bătrân şi beţiv. Singura preocupare a lui fusese aceea de a supravieţui până la pensionare, de a pleca din ţinutul acesta, populat doar de indieni, şi de a se

întoarce în Virginia, acolo unde oamenii duceau o viaţă civilizată. El fusese bucuros să-şi transfere toate atribuţiile adjunctului său, căpitanul Montgomery. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Era de ajuns să-i cunoşti palmaresul! La optsprezece ani intrase în armată; în următorii opt ani de instrucţie îşi făcuse, nu prea uşor, drum spre rangurile superioare; începuse ca simplu soldat şi, ulterior, dând dovadă de un extraordinar eroism pe câmpul de luptă, a fost avansat la gradul de ofiţer. În doar trei ani a obţinut titlul de căpitan, de la locotenent secund, şi, fără îndoială, în câţiva ani va fi mai mare în grad decât colonelul Harrison; nu că n-ar fi obţinut pe merit toate gradele din armată, în niciun caz. După cum spunea chiar colonelul Harrison, căpitanul Montgomery era tipul perfect de militar. Nu-şi pierdea cumpătul în timpul luptei celei mai crâncene, dar nici capul. Era generos, onest şi înţelegător cu oamenii din subordinea sa, aşa că toţi credeau că el e cel care conduce fortul. Ofiţerii se duceau la el cu problemele lor, soţiile ofiţerilor roiau în jurul lui, făcându-i ochi dulci şi cerându-i părerea în legătură cu evenimentele sociale. Căpitanului Montgomery nu-i plăcea băutura şi el nici nu frecventa bordelul din apropierea fortului; nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut enervându-se. Era, de fapt, bun

la orice. Călărea ca un jocheu şi putea găuri, din goana calului, ochiul unui curcan aflat la o depărtare de o sută de yarzi. Cunoştea limbajul indian al semnelor şi se descurca destul de bine în vreo şapte dialecte. Până şi indienii îl plăceau al naibii de mult şi ziceau că e un om în care poţi să-ţi pui nădejdea şi pe care poţi să-l respecţi. Mai bine ar fi murit decât să-şi calce cuvântul.

Părea că toată lumea îl iubeşte, îl respectă şi îl admiră pe căpitanul Montgomery; ba unii chiar îl venerau. Toţi, cu excepţia colonelului Harrison, care, nu că nu-l iubea, ba chiar îl ura sau, mai bine zis, pur şi simplu îl detesta. Orice reuşită a căpitanului îl făcea pe colonel să-l dispreţuiască şi mai mult. Soldaţii în termen aflară curând, la numai o săptămână de la venirea colonelului Harrison, că acesta nu avea nici cea mai mică idee despre viaţa din Vest. Şi acesta era purul adevăr. Era prima oară în viaţa lui când se afla într-o misiune la vest de Mississippi. Căpitanul Montgomery nu se oferise să-l înveţe pe colonel cum să ţină hăţurile fortului în actuala sa situaţie. Era mult prea politicos, dar, în cele din urmă, colonelul a fost nevoit să-i pună câteva întrebări. Căpitanul avea răspuns la toate întrebările, ştia toate răspunsurile, şi ştia întotdeauna cum să aplaneze o ceartă.

Abia după cinci luni de la venirea sa în Fort Breck, colonelul începu să-l urască pe omul care avea în buzunar răspunsul la orice problemă. Colonelul avea o fiică de şaisprezece ani care, practic, leşina la vederea unui bărbat, lucru care nu-l prea avantaja în faţa celorlalţi.

Indignarea colonelului Harrison ajunsese la culme, vara trecută, într-o dimineaţă toridă, când, în mod josnic, ordonase ca soldatul care nu reuşise să se trezească la timp, pentru instrucţie, să primească douăzeci de bice pe spinare. Era scârbit de moarte de beţiile care se ţineau lanţ în fort, aşa că vru să dea un exemplu, pedepsind un soldat. Nu luă în seamă privirile pline de ură ale celorlalţi, dar simţi un gol în stomac. De fapt, el nu era un om rău, dar tot ce dorea era să întărească disciplina în acest loc.

Când căpitanul Montgomery ieşi la careu şi se opuse acestei pedepse, colonelul Harrison văzu roşu înaintea ochilor, îi aduse la cunoştinţă căpitanului că fortul se afla sub comanda lui şi că, dacă nu voia să-şi asume pedeapsa soldatului, să nu se amestece. De-abia când îl văzu pe Montgomery că-şi scoate tunica, colonelul îşi dădu seama ce avea de gând să facă.

Aceea a fost cea mai nenorocită dimineaţă din toată viaţa sa de colonel şi şi-ar fi dorit nespus să se fi putut

duce să se culce şi să sară peste ea. Căpitanul Montgomery – curajosul şi desăvârşitul căpitan Montgomery – încasă cele douăzeci de lovituri de cravaşă. O clipă, colonelul avu impresia că se pregătea o răzmeriţă atunci când toţi recruţii refuzară să pună mâna pe cravaşă. În cele din urmă, un locotenent-colonel biciui spatele vânjos al lui Montgomery şi, după ultima lovitură, aruncă cravaşa în noroi şi se întoarse către colonel aruncând scântei de ură din privire.

— Altceva... domnule? şuieră el printre dinţi.

Timp de două săptămâni de-abia dacă cineva îi adresă vreun cuvânt colonelului, inclusiv fiica şi soţia sa. În ceea ce-l priveşte pe căpitan, acesta se întoarse la datorie chiar a doua zi dimineaţă, fără măcar să facă nici cea mai mică strâmbătură de durere, deşi, probabil, că avea dureri insuportabile. Faptul că nici măcar nu se dusese la infirmerie, pentru câteva zile a pus capăt la toate. Începând cu acea zi, colonelul Harrison nici măcar nu se mai strădui să-şi ascundă dispreţul faţă de căpitan. Fireşte, căpitanul nu lăsă să-i scape niciunul din sentimentele ce le nutrea faţă de colonel; de bună seamă, fiindcă oamenii perfecţi, ca Montgomery, nu-şi trădează sentimentele. El continuă să fie acelaşi căpitan desăvârşit de mai înainte:

prietenos cu bărbaţii, galant cu femeile. Un bărbat demn de toată încrederea. Un bărbat care, după spusele colonelului Harrison, avea nervi de oţel. Un bărbat pe care nu l-ai fi prins niciodată pe picior greşit. Un călăreţ neîntrecut şi un ochitor de elită. Un bărbat care, probabil, ar fi stat în faţa morţii cu zâmbetul pe buze.

Dar de data asta, se gândi colonelul, era momentul să se debaraseze de această perfecţiune întruchipată. Generalul Yovington îi ceruse o escortă pentru o cântăreaţă ambulantă, de operă, iar el avea să-l trimită pe ilustrul căpitan Montgomery.

— Sper să fie o grăsană! zise colonelul cu voce tare. Sper să fie grasă.

— Ce-aţi spus, domnule? întrebă caporalul care şedea la masa din capătul celălalt al încăperii.

— Nimic, mârâi colonelul. Trimite-l pe căpitanul Montgomery la mine şi apoi poţi să pleci. Colonelul nu luă în seamă privirea pe care i-o aruncă subalternul.

Prompt ca întotdeauna, căpitanul Montgomery îşi făcu apariţia, în timp ce colonelul încerca cu greu să nu schiţeze niciun gest. Pe uniforma albastră, impecabilă, a căpitanului, nu se zărea nici cel mai mic fir de praf; în sinea sa colonelul bănuia că-i fusese făcută, special, pe

măsură, deoarece căpitanul avea un metru şi optzeci de centimetri înălţime.

— M-aţi chemat, domnule? întrebă căpitanul Montgomery luând poziţie de drepţi.

Colonelul Harrison se întrebă dacă l-ar putea vreodată tulbura ceva pe acest om.

— Am un ordin pentru dumneata, din partea generalului Yovington. Ai auzit vreodată de numele acesta?

— Da, domnule. Cum de-i trecu colonelului prin gând că Montgomery n-ar fi ştiut să răspundă la orice? Se ridică de la biroul său, îşi împreună mâinile la spate şi începu să se plimbe de colo-colo, prin cameră. Trebuia să-şi reţină orice urmă de satisfacţie din voce.

— După câte ştii, generalul Yovington e un om de seamă şi orice hotărâre a sa e pe deplin justificată. Nu cred că ar permite unor persoane, ca dumneata sau ca mine, să cunoască adevăratele raţiuni ale hotărârilor sale, dar, în cele din urmă, atât dumneata cât şi eu suntem soldaţi şi datoria noastră este aceea de a executa un ordin, nu de a-l comenta. Îl privi pe căpitan drept în ochi. Pe faţa acestuia nu se citea nici nerăbdare, nici nelinişte; nimic altceva decât calmul acela pe care îl afişa întotdeauna. Poate că, în cele din urmă, el va fi cel care îi va sfâşia această

mască de calm. Ar fi în stare să-şi pună în joc solda pe o lună întreagă, numai s-o poată face. Colonelul se îndreptă spre biroul său şi luă scrisoarea în mână.

— Am primit asta de dimineaţă, printr-un curier special. Este de maximă importanţă. Dintr-un motiv sau altul generalul pare a fi, să zicem, foarte ataşat de o cântăreaţă de operă, iar acum această doamnă doreşte să cânte în faţa minerilor de la minele de aur, aşa că el doreşte o escortă militară pentru protecţia ei.

Colonelul se uita intens în ochii căpitanului Montgomery –, avea privirea aţintită asupra lui, căci nu voia să-i scape nici cea mai mică reacţie a sa.

— Generalul îl desemnase pe locotenentul Surrey pentru această misiune, dar, după cum ştii, nu mai poate fi vorba despre el, aşadar, după ce-am analizat îndelung situaţia şi posibilitatea de a-l înlocui cu altcineva, te-am ales pe dumneata, căpitane.

Colonelul Harrison era cât pe ce să sară în sus de bucurie văzând cum Montgomery clipeşte des de câteva ori şi-şi încleştează gura.

— Ţi se cere să preîntâmpini orice pericol s-ar abate asupra ei, să eviţi ca indienii s-o stânjenească în vreun fel, să-i opreşti pe mineri să-i facă avansuri, într-un cuvânt s-o

faci să se simtă cât mai bine. Cred că asta înseamnă să ai grijă ca să fie bine hrănită, iar apa cu care se spală să fie potrivită.

— Cu respect, îmi permiteţi să refuz această misiune, domnule, spuse căpitanul Montgomery, luând din nou poziţie de drepţi, aţintindu-şi privirea înainte, la câţiva centimetri deasupra capului grizonat al colonelului. Colonelul nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Nu-i o rugăminte, ci un ordin. Nu ai fost rugat, ţi s-a ordonat. Nu-i o invitaţie pe care poţi s-o refuzi. Spre uimirea colonelului, Montgomery renunţă la ţinuta sa rigidă şi, fără să ceară permisiunea, se aşează pe un scaun; apoi îşi scoase o ţigară de foi din buzunarul interior al tunicii.

— O cântăreaţă de operă? La naiba, ce ştiu eu despre o cântăreaţă de operă?

Colonelul ştia că trebuia să-l admonesteze pe căpitan pentru că se aşezase fără să-i ceară permisiunea, dar, în ultimul an, măcar învăţase că armata din Vest nu se asemăna cu nimic cu cea din Est, unde disciplina era pe deplin înţeleasă. Şi apoi nu putea să nu se bucure de mina consternată a căpitanului cel desăvârşit.

— Ei, hai, căpitane, n-ai decât să-ţi imaginezi. Cine s-ar

pricepe mai bine ca dumneata la aşa ceva? Trebuie să recunosc că, în întreaga mea carieră de douăzeci de ani de serviciu militar, nu am văzut pe cineva care să aibă o reputaţie mai bună ca a dumitale. Ridicat în grad pe câmpul de luptă şi, în acelaşi timp, un sfetnic de netăgăduit pentru orice ofiţer. Dumneata ai luptat deopotrivă cu albii, şi cu indienii; ai prins şi nelegiuiţi, şi renegaţi. Eşti, prin excelenţă, un bărbat, dar poţi da sfaturi şi doamnelor, despre cum se aranjează o masă; apoi, după spusele lor, eşti un dansator înnăscut. Zâmbi atunci când căpitanul Montgomery îi aruncă o privire plină de duşmănie. Niciodată nu renunţase la aspectul său imperturbabil, nici chiar în ziua în care încasase cele douăzeci de bice în locul soldatului.

— Ce legătură e între Yovington şi ea?

— Generalul Yovington nu mi-a făcut nicio destăinuire în acest sens. El a emis doar ordinul. Va trebui să pleci mâine, în zori. După câte ştiu, femeia se află deja în munţi; a ajuns acolo prin mijloace proprii. O vei recunoaşte după... Se uită din nou la scrisoare, stăpânindu-şi cu greu un zâmbet, apoi continuă: călătoreşte într-o caleaşcă, puţin modificată. E roşie şi are... să văd, numele La Reina, pictat pe o latură. La Reina e numele cântăreţei. Am auzit

că e foarte bună. Mă refer la voce. Nu mai ştiu la ce se pricepe în afară de asta. Generalul nu m-a informat.

— Călătoreşte într-o caleaşcă?

— Da, una roşie. Colonelul Harrison îşi permise un zâmbet vag. Ei, hai, căpitane, doar nu e o misiune aşa de grea. Gândeşte-te cum o să arate palmaresul tău după asta. Gândeşte-te la ce va urma. Dacă îţi faci datoria cum se cuvine, vei deveni curând însoţitorul fiicelor de generali. Sunt sigur că propria mea fiică îţi va da o recomandare favorabilă. Brusc, căpitanul Montgomery se sculă în picioare.

— Cu tot respectul, domnule, nu pot face asta. Trăim o perioadă de prea mare nelinişte şi datoria mă cheamă în altă parte. Sunt atâţia colonişti care au nevoie de protecţie, ca să nu mai vorbim de disputele referitoare la sclavie sau la posibilitatea unui război. Nu cred că-mi pot permite să-mi părăsesc postul ca să... Colonelul Harrison îşi pierdu simţul umorului.

— Căpitane, aceasta nu este o rugăminte. E un ordin. Fie că-ţi place, fie că nu, consideră-te în misiune pe o perioadă nedefinită. Vei sta în preajma acestei femei câtă vreme va dori ea. Vei merge alături de ea, unde-ţi va spune, vei face tot ce ţi se va cere, chiar să împingi

caleaşca pentru a o scoate din noroi. Dacă nu execuţi ordinul, te voi arunca în închisoare, te voi deferi Curţii Marţiale, vei fi acuzat de trădare şi vei fi împuşcat. Dacă va fi nevoie, eu voi fi cel care va apăsa pe trăgaci. Ai înţeles? M-am făcut înţeles sau nu?

— Da, domnule, răspunse căpitanul Montgomery printre dinţi.

— Bine, atunci du-te şi strânge-ţi lucrurile. Trebuie să pleci mâine, în zori.

Colonelul observă că Montgomery voia parcă să spună ceva.

— Ce e? şuieră el.

— Toby, fu tot ce putu să spună căpitanul printre dinţii încleştaţi.

Aşadar, căpitanul avea şi el, ca toată lumea, problemele lui, se gândi colonelul, gata să-l contrazică mai departe, menţionându-i că ordinul nu-l prevăzuse şi pe soldatul vorbăreţ şi sfrijit, care abia dacă-i ajungea căpitanului până la umăr. Dar colonelul îşi aminti foarte clar de furia recruţilor din ziua în care căpitanul încasase bătaia, în locul soldatului, şi zise:

— Bine. Ia-l. Oricum, aici nu ne e de niciun folos. Căpitanul dădu din cap în semn de mulţumire, dar nu rosti

niciun cuvânt, în timp ce se întoarse pe călcâie şi părăsi biroul colonelului.

După plecarea căpitanului, colonelul se afundă comod în scaun şi lăsă să-i scape un oftat de uşurare, dar, în acelaşi timp, se simţi puţin nervos. Va putea el oare să ţină în mână acest fort, în care domnea lipsa de disciplină şi în care majoritatea soldaţilor erau ţărani ce se înrolaseră numai ca să aibă unde să-şi umple burţile? Jumătate din ei erau mai tot timpul beţi şi cu greu îi puteai opri pe cei ce voiau să dezerteze. Rezultatele obţinute de el în ultimul an, fuseseră mulţumitoare, dar ştia bine că i se datorau, în mare parte, căpitanului Montgomery. Va putea oare să stăpânească fortul, de unul singur?

— La naiba, zise el, furios, închizând cu zgomot un sertar al biroului. Desigur că va putea comanda fortul de unul singur.

Ring Montgomery – Ring era numele lui prescurtat – privi îndelung femeia, printr-o lunetă pe care apoi o strânse furios.

— Ea e? întrebă Toby din spatele lui. Eşti sigur că ea e? Era cu un cap mai scund decât Ring, avea părul vâlvoi şi pielea de culoarea sucului de nuci.

— Crezi că sunt multe nebune care să călătorească

singure, spre un oraş de patruzeci de mii de mineri?

Toby luă luneta şi privi. Erau pe vârful unui deal şi priveau în jos, spre o vâlcea lină, unde staţiona o caleaşcă nouă, de un roşu-aprins, în lumina apusului; nu departe de ea era înălţat un cort. În faţa caleştii, la o masă, stătea o femeie care-şi lua, fără grabă, cina, în timp ce era servită de o femeie blondă.

Toby coborî luneta spre ele.

— Ce crezi că mănâncă acolo? Parcă aş vedea ceva de culoare verde, în farfurie. Crezi că e mazăre? Sau poate că e fasole verde. Că doar n-o fi carne verde, aşa cum ne dă nouă la popotă.

— Ce-mi pasă mie ce mănâncă? Fir-ar să fie, Harrison ăsta! Lua-l-ar dracu şi aici şi pe lumea cealaltă! Nenorocitul. Nepriceputul. Doar pentru că nu e în stare să ţină în mână un fort de mărimea fortului nostru, mă îndepărtează pe mine, ca să-şi facă jocul lui murdar.

Toby căscă. Mai auzise asta de mii de ori înainte. El fusese, în permanenţă, alături de Ring, de când acesta era un puşti; poate că altora le părea indiferent, dar el ştia adevărul adevărat.

— Ar trebui să îi zici sărumâna, băiete. Ne-a ajutat să ieşim din fortul ăla uitat de Dumnezeu şi ne-a adus aici,

unde al nostru e aurul, măcar de l-am scoate noi, cu mâinile goale...

— Avem o misiune şi intenţionez s-o îndeplinesc.

— Matale aveţi dreptate, domle, da io nu mi-s din armată. Ring începu să-i amintească lui Toby de uniforma pe care o purta, dar ştia bine că-şi răceşte gura degeaba. Toby era în armată numai pentru Ring şi nu din alte motive. Care era scopul armatei sau care erau îndatoririle în cadrul armatei, acestea erau lucruri de neînţeles pentru Toby.

În schimb, ele erau totul pentru Ring. El se afla în armată încă dinainte de a-i creşte primele tuleie; încercase întotdeauna să-şi facă datoria, să fie onest, să afle unde este nevoie de el şi să dea o mână de ajutor. Până anul trecut, când colonelul Harrison luase comanda, fusese mulţumit şi obţinuse o mulţime de succese. Harrison era un tâmpit incompetent, un om care niciodată în viaţa sa nu luase parte la nicio acţiune, un şoarece de bibliotecă oarecare, care fusese trimis în Vest şi habar n-avea ce trebuia să facă. Îşi revărsa furia nepriceperii pe umerii căpitanului, făcându-l pe Ring responsabil de tot ce nu era el în stare să facă.

— Acum mănâncă altceva, zise Toby uitându-se prin

lunetă. Crezi că e salată de lăptuci? Sau poate de morcovi? Crezi că mai are ceva pe lângă biscuiţii ăia fără sare?

— Ce dracului mă interesează pe mine ce mănâncă ea? Se dădu câţiva paşi înapoi de la buza dealului. Ar trebui să facem un plan. Mai întâi de toate, femeia asta nu-i nici bună, nici rea. Dacă ar fi bună, n-ar avea ce căuta aici singură, iar dacă ar fi rea, n-ar avea nevoie de o escortă. Oricum ar fi, n-are nevoie de mine.

— Ce scrie acolo pe portiera caleştii?

Ring se opri din mărşăluit şi făcu o grimasă.

— La Reina, ducesa care cântă.

Mai aruncă o privire spre caleaşca roşie.

— Toby, trebuie neapărat să facem ceva. Doar n-o s-o lăsăm pe tânăra asta să intre în zona minelor. Sunt convins că habar n-are în ce se bagă. Dacă şi-ar da seama la ce se expune, s-ar întoarce la locul ei de origine.

— La locul ei de ce? zise Toby.

— De origine. Adică acolo de unde a venit.

— Ştii, chiar mă gândeam, cum de-a venit de una singură, de-aşa de departe. Crezi că a mânat singură caleaşca?

— Sfinte Dumnezeule! Fireşte că nu. Nu se mână aşa uşor.

— Atunci, unde-s vizitii?

— Nu ştiu, zise Ring, dând din mână în semn că vrea să fie lăsat în pace. Poate au părăsit-o, să se ducă să lucreze la minele de aur. Cred că femeia îmi va fi recunoscătoare dacă îi voi spune ce riscuri presupune călătoria pe care are de gând s-o facă.

— Hmmm! mormăi Toby. Niciodată n-am văzut sau n-am auzit de vreo femeie recunoscătoare. Ring luă luneta de la Toby şi mai privi o dată.

— Ia priveşte-o! Stă acolo şi mănâncă, liniştită, şi, dacă nu mă înşel, are o farfurie din cel mai fin porţelan. Nu prea pare să fie o femeie obişnuită să înfrunte greutăţile dintr-o tabără de căutători de aur.

— Mi se pare nostimă. E cam plinuţă de la talie în sus. Mie îmi place ca partea de la talie în sus să fie mai plinuţă. Şi dacă spun tot adevărul, îmi place mai plinuţă şi de la talie în jos. De aici, însă, nu-i văd faţa.

— E cântăreaţă de operă, nu-i balerină, i-o reteză scurt Ring.

— Da, înţeleg. Balerinele se culcă cu minerii; cântăreţele de operă cu generalii.

Ring îl străfulgeră cu privirea, iar Toby îl privi îndelung, până când căpitanul renunţă.

— Bine. Iată care-i planul: o să-i facem o mică demonstraţie de ceea ce înseamnă Vest, o să-i arătăm la ce surprize să se aştepte când va ajunge în taberele de mineri.

— Doar n-o s-o foloseşti ca pe-o ţintă, nu?

— Bineînţeles. Poate n-ar fi rău s-o sperii puţin şi să o readuc la realitate.

— Grozav! zise Toby oftând. Şi atunci o să ne întoarcem la Fort Breck şi la colonelul Harrison, care va fi tot atât de bucuros să te revadă pe cât ar fi dacă ar vedea o bandă de apaşi. Doar ştii bine că nu te poate suferi.

— Nici eu pe el. Da, o să ne întoarcem la Fort Breck, dar ca să-mi cer transferul.

— Bine. Peste vreo patru-cinci ani, o să putem ieşi din văgăuna aia. Până atunci, abia dacă o să mai ai câteva fâşii de piele pe spate, tot încercând să faci pe eroul ca să-i impresionezi pe ceilalţi. Ţi-ar plăcea s-o sperii puţin pe cocoană, nu? N-ar fi mai bine să te duci să-i spui că nu vrei s-o însoţeşti prin ţinuturile aurifere?

— Ea singură trebuie să hotărască dacă vrea să se întoarcă la civilizaţie sau nu. Altfel n-am să fiu niciodată eliberat de îndatoririle mele faţă de ea.

— Aşadar te-ai hotărât s-o sperii ca să tragi tu foloasele,

nu ca s-o salvezi pe ea.

— Ai o viziune foarte pesimistă asupra vieţii. O să fie bine pentru amândoi, dacă ea hotărăşte să se întoarcă. Ei, ce faci, vii cu mine sau nu?

— Că doar n-o să pierd un asemenea spectacol. Poate ne oferă ceva de mâncare. Sper din tot sufletul să nu cânte. Nu-mi place opera nici de frică.

Ring îşi potrivi uniforma pe corp şi-şi aranjă sabia lungă de la şold.

— Hai să terminăm odată. Am multe lucruri de făcut la fort.

— Ca de pildă, ce? Să-l împiedici pe bătrânul Harrison să te omoare?

Ring nu răspunse, deoarece, în acel moment, tocmai urca în şa.

CAPITOLUL 2

Maddie scoase din cufăr fotografia surorii ei mai mici şi se uită la ea. Era aşa de absorbită, că nici nu auzi când Edith intră în cort.

— Doar n-o să te porneşti iar pe plâns, zise ea întinzând un pled peste patul de campanie care-i servea drept culcuş.

— Nu, bineînţeles că nu, i-o retează Maddie. Ai pregătit ceva de mâncare, că mor de foame?

Edith dădu la o parte o şuviţă blondă de păr ce-i intrase în ochi; nici ea, nici părul nu străluceau de curăţenie.

— Crezi că ţi-ai putea schimba hotărârea?

— Nici vorbă. Am făcut întotdeauna ceea ce am considerat că trebuie. Dacă trebuie să cânt în faţa unei adunături de mineri, plini de praf, hoţi şi inculţi, numai ca să-mi salvez sora, atunci aşa o să fac. Maddie o privi ca pe un ghimpe în ochi pe această femeie care era când doamnă de companie, când servitoare. Ce, ţi-ai obosit picioarele?

— Nu eu sunt cea care are o soră pe care au de gând s-o omoare. Şi apoi, chiar dacă ar ţine-o închisă la ei, n-ar fi treaba mea. Planul meu e să-mi fac rost de un miner

bogat, să-l fac să se însoare cu mine, şi să-mi fac şi eu un cămin.

Maddie se mai uită o dată la fotografie, apoi o puse deoparte.

— Vreau să pun lucrurile la punct, cât mai repede cu putinţă, şi s-o eliberez pe sora mea. Să cânt pe rând, în şase tabere de mineri. Asta-i tot ce am de făcut, iar apoi mi-o vor da îndărăt.

— Asta s-o crezi tu. Nu ştiu ce te face să ai atâta încredere în ei.

— Generalul Yovington mi-a promis că o să mă ajute, iar în el am toată încrederea. Când totul se va sfârşi cu bine, mă va ajuta să-i dau în judecată pe cei ce au răpit-o.

— Tu ai mai multă încredere în bărbaţi decât în mine, spuse Edith scuturând aşternuturile înainte de a le întinde pe pat. Eşti gata să... dar se opri la vederea unei umbre mari şi întunecate ce apăru la intrarea în cort. Iar a venit.

Maddie îşi ridică privirea, apoi se strecură afară din cort. Se întoarse numai după câteva minute.

— S-ar putea să avem necazuri, spuse ea. Să fim foarte atente în seara asta.

O oră mai târziu, tocmai când Maddie îşi terminase cina, ridicându-şi ochii spre cer, văzu doi soldaţi, sau mai bine

zis, un soldat şi jumătate; unul dintre ei era îmbrăcat într-o uniformă de o croială impecabilă, care-i venea de minune. Era călare pe un cal care părea că se trăgea din calul lui Adam. Celălalt bărbat, cam jumătate din înălţimea primului, părea să-şi fi croit cămaşa dintr-o grămadă de zdrenţe murdare. Pe piepţii cămăşii erau cusute, din petice, o mulţime de buzunare, care de care mai umflate.

— Bună, spuse ea, zâmbind. Aţi venit numai să-mi ţineţi companie la o ceaşcă de ceai şi la o felie de plăcintă cu mere?

Bărbatul cel voinic era, după cum îşi putu da seama Maddie, foarte arătos; părul negru şi creţ îi ieşea de sub borul pălăriei. Avea ochi negri şi pătrunzători, sprâncene bine conturate, mustaţă neagră şi stufoasă. O privea cu ochi trişti.

— Ceai adevărat? întrebă mărunţelul, a cărui piele măslinie părea că se mişcă în permanenţă în timp ce vorbea. Unul dintre incisivi era lipsă. Şi mere adevărate? Şi plăcintă adevărată?

— De bună seamă că da. Hai, ţineţi-mi companie. Mărunţelul descăleca într-o clipă, înainte ca Maddie să fi terminat de turnat ceaiul. Când apucă ceaşca, mâna îi tremură puţin, de emoţie. Ea umplu o altă ceaşcă şi i-o

întinse căpitanului.

— Căpitane, îi spuse ea tânărului, uitându-se la galoanele duble, de argint, de pe umerii lui.

El nu luă în seamă ceaşca întinsă, ci-şi mână calul mai aproape de masă. Aşa cum priveşte, stând călare, pare de doi metri, se gândi ea şi simţi c-o doare ceafa în timp ce se uita în sus către el.

— Dumneata eşti La Reina?

Avea o voce plăcută, dar impersonală.

— Da, zise ea zâmbind cât putu de seducător şi încercând să uite de durerea de la ceafă. La Reina este numele meu de artistă. De fapt, mă cheamă...

Nu mai apucă să zică nimic altceva, deoarece calul făcu o mişcare laterală, gata-gata să răstoarne masa, cu farfurii cu tot.

— Cuminte, Satan, zise bărbatul, stăpânindu-şi calul, în dreapta ei, mărunţelul se înecase cu ceai.

— Cum îţi e?

— Bine, răspunse mărunţelul rânjind. Satan a făcut asta, nu?

Maddie îi tăie o felie mare de plăcintă, o puse pe farfurie şi i-o întinse.

— Nu vrei să iei loc?

— Nu, coniţă, mulţam. O să admir spectacolul de aici, de unde sunt.

Maddie îl văzu îndepărtându-se, apoi se uită la călăreţ. Calul era atât de aproape încât era cât pe ce să mănânce, cu coada, firimiturile de pe masă.

— Nu ajung până la dumneata, căpitane, zise ea, ferind ceaşca de ceai de coada calului. El îşi băgă mâna în buzunarul interior al tunicii şi scoase de acolo o foaie de hârtie pe care i-o întinse.

— Am primit ordin din partea generalului Yovington să vă însoţesc prin taberele de mineri. Maddie zâmbi, în timp ce deschise scrisoarea. Ce grijuliu din partea generalului să-i acorde atât de multă protecţie.

— Ai fost ridicat în grad, spuse după ce citi numele scris în scrisoare. Felicitări căpitane, Surrey.

— Locotenentul Surrey a murit săptămâna trecută, iar eu am fost însărcinat să-i ţin locul. Generalul Yovington nu a fost încă informat nici de moartea locotenentului Surrey, nici de faptul că eu i-am luat locul în această misiune.

O clipă, Maddie rămase fără grai. Crezuse că generalul alesese un om căruia să-i fi spus motivul pentru care se afla la minele de aur. Crezuse că îi dăduse nişte ordine speciale acelui om. Ce-o să facă ea acum? Cum o să

reuşească să facă ce avea de făcut, cu doi soldaţi care nu erau buni decât s-o privească pe furiş. Oricum, era obligată să se debaraseze de omul acesta.

— Foarte amabil din partea dumitale, zise ea, împăturind scrisoarea. Şi cât de amabil din partea generalului Yovington; dar cred că nu-i nevoie să fiu escortată de nimeni.

— Da, de altfel nu e câtuşi de puţin în avantajul armatei să pună la dispoziţie ofiţeri care să însoţească o cântăreaţă ambulantă, zise el privind-o de la înălţimea staturii sale. Maddie clipi nedumerită. Fireşte, nu intenţionase să fie atât de dur pe cât se dovedise a fi.

— Te rog, căpitane, n-ai vrea să bei ceaiul cu mine? Se lasă răcoare. Şi apoi calul dumitale o să-mi distrugă caleaşca. Făcu semn cu capul spre locul unde animalul şi începuse să lingă lemnul vopsit în roşu al caleştii.

Bărbatul îl înghionti cu genunchii în burtă pentru a-i distrage atenţia, apoi, câţiva metri mai încolo, descăleca, lăsând frâiele să-i atârne liber. Bine instruit, se gândi Maddie uitându-se la călăreţul care se apropia de ea. Pe cal sau nu, el părea aproape tot atât de înalt, iar ea trebui să facă un efort ca să-l privească în ochi.

— Ia loc, te rog, căpitane.

Nu se aşează, în schimb, cu vârful cizmei, scoase un taburet de sub masă şi-şi puse piciorul pe el; apoi, aplecându-se spre genunchi, îşi scoase din buzunarul din interiorul tunicii o ţigară de foi pe care şi-o aprinse.

Maddie îl privi fără să se amuze deloc de îndrăzneala şi obrăznicia lui.

— Doamnă, sper că sunteţi conştientă de ce vă aşteaptă.

— Mineri? Munţi?

— Neajunsuri, zise el, coborându-şi privirea spre ea.

— Da, sunt sigură că nu va fi uşor, dar...

— Dar, nimic. Sunteţi... Privi spre masa încărcată cu farfurii de porţelan. Desigur că nu ştiţi ce înseamnă neajunsurile. Cum aţi putea şti din moment ce, până acum, aţi dus viaţa răsfăţată a unei cântăreţe de operă?

Nu ştia nimic despre ea, căci, altfel, şi-ar fi dat imediat seama că verdele ochilor săi căpătase nuanţe întunecoase.

— Mă faceţi să cred că sunteţi un bun cunoscător de operă, căpitane. V-aţi petrecut mult timp din viaţă devotându-vă operei? Sunteţi cântăreţ? Tenor?

— N-are nicio importanţă cât ştiu sau nu ştiu despre operă. Am primit ordinul să vă însoţesc şi am convingerea

că, dacă aţi şti câte ceva despre pericolele care vă pândesc, aţi renunţa la acest plan, de-a dreptul nebunesc, de a dori să ajungeţi la minele de aur. Îşi luă piciorul de pe taburet şi-i întoarse spatele. Totuşi, sunt convins că aveţi motive dintre cele mai serioase: doriţi să aduceţi lumina culturii în noaptea minelor. O privi peste umăr şi zâmbi. Lăudabilă această atitudine nobilă de care daţi dovadă, dar ăştia nu sunt genul de oameni care să aprecieze o muzică bună.

— Da? zise ea, cu blândeţe. Şi ce muzică le-ar plăcea, oare?

— Melodii vulgare şi stridente, răspunse el repede. Dar, la urma urmei, nu despre calitatea muzicii este vorba acum, ci despre faptul că minele de aur nu sunt un loc potrivit pentru o doamnă.

La aceste vorbe, Maddie simţi cum o măsoară cu privirea de sus şi până jos şi că rezultatul acestei cercetări era în defavoarea ei. Parcă ar fi zis: dacă eşti o doamnă.

— Ţinuturi primejdioase, nu? Vorbea foarte încet, dar foarte clar. Anii de exerciţiu o făcuseră să-şi controleze perfect vocea.

— Mai rău decât vă închipuiţi... Se întâmplă nişte lucruri de... în fine, nu vreau să vă îngrozesc cu tot felul de

poveşti. Nu există niciun fel de lege, doar un grup de pază. Spânzurătoarea este cel mai violent, dar şi cel mai curat mod în care poate muri un om. Sunt mulţi hoţi. Îşi puse mâinile pe masă şi se aplecă spre ea. Mai sunt şi bărbaţi care atacă femei şi apoi profită de ele.

— Oh, vai de mine! Doamne Dumnezeule! zise ea ridicând ochii spre el. Şi ziceţi că n-ar fi bine să mă duc în tabere?

— Sub nicio formă. Reveni în poziţia iniţială şi din nou îşi stăpâni cu greu un zâmbet. V-am expus situaţia destul de clar.

— Da, destul de clar, cât se poate de clar. Spuneţi-mi căpitane, eh...

— Montgomery.

— Spuneţi-mi, căpitane Montgomery, dacă tot aţi fost scos temporar din funcţie, pentru a mă escorta pe mine, ce plan v-aţi făcut în această privinţă?

El se încruntă puţin, semn evident că orice întrebare, care s-o facă să afle câte ceva despre el, nu-l mulţumea câtuşi de puţin.

— Mă voi întoarce la Fort Breck şi-mi voi vedea de îndatoririle mele.

— Importante?

— Desigur! i-o reteză el. Toate îndatoririle unui soldat sunt importante.

— Inclusiv spălatul latrinei, zise mărunţelul, în timp ce se apropia de masă, întinzând farfuria goală. Câtu-i ziua de lungă nu-i nimic mai important decât să tai lemne de foc, să cari apă, să ridici noi construcţii necesare armatei şi...

— Toby! interveni scurt căpitanul Montgomery. Toby renunţă să mai vorbească, aşa că Maddie îi puse o felie de plăcintă în farfurie.

— Îmi cer scuze pentru soldatul meu, spuse căpitanul Montgomery. Foarte adesea el nu înţelege exact scopul nobil al armatei.

— Dar dumneavoastră? întrebă Maddie, mieros. Îi tăie o bucată de plăcintă, o aşeză pe farfuria pe care mai puse şi o furculiţă din argint masiv, apoi i-o întinse.

— Da, doamnă, eu înţeleg. Armata este făcută ca să apere ţara. Noi îi protejăm pe coloniştii albi împotriva indienilor şi...

— Şi pe indieni împotriva coloniştilor albi?

Toby hohoti scurt, dar căpitanul Montgomery îi aruncă o privire care-l potoli imediat; abia apoi căpitanul văzu, cu groază, că ţine în mână farfuria cu plăcinta pe jumătate mâncată şi avu impresia că se şi vânduse duşmanului.

— De fapt, domnişoară, nu trebuie să intraţi în taberele de mineri.

— Da, da, înţeleg că, dacă nu mă duc, sunteţi absolvit de-a mai însoţi o... Cum mi-aţi zis mai înainte? O cântăreaţă ambulantă, nu?

— N-are nicio importanţă dacă sunt absolvit sau nu. Important este că dumneavoastră nu veţi fi în siguranţă printre mineri. Poate nici chiar eu nu voi fi în stare să vă apăr.

— Nici chiar dumneavoastră, căpitane?

Tăcu şi o privi. Nu prea mergea aşa cum îşi imaginase el.

— Domnişoară La Reina, gândiţi poate că nu-i decât o glumă, dar vă asigur că nu e aşa. Sunteţi o femeie singură, lipsită de protecţie şi nici nu vă imaginaţi ce vă aşteaptă. Ridică dintr-o sprânceană. Poate că m-am înşelat când am afirmat că aţi venit aici din dorinţa de a cânta. Poate doriţi să luaţi parte la cursa aurului. Poate v-aţi gândit să câştigaţi aurul, greu agonisit, al vreunui miner credul, folosindu-vă...

— Să ştii că asta e! zise Maddie, ridicându-se, cu mâinile proptite de masă şi aplecându-se spre el. Prima parte a afirmaţiei este corectă. Partea a doua este însă greşită. Nu

ştii nimic, dar absolut nimic, despre mine, aşa că am de gând să-ţi spun câte ceva; intenţia mea este să mă duc în tabăra de mineri, şi nici tu, şi nici întreaga ta armată n-ar putea să mă oprească.

La auzul acestor vorbe, el îşi ridică o sprânceană şi, mai repede ca gândul, o apucă pe Maddie de braţ. Era în stare să facă tot ce se putea face ca să o aducă pe femeia asta la realitate.

În lumina crepusculară, se desprinseră două siluete de bărbaţi: una scundă, îndesată, cu o faţă ce părea că ani de-a rândul se pocnise de toţi pereţii, cealaltă, o namilă mare şi neagră, aşa cum Ring nu văzuse niciodată în viaţa sa; Ring nu fusese obişnuit să vadă oameni mai înalţi ca el, dar bărbatul acesta îl depăşea cu câţiva centimetri.

— Vrei să-mi dai drumul? spuse Maddie, cu blândeţe. Lui Sam şi lui Frankie nu le-ar plăcea să ştie că cineva îmi face rău. Fără prea multă convingere, Ring lăsă braţul şi se retrase câţiva paşi.

Maddie dădu ocol mesei, în timp ce cei doi se apropiară de ea. Omul cel scund nu era mai înalt decât ea, dar chiar şi prin haine se vedea că e numai muşchi. Cât despre celălalt, nimeni pe lume, sau cel puţin nimeni întreg la minte, nu şi-ar fi dorit să aibă de-a face cu el.

— Căpitane, spuse Maddie, zâmbindu-i uşor, erai atât de prins să-mi spui că-ţi asumi un risc de care n-aveam habar, încât nu ţi-a trecut prin minte să mă întrebi ce măsuri de securitate mi-am luat. Permite-mi, deci, să ţi-i prezint pe protectorii mei. Se întoarse către cel mai scund. Acesta e Frank. După cum se vede, Frank a luat parte la câteva întreceri de box. Trage în tot ce mişcă şi nu ratează nimic. Pe lângă asta, cântă la pian şi la flaut. Se întoarse apoi către uriaşul cel negru. Acesta este Sam. Sper că nu e nevoie să-ţi spun ce poate face Sam. Odată a câştigat un concurs de lupte cu un taur. Vezi cicatricea din jurul gâtului? Cineva a încercat să-l sugrume cu o frânghie, dar frânghia s-a rupt. De atunci, n-a mai încercat nimeni.

Privindu-l pe căpitanul Montgomery, văzu că i s-au aprins lumini ciudate în privire.

— În spatele tău, e Edith. Edith are o pasiune ciudată pentru cuţite. Maddie zâmbi. Şi se pricepe la fel de bine şi la flaut.

Zâmbetul îi lumină întreaga faţă. Era un sentiment foarte plăcut să simţi că Acest om, îngâmfat şi atotştiutor, fusese înfrânt. Îşi dădu seama din privirea lui că era un om care nu prea fusese obişnuit să fie întrecut de nimeni, în nimic.

— Acum, ai permisiunea mea de a te întoarce la fort şi de a le spune că nu am nevoie să fiu escortată de nimeni. Le poţi spune că ai văzut că mă aflu pe mâini sigure. Pentru a-ţi salva onoarea, îi voi scrie o scrisoare generalului Yovington, în care îi voi spune despre moartea prematură a locotenentului Surrey şi-i voi explica faptul că, deşi apreciez nespus oferta sa de a fi escortată, nu am, pentru moment, nevoie de aşa ceva.

Ea încercă să se oprească, dar nu mai putu să-şi ia ochii de la el.

— Şi, în special, nu am nevoie de cineva atât de neîndemânatic ca tine. Frank ştia de acum două zile că ne căutai. Întrebările pe care le puneai, în dreapta şi în stânga, nu erau prea subtile, iar tot timpul cât ai stat acolo sus, pe deal, spionându-ne, Sam te-a spionat şi el pe tine; şi când ai venit în tabără noastră... Doamne, căpitane, corul din Traviata face cu mult mai puţin zgomot decât ai făcut tu. Pe onoarea mea, dacă pot înţelege de ce armata a ales un om ca tine, ca protector. Îşi dădea seama că e cazul să se oprească, dar se părea că nu mai putea. Faptul că o numise cântăreaţă ambulantă părea să fie suficient ca să nu se mai poată opri.

— Dacă armata ar fi fost, într-adevăr, preocupată de

securitatea mea, în faţa indienilor, ar fi putut, cel puţin, să-mi trimită pe cineva care să străbată lumea cu mai mult cap şi mai puţin zgomot. Spune-mi, căpitane, ai mai fost vreodată în Vest? Ai văzut vreodată vreun indian? Poţi să deosebeşti diferitele triburi de indieni? Ori, singurul lucru bun, de care eşti în stare, e să intimidezi femeile. Bănuiesc că acesta e singurul lucru la care te pricepi.

Îi zâmbi dulce. În tot timpul monologului, el rămase locului în picioare; chipul îi era împietrit ca o mască, trupul, ţeapăn. Nu şi-ar fi dat seama dacă e viu şi nu cioplit în marmură, dacă nu-i vedea ochii negri ce aruncau flăcări.

— Acum poţi să te întorci la armata ta, căpitane, zise ea. Am terminat cu tine.

Ring se uită când la un bărbat, când la altul, apoi o privi pe Maddie şi-şi împinse puţin pălăria pe spate.

— Noapte bună, doamnă, zise el; apoi se întoarse, trecu pe lângă Edith şi se îndreptă spre calul lui. La un pas în urma lui, venea Toby care se uita la Sam cu oarecare groază, după care îi făcu cu ochiul lui Maddie înainte de a încăleca pe calul lui, din herghelia armatei.

Încă nu se îndepărtară bine, când Maddie izbucni în râs Frank chicoti şi el, iar Sam zâmbi. Dar Edith nu zise nimic.

— N-o să-i placă ce i-ai zis, i-o reteză Edith.

— Nici mie nu mi-a plăcut ce mi-a zis el.

— Ei, femeia e făcută să primească tot ce-i oferă bărbatul, dar un bărbat nu-i obişnuit cu aşa ceva.

— Atunci, voi înfiinţa eu o nouă specie de femeie care să nu mai accepte tot ce-i oferă bărbatul, o repezi ea, apoi se linişti. În fine, nu mai contează, n-o să-l mai vedem pe aici. Sam făcu un gest arătând cu capul spre dealul unde stătuseră cei doi şi-i spionaseră printr-o lunetă. Da, adăugă ea: cred că n-ar strica să dublăm paza în noaptea asta.

Se întoarse cu spatele, în timp ce Frank aprindea felinarele. Se gândi c-ar putea să se culce devreme ca să pornească mâine în zori. Zâmbi din nou. Am avut destul de-a face cu armata, se gândi ea.

— Te-ai speriat de ea, zău? întrebă Toby, când se aşezară în jurul focului de tabără mâncând biscuiţi cazoni. Cucoana aia nu prea pare că s-ar teme de ceva. Nu-l văzusem pe niciunul dintre bărbaţi, nici că ştiam că-s acolo, până nu s-au arătat. Unde crezi că erau ascunşi? Ăla mare, ştii, io zic că fusese în Iad şi că tocmai venise pe Pământ, dar ălălalt...

— Poţi să-ţi ţii gura câteva minute? se răsti Ring. Dar lui Toby nu-i ardea să tacă.

— E cam arătoasă, ce zici? Şi spui că una aşa nostimă, ca ea, poate să şi cânte?

Ring aruncă zaţul de la cafea.

— Nu, dacă ea e cântăreaţă, eu sunt un mare mincinos.

— Şi chiar eşti, nu, băiete? Tu i-ai spus numai adevărul, că nu mai înţelegea nimic din nimic. Desigur că nici n-ai întrebat-o dacă urâţii ăia erau plătiţi să aibă grijă de ea. Tu doar ai dat din gură. Ce, crezi că i-a plăcut asta? Auzi, să spună că faci mai mult zgomot decât... cum a zis că se cheamă?

— O operă, zise Ring cu voce tare. A zis numele unei opere. Altceva nu mai ai de făcut, bătrâne, decât să dai din fălci?

— Eh, eh, eh, crezi tu că mă sperii aşa de rău, ca doamna aia? Un’ te duci?

Ring încalecă.

— Să nu mă aştepţi, că nu vin până-n zori. Toby se încruntă.

— Crez că nu-ţi trece vreo prostie prin cap. Ăla mare ar putea să te rupă în două.

— Să nu ne luăm după aparenţe. Ring îşi mână calul înapoi, printre pomi. Când fu la o oarecare distanţă de Toby, dar destul de departe de caleaşca cântăreţei,

descălecă, dezlegă sacii de la şa şi scoase totul afară. La fund de tot era un ghem de piele şi, în interiorul ghemului, o cutie rotundă din tablă. Nu se mai uitase la obiectele astea de vreo câteva luni, dar acum ştia că are nevoie de ele.

În timp ce începu să se dezbrace, mintea îi fugi îndărăt la cele întâmplate. Nu faptul că a fost umilit îl stânjenea, nici măcar că a fost umilit de o femeie. Nu, un bărbat face faţă la vorbe; dar ceea ce l-a deranjat cel mai rău era că ea se împotrivea ordinului. Armata îi dăduse un ordin şi, oricât de mult ar fi dorit să nu-l îndeplinească, intenţiona să-l ducă la bun sfârşit, indiferent de ceea ce dorea el sau nu.

Aşadar, credea că se află în siguranţă pe aici? Credea asta pentru că avea doi oameni s-o păzească. E drept că nu-şi dăduse seama de prezenţa celor doi, care se pitiseră în umbra caleştii; îşi recunoştea vina, dar când îi văzuse nu se speriase de ei; ăla scurtu, Frank, avea albeaţă pe ochiul stâng şi, dacă nu era orb de tot, atunci nici mult nu mai avea. Cât despre ăla negru, cu toate că nu avea riduri şi părea un om fără vârstă, avea o uşoară rigiditate în mişcări, iar când stătea în picioare îşi proteja genunchiul drept. Părerea lui era că omul era mai bătrân decât arăta

şi că piciorul drept îi dădea serios de furcă. Femeia aia, cu cuţitele, ieşea din discuţie. Era atâta poftă desfrânată şi atâta patimă în privirea ei, încât era de ajuns să-i fi zâmbit o dată, că imediat scăpa cuţitele pe jos.

Urma cântăreaţa. Ea era cel mai greu de ghicit. Crezuse c-a ghicit-o din clipa în care a văzut-o. Părea moale şi naivă. Părea că ascultă cu multă atenţie tot ce i se spune. Părea o adevărată doamnă; încercase să-l impresioneze pe Toby cu maniera în care i-a oferit ceai, în vesela ei cea mai bună. Niciuna dintre nevestele ofiţerilor nu i-ar fi oferit unui soldat, în special unuia care arăta ca Toby, mai mult de un zâmbet; totuşi, cântăreaţă asta de operă a făcut ceva mai mult. În timp ce se dezbrăcase de tot, Ring îşi dădu seama că femeia avea într-adevăr nevoie de o escortă. Probabil că generalul Yovington ştia asta şi de aceea s-a gândit la un militar, deşi alegerea locotenentului Surrey părea cam ciudată. Nu se ştiau prea multe despre el decât că, odată, a fost acuzat că trişează. Probabil că generalul avusese motive serioase să-l aleagă pe el.

Generalul îşi dăduse, cu siguranţă, seama, că era nevoie de cineva lângă ea, oricine ar fi fost cel ales pentru escortă. Probabil că generalul ştia că, de fapt, ea era moale şi fără vlagă; doar ea îşi închipuia că era dură şi de

neînvins. Îşi imagina că n-o să aibă niciun necaz în ţara aurului, în ciuda faptului că era cea mai drăguţă femeie pe care o văzuse de vreo câţiva ani încoace.

Când fu complet dezbrăcat, îşi încinse şorţul de şale în jurul bazinului, îşi încălţă mocasinii înalţi şi moi, îşi legă un cuţit la talie şi apoi deschise cutia cu vopsea roşie. Faptul că era atrăgătoare era o mare problemă. Poate că el reuşea să-i ţină pe mineri la distanţă, dar cum putea s-o ţină pe ea departe de mineri? Probabil că generalul se gândise ca escorta să-i apere castitatea şi pudoarea, să n-o lase să-şi dea întâlniri cu alţi bărbaţi.

În timp ce-şi vâra degetele în pudra roşie, îl trecu un fior. De fapt, era soldat. Nu avea voie să pună întrebări dincolo de ordinele primite. Obligaţia lui era doar să le dea ascultare.

Maddie dormea profund, visând că susţine un concert la Scala, în compania Adelinei Patti. Pe Patty o fluierau şi o huiduiau; în schimb, toţi scandau: La Reina, La Reina.

Zâmbea în vis. Lângă ea se auzi zgomotul unui chibrit şi lampa se aprinse; se trezi. Clipi de câteva ori, nedorind să deschidă ochii.

— Edith, stinge lumina aia, mormăi ea şi se întoarse pe partea cealaltă. Dar ceva îi ţinea mâna deasupra capului.

Nu şi-o putea mişca. Aşa adormită cum era, îşi trase mâna, apoi se trezi puţin şi trase mai tare. Dar mâna îi era înţepenită. Deodată, cuprinsă de panică, încercă să se ridice în capul oaselor, dar avu impresia că şi mâinile şi picioarele îi erau legate de patul de campanie pe care dormea; deschise gura să strige.

— Hai, dă-i drumul, strigă, dar te asigur că nimeni nu-ţi va veni în ajutor.

Închise gura la loc şi, întorcându-se, îl văzu pe căpitanul Montgomery stând pe jos, în mijlocul cortului, fumându-şi liniştit ţigara de foi. Dar era un cu totul alt căpitan Montgomery, pe care, la început, nu-l recunoscu. Purta doar un şorţ peste şale, lăsând să i se vadă picioarele lungi şi puternice, cât şi o bună parte din muşchii feselor. Avea pieptul gol şi păros, iar pe umăr erau trei dungi de vopsea roşie, cum, de altfel, erau şi pe unul din obraji.

Probabil că ar fi trebuit să se sperie de el, dar niciodată în viaţă nu se simţise mai puţin înfricoşată cum se simţea acum. Ştia foarte bine ce făcuse: îi rănise orgoliul, iar acum şi-l redobândea în faţa ei, aşa cum ar fi făcut orice bărbat.

— Ce amabil din partea ta să-mi faci o astfel de vizită, căpitane, şi ce costumaţie interesantă ţi-ai găsit. Dar mai

bine m-ai dezlega, înainte să afle Sam. El nu are simţul umorului, ca mine. El trase lung din ţigara de foi, apoi zise:

— Înainte de-a intra aici, m-am ocupat puţin şi de cei doi şi de servitoarea ta.

Ea se zbătu în ciuda legăturilor ce-o ţineau nemişcată.

— Dacă mi-ai rănit vreunul dintre oameni, o să am eu grijă să te sinucizi.

— Să fiu omorât.

— Ce?

— Se spune a fi omorât, nu a se sinucide. A te sinucide e atunci când Dumnezeu îl înzestrează pe om cu o anumită calitate, cu un anume talent. A fi omorât e atunci când unuia, fie i se pune şireangul de gât, fie e ciuruit de alţii.

— O calitate specială? Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu? Şi eu care credeam că ştii atâtea lucruri! Atunci ce-i cu povestea cu generalul şi câte altele? Abia atunci Maddie pricepu despre ce vorbea el. Faptul că se jucase de-a indienii şi că o legase de pat, pentru a dovedi cine ştie ce, nu o supărase, dar ca să insinueze că între ea şi general ar fi fost ceva, asta era cu totul altceva.

— Cum de-ţi permiţi? zise ea, sufocându-se de indignare. Am să te reclam superiorului tău direct, pentru asta. Am să am grijă să te sinucizi, mă rog, să fii omorât,

căsăpit, ciopârţit – dacă nu-mi dai drumul chiar în clipa asta.

— Stai blândă. Faci mai multă gălăgie decât tot corul din... Cum ziceai că-i zice? Tra... şi încă ceva, nu?

— Traviata, răcan necioplit, păros şi lung cât o zi de post. Dă-mi drumul.

El se ridică încet, în picioare, şi se întinse alene.

— Dacă aş fi fost indian, ţi-aş fi luat scalpul până acum, dar un alb poate cere tot ce vrea el.

— Vrei să mă sperii? La ce naiba crezi că i-ar trebui unui indian scalpul meu, doar ca să işte un război? El se aşează pe marginea patului de campanie şi o privi.

— N-ai auzit ce ravagii fac indienii printre femeile albe? Ce orgii fac cu ele?

— Toate lecturile dumitale sunt compuse din romane de două parale?

El se uită în altă direcţie şi mai trase de câteva ori din ţigara de foi.

— Se pare că ştii, câte ceva, despre indieni. Cum de poate o ducesă de Lanconia, dacă nu mă înşel, să ştie ceva despre indieni?

Maddie vru să-i spună adevărul, dar în ultima clipă hotărî să nu i-l spună, nici moartă. Nu avea de gând să-i

dea acestui om niciun fel de detalii, dacă se putea.

— Ce perspicace eşti, căpitane, zise ea, torcându-şi vorbele ca o pisică. Adevărul e că un bătrân, de la munte, ştii, oamenii aceia din Vest, care obişnuiesc să pună capcane ca să prindă animale mari pentru blana lor, a venit în Lanconia şi a locuit un timp la noi. Fiind doar o copilă, pe atunci, el obişnuia să mă legene pe genunchi şi să-mi spună o sumedenie de poveşti minunate şi... adevărate.

— Aşa că, iată-te în Vest ca să faci cunoştinţă cu ţara poveştilor lui.

— Da, desigur. Dar şi ca să cânt. Sunt destul de talentată. El se ridică de pe patul de campanie şi se întoarse cu spatele la ea. În timpul ăsta, femeia se zbătea zadarnic în legături, căci nodurile erau foarte complicate şi bine făcute.

Brusc, el întoarse capul către ea, dar ea fu mai rapidă decât el şi, când o privi, stătea întinsă pe pat, zâmbind, calmă.

— Ţi-am spus că nu cred că ar fi bine să mergi în tabere. Minerii ăştia sunt o adunătură de mojici şi mă tem pentru securitatea ta.

Ba te temi să mă însoţeşti, se gândi ea, dar continuă să

zâmbească.

— Totul o să fie bine, iar tu o să poţi să te întorci la armata ta. Îţi promit că-i voi scrie generalului Yovington cea mai frumoasă scrisoare de care sunt în stare. E un om adorabil.

— Sunt convins că ştii ce spui.

— Te asigur că interesul generalului faţă de mine e pur artistic. Îi place cum cânt. Pur şi simplu îi place să mă audă cântând. Dacă ai fi atât de amabil să-mi dezlegi legăturile astea, ţi-aş cânta şi ţie. Ea îi aruncă un zâmbet plin de superioritate.

— Ce să cânţi, operă? Nu, mulţumesc. Ea oftă, plină de dezamăgire.

— Bine, căpitane, hai să facem pace şi să încetăm jocul ăsta. Ne-ai demonstrat, oamenilor mei, servitoarei mele şi mie însămi, că eşti mai bun decât noi. Ai câştigat. Acum, ce mai vrei?

— Am primit ordin de la armată să te escortez şi iată care e planul meu. Asta în situaţia în care nu te-ai trezit, încă, la realitate.

— Realitatea înainte de toate, asta-i tot ce-mi ceri, nu? Scuză-mă, n-am vrut să spun asta. Respiră adânc. Căpitane, să zicem că eşti unul dintre puţinii oameni de pe

acest pământ, care nu-şi doresc să audă o cântăreaţă de operă de calibrul meu, dar pot să te asigur că milioane de oameni, din întreaga lume, nu sunt ca tine, aşa... Voia să spună limitaţi, încăpăţânaţi sau tâmpiţi, dar se răzgândi şi spuse: aşa de neaveniţi. Tuturor le-ar plăcea să mă audă cântând.

— Excelentă idee. Mie-mi place muzica, dar...

— Câtă mărinimie! Nu luă în seamă vorbele ei.

— Dar, după părerea mea, ar trebui să te întorci în State şi să mai aştepţi câţiva ani până când pământurile acestea se vor mai îmblânzi puţin şi apoi să vii să cânţi.

Ea mai respiră o dată, adânc, ca să se calmeze, apoi, când vorbi, i se adresă ca unui copil tâmpit:

— Căpitane Montgomery, poate ai mai auzit ce-ţi spun eu acum: vocea nu durează o veşnicie. Oricât de greu mi s-ar părea, nu voi putea cânta toată viaţa. Bunăoară, acum, am douăzeci şi cinci de ani şi nu am ajuns încă pe culmile gloriei, dar datoria mea e să cânt cât mai pot; şi chiar vreau să cânt pentru aceşti nefericiţi, care trăiesc atât de departe de lumea civilizată. Mai mult, voi cânta şi pentru minerii din tabere. El o privi de la înălţimea staturii sale.

— Eşti încăpăţânată, nu?

— Eu, încăpăţânată, eu? Ţi-am spus, pe toate tonurile posibile, că nu ai ce căuta aici, că nu am nevoie de tine; şi, când colo, iată-te aici, jucându-te de-a indianul în miez de noapte şi legând fedeleş nişte femei lipsite de apărare.

Mai că zâmbi la auzul acestor vorbe; totuşi, se aşează pe marginea patului de campanie, aplecându-se asupra ei pentru a-i dezlega mâinile. Pielea lui era arămie şi catifelată şi ei îi trecu prin minte că, probabil, alergase mult, doar cu şorţul acela pe el, ca să se bronzeze peste tot, aşa cum era acum.

Când mâinile îi fură dezlegate, se ridică în capul oaselor şi-şi frecă încheieturile, în timp ce-l privea cum îi desface legătura din jurul gleznelor. În clipa când a fost complet eliberată, îl împinse şi sări din pat. El o prinse de talie, înainte ca ea să fi ajuns la uşa cortului, o împinse îndărăt pe pat, apoi se aşeză deasupra ei, gâfâind.

— Ai ceva whisky, întrebă el, după ce mai trase aer în piept, repede, de câteva ori. Simt nevoia să beau puţin.

— A oferi apă de foc indienilor e cât se poate de ilegal.

— Nu întinde coarda prea tare. Acum ştiu despre tine tot ceea ce ar fi trebuit să ştiu.

— Vezi că e o sticlă în cufărul acela mic.

El se îndreptă spre cufăr, cu spatele la ea; de-abia de

încercă să-şi mişte piciorul, că el se şi întoarse brusc, iar ea îi zâmbi. Luă şi un pahar din cufăr şi-şi turnă o porţie bună; îi dădu drumul pe gât, şi-şi mai turnă una.

— După cum văd, nu sunt decât două posibilităţi: fie nu te duci în turneu, să cânţi, fie mergi sub escorta mea.

— Asta sună de parcă n-aş avea decât două posibilităţi de a-mi alege moartea.

El înălţă din sprânceană şi zise:

— Poţi să fii sigură că n-o să te simţi prea rău, în compania mea.

— Scuteşte-mă, te rog, să-mi înşiri toate aventurile tale romantice. Nu mă interesează. Păru că băutura avu un oarecare efect asupra lui, căci se simţea foarte în apele lui.

— Dar ce te interesează, de fapt, doamnă?

— Să cânt, să cânt şi iar să cânt! Şi mă mai interesează şi familia mea; şi asta-i cam tot. El se simţea atât de bine, încât crezu de cuviinţă că n-ar fi rău să se aşeze; aşadar, se aşeză pe jos, sprijinindu-se de cufăr.

— Familia dumitale, zici? Tinerii duci cântă şi ei?

— Nu prea mult. Lor le place vânătoarea de bizoni.

— A, vânătoarea! Simţea că ochii i se îngreunau. Dacă

trebuie, neapărat, să te duci să cânţi, atunci o să merg şi eu cu tine, ca să te apăr.

— Bine, dar nu înţelegi, căpitane Montgomery, că tocmai asta nu vreau – să vii cu mine? Eu n-am cerut niciodată ajutorul armatei; n-am avut niciodată nevoie de un astfel de ajutor. Şi, în special, n-am dorit ajutorul unuia de teapa ta. Sub nicio formă nu vreau să mă însoţeşti.

— Ordinul, îngână el, ordinul.

— Ordinul dumitale, nu al meu.

Îşi frecă ochii cu mâna şi apoi se uită la sticla de whisky.

— Ce-i în ea?

— Opiu, spuse ea, triumfătoare. A fost ideea lui Edith. Era obiceiul ei să-şi servească clienţii care nu-i plăceau. Apoi, când se trezeau, le spunea că au fost extraordinari la pat şi niciun bărbat nu s-a îndoit de ea, niciodată.

De-abia mai putea face faţă somnului care-l cotropea.

— Mi-ai dat să beau opiu, ca să dorm?

— Tu mi-ai cerut whisky. Eu nu am făcut decât să aştept rezultatul.

Ea se dădu jos din pat şi se duse la el să-l mângâie pe cap.

— Nu-ţi face griji, căpitane, o să te trezeşti peste câteva ceasuri; n-ai niciun motiv de îngrijorare. Şi, când te

trezeşti, vrei să fii amabil să găseşti pe altcineva pe care să-l sperii? Eu am planuri mari; un căpitan pedant, îngâmfat şi atotştiutor şi care, pe deasupra, mă numeşte cântăreaţă ambulantă, nu are ce căuta cu mine.

Ea se îndreptă spre ieşirea din cort; el făcu un gest, de parcă ar fi dorit s-o urmeze, dar somnul fu cu mult mai puternic decât el.

— Noapte bună, căpitane, vise plăcute, zise ea, mieros, şi ieşi din cort.

CAPITOLUL 3

Maddie privi în sus, către soare, printre ramurile copacilor, pentru a-şi fixa direcţia, apoi se aplecă spre gâtul calului şi-l mângâie. Nu i-a fost uşor să se debaraseze de Sam şi Frank, dar, până la urmă, a reuşit. Oare ce-i făcea pe bărbaţi să creadă că e neajutorată? De ce bărbaţii, ca Sam sau Frank, credeau că ea nu ştie, pur şi simplu, să deosebească ce-i alb de ce-i negru? Frank crescuse în New York City, iar Sam îşi petrecuse viaţa în Sud, până s-a sinucis, ba nu, se corectă ea, până l-au condamnat la moarte prin spânzurătoare. De atunci, a luat-o spre nord, acolo unde Maddie a făcut, pentru prima dată, cunoştinţă cu el.

Scoase dopul de la ploscă şi trase o duşcă. Nu părea de mare importanţă, pentru că, nu traversaseră niciodată fluviul Mississippi; fiecare din ei credea că ştie o mulţime de lucruri: cum trebuie să se ia după o urmă, cum să facă o urmărire prin părţile astea; credeau că ştiu mai mult decât o femeie care îşi petrecuse, aproape toată viaţa ei, la vest de acest fluviu.

Întocmai ca şi căpitanul, se gândi ea. Dar, dacă Frank şi Sam nu o enervau, el da, el o enerva. Pentru o clipă, de

furie îi înţepeni maxilarul; dar zâmbi imediat, ieşise biruitoare, până la urmă. După ce opiul îşi făcuse efectul, ea se dusese acolo unde erau legaţi Frank şi Sam; cu puţin efort, îi dezlegase.

— Noduri marinăreşti, mormăise Frank şi apoi îngăimase ceva despre faptul că nimeni, până atunci, nu fusese în stare să se furişeze până la el, fără ca el să simtă. Maddie nu-i dăduse niciun răspuns. Când îi angajase pe cei doi, fusese sigură că ar fi trebuit să ia cu ea oameni care să ştie mai multe despre indieni, sau cel puţin pe unii care să facă diferenţa dintre un bursuc şi un castor, dintre un trib de indieni şi altul; dar nu avusese timp, aşa că se mulţumise cu oamenii pe care îi trimisese generalul Yovington. Mutra lui Frank şi statura lui Sam erau suficiente pentru a înspăimânta lumea din jurul lor. Sam, ca de obicei, nu spusese nimic când Maddie îl dezlegase din strânsoare. El nu prea vorbea, de parcă vorbele îi erau nestemate şi se temea că, rostindu-le, ar sărăci.

O descoperise pe Edith sub caleaşca, legată şi cu un căluş în gură şi furioasă la culme. Căpitanul părea să se fi strecurat în patul ei, înainte de a o fi legat de roata caleştii.

— Credeam că pe mine mă voia, spuse ea printre dinţi.

Dar tot ce dorea era să mă lege fedeleş. Chiar şi atunci credeam că inventase un joc interesant, dar, pur şi simplu, m-a lăsat baltă! Nici nu s-a atins de mine.

Maddie tocmai se ocupa de nodurile de la sforile mai subţiri, aşa că n-a mai întrebat ce însemna joc interesant.

Au ridicat cortul imediat; Sam l-a scos din cort pe căpitanul adormit şi l-a târât până la marginea abruptă a dealului, apoi l-a împins cu o lovitură de picior, iar el s-a rostogolit până jos.

Maddie îşi dori ca trufaşul căpitan să nu degere în aerul îngheţat al muntelui, dar îşi aduse aminte că un bărbat, cum era căpitanul Montgomery, avea cum să-şi ţină de cald până dimineaţă, căci era înmagazinată destulă aroganţă în el.

Cu toţii se îndreptară spre minele de aur, urmând, cu precauţie, potecile ce ţineau loc de drum; merseră până când soarele fu deasupra capului, apoi Sam biciui caii ca să meargă mai repede; astfel, energicul căpitan Montgomery rămase cu mult în urma lor.

Trecuseră deja trei zile, dar ei nu-l mai văzuseră în drumul lor. Probabil îngheţase şi murise. Sau poate, cu mult mai sigur, se întorsese la postul lui din armată şi se plânsese de cântăreaţa de operă, care nu voia să fie adusă

la realitate. Era bucuroasă că scăpase de el, indiferent de ce i s-ar fi putut întâmpla.

Îşi atârnă plosca de cornul de la şaua calului şi mai scoase încă o dată harta, din interiorul jachetei de lână mulate pe trup, şi se uită în ea. O ştia pe dinafară, dar voia să fie sigură că va ajunge la locul întâlnirii, la ora potrivită.

Odată cu scrisoarea, scoase şi o buclă din părul lui Laurel. O primise în acelaşi plic. Mai era şi o notiţă în care se spunea că următoarea depeşă va include şi unul din degetele de la mâna lui Laurel, dacă Maddie nu va fi prezentă la întâlnirea de azi.

Cu mâini tremurătoare, ea împături harta, puse la loc bucla, în buzunăraşul ei, şi-şi înghionti calul în sus, spre stânca abruptă şi golaşă.

Laurel era la ei. Acei anonimi mascaţi, bărbaţi sau femei, răpiseră o copilă nevinovată, de doisprezece ani, din casa ei din Philadelphia, şi o foloseau drept momeală pentru a o face pe Maddie să le cânte în strună.

Acum şase luni, Maddie îşi făcuse debutul în America. Cucerise deja Europa cântând nouă ani, pretutindeni pe continent, fiind aclamată, dar tot timpul tânjise după America.

Impresarul ei, John Fairlie, a programat-o pentru Boston

şi New York şi, timp de trei luni, a cântat, încununată de succes, pentru americanii care se dovediseră entuziaşti şi generoşi în laudele faţă de ea.

Dar tot cu trei luni în urmă, mătuşa ei, care avea o căsuţă în Philadelphia, îi trimisese un mesaj, rugând-o să vină cât mai curând la ea.

Amintindu-şi de acel moment, o cuprinse remuşcarea. De ce nu s-a dus imediat? De ce nu a ieşit imediat pe uşă şi nu a luat primul tren spre Philadelphia? în loc să facă aşa, ea a mai aşteptat trei zile, să mai cânte la trei spectacole, şi abia apoi s-a dus la mătuşa ei. La urma urmei, era în vârstă şi puţin ciudată, poate chiar puţin senilă, aşa că putea aştepta.

Când a ajuns în Philadelphia, era deja prea târziu ca să mai schimbe ceva. Laurel, surioara ei, fusese trimisă în Est, pentru a locui cu văduva fratelui tatălui ei şi pentru a urma şcoala acolo. Maddie ştia că sora ei locuia doar la câteva mile depărtare, dar, cu toate spectacolele şi solicitările de-a cânta, nu avusese timp să facă o călătorie la Philadelphia, sau, mai bine zis, nu-şi făcuse timp.

Aşadar, timp de câteva luni, Maddie fusese la distanţă de câteva mile de sora ei şi totuşi n-o văzuse.

Acum, îmboldindu-şi calul să meargă înainte, îşi aminti

de sora ei; era un copil plinuţ, neîndemânatic, care se ţinea tot timpul după ea şi care stătea sub pian, când Maddie exersa. Tatăl lor obişnuia să spună că nu ştia sigur dacă Laurel va deveni şi ea cântăreaţă, dar era sigur că-i plăcea opera foarte mult.

În cei nouă ani în care Maddie cântase prin Europa, îşi scriseseră scrisori, iar ea îi trimisese fotografii cu familia ei, aflată atât de departe de ea; de asemenea, a primit scrisori, pline de adulaţie, când Laurel s-a făcut mare. Laurel nu cânta aşa de frumos ca ea, nici nu desena ca sora ei, Gemma, dar nu putea să nu le admire pe surorile ei mai mari. Ţinea un album cu tot felul de tăieturi de prin reviste şi o adora de la depărtare.

Maddie ştia să trateze ca atare modul în care era admirată de sora ei mai mică şi, de-a lungul anilor, îi trimisese poze după programe pe care semnaseră regi sau miniştri, sau mici daruri, cum ar fi un evantai de aur, sau un şirag de perle; cu toate astea, nu-şi găsise timpul să o viziteze, deşi era atât de aproape de ea, de când sosise în America.

Când Maddie a ajuns la Philadelphia, mătuşa ei era în pat, încremenită de nelinişte şi enervare. Trecuse aproape o săptămână de când un bărbat venise la ea acasă, să-i

spună că o ţinea pe Laurel captivă şi că dorea să vorbească cu Maddie.

— Tatăl tău nu mi-o va ierta niciodată, au fost primele vorbe ale mătuşii ei. Vai, Maddie, am făcut tot ce-am putut. Laurel e un copil aşa de dulce. Nu era nici gălăgioasă, nici neglijentă, ca alţi copii, şi-i plăcea foarte mult la noua ei şcoală. Oare de ce a trebuit să se întâmple asta?

Maddie i-a administrat mătuşii sale o doză zdravănă de laudanum şi a coborât în salon, să aştepte. A fost o zi lungă care i-a tocat nervii, înainte să ia cineva legătura cu ea; în cele din urmă, a venit un bărbat. Îşi păstrase pălăria pe cap şi stătea în umbră, dar ea memorase fiecare trăsătură a feţei lui.

I-a spus că o va aduce pe Laurel înapoi, dacă ea, Maddie, va merge la noile mine de aur de pe râul Colorado şi va cânta în şase oraşe. În fiecare din aceste oraşe, cineva va lua legătura cu ea şi-i va da o hartă; ea va trebui să meargă la locul indicat pe hartă, iar un om îi va da o scrisoare. Ea va trebui să ia cu sine scrisoarea, înapoi în tabără, s-o ţină şi s-o predea la punctul următor.

— Ce-i în scrisoare? întrebase Maddie, fără să se gândească.

— Nu-i treaba ta, i-o retezase omul. Nu pune întrebări dacă mai vrei s-o vezi pe sora ta. A mai avertizat-o să nu amestece pe nimeni în afacerea asta şi să-şi ţină gura. I-a mai spus că, dacă va face cum i s-a spus, o va vedea pe sora sa, în cel de-al treilea oraş, şi că o va putea lua cu ea când va ajunge în cel de-al şaselea.

Maddie nu s-a mai gândit deloc la mult plănuitul ei turneu prin estul Statelor Unite, i-a dat impresarului instrucţiuni să anuleze orice spectacol. John era furios, i-a reproşat că lasă America în mâinile şi vocea Adelinei Patti, acea Patti care devenise idolul Americii. I-a mai spus că dacă Maddie îşi anulează spectacolele, americanii o vor dispreţui.

Ştia că John are dreptate, dar mai ştia că nu avea încotro. Nu dorea nici să meargă, nici să cânte în Vest, pentru un pumn de mineri, care credeau că la operă nu cântă decât femeile grase. Avusese destule probleme în viaţa ei, ca să le mai cânte acum şi bădăranilor ăstora, care nu voiau s-o asculte.

În cele din urmă, John îi făcuse pe plac şi anulase spectacolele dar, în acelaşi timp, îşi abandonase slujba şi se întorsese în Anglia, ţara sa de baştină. Fuseseră împreună de când avea şaptesprezece ani; practic, el o

făcuse ce era şi, totuşi, îl pierduse din cauza acestor oameni şi a scrisorilor lor.

Chiar în clipa în care era în vârtejul împachetatului, plănuind cum va decurge călătoria în Vest, apăruse generalul Yovington. De la venirea ei în America, el s-a dovedit a fi cel mai constant admirator, vizitând-o după spectacol, invitând-o să ia masa împreună, oferindu-i chiar cadouri, din când în când: câte un rubin, câte un smarald. Ştia că i-ar plăcea să fie metresa lui, dar şi ea se pricepea cum să-i flateze pe bărbaţi, făcându-i să creadă că i-ar plăcea să fie metresa lor, dar că, pur şi simplu, nu se putea.

Omul care intrase în ziua aceea, în casă, se deosebea de toţi curtezanii linguşitori care-i sărutau mâna la petreceri. El, pur şi simplu, dăduse buzna în casă şi-i spuse că ştia câte ceva despre Laurel.

Spre ruşinea ei, Maddie a izbucnit în plâns. Generalul a consolat-o o clipă, apoi a încercat s-o îmbărbăteze, i-a spus o grămadă de lucruri, din care nu a înţeles nimic. A vorbit ceva despre politica americanilor; oricum, despre ceva ce n-o interesa pe ea. Era ceva în legătură cu sclavia şi cu faptul că acest nou teritoriu, pe care, de curând, se descoperise aur, va face parte din comuniunea de state

independente, fie ca parte pro, fie contra sclaviei.

— Şi ce legătură are asta cu Laurel, întrebase ea, suflându-şi nasul. Sau ce-are a face cu mine?

— Ei au nevoie de cineva, de un mesager pe care nimeni să nu-l suspecteze, aşa cum ar fi o cântăreaţă, de exemplu, care poate călători în voie, fără ca nimeni să aibă suspiciuni asupra ei.

— Cine are nevoie de un mesager?

— Nu ştiu. Nu ştiu dacă mesajele pe care le vei duce vor fi pro sau contra sclaviei.

— Nu-mi pasă de sclavie. Eu nu am avut niciodată sclavi şi nici nu intenţionez să am. Nu vreau decât să-mi recapăt sora Poate tata...

— Nu! spusese generalul aproape strigând. Apoi se calmase. Oamenii ăştia sunt fanatici. Or s-o ucidă pe sora ta dacă mai implici şi pe altcineva. E mai bine să faci ce ţi se cere. Dar te voi ajuta.

Peste trei zile, a luat drumul Vestului, alături de alte mii de oameni care mergeau într-acolo, fie în calitate de colonişti, fie ca să-şi caute norocul la minele de aur. Singura deosebire era că ea călătorea singură, în propria ei caleaşca, vopsită în roşu, şi că se folosea de serviciile a trei dintre cei mai ciudaţi oameni pe care îi întâlnise.

Primul era Frank, care arunca priviri furioase şi afişa o faţă de parcă ar fi fost ţinut numai în pumni; al doilea era Sam, care mai mult nu vorbea şi despre care nu ştiai niciodată ce gândea; apoi mai era Edith, care-şi spunea Edith cea-dulce-ca-mierea, şi care o încânta pe Maddie cu poveşti despre viaţa ei de prostituată. Caleaşca şi cei trei oameni fuseseră aleşi de general. Maddie şi-ar fi dorit o caleaşcă mai mică, dar generalul i-a atras atenţia asupra avantajelor unei caleşti Concord, cât şi asupra utilităţii celor trei angajaţi, vorbindu-i, în detaliu, despre talentele extraordinare ale fiecăruia. În momentul acela, când ardea de nerăbdare să pornească la drum, o interesase prea puţin cine vor fi cei care o vor însoţi. Iată că acum se afla în ţara asta sălbatică, călătorind pe versantul unui munte, când, cu câteva luni înainte, era îmbrăcată în mătăsuri şi dormea pe un pat de puf. Cu puţin timp în urmă, fusese înconjurată de oameni care-i vorbeau despre triluri şi ritmuri, iar acum dormea într-un cort, pe un pat de campanie, tare, înconjurată doar de oameni ca Edith, care povestea cum fusese legată fedeleş, şi de oameni de teapa căpitanului Montgomery, care se strecurase în cortul ei, noaptea, ca să-i spună ce şi cum să facă.

Slavă Domnului că reuşise să scape de el! Pe oameni ca

Frank, Sam sau Edith, îi putea păcăli destul de uşor. La urma urmelor, ce le păsa lor dacă ea voia să călătorească prin pădure, singură, şi să rişte să fie omorâtă? Dar cu căpitanul Montgomery simţea că nu i se va permite să facă ceva fără să-i ceară permisiunea. Nu era convinsă că primise cu linişte vestea că ea plecase călare, prin pădure, singură; dar era convinsă că-l va vedea când se va întoarce.

Şi dacă, totuşi, el călătorea alături de ea? Şi dacă ar fi împiedicat-o să se întâlnească cu omul cu scrisorile? Şi dacă ar fi dorit să ştie ce face ea şi de ce? Deoarece Edith fusese angajată de generalul Yovington, Maddie îi povestise despre conţinutul acestor scrisori, dar Edith căscase şi nu păruse interesată. Ei îi păsa şi mai puţin decât lui Maddie de politică. Dar, fireşte, Edith nu putea gândi mai mult decât la ceea ce se serveşte la masă.

Dar Montgomery era altfel. Dacă ar fi trebuit să călătorească alături de el, fireşte că şi-ar fi băgat nasul în toate treburile ei. Şi, dacă ar fi aflat de scrisori, fără îndoială că ar fi avut o opinie în problema sclaviei, iar lui nu i-ar fi plăcut ca ea să fie în legătură cu oamenii ce au ales să se poarte după propria lor voinţă. Probabil că ar fi făcut tot ce ar fi putut, ca să o oprească să-i ajute pe

locuitorii acestui ţinut să se decidă dacă să fie pro sau contra sclaviei.

Şi lucrul cel mai important era ca el să nu se amestece, căci, dacă ar fi făcut-o, Laurel ar fi fost ucisă. Un copil drăgălaş şi nevinovat, de numai doisprezece ani, să moară din cauza unui căpitan prea zelos, care ar fi făcut ce-ar fi crezut el că e corect. Dădu pinteni calului, îndemnându-l să urce dealul abrupt. Trebuia să se întâlnească cu cineva peste patru ore.

— Ce vezi? întrebă Toby lungindu-se din nou pe iarbă, pe jumătate adormit de soarele amiezii.

Ring îşi coborî luneta şi privi departe, printre pomi, la femeia care îşi obliga calul să urce dealul abrupt. Împreună cu Toby, el o urmărea pe femeie de trei zile. Păstrase întotdeauna o distanţă apreciabilă, nelăsând-o să-şi dea seama că se află prin preajmă. Până acum nu se întâmplase nimic deosebit. În timpul primei zile călătorise în caleaşca ei, iar oamenii ei înălţaseră cortul pentru noapte. Nici măcar nu se întâmplase ceva interesant; dar el o urmărise cu atâta atenţie, încât observase din prima zi că mai veneau şi alţii în urma ei.

A doua zi, îi văzu pe cei doi. De-abia mergeau, nefiind

obişnuiţi cu muntele şi nu încercau, în niciun chip, să se ascundă. Câteva ore i-a urmărit cum ei, la rândul lor, o urmăreau pe ea, privind în jur ca vulturii care prevestesc moartea cuiva, în timp ce-i privea, văzu ceva mişcându-se în depărtare, la câţiva metri în spatele lor; lungindu-şi luneta la maximum, cu greu putu distinge silueta altui om. Şi, dacă nu se înşela, era silueta unui indian, singur. Se părea că nu mai era nimeni cu el. Pe cine urmărea indianul? Pe femeie, sau pe bărbaţii care o urmăreau? De-abia în a treia noapte văzu noul foc de tabără; cei doi o priveau pe La Reina, care făcea întotdeauna focul; indianul nu făcu foc, iar Ring era aşa de atent la ei, încât aproape uită de al patrulea om, de pe coama dealului din spatele lui. În depărtare, pe aceeaşi coamă de deal, pe care stătea şi Ring, se vedea un foc mai mic, dar el îşi dădu seama că şi pe omul acela îl interesa femeia.

Ring îşi puse luneta jos.

— Femeia asta are mai mulţi urmăritori decât Pied Piper, banditul cel vestit.

Toby se scarpină pe mână.

— Crezi că vor să o audă cântând? Ring mârâi:

— Nu tocmai. Se petrece ceva, căci altfel ce motiv ar fi avut să se străduiască, din răsputeri, să scape de mine?

Toby se uită la pomii de deasupra capului şi zâmbi. Când căpitanul se întorsese în tabără, cu trei nopţi în urmă, era plin de draci, de răni dureroase şi degerat de frig. Nimic nu reuşise să-l facă pe Ring să spună ce se întâmplase, dar de atunci acesta şi Toby erau în urmărirea femeii; o urmăriseră şi supravegheaseră terenul din jurul ei, dar tot timpul de la distanţă.

Acum se odihneau, sau, în fine, Toby se odihnea, în timp ce Ring, cu burta pe iarbă, urmărea femeia care traversa o prăpastie adâncă.

— Cum de au lăsat-o să plece singură, prin pădure? şopti Ring ca pentru sine. Credeam că cei doi, care se ţin scai de ea, sunt protectorii ei. Unul bătrân şi unul aproape orb. Ce să mai zicem de blonda aia! Drăguţică. Nu la fel de drăguţă ca stăpâna, dar merge. Ring, după ce se mai uită o dată prin lunetă, înţepeni.

— Ăia doi o şterg. Îşi înălţă luneta până într-un punct mai înalt de pe coama dealului. Şi indianul! exclamă. Într-o clipă, fu în picioare. Mă duc după ea.

— Şi cum o să treci în partea cealaltă a canionului? întrebă Toby. O să sari? O să zbori?

— Mă urc până în vârf şi trec pe partea cealaltă. Toby îşi ridică privirea în sus. Deasupra lor nu era decât stâncă

goală.

Nimeni nu putea urca aşa ceva, dar Ring îşi scoase cizmele şi-şi încălţă mocasinii. Îşi scoase haina militară, care-l putea uşor da de gol, apoi sabia şi revolverul, până când rămase doar în pantaloni, în cămaşă şi centură. Îşi prinse plosca de spatele centurii.

— Nu poţi pleca fără o armă la tine. Ce ştii despre oamenii ăia?

Ring nu răspunse, dar îşi ascunse cuţitul în încălţări; apoi se ridică în picioare şi se uită la mărunţelul de Toby, care îndreptă spre el o faţă îmbătrânită de vreme şi chinuită de spaimă.

— O să fie bine, spuse Ring. Nu te purta ca o babă. Vezi că am ceva de făcut. Mă întreb cum au lăsat-o tâmpiţii ăia să pornească aşa, de capul ei. Dar uite că urmăritorii o înconjoară acum din toate părţile. Trebuie să...

— N-ai vrea să mă iei şi pe mine, de data asta? îl întrerupse Toby. Ring se strâmbă.

— Am hotărât. Acum stai jos şi încetează să te mai agiţi; o s-o ajung din urmă şi o s-o aduc îndărăt la caleaşca şi... o să le zic păzitorilor ei vreo două... Ne întâlnim mâine, la caleaşcă, pentru că de acum încolo, vom călători împreună cu ea. Îşi suflecă mânecile până deasupra coatelor, apoi

adăugă: încep să înţeleg de ce generalul Yovington dorea să fie mereu însoţită de cineva. Are nevoie de apărare. Să ştii că aş vrea să aflu ce e în mintea ei, ce tăinuieşte cu atâta grijă.

El privi spre stânci, apoi se întoarse spre Toby şi-l bătu, bărbăteşte, pe umăr. Nimeni nu şi-ar fi închipuit că acest bătrân certăreţ era ca o a doua mamă pentru Ring.

— Să ştii că o să te propun pentru promovare, iar când o să te întorci la postul tău, o să găseşti o trupă întreagă, gata să-ţi asculte ordinele, zise căpitanul.

— La naiba, o să dezertez. Hai, pleacă. Mai am şi altceva de făcut decât să mă gândesc cum o să te sinucizi tu.

Maddie se opri şi-şi încordă atenţia. Îl auzea pe bărbatul cu care urma să se întâlnească târându-şi picioarele printre tufişuri. Încet, fără să facă mai mult zgomot decât o creangă care trosneşte sub paşi, descălecă şi-şi îndreptă calul spre vârful dealului. Inima începu să-i bată mai tare, pe măsură ce zgomotul se auzea mai aproape. În ciuda violenţei cu care se produsese răpirea surorii ei, răpire la care şi omul acesta luase parte, trebuia să nu-l jignească. Trebuia să fie cât mai amabilă şi mai politicoasă. Trebuia...

Era cât pe ce să leşine când îl văzu pe căpitanul

Montgomery sărind dintr-un pom, doar la câţiva metri de ea. Îşi duse mâna la inimă.

— M-ai speriat, se plânse ea după ce-şi reveni din şoc. Ce Dumnezeu cauţi aici? Simţea că mintea ei o ia razna. Trebuia să scape de el.

— Şi eu te-aş putea întreba acelaşi lucru, zise el. Mi-ai spus că oamenii aceia sunt angajaţi ca să te protejeze, cu toate astea eşti aici, singură.

— Asta şi vreau. Respiră adânc, încercând să câştige timp. Căpitane Montgomery, trebuie să pleci. Am ceva de făcut şi nu pot decât eu însămi. E vorba... de-o femeie. Poate că o să se mulţumească cu dezvăluirea acestui secret. El se sprijini cu spatele de un pom şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Ia să vedem despre ce ar putea fi vorba. O cântări din privire. Să fie ziua de naştere a unui copilaş, sau ai părăsit tabăra pentru că ţi-a venit ciclul?

— Nu dau doi bani pe tine şi nu am de gând să-ţi ascult seria de trivialităţi. Ţi-am mai spus că nici nu doresc, nici nu am nevoie de protecţia ta. Ţinând frâul în mână, vru să-şi facă loc pe lângă el, dar el îi bară drumul. Făcu la fel şi când vru să o ia pe o altă potecă. Bine, spune ce vrei.

— Să-mi dai o informaţie. Cine sunt oamenii cu care trebuie să te întâlneşti?

Nu-i putea spune adevărul fără să pericliteze viaţa lui Laurel. Gândeşte-te, Maddie, gândeşte-te bine de tot, îşi spuse.

— Unul dintre ei, e iubitul meu, zise ea, în cele din urmă, sperând să fie crezută.

— Atunci, de ce n-a venit să te vadă în tabără? Se întoarse cu spatele la el, gândindu-se.

— Pentru că, zise, uitându-se din nou la el, se ascunde de lege. Vai, căpitane, ştiu că a făcut multe nedreptăţi; nu vreau să zic că e criminal, dar a jefuit câteva bănci, aşa că nu se poate arăta, iar mie mi-e dor de el. Se apropie un pas de el. De obicei, cu bărbaţii care o auzeau cântând nu era nevoie să flirteze, dar ăsta era unul din tâmpiţii ăia care aveau idei preconcepute despre operă. La urma urmei, era un soldat şi-şi petrecuse destul timp printre bărbaţi, aşa că nu i-ar prinde rău dacă ar flirta puţin cu el. Nu poţi să spui că nu ştii ce înseamnă dragostea, căpitane. Îl iubesc pe acest om, chiar dacă a făcut şi greşeli. Se apropie şi mai tare de el. Braţele îi atârnau de-a lungul corpului, cămaşa îi era deschisă şi puţin sfâşiată în partea stângă, sus. Îşi plimbă puţin degetele pe pielea care se

vedea prin cămaşa sfâşiată. Sper că n-ai să te opui, şi-ai să mă laşi câteva clipe cu iubitul meu, nu?

Nu primi niciun răspuns, aşa că îl privi în ochi. El o privi de sus în jos, zâmbindu-i plin de ironie şi neîncredere, încât o făcu să dea câţiva paşi înapoi.

— Spune-mi, minţi din obişnuinţă, sau doar ca să-ţi faci jocul? Sunt mulţi cei care cred în minciunile tale? Ea îl privi ţintă.

— Ce vrei să-i spun unui pămpălău ca tine? Ce ştii tu despre adevăr sau despre minciună? Şi, înainte de a-şi da seama ce face, se năpusti asupra lui, cu capul în piept, lovindu-l cu pumnii în burtă. Când reuşi să tragă o gură de aer, începu să-l lovească tare în fluierul picioarelor, cu cizmele ei cu talpa tare, şi să-l muşte.

El o apucă de talie şi se rostogoliră împreună la pământ; el o ţinea de sub bărbie ca s-o împiedice să-l muşte iar.

— Ce dracu te-a apucat? Ce s-a întâmplat? Ce cauţi aici în munţi?

— Ai grijă, nu mi te arunca la gât. Poţi să-mi faci orice, dar nu te atinge de gâtul meu. Ochii îi înotau în lacrimi. El îi dădu drumul la bărbie, dar rămase încă deasupra ei, ţintuind-o la pământ şi nelăsând-o să se elibereze din strânsoare. O văzu că întoarce faţa într-o parte să nu i se

vadă lacrimile, lucru care i se păru cu totul neobişnuit. Multor femei le plăcea să fie văzute de bărbaţi, când plângeau.

— Spune-mi ce se întâmplă, o îndemnă blând, apropiindu-şi faţa de a ei.

— O să mă sufoc dacă nu te dai la o parte; nici nu pot să vorbesc. Pe deasupra, mă murdăreşti de sânge. Îşi privi braţul şi văzu cum sângele îi picură pe costumul de călărie, care costase ceva.

— Îmi pare rău, vreau să spun că n-am vrut să te murdăresc de sânge. Te-am ajuns cu greu din urmă. A trebuit să vin pe acolo, pe unde e stânca aia ascuţită.

Maddie se răsuci puţin ca să se uite în direcţia arătată şi văzu cât de periculoasă şi ascuţită era stânca. Apoi se întoarse spre el şi-l privi în ochi.

— Nu se poate, nici tata nu s-ar fi putut căţăra pe ea. El îi aruncă o privire ciudată.

— Eu am putut; chiar m-am căţărat pe ea, nu glumesc. Când o privi din nou, pierdută cum era, sub trupul său de uriaş, văzu că ochii îşi schimbă culoarea şi că începe să se zbată uşor, ca să scape din strânsoare.

— N-o să reuşeşti să fugi; şi, ca să fiu sincer, nu-mi displace deloc să simt cum te zbaţi sub mine. Poate n-ar fi

rău să-mi spui adevărul.

Ea deschise gura, ca pentru a zice ceva, apoi îşi înălţă capul şi-şi încordă atenţia.

— E aici. Mă aşteaptă, zise ea, în şoaptă.

— E aici de câtva timp. Face mai mult zgomot decât corul din opera aia...

Se uită la el cu ochi rugători.

— Te rog, dă-mi drumul. Te rog, te implor. Te rog, din tot sufletul, dă-mi drumul şi lasă-mă să mă duc la el.

— S-ar putea ca bărbatul acela să fie iubitul tău. Poate intenţionezi să te fofilezi, aşa ca generalul Yovington să nu audă de povestea asta.

— Unde-ţi ţii minţile? Probabil, în pantaloni, şuieră ea. Numai asta contează pentru tine în viaţă, zise ea, arătând către trupul masiv care-l strivea pe al ei. El o privi uimit.

— Sunt mult mai multe lucruri care contează pentru mine... şi chiar mai mult decât asta.

— Dă-te la o parte! Vai Doamne, mişcă-te, zise ea, zbătându-se cu disperare să iasă de sub el. El o privi o clipă; nu-i era greu s-o ţină locului, dar era fascinat că ştia să se lupte aşa de bine. Era clar că, indiferent de ce făcea, o făcea cu tot sufletul.

— Îţi ofer orice, zise ea, sugrumată şi de lacrimi şi de

disperare. Îţi dau orice dacă mă laşi să mă duc la el, singură. Bani. Bijuterii. Mă... îl privi în ochi. Mă şi culc cu tine dacă mă laşi doar o jumătate de oră, singură cu el.

În cele din urmă, el se rostogoli în lături, iar ea se ridică în picioare.

— Du-te, îi spuse el, cu blândeţe. Te las doar o jumătate de oră. Apoi vin să te iau. Ai înţeles? Avea ochii în lacrimi când îi spuse, abia şoptit:

— Mulţumesc. O luă la fugă, de-a dreptul peste crengile uscate ale pomilor, către dealul abrupt; ramura uscată a unui stejar îi zgârie faţa, alunecă pe o piatră şi-şi răni mâinile, dar nu se opri nicio clipă, grăbită să ajungă în vârful dealului stâncos. El se uită după ea până ce nu o mai văzu deloc, apoi se propti de pom şi ascultă. Ştiu când se întâlni cu omul acela şi că el îi zâmbise, dintr-un motiv sau altul. Oricum, se simţea bine să ştie că-şi găsise, în fine, ceea ce-şi dorise atât de mult. Şi, la urma urmei, ce-şi dorise, se întrebă el? Ce-şi dorea ea? Una peste alta, ce Dumnezeu se petrecea în jurul acestei femei? El se întrebă dacă Maddie ştia ceva despre ceilalţi, care o urmăreau, despre indian şi despre omul acela care venea de şi mai departe decât indianul.

Ascultând, auzi vocea răstită a bărbatului. Ring fu în

picioare, într-o clipă. Orice i-ar fi fost bărbatul acela – rudă, prieten sau duşman –, nu-i va permite să-i facă niciun rău. De-abia dacă făcuse vreo zece paşi, că o săgeată îi zbură pe deasupra capului şi se înfipse în pomul din faţa lui.

Se uită în jurul lui, dar nu văzu pe nimeni, nu auzi nimic. Săgeata era un avertisment, ştia foarte bine asta, că dacă n-ar fi fost aşa, l-ar fi atins. Bine, un avertisment, dar de ce? Să nu se amestece în afacerea asta? Dacă era aşa, atunci de ce n-a tras indianul atunci când se lupta cu ea şi nu acum? Era poate un avertisment ca Maddie să fie lăsată singură cu bărbatul acela?

Încet, cu grijă, cercetând pomii din jur şi încercând să descopere vreun indian, el se ridică, apucă săgeata şi o trase afară din scoarţa pomului. Îndieni Crow, se gândi el. Ciudat, totuşi, căci indienii Crow nu erau violenţi. De fapt, foarte adesea, indienii Crow îi primeau bine pe albi, aşa ştia Ring, pentru că albii aveau la ei tot soiul de lucruri minunate, pe care ei le furau, căci erau hoţi de mâna întâi. Ring auzise că erau în stare să fure calul de sub călăreţ, lăsându-l doar cu şaua sub fund.

Se uită la săgeată şi la vârful ei mic, de oţel. În zilele noastre, indienilor le plac armele de foc, dar adesea, când folosesc arcul şi săgeata, înseamnă că vor linişte. Acestui

indian nu-i prea păsa dacă Ring ştia că se află acolo sau nu, dar, fie că nu voia ca femeia să afle şi ea, fie că ştia deja, el nu voia ca Ring să se amestece în treburile ei, oricare ar fi fost ele.

Ridică săgeata, în semn de salut mut, faţă de acel indian, apoi o strecură într-unul din mocasinii săi înalţi; în acelaşi timp, auzi cum femeia, care-şi spunea La Reina, cobora dealul. Sângele i se uscase pe haine, gâtul şi mâinile îi erau pline de zgârieturi, dar el ştia că mai are şi alte răni pe corp, care însă nu se vedeau.

Se duse, calmă, spre calul ei şi nu vorbi nimic. El auzise şi văzuse destule ca să ştie că nu avea niciun rost să-i pună întrebări despre ceea ce făcea şi de ce era acolo. Dar îşi propuse să afle. Avea de gând să facă şi să spună orice, numai să afle răspuns la toate întrebările care-l frământau în legătură cu ea.

CAPITOLUL 4

Câteva ore mai târziu, Maddie se afla în cortul ei, permiţându-şi, în fine, să dea frâu liber tuturor temerilor sale. Omul cu care trebuise să se întâlnească arăta îngrozitor. Avea ochi vicleni şi duri şi, pe deasupra, mai era şi tâmpit. Ştia bine că nu putea apela la logică vorbind cu el în legătură cu Laurel sau cu orice altceva. Îi dăduse scrisoarea, dar el îi ceruse, pe deasupra, şi perla, şi broşa cu diamante pe care le purta în acel moment. Nu că valorau mulţi bani, dar erau primite în dar de la mama ei şi îi aparţinuseră, înainte, bunicii. Uitând de situaţia în care se afla, ea se împotrivise când el îi ceruse broşa, lucru care-l înfuriase destul de rău. Ridicase chiar tonul la ea, încât o speriase, deşi, acum, îi era ruşine să-şi amintească de asta. Da, îi era teamă pentru Laurel, dar şi pentru ea.

Îşi acoperi faţa cu mâinile. Până acum, se pare că viaţa îi oferise tot ce-şi dorise: talent, admiraţia miilor de oameni, o familie care o ajutase întotdeauna, indiferent de ce şi-ar fi dorit. Şi, acum, aşa, dintr-odată, norocul păruse s-o părăsească, căci se simţea foarte singură şi abandonată.

Ridică privirea, când auzise că cineva intrase în cort, şi,

spre surprinderea ei, îl văzuse pe căpitanul Montgomery. Trebuiseră să coboare muntele împreună, pe acelaşi cal, dar, cum ea refuzase să vorbească cu el, nici el nu o bombardase cu întrebările.

— Unde crezi că intri? întrebă ea, întâmplător, acesta este cortul meu. Locul care-mi creează, cât de cât, o stare de intimitate. Dacă doresc să vii aici, am să te invit şi apoi...

— Avem o înţelegere noi doi, îţi aminteşti? îşi încruntă sprâncenele a nedumerire.

— Habar n-am ce... Se întrerupse şi-şi aminti ceea ce-i spusese în pădure. Doar nu vrei să spui...

— Ai spus că te culci cu mine dacă te las o jumătate de oră cu bărbatul acela. Eu m-am ţinut de cuvânt. Sunt aici ca să-mi primesc răsplata.

— Nu voiam... şopti ea.

— Nu voiai să spui ce-ai spus? Chiar minţi aşa, întruna? Chiar nu există niciun gram de cinste în tine?

— Nu sunt o mincinoasă. N-am minţit niciodată. Niciodată n-a fost nevoie să mint, spuse ea, ţanţoşă şi cu demnitate, în timp ce mâinile îi tremurau, fără să se poată stăpâni.

— Bine, atunci, zise el, într-un fel pe care ea îl consideră

destul de insinuant, la treabă. Laurel, îşi zise Maddie, o voi face pentru Laurel. Poate că-i mai bine aşa, poate că, dacă-i va deveni amantă, îl va putea convinge mai uşor s-o lase-n pace, data viitoare, când va trebui să se întâlnească cu alt om şi să-i dea scrisorile.

Încercă să nu se gândească la nimic, atunci când îşi duse mâna la nasturii de la piept ai costumului ei de călărie. Ridică privirea spre el. El îşi pusese piciorul pe cufărul care se afla într-o parte a cortului, îşi sprijinise mâinile pe genunchi şi nu o slăbea din ochi.

— N-ar fi mai bine să stingem lumina?

— Nu, zise el, calm. Vreau să văd ce mi se oferă.

Se îmbujoră la faţă şi fu nevoită să-şi coboare privirea, ca să nu i se citească ura ce-i ţâşnea din ochi. Îi trecu prin minte că ar putea să-l omoare, după noaptea asta. Nu i-ar displăcea să-l vadă mort şi gâlgâind de sânge.

Îşi descheie toţi nasturii de la haină şi era gata să şi-o scoată, dezgolindu-şi umerii, când el o apucă de o mână, oprind-o să continue. Când ridică ochii spre el, din privire îi ţâşniră numai scântei de ură şi furie reţinută.

— Mă bucur că nu îţi cresc pumnale în ochi, zise el, pe un ton amuzat.

Ea se smulse din strânsoarea lui.

— Hai s-o facem odată, şi gata. Trebuie să-ţi plătesc că mi-ai permis să-mi folosesc libertatea căpătată de la Dumnezeu, zise ea printre dinţi. Ce contează ce cred sau ce simt, tu eşti cel puternic, căpitane Montgomery. Tu eşti cel care are puterea şi-şi ia ceea ce-şi doreşte. Îşi smulse haina de pe umeri, iar când i se agăţă de păr, trase cu toată puterea.

— Opreşte-te, zise el şi o cuprinse în braţe, prinzându-i mâinile în ale lui. Domoleşte-te, o calmă el şi începu să o mângâie pe spinare. Gata, a trecut, nimeni nu o să-ţi mai facă niciun rău.

— Tu! gâfii ea, cu nasul strivit de pieptul lui, dar, de data asta, nu se mai zbătu să scape de el, ci ca să-şi stăvilească lacrimile. Ai să mă răneşti, zise ea, înghiţind iute şi des, ca să nu-şi dea drumul la lacrimi.

— Nu, nu te rănesc. Niciodată n-am vrut să te rănesc. Am vrut doar să ştiu ceva, în legătură cu tine, şi acum am aflat.

Ea îl împinse cu mâinile, îndărăt, ca să-i poată vedea faţa. Părea amuzat de ceva.

— Şi ce-ai aflat? întrebă ea, fără prea multă însufleţire.

— Că ţi-ai dorit foarte mult să faci ceea ce ai făcut astăzi. Se pare că ai vrut foarte mult să faci ceea ce ai

făcut, de vreme ce eşti gata să te culci cu cineva pe care-l deteşti din tot sufletul, cum mă deteşti tu pe mine; şi asta doar ca să obţii ceea ce ai vrut. El îi zâmbi în aşa fel încât buza inferioară dispăru îndărătul mustăţii stufoase.

— Şi mai ce?

— Şi am mai aflat ceva despre generalul Yovington. Îi aruncă o privire atotştiutoare. Nu prea eşti obişnuită să te dezbraci în faţa bărbaţilor.

— Ce zici? şopti ea.

— De fapt, zise el, cu un zâmbet larg, aş merge până acolo încât aş putea spune că n-ai mai făcut-o niciodată, până acum. Îi scăpă un mic hohot de râs. Şi am mai aflat ce gândeşti tu despre mine. Pot să te asigur, doamnă, că nu sunt genul de bărbat care să oblige o femeie să se vândă pentru... pentru orice s-ar întâmpla. Sunt un om de bun-simţ şi poţi discuta cu mine orice, fără să recurgi la prefăcătorie. O clipă, nu mai zise nimic, ci rămase în picioare privind-o de parcă s-ar fi aşteptat să-i mulţumească pentru un aşa gest nobil.

— Om de bun-simţ? Dumneata, căpitane Montgomery? Cred că eşti dintre cei mai nesăbuiţi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Vreau să spun că mi-a fost dat să întâlnesc catâri cu mult mai mult bun-simţ decât ai tu. Cel

puţin catârilor le dai la cap, când au luat-o razna. Mă îndoiesc că o astfel de metodă ţi se poate aplica şi ţie.

— Ei, ia ascultă...

— Ba nu, tu să asculţi! Poate nu era în stare să învingă pe cineva, în lupta corp la corp, dar volumul vocii ei putea da gata pe oricine. De când te-am întâlnit, n-ai făcut altceva decât să mă jigneşti.

— N-am insultat în viaţa mea o doamnă.

— Mi-ai spus că sunt cântăreaţă ambulantă, apoi mi-ai spus că trebuie să fac ceea ce vrei tu... Chiar nu înţelegi că nu ai niciun drept asupra mea?

— Aşa am primit ordin.

— Dă-le dracului de ordine! Tu eşti militar, nu eu. Am făcut tot ce-am putut ca să-ţi explic că nu am nevoie de tine şi că nu doresc să stai în preajma mea; totuşi, iată-te aici şi... îşi închise nasturii de la jachetă. Şi apoi chestia asta, ca să mă umileşti, să-ţi baţi joc de mine, doar aşa ca să mă obligi să fac pe prostituata, şi tu... Şi, dacă vrei să ştii, m-am mai dezbrăcat şi-n faţa altora, în faţa câtorva sute de bărbaţi: francezi, italieni, ruşi. Şi niciunul dintre ei nu mi-a spus că sunt o cântăreaţă ambulantă.

— N-am vrut...

— Sigur că n-ai vrut, ţi-ai făcut numai meseria, nu?

Băgându-te cu forţa în sufletul meu, nu? Dar, dintr-odată, simţi c-o lasă puterile. Simţi că o apucă ameţeala şi că i se înmoaie genunchii. Fusese prea mult pentru ea. Din ziua în care păşise în casa mătuşii şi auzise despre răpirea lui Laurel, nu avusese nicio clipă de odihnă. Din clipa aceea, viaţa ei, o viaţă făcută pentru muzică, petreceri, mese şi distracţii, dispăruse cu totul. Impresarul ei o părăsise. Umorul şi căldura care o înconjuraseră erau departe, în Anglia. Şi toţi oamenii aceia care ştiau cine e, care-i apreciau talentul şi care o iubeau, toţi erau acum într-o altă lume.

Îşi duse mâna la frunte şi se lăsă moale, dar el o prinse înainte de a se prăbuşi pe podea, o luă în braţe şi o întinse pe pat. Apoi se duse la căldarea cu apă, luă o cârpă, o înmuie în apă, o stoarse, apoi se aşeză pe marginea patului şi i-o puse pe frunte.

— Nu mă atinge, şopti ea cu glas pierit.

— Sssst! N-ai nimic. Puţină odihnă şi nişte mâncare bună au să te pună pe picioare.

— Odihnă şi mâncare, îngână ea. Nici toată hrana lumii nu mă poate asigura că Laurel e teafără.

— Gata, domnişoară La Reina, gata, liniştеşte-te şi dormi, dar mai întâi vreau să-ţi spun ceva. E drept că am

primit ordin de la armată să te escortez, dar am dorit, ca întotdeauna, să-l îndeplinesc cum se cuvine. Stai liniştită. Rosti vorbele astea de parcă ar fi rostit un ordin, dar vocea lui era blândă şi calmă, şi n-o făcu pe Maddie să-şi iasă din sărite, ca de obicei. Închise ochii, iar el îi aşeză mai bine cârpa udă pe frunte, apoi îi netezi părul de la tâmple, după care continuă:

— Mai întâi, n-am dorit decât să te fac să pleci, să te întorci în Est, la tine acasă.

Ea ar fi vrut să-i spună că nu are de ales şi că trebuia să rămână acolo, la minele de aur; dar nu spuse nimic. E mai bine dacă ştie mai puţin.

Îi netezi părul de pe cealaltă tâmplă, apoi, cu foarte multă blândeţe, îşi puse ambele mâini pe capul ei; degetele mari începură să-i maseze tâmplele circular. Maddie simţi cum un val de linişte îi cuprinde tot trupul, până în vârful degetelor de la picioare.

— Unde ai învăţat asta? întrebă ea, în şoaptă.

— Una dintre surorile mele suferea de dureri de cap. Am învăţat să i le calmez.

— Câte surori ai?

— Două.

— Şi eu am două surori, zise ea, zâmbind. Gemma e cu

un an mai mare ca Laurel şi... Respiră adânc, apoi zise: Laurel nu are decât doisprezece ani.

— Ce coincidenţă! Mâinile lui enorme începură să-i maseze ceafa. Sora mea mai mică nu are decât paisprezece.

— E răsfăţata familiei?

— Mai mult decât îţi închipui. Cu şapte fraţi mai mari decât ea, nu e de mirare că e o năzdrăvană, dar nu întrece măsura.

— N-o întrece, nu?

— Cel puţin în ochii mei, nu, zise el, încet.

— Nici Laurel. Ea zâmbeşte. Când era mică se ţinea tot timpul de fusta mea, pentru că-i plăcea cum cânt.

— Acum e în Lanconia? Cum e acolo? O clipă, Maddie nu-şi putu aduce aminte ce e sau unde era Lanconia apoi deschise ochii şi zise:

— Cum să fie? Ca acasă. Ca la palat. Rostise ultimele vorbe foarte sec; vraja se rupsese. Îţi mulţumesc pentru compresă, căpitane Montgomery, dar, dacă nu te superi, vrei să o trimiţi pe Edith la mine?

— Desigur, zise el, după ce o privi o clipă. Unde ţi-e broşa?

— Am... pierdut-o când urcam muntele, zise ea

pipăindu-şi gâtul cu mâna.

— Şi nu te-ai oprit s-o cauţi? Părea destul de veche. Ea îşi desprinse privirea dintr-a sa şi îngăimă:

— Era a bunicii. Apoi îl privi din nou şi îl întrebă: „vrei, te rog, să mă laşi singură? Vrei, te rog, ca, după ce ieşi din cort, să pleci de tot? Vrei să te întorci la armata ta şi să mă laşi în pace? El nu păru câtuşi de puţin impresionat de ieşirea ei.

— Ne vedem mâine dimineaţă, doamnă, zise el, pe un ton plăcut, şi ieşi din cort.

Două ore mai târziu, sta culcat lângă Toby, pe o movilă nu prea departe de caleaşcă. Atunci când părăsise cortul, îi văzuse pe ceilalţi stând în apropiere şi ascultând, netulburaţi, ceea ce se întâmpla în interior. Ring îi observa cu uşurinţă, căci îşi alesese un loc destul de aproape de tabăra din care putea distinge şi cel mai mic zgomot, în caz de primejdie. Toby jupuise un iepure şi-l pusese să se frigă la proţap, la focul pe care îl făcuse Ring, apoi insistă să se uite la rana de pe braţul lui, aşa încât căpitanul îşi scoase cămaşa, iar el îi doftorici cele patru-cinci tăieturi din partea superioară a pieptului.

— Nu-i rea fata, nu? zise Toby.

— Depinde, dacă-ţi plac mincinoşii, zise Ring sorbind din

fiertura aia scârboasă, pe care Toby o numea cafea, şi aţintindu-şi privirea asupra focului. După părerea mea, nu mi-a spus adevărul nici măcar o singură dată.

— Câteodată oamenii au motivele lor ca să mintă.

— Hmm! mormăi Ring.

— Nu toţi sunt aşa de perfecţi ca tine, zise Toby, turnând alcool pe una din răni. Dacă crezi că-i plină de cusururi, de ce n-o laşi baltă şi nu te întorci la fort?

— Nici chiar aşa, i-o reteză Ring, apoi se uită în altă parte, dincolo de faţa schimonosită a lui Toby. N-am nici cea mai mică idee cum e, de fapt. La naiba, a obţine o informaţie de la ea e ca şi când... ca şi când...

— Ca şi când te-ai lupta cu cei din Blackfeet, nu?

— Da, cam tot aşa, zise el ridicându-se în picioare ca să-şi întindă oasele. Mă duc să trag un pui de somn. Cu femeia asta, am nevoie de toată forţa de care dispun. Îşi puse cămaşa pe el, apoi se aşeză pe un pled, întins pe pământ, ca să-şi scoată mocasinii. Toby?

— Mda.

— Ai auzit vreodată de expresia dormi-pe-tine?

— N-aş putea zice că da. Unde ai auzit-o?

— La micuţa... răspunse el, zâmbind, la cântăreaţă ambulantă. Atunci când îi spusese că, pur şi simplu, nu

dorise să o jignească. Nu că nu ar fi dorit să fie provocator în ziua aceea, a dorit-o, dar, pe de altă parte, a şi vrut s-o sperie. Din cauza asta a legat-o fedeleş, s-a îmbrăcat ca un sălbatic, a sărit din pom chiar în faţa ei şi s-a luptat corp la corp cu ea; chiar i-a cerut să se culce cu el. A enervat-o, a plictisit-o, dar n-a reuşit nici pe departe s-o înspăimânte. Totuşi, astăzi, când s-a întors de pe munte, era foarte înspăimântată; iar mai târziu, când a pătruns în cortul ei, de-abia se stăpânea să nu plângă.

Zâmbi la gândul că fuseseră amândoi în cort, singuri. Cu siguranţă că el a reuşit să-i stăvilească lacrimile; să-i schimbe privirea înlăcrimată, într-una plină de ură. Când o vedea aşa, înrăită, se simţea fericit că nu are vreo armă la îndemână. Oare dacă ar fi avut vreo armă, ar fi folosit-o? Era clar că ştia cum să călărească, cum să coboare muntele călare, traversând şuvoaiele de apă şi strecurându-se pe sub pomi. De bună seamă că nu învăţase să călărească aşa, în parcul palatului. Ea...

— Ce-i asta? întrebă Toby, întrerupându-i şirul gândurilor. Ring se uită, neatent, la săgeata pe care o băgase în mocasin.

— O săgeată a tribului Crow, nu vezi?

— De unde să ştiu? Nu toate te rănesc la fel? De unde o

ai?

— Mi-a fost trimisă, cred, drept avertisment.

— Avertisment, pentru ce?

— Nu prea ştiu, zise el, gândindu-se la momentul când amândoi, el şi ea, se rostogoleau în iarbă; indianul nu părea să se fi sinchisit de asta.

— Probabil era păzitorul ei.

— Cum ar putea ca o ducesă de...

— Lanconia.

— Da, bine, cum să aibă o străină un paznic indian? Ring râse scurt şi se întinse pe pătură.

— Asta e cel puţin una dintre nedumeririle mele în legătură cu tânăra doamnă. Mâine voi începe să caut răspunsuri. Noapte bună.

Maddie şedea pe bancheta tare din interiorul caleştii şi se uita pe fereastră. Refuza categoric să se uite la omul care stătea în faţa ei. În dimineaţa asta, căpitanul Montgomery hotărâse că va călători cu ea în caleaşcă. Nu-i ceruse permisiunea, ci doar a informat-o. I-a spus că face o pauză şi că nu mai merge călare, dar ea ştia că el îşi propusese să scoată cât mai multe de la ea.

S-a trezit de dimineaţă, după un somn agitat, iar primul

ei gând a fost că, noaptea trecută, când, obosită fiind, el încercase să o liniştească, masându-i tâmplele, ea aproape că-i spusese totul despre Laurel.

Dacă i-a scăpat ceva? Nu auzea decât: ordinele mele sunt clare: — să acord protecţie oricărui bărbat, femeie, copil sau animal care atentează la libertatea acestei ţări. Se imagina comentând cu el despre soarta surorii ei şi îl auzea că spune că datoria şi ordinele valorează mai mult decât viaţa unei fetiţe oarecare.

— Poftim? întrebă ea când îşi dădu seama că Montgomery îi vorbea.

— Am întrebat dacă te cheamă doar La Reina şi atât.

— Da, îi spuse ea privindu-l în ochi. Mai încercase o dată să-i spună că La Reina e numele ei de actriţă, dar n-a vrut să asculte, aşa că nu mai avea de gând să înceapă din nou.

— Mi se pare straniu că domnişoara Honey îţi zice Maddie, iar cuferele tale poartă iniţialele M.W.

— Dacă vrei să ştii, La Reina este al doilea nume al meu. Mă cheamă Madelyn La Reina... încercă să găsească un nume lanconian adecvat, dar nu reuşi.

— Nu există şi un nume de familie, aşa că în familiile regale sau, să zicem, aristocraţice? întrebă el. Familia ta

se trage din os regesc sau doar din aristocraţi? Ducii de Lanconia se deosebesc de ceilalţi?

Habar n-avea despre ce era vorba. Mai bine întreabă-mă despre diferenţa dintre un tril şi o măsură, se gândi ea. Sau despre întinderea vocii unei mezzo-soprane, în comparaţie cu cea a unei soprane. Întreabă-mă cuvinte din majoritatea operelor pe care le-am cântat în italiană, franceză, germană sau spaniolă, dar nu mă întreba nimic ce nu ţine de muzică.

— Nu, nu se deosebesc, zise ea, zâmbind. Un duce e un duce şi atât.

— Da, are şi asta o logică, dar atunci mă gândesc că regele îţi este rudă.

— Un văr de-al treilea, zise ea, fără să clipească. Era uluitor faptul că minţea din ce în ce mai uşor.

— Din partea mamei sau a tatălui?

Deschise gura să răspundă că din partea mamei, dar el i-o luă înainte. Tocmai îşi întinsese picioarele lui lungi, când caleaşca trecu peste un muşuroi şi se clătină din toate încheieturile.

— A fost o întrebare prostească, normal ar fi fost să fie din partea tatălui, ca să se poată transmite titlul şi deci proprietatea. Ochii ei scoaseră scântei. Sau poate

Lanconia e o moştenire pe linie maternă, sau poate mama ta posedă unul dintre acele titluri nobiliare rare şi, deci, tatăl tău nu are acces la el. Se opri din cauza unei noi smucituri. Dar, dacă tu ai moştenit titlul, atunci probabil că părinţii tăi au murit şi, firește, este vorba despre o moştenire matriarhală.

— Uite un elan, zise Maddie. Poate mâine, după reprezentaţia de astă-seară, o să mă duc puţin prin împrejurimi, ca să admir locurile care sunt aşa de diferite de locurile mele natale.

— Ei, cum e?

— Ce să fie? zise ea, ştiind exact sensul întrebării lui.

— E sau nu pe linie maternă? Scrâşni din dinţi. Dacă acest om nu era bun de nimic altceva, atunci, cu siguranţă, era un tip foarte sâcâitor.

— Te rog să sfârşim odată; aici e America şi, dacă tot mă aflu aici, vreau să mă simt cât mai liberă cu putinţă. A fi ducesă e aşa de...

— Împovărător, nu?

— Da, întocmai. E o viaţă aşa de plicticoasă la palat. Pe mine nu mă interesa decât să cânt. Mi-am petrecut tot timpul cu doamna Branchini. Nu-mi păsa de altceva, decât de lecţiile mele.

În fine, măcar ceva din povestea ei părea adevărat. Ea îşi înnodă mai bine pălăria de călătorie. Poate că, dacă o să-i spună o poveste, o să-l facă să tacă.

— Ştii, odată, la Paris, după ce am cântat în Puritanii, trei seri la rând, un prinţ rus m-a invitat la un supeu, la reşedinţa lui. Eram doar vreo şase femei acolo, în seara aia, dar toate erau nişte doamne importante din Franţa şi Anglia. Mai erau acolo şi o italiancă frumoasă şi o prinţesă rusoaică, cu ochii trişti. Primul fel a fost delicios şi a constat din supă-cremă cu puţin coniac în ea; dar, când am ajuns la fundul farfuriei, fiecare femeie a găsit acolo o perlă, o perlă destul de frumoasă şi mare. El o privi, o clipă, gânditor.

— După o copilărie petrecută într-un palat şi după dineuri cu perle în supă, ai venit în America. S-ar putea ca America să-ţi creeze o mare deziluzie.

— Nu-i chiar aşa de rău. Vreau să spun că atât America, cât şi americanii au destule lucruri cu care să se fălească.

— E foarte amabil din partea ta să spui una ca asta, dar o doamnă de calibrul tău... ar trebui să bea numai şampanie şi să primească numai trandafiri, iar bărbaţii să-i ofere numai diamante.

— O, nu, zise ea aplecându-se spre el. Mai bine, nu.

Adică, vreau să spun că toată viaţa mea a fost aşa. Chiar copil fiind, eram obligată să port o coroniţă, când ieşeam în lume. Mă mir cum de nu mă bate Dumnezeu pentru ceea ce spun, se gândi ea. El îi zâmbi.

— Şi ce titluri au surorile tale? Ştia că asta era o întrebare capcană. Oricât de profană era la astfel de lucruri, ştia bine că nu poate exista mai mult de o ducesă în familie.

— Vai ce durere cumplită de cap m-a apucat, aşa, dintr-odată, căpitane.

— Să-ţi fac puţin masaj?

— Mai degrabă m-aş juca cu un şarpe cu clopoţei, răspunse ea, lăsându-şi uşor capul pe spate şi închizând ochii; nici nu avu timp să clipească şi-l auzi râzând pe sub mustaţă. Nu prea ştia sensul jocului pe care tocmai îl jucase, dar, pe undeva, simţea că a pierdut.

Ajunseră în oraşul Devon, cam pe la prânz. Odată cu ei mai sosiseră şi alte sute de oameni. Era un oraş compus din câteva sute de barăci şi câteva corturi; câteva zeci de mii de oameni încercau, din răsputeri, să se îmbogăţească cu orice preţ.

Îndată ce caleaşca lor se opri, oamenii alergară spre ei din toate părţile, bombardându-i cu tot soiul de ştiri: unii

ziceau că aur nu mai era deloc, alţii că râul e plin de bulgări de aur; unii cereau împrumuturi cât de mici, pentru a începe o acţiune de prospectare şi de a deschide o mină, alţii erau, pur şi simplu, curioşi. Era şi o tabără de indieni din tribul Ute, undeva la perferia oraşului, iar indienii veniseră să admire caleaşca roşie a femeii, îmbrăcată într-un costum de un albastru-strălucitor.

Madie era ameţită de zgomot şi agitaţie, de zecile de întrebări legate de istoria numelui pictat pe portierele caleştii: Ducesa care cântă. Ea le zâmbi tuturor, plină de graţie, apoi le dădu ordin, lui Sam şi Frank, să-i înalţe cortul şi să împartă invitaţii pentru spectacolul din seara aceea. Când cortul fu gata ridicat, ea intră să se schimbe; îşi puse o fustă neagră de lână, lungă până la glezne, şi o bluză albă, simplă, de bumbac. Căpitanul Montgomery o aştepta la ieşirea din cort.

— Bună ziua, căpitane, îi spuse ea tăios, trecând pe lângă el, dar el îi bloca trecerea. Ea oftă.

— Bine, acum ce mai e?

— Unde ai de gând să te duci?

— Nu te interesează pe tine, dar îţi spun că am de gând să iau masa de prânz şi să mă plimb prin oraş.

— Cu cine, drept pază?

— Cu nimeni. Vreau să mă plimb singură, aşa cum o fac de când aveam un an.

— Nu poţi să te plimbi singură printre bărbaţii ăştia.

Făcu o grimasă şi încercă să treacă pe lângă el, dar el îi tăie calea, iar ea îl înghionti cu cotul în spate. El gemu şi ea trecu pe lângă el. Edith punea masa. Pe drumul de la St. Louis la Denver, se opriseră pe la casele oamenilor ca să cumpere legume proaspete; aveau cu ei doar carne afumată. Masa de azi consta din fasole verde şi şuncă.

— Dacă tot stai prin preajma mea şi nu-ţi scapă nimic din ceea ce fac, ai cel puţin amabilitatea şi ia loc. Poate vrei să mănânci ceva.

El se aşeză pe un taburet, dar refuză farfuria cu mâncare oferită de Edith.

— Nu vreau să vă jignesc, doamnă, dar n-aş pune gura pe nimic din ceea ce aţi preparat dumneavoastră.

Pentru prima dată de când se cunoşteau, Maddie îi zâmbi sincer.

— Iată, în fine, o remarcă inteligentă, venită de la perfectul căpitan Montgomery. Păcat că eşti aşa timid, oricum, şunca este extraordinară.

Nu se ştie de unde apăru şi Toby şi se apropie de masă. Maddie îi făcu semn lui Edith să-i umple o farfurie cu vârf.

— Sper să-ţi placă, soldat.

— Sigur că-mi place, mai e vorbă? zise Toby, cu gura plină, aşezându-se direct pe duşumea, lângă ei. Nu, eu nu sunt soldat, sunt doar Toby şi atât. Eu nu sunt un soldat adevărat. N-am nimic de-a face cu armata; dau şi eu o mână de ajutor. Armată e ce face băiatul ăsta de aici, deşi, de ce oare o fi vrut el să plece din Warbrooke...

— Toby, interveni Ring, prompt. Iertaţi-l doamnă, uneori vorbeşte mai mult decât trebuie.

— Oh! zise ea şi-i zâmbi lui Toby. Unde e Warbrooke?

— În Maine. Băiatul ăsta de aici a plecat...

— Toby! Toby îşi puse furculiţa în farfurie.

— La dracu! Mai bine s-o las baltă. Ce ştiu eu ce-o avea el în guşă? Se ridică, îşi luă farfuria şi dispăru în spatele cortului.

— Ce ai în guşă, căpitane?

— Încerc să-ţi spun că vreau să-ţi salvez viaţa şi atât.

— Să-mi salvezi viaţa? Cine crezi că ar dori să-mi facă rău? Brusc, o luă de mână şi o ţinu strâns într-a sa, chiar dacă ea se împotrivi încercând să şi-o retragă. El îi întoarse palma în sus şi dădu la iveală o zgârietură adâncă, transversală şi roşie, la încheietură.

— Acum, căpitane, dacă-mi permiţi, o să mă duc să fac

o plimbare, zise ea retrăgându-şi mâna cu forţa.

— Nu singură, în niciun caz. Ea închise ochii, o clipă, rugându-se să nu o lase nervii. Primul ei gând a fost să încerce să ajungă la o soluţie rezonabilă cu el. Aparenţele puteau fi înşelătoare; nimeni nu-i voia răul. Dar nu-l putea linişti că n-o paşte nicio primejdie, fără să nu-i spună mai mult decât s-ar fi cuvenit... Când porni la plimbare, crezu că va putea să nu-l bage în seamă, dar nu era uşor să nu bagi în seamă un bărbat de un metru şi optzeci de centimetri şi care cântărea, după părerea ei, pe puţin nouăzeci de kilograme. Pe deasupra, nici nu o scăpa o clipă din ochi.

Deoarece în Denver era destul de neobişnuit să întâlneşti o femeie plimbându-se singură pe stradă, fără ca să-şi vândă serviciile, Maddie le provocă, tuturor, un real şoc, când porni la plimbare, de una singură, pe potecile murdare ce ţineau loc de străzi. Se oprea în faţa corturilor care, pe o masă rudimentară, expuneau tot felul de mărfuri venite din Est. Adesea, oamenii din Est vindeau tot ce aveau pentru a-şi întreţine căruţele şi toate cele necesare unei călătorii spre minele de aur; şi când ajungeau acolo, vindeau tot echipajul pentru câteva oale şi lopeţi şi pentru puţin teren, lângă râu.

Maddie se uită la câteva felinare, apoi se opri asupra unui colier foarte drăguţ. Pe când îl admira, s-au oprit s-o privească trei mineri murdari, cu pălăriile strâns lipite de piept.

— Bună dimineaţa. Ei dădură din cap, drept răspuns.

— N-ai găsit aur încă? Unul dintre ei duse mâna la buzunar, dar, până să mai facă vreo mişcare, căpitanul Montgomery se şi afla acolo, apucând, în mâna sa mare, încheietura subţire a bărbatului.

Maddie se simţi pe cât de jenată, pe atât de ofensată. Îl apucă pe căpitan de încheietura mâinii, cu toată forţa.

— Scuzele mele, domnilor, şi o luă înainte.

— Putea să aibă o armă în buzunar, îl auzi pe Ring vorbind în spatele ei. Doar te apăram...

— Să mă aperi, de cine? De câţiva mineri nevinovaţi? Se-ntoarse şi-l privi în faţă. Căpitane Montgomery, pleacă şi lasă-mă în pace!

— O să te apăr cu orice preţ, oricât de neplăcut ar fi, atât pentru tine cât şi pentru mine. Asta e, îşi zise ea în timp ce-şi continua plimbarea. Acum vrea să insinueze că e o povară pentru el faptul că trebuie să-şi petreacă timpul cu mine. Ea mergea înainte, cu pumnii strânşi; el mergea în spatele ei. Pe oriunde treceau, curioşii se opreau să se

uite la această femeie înaltă şi elegant îmbrăcată, urmată de un bărbat şi mai înalt decât ea. Bărbaţii începură să-şi dea coate când văzură că femeia e nervoasă din cauza bărbatului din spatele ei.

Acum am devenit şi ridicolă, se gândi Maddie, şi se întrebă cum de se ajunsese la aşa ceva; se hotărî să înceteze bâlciul.

— Căpitane Montgomery, mi-e foame, zise ea, întorcându-se spre el şi zâmbindu-i dulce.

— Bine, dar de-abia ai mâncat. Oare ce li se putea întâmpla bărbaţilor care erau gata să dea ascultare oricărei propuneri venite din partea unei femei?

— Da, e adevărat. Dar mi-e foame din nou. N-am putea găsi pe undeva un loc unde să putem mânca ceva?

El cercetă zona pe deasupra capului ei. Trebuia să recunoască că şi lui îi era foame. Mâncase numai carne afumată şi biscuiţi cazoni, în timp ce toţi ceilalţi mâncaseră carne proaspătă, şi chiar legume proaspete. Dar, după povestea cu opiul din whisky, nu mai avea încredere să mai mănânce la aceeaşi masă cu ea.

— La căruţa aia de acolo, cred că au de mâncare.

În câteva clipe, aveau braţele încărcate cu farfurii pline cu mâncare şi, de asemenea, cu o pâine proaspătă, şi

pentru ei şi pentru Edith. Ea zâmbi, ridicând privirea spre el.

— Vrei să ţii astea puţin până mă duc... ştii tu unde.

El se uita la aburii ce se ridicau din mâncare: carne de vită, cartofi, pâine de grâu. De-abia auzise ce-i spusese, dar încuviinţă din cap şi se duse să se aşeze pe o banchetă lângă una din căruţe. Era aşa de flămând, încât abia când termină de mâncat îşi dădu seama că ea nu se întorsese încă.

— Fir-ar să fie! bâigui el. Fir-aş să fiu, se corectă şi porni în căutarea ei. Nu era uşor s-o găseşti în oraş, dar ea se făcea remarcată oriunde s-ar fi dus; aşa că începu să întrebe în toate părţile. Nu exista nimeni care să n-o fi văzut, dar cu toţii indicau o altă direcţie.

Îi trebui o oră bună până s-o găsească. Stătea într-un grup de femei din tribul Ute şi râdea. Înainte de a ajunge lângă ea, avu timp, doar o clipă, să se întrebe cum oare se înţelegea cu ele. Indiencele îl văzură primele, apoi o făcură atentă şi pe Maddie, care porni să alerge direct spre câmp; Ring se ţinea după ea strigându-i să se oprească. Indiencele, puse pe şagă, făceau tot ce puteau să-l oprească pe Ring să înainteze, până când, în cele din urmă, fu nevoit să o ia pe sus pe una dintre ele şi s-o dea

la o parte.

Maddie alerga cât putea de repede prin satul de indieni, stârnind copiii şi câinii, lovindu-se de oameni şi învinuindu-se că fusese descoperită, dar nu-şi încetinea fuga. Când ajunse la capătul câmpului, o luă înapoi în fugă, spre oraş.

Câteva clipe mai apoi, simţi o mână pe umăr şi, când ridică privirea şi-l văzu, cu o strălucire de triumf în privire, îi aruncă o căutătură ce voia să spună „lasă că-ţi arăt eu ţie” şi apoi începu să ţipe:

— Ajutor! Ajutor! Nu mai da în mine, te rog!

Opt oameni se repeziră deodată asupra lui Ring, iar ea o zbughi imediat. După vreo douăzeci de minute, el fu din nou pe urmele ei. Uitându-se peste umăr, văzu că părul ei, pieptănat cu grijă, era răvăşit, avea o pată roşie pe obraz şi hainele îi erau pline de praf. Gura îi era îmblânzită de un zâmbet, în timp ce ea continua să alerge.

Nu-şi dădu seama când, dar începu să-i placă jocul ăsta. Chiar îi plăcea foarte mult. Ea se ascunse într-un butoi gol şi se stăpâni să nu chicotească atunci când îl văzu uitându-se de jur-împrejur la numai câţiva paşi de ea. Apoi ea se alătură unui grup de bărbaţi care jucau zaruri, jos, pe pământ; îi smulse unuia pălăria de pe cap şi se piti pe vine, printre ei. Bărbaţii se strânseră mai aproape ca s-o

ascundă mai bine. De fapt, unul a venit aşa de aproape de ea, încât era aproape sigură că a şi ciupit-o de şold, aşa că a protestat, ţipând uşor. Când se ridică, îl văzu pe căpitanul Montgomery întorcându-se şi zărind-o, aşa că se puse iar pe fugă. Intră, în fugă, într-unul din corturile amenajate drept bodegă, se opri la barul înalt şi grosolan, îşi puse capul pe braţ şi şopti:

— Whisky. Îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură, ridică paharul şi mai ceru un rând; apoi îl zări pe căpitanul Montgomery în pragul uşii.

— El plăteşte, zise ea, şi o luă la fugă, prin spate. Barmanul şi încă vreo câţiva, nu-l lăsară pe căpitan să plece până nu se scormoni de bani, ca să-i plătească băutura. Afară, ea rugă doi oameni să-i facă plăcerea să o cocoaţe pe una din cele câteva clădiri mai înalte din Denver care aveau şi un acoperiş. Oamenii făcură, cu bucurie, ceea ce le ceruse, dar nu fără să scape ocazia să o pipăie peste tot.

Sus, pe acoperiş, ea se uită cum căpitanul Montgomery o căuta pretutindeni. A trebuit să-şi astupe gura cu mâna ca să-şi înăbuşe râsul. Respiră adânc, întinse braţele înainte şi-şi lăsă capul pe spate. Era prima dată când, după luni de zile, se amuza. Ce fericit eşti, când eşti liber, se

gândi ea.

Când deschise ochii, îl văzu pe căpitanul Montgomery care o privea, chiar dedesubt.

— Hopa sus, zise ea râzând, apoi fugi la capătul celălalt al clădirii, unde coborî pe un morman de butoaie şi de roţi de căruţă vechi. Tocmai când era gata să atingă pământul, căpitanul Montgomery se afla la datorie. Ea o luă la fugă, dar el o prinse de fustă şi o trase spre el.

Ea se zbătu. Oh, Doamne, cum se mai lupta cu el, dar el îşi feri faţa de mâinile ei; în cele din urmă, o apucă de mijloc şi o săltă pe şold ca pe un balot.

— M-ai lovit într-o anume parte a trupului, încât nu voi fi în stare să mă aşez o săptămână. Înţelegi?

Atârna la şoldul lui de parcă ar fi fost un sac plin cu mâncare; ea ştia însă, cu certitudine, că el era din cale afară de furios; da, furios rău de tot, iar bărbaţii furioşi fac, uneori, lucruri neprevăzute. Aşadar, în loc să se mai lupte cu el, începu să se târască în aşa fel încât să-şi lase toată greutatea corpului în seama lui. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia, căci el traversă oraşul şi intră cu ea în pădure. În fine, când erau destul de departe de zgomotul oraşului, o prăvăli pe o moviliţă verde.

— Căpitane Montgomery, eu...

— Să nu te-aud! Să nu îndrăzneşti să-mi spui măcar un singur cuvânt. Am primit ordin să te păzesc şi nu-mi fac decât datoria, fir-ar să fie. Te crezi deşteaptă încercând tot felul de aiureli, dar habar n-ai ce se petrece în jurul tău. N-ai nici cea mai mică idee despre oamenii aceştia de aici. Ei...

— Ba tu habar n-ai despre ei, zise ea calm şi se întinse pe iarbă. Alergătura prin aerul tare şi proaspăt al muntelui o făcuse să se simtă minunat. De când auzise că Laurel fusese răpită, aceasta era prima dată când nu se mai simţea încordată ca un urs. Vai, căpitane, n-ai deloc simţul umorului? Deloc, deloc? întrebă cu o voce blândă. După mult timp, vedea din nou flori sălbatice în jur, pomi şi un cer senin deasupra capului. Multă vreme, el nu zise nimic, dar nici ea nu se uită la el; apoi, în cele din urmă, se întinse şi el pe iarbă, la câţiva paşi, alături de ea.

— Să ştii că, de fapt, am un foarte dezvoltat simţ al umorului, dar se pare că l-am cam pierdut în ultimul an.

— Zău? spuse ea, pe un ton provocator, îndemnându-l să vorbească mai departe; dar el nu mai zise nimic. Ea respiră adânc, apoi adăugă: nu pot să-mi imaginez cum un bărbat, care-şi botează calul cu numele de Satan, are simţul umorului. După cât se pare, tu nu eşti capabil să te

distrezi, ci doar să-ţi faci datoria. Tot ceea ce ştii tu despre relaţia dintre un bărbat şi o femeie este de a băga groaza în ea, de a o intimida. Probabil că anumitor femei le place genul ăsta, dar nu poţi avea succes la toate, cu un astfel de comportament.

— Ce ştii tu despre mine? o întrebă Ring, furios. Nimic. Absolut nimic.

— Atunci suntem chit, nici tu nu ştii despre mine nimic. El se întinse din nou, cu spatele pe iarbă.

— Facem un pariu?

— Altul decât pariul de-a te culca cu mine?

— Da, o să pariem pe ceva mult mai important. El n-avu cum să vadă ce strălucire curioasă avea ea în ochi şi continuă: o să pariem că douăzeci şi patru de ore nu o să mai fugi nicăieri. Pun pariu că o să dorm şi eu douăzeci şi patru de ore, fără ca tu să mai faci vreun gest nesăbuit.

— Vrei să-mi spui şi mie ce am de făcut ca să nu mai fiu nesăbuită?

— Da.

— Bine, atunci ce am de făcut?

— Douăzeci şi patru de ore o să stau departe de tine. Ea le zâmbi pomilor din jur.

— Toată povestea asta e ca să constaţi dacă mă cunoşti

cât de cât, sau nu, nu-i aşa? Era convinsă că nu paria pe ceva important. Mai întâi trebuia să se întâlnească cu cineva, în legătură cu scrisorile alea, chiar în seara aceea, la Denver, şi n-avea niciun dubiu că o putea face chiar sub nasul căpitanului. Apoi, din câte îşi dăduse seama, el era un om care nu putea să vadă dincolo de lungul nasului. După părerea lui, femeile erau nişte fiinţe fragile. Mai ştia, de asemenea, că avea idei preconcepute despre cântăreţele de operă.

— Bine. Batem palma. Ce ştii despre mine?

— Mai întâi că eşti ducesă cum sunt eu regina Victoria. Habar n-ai despre ierarhiile aristocraţice, iar despre Lanconia nici nu ştii dacă există sau nu. Şi, apoi, broşa pe care ai pierdut-o, care aparţinuse bunicii, nu avea nici perle, nici diamante pe măsura unei ducese, deşi nu era urâtă. Însă ceea ce ştii, într-adevăr bine, este ţinutul acesta în care te afli. Te caţeri pe dealurile astea de parcă ai fi fost născută şi crescută aici. Călăreşti mai bine decât mulţi bărbaţi şi dai pe gât o duşcă de whisky din cel mai prost, de parcă ai fi făcut-o de nenumărate ori înainte. Ei, a mers bine până aici?

— Încă nu m-a apucat somnul.

— Pe lângă asta, te simţi în largul tău printre indieni.

Destul de ciudat pentru o doamnă venită din Europa. Pe Sam şi pe Frank aproape că nu-i cunoşti, iar Edith nu-ţi place deloc. Mă întreb dacă tu ţi-ai ales astfel de tovarăşi de drum. Am dreptate până aici?

— Poate.

— Şi mai e ceva. Părerea mea este că eşti încă fecioară, sau, dacă nu, ai toate şansele să redevii.

— Cu asta nu sunt de acord, căpitane, zise ea vrând să se ridice, dar el nu-i permise.

— Fireşte că n-am spus-o ca să te supăr. Sunt convins că o femeie, aşa nostimă ca tine, a primit nişte avansuri la viaţa ei, dar nu cred că-ţi plac bărbaţii.

— Sigur că nu-mi plac bărbaţii care mi-au fost băgaţi pe gât. Cred că e mai bine să mă întorc în tabără, acum. El o luă de mână.

— Şi mai e ceva, dacă ţii morţiş să-ţi amintesc. Tu ai fost cea care ai spus că eu nu ştiu nimic despre tine. Unde rămăsesem? A, da, cred că cineva te şantajează. Încă n-am putut afla de ce, dar sunt sigur că nu-i vorba de vreun iubit al tău. Nu, e ceva cu mult mai serios. Nu eşti genul care să se înspăimânte cu una cu două, totuşi, acum eşti speriată de moarte de ceea ce ţi se întâmplă.

Maddie nu mai zise nimic; nici nu mai era în stare. Uşor,

cu multă blândeţe, el îi apucă mâna într-a sa.

— Sunt un om demn de toată încrederea, Maddie, îi şopti el folosind un nume pe care ea îl auzi pentru prima dată din gura lui. Dacă ai încredere în mine, voi face tot ceea ce-mi stă în putere să te ajut, dar trebuie să ai încredere în mine.

Maddie se stăpâni, cu multă greutate, să nu-i povestească despre Laurel. Ar fi dorit să vorbească, s-o înţeleagă cineva, cineva care să aibă o altă reacţie decât a lui Edith, şi care, pur şi simplu, să nu ridice din umeri, cu nepăsare. Pe lângă asta, mai avea nevoie şi de un sfat. Ce se va întâmpla dacă va ajunge la a treia tabără şi nu o vor lăsa s-o vadă pe Laurel? Dar dacă...

Pentru a nu se lăsa pradă tentaţiei de a i se confesa, ea se sculă în picioare, dominându-l cu înălţimea ei.

— Bravo, foarte bine, căpitane Montgomery, foarte bine. Dacă o să renunţi vreodată la armată, să te apuci neapărat de teatru. Luă o poziţie de drepţi, privindu-l de sus în jos. Dar ai uitat lucrul cel mai important în legătură cu mine: vocea mea. Până nu mă auzi cântând, nu ştii nimic despre mine. Tot ce-ai spus până acum nu-i decât o părere, nebazată pe nimic.

El îi zâmbi de acolo, din iarbă, de unde se afla.

— Chiar crezi că adunătura aia de beţivi şi de zgârciţi o să aprecieze muzica de operă?

— Nu-i nevoie să iubească nici opera, nici muzica de operă. Trebuie doar să aprecieze sunetul vocii mele. El râse la auzul acestor vorbe; râse sincer, un râs profund şi plăcut.

— Eşti orgolioasă, nu-i aşa? Faţa ei deveni gravă.

— Câtuşi de puţin. N-am nici urmă de orgoliu în mine. Vocea mea e un har de la Dumnezeu. Dacă n-aş recunoaşte asta, înseamnă că l-aş mânia pe Dumnezeu.

— Da, e un punct de vedere. Ea se aşeză lângă el.

— Nu, e adevărat. De unde altundeva vine talentul dacă nu de la Dumnezeu? Cânt de când aveam trei ani. La şaisprezece ani mă urcam prima dată pe o scenă. În fiecare zi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru vocea pe care mi-a dăruit-o şi încerc să-i aduc omagiul meu, ocrotindu-mi-o.

El îşi dădu seama că ea crede din tot sufletul şi cu toată sinceritatea în ceea ce zice. Felul în care vorbea era plin de bun-simţ.

— Şi crezi că minerilor ăstora chiar o să le placă melodiile tale? O să le placă Tra...

— Traviata.

— A, da, femeia aia decăzută. Îi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Vorbeşti italieneşte?

— Puţin. Crezi că o să le placă minerilor ăstora cântecele tale?

— Nu despre cântece e vorba, ci despre vocea mea. Aici e toată diferenţa.

— Bine, zise el, zâmbind, atunci dovedeşte-mi: cântă un cântec pentru mine.

La aceste vorbe, ea se ridică în picioare şi îl privi.

— Îmi cer scuze, căpitane Montgomery, că m-am îndoit de tine. Ai într-adevăr simţul umorului şi, incredibil, chiar exagerat de puternic.

— A, da, ai nevoie de orchestră! Cântăreţii de operă nu pot cânta a cappella?

— Ba pot cânta şi sub apă, dacă trebuie, dar o fac când vreau eu. Dacă aş cânta aici, numai pentru tine, ar însemna că-ţi fac un cadou mult prea valoros pentru tine. N-ai făcut nimic să meriţi aşa ceva.

— Dar minerii care se scormonesc prin buzunare de zece dolari, pentru a veni să te asculte în seara asta, şi-au câştigat acest drept?

— În seara asta nu voi cânta pentru cineva anume, ci

pentru mai mulţi, pentru public. Asta-i o mare diferenţă.

— Da, înţeleg, răspunse el, îngăduitor, apoi îşi scoase ceasul cel mare de aur din buzunarul interior al hainei. Cadou sau nu, e timpul să te întorci în tabără şi să te pregăteşti pentru spectacolul de astă-seară.

— Crezi că dacă nu erai tu să-mi spui ce să fac şi când, nu m-aş fi descurcat şi singură, în toţi aceşti douăzeci şi cinci de ani?

— Nu ştiu. Mă mir cum de te-ai descurcat, zise el, ridicându-se cu o grimasă de durere pe faţă.

— Îmbătrâneşti, căpitane?

— Crezi că stâncile pe care m-am urcat, ca să te apăr de oameni necunoscuţi, bătaia, loviturile, ghionturile, ca să nu mai zic nimic de cei opt oameni cu care a trebuit să mă lupt, azi-dimineaţă, nu sunt suficiente ca să mă resimt?

— Cine te opreşte să te întorci la fort şi să te odihneşti?

— Harrison s-ar bucura nespus să mă vadă întorcându-mă cu coada între picioare, mormăi Ring.

— Cine-i Harrison, ăsta?

— Am să-ţi răspund când o vei face şi tu.

— Asta va fi la Sfântu-Aşteaptă, zise ea mieros şi, în aceeaşi clipă, o porni îndărăt spre tabără.

— Totuşi, să nu uiţi că eu am câştigat pariul. Douăzeci şi

patru de ore nu pleci nicăieri.

— Încă n-ai câştigat pariul, căpitane. Ţi-am mai spus-o o dată. Dacă mi-ai fi zis: eşti o cântăreaţă, ai fi câştigat, căci a cânta înseamnă totul pentru mine.

— Dar ţi-am spus o dată că eşti cântăreaţă, zise el, coborând vocea: o cântăreaţă care călătoreşte.

Îşi strânse gura pungă de furie, apoi fu obligată să-şi ascundă un zâmbet.

— Ha! zise ea întorcându-se pe călcâie şi luând-o din loc. O să vezi tu, îi mai spuse, peste umăr, în seara asta, vei vedea tu cine şi cum sunt.

El rămase locului privind în urma ei; era al naibii de ciudată în tot ce făcea, dar nostimă şi deşteaptă şi... plină de probleme. Şi nu mai voia să aibă alte necazuri în plus. Îi plăcuse modul în care ea îi dăduse de înţeles că are o voce grozavă, ba nu, extraordinară. El se plictisea de femeile care îl întrebau dacă îi place de rochia sau coafura lor. Poate că Toby avea dreptate. El zicea că toţi bărbaţii din familia Montgomery se înmuiau când era vorba de femei. Arătau bine, aveau bani şi, de obicei, femeile nici nu cereau mai mult. Toby spunea că nu era drept ca el, Toby, să nu fi avut niciuna din aceste două caracteristici, ca să atragă femeile; el trebuia să fie îngăduitor cu ele şi să le

curteze.

Ring se uită în urma lui Maddie, care o luase înainte. Aspectul lui plăcut se pare că nu făcuse prea mare impresie asupra ei şi, pe deasupra, se îndoia că ar fi impresionat-o cu mult mai mult dacă i-ar fi pomenit de averea familiei. De altfel, cum ar fi putut banii să impresioneze pe cineva care purtase, toată copilăria sa, o diademă pe frunte şi care nu se învârtise decât în medii înalte? Râse cu voce tare, apoi îşi reveni imediat, căci deja câţiva oameni începuseră să-l fixeze, privindu-l întrebător. Era o mincinoasă, e drept, dar o mincinoasă nostimă şi cu imaginaţie. Poate că, într-adevăr, avea nevoie de mai puţină protecţie decât ar fi crezut la început, dar cu toate acestea el va rămâne nedezlipit de ea, măcar aşa, ca să vadă ce-o să se mai întâmple, dacă altceva n-avea importanţă. Să alerge după ea, de colo până colo, printre minele mizere ale oraşului, însemna să scoţi sufletul din unul din reprezentanţii armatei, lucru care, după cum zice Toby, putea să scoată din sărite şi o stană de piatră.

Zâmbind, o urmă, admirând cum fusta i se legăna pe şoldurile apetisante.

CAPITOLUL 5

— Prin urmare, îi zise Ring lui Toby, ai înţeles tot ce ţi-am spus? Ai să ţii minte totul? Se aflau într-un cort, ridicat în spatele unei stive de lemne, care, într-o zi, va trebui să devină hotel, dar care, astă-seară, avea să fie doar o scenă pe care va cânta Maddie.

— Iaca bine-mersi, că n-o să uit, zise Toby, plin de silă. Mi-ai spus de cel puţin douăzeci de ori în ultimele zece minute. O să-i facem pe ăia de-ascultă să stea potoliţi şi când lui unu nu i-o plăcea, să-i crăpăm capu.

— Nici chiar aşa, zise Ring, uitându-se din nou la ceas.

— Ce te roade grija aşa de tare? Nu te-am văzut aşa nervos de când sunt io. Arăţi de parcă ai fi gata-gata să naşti.

— Nu chiar, dar pe-aproape. Ea îşi imaginează că beţivanilor ăstora o să le placă de felul în care o să le cânte.

— Io cred că-i mai deşteaptă decât pare. Ring oftă.

— Ar trebui s-o auzi cum vorbeşte. Crede că vocea i-a fost dăruită de Dumnezeu. Posibil, dar harul ăsta e apreciat de oamenii din lumea bună, care sunt îmbrăcaţi în frac şi care beau şampanie. Cât despre oamenii care

locuiesc în Taos Lightening, ăştia nu vor dori decât să-i vadă picioarele.

— N-ar fi o idee prea rea. Ring îi aruncă o privire dezgustată, dar Toby continuă: nu putem să fim cu toţii aşa de deştepţi ca tine. Umblau azi, în oraş, zvonuri despre voi doi. Niciodată n-aş fi crezut c-o să aud că ai fugit după o femeie, fie în public, fie în particular. Chiar te-ai dus cu ea, în pădure?

Ring nu răspunse, doar se uită la ceas.

— Măcar aţi făcut ceea ce trebuia, acolo, în pădure?

— Da, i-o reteză scurt Ring. Am vorbit Ce zici de asta? Ai încercat chestia asta, vreodată, când a fost vorba de vreo femeie?

— La ce bun? în armată, am auzit mai multă vorbărie decât mi-ar fi fost dat vreodată să aud. Dar... ai sărutat-o?

— Încetează, Toby! Toby se strâmbă la el.

Maddie se mai uită o dată pe partitură. Întenţiona să cânte câteva arii binecunoscute, câteva melodii uşor de reţinut, cântece care să-i pună în valoare toată întinderea glasului; programul se va încheia cu Frumoasă Americă.

Frank aduse pianul, lovit şi ciobit, atât din cauza drumului cât şi a atâtor mutări dintr-un loc într-altul. Îl acordase bine, căci se pricepea la aşa ceva. Frank era

chiar talentat, iar ea crezuse că, odată, ar fi putut să devină un bun muzician. Dar el renunţase la cariera muzicală, pentru ring. Nu-i ceruse niciodată să-şi povestească viaţa. Cu o faţă ca a lui, povestirile erau aproape inutile.

Îl văzu pe căpitanul Montgomery, urmat de Toby, intrând pe uşa ce ducea la camera de machiaj şi la culisele improvizate ale unei clădiri neterminate.

— Beau cu toţii, spuse căpitanul, cam încruntat. Şi joacă jocuri de noroc. Nu sunt obişnuiţi cu spectacole de clasă. Toby şi cu mine ne vom strădui, cât vom putea mai bine, să-i facem să n-o apuce razna, dar nu pot garanta nimic.

— Eu îi voi ţine sub ascultare, căpitane, eu şi vocea mea. El îi aruncă o privire care voia să spună că nu ştie ce zice, apoi îi zâmbi şi-i făcu cu ochiul.

— Sigur. Probabil că Dumnezeu va trimite asupra lor o ploaie de fulgere ca să-i strivească pe toţi, în caz că nu se poartă cum trebuie.

— Ieşi afară, zise ea, abia auzit, ieşi afară. El făcu o mică plecăciune, caraghioasă, apoi ieşi din cort; Toby, însă, avu o ezitare.

— E tare pisălog, nu-i aşa, coniţă?

— Mai mult decât mi-aş fi imaginat. Spune-mi, i-a spus

vreodată cineva că greşeşte?

— Nu mulţi, dar, până la urmă, s-a dovedit că tot el avea dreptate.

— Atunci, nu-i de mirare că familia l-a obligat să facă armata. Toby chicoti.

— Coniţă, toţi din familia lui e la fel.

— Nu pot să cred. N-ar încăpea cu toţii pe acest pământ.

— Aşa-i, coniţă, zise Toby, zâmbind strâmb. Noroc, pentru astă-seară!

— Mulţumesc. În timp ce urca pe scena care i se construise în după-amiaza aceea, sub îndrumarea lui Frank, Maddie se simţi cam nervoasă şi asta doar din cauza căpitanului Montgomery. El se afla în fundul sălii care adăpostea cam trei sute de oameni, cu pistolul la un şold, cu sabia la celălalt şi cu două cuţite la vedere. Părea gata să înfrunte o corabie plină de piraţi, Toby stătea în partea cealaltă a sălii, scobindu-se între dinţi cu un cuţit enorm, cu care puteai spinteca, cu uşurinţă, un bizon. Doamne-ajută! îşi zise ea: cânt într-o închisoare în care deţinuţii sunt mulţumiţi, iar gardienii, nebuni.

Începu programul cu o arie binecunoscută din Traviata; nu reuşise să cânte mai mult de câteva măsuri, când, în fundul sălii, se produse dezordine şi asta numai din cauza

căpitanului Montgomery. Un biet miner obosit îşi împinsese scaunul mai încolo, spre fundul sălii, iar scaunul se desfăcuse şi căzuse pe podea; căpitanul se repezise asupra omului, cu pistolul în mână.

— Săriţi la bătaie! strigase cineva şi începu debandada. Pumni şi scaune zburau prin aer. Ce ţi-e şi cu puştanii ăştia neascultători! îşi zise Maddie. Trebuie potoliţi şi gata. Respiră adânc, umflându-şi plămânii cu aer, aşa cum fusese învăţată, apoi atacă o notă înaltă care se auzi foarte limpede şi puternică.

Imediat atrase atenţia oamenilor din preajma ei, făcându-i să se oprească cu pumnii în aer, la jumătatea drumului; o priveau cu ochii mari, clipind a nedumerire. Maddie susţinu nota cât putu mai mult, iar numărul celor care priveau creştea. Oamenii din primele rânduri începură să aplaude timid, dar sacadat, marcând ritmul cu palmele. Cei din fundul sălii îşi dădură în cele din urmă seama de ceea ce se întâmplă şi încetară să se mai omoare între ei.

— La naiba! zise Toby, privind-o mirat de cât de mult putea ţine nota aia.

Ring îi dădu drumul unuia pe care îl ţinea de păr şi-l burduşea bine şi se uită şi el spre ea. Acum se uitau, cu toţii, doar la ea.

Maddie mai ţinea încă de nota aceea. Şi o tot ţinea, atât cât mai era în stare. Pe obraji îi curgeau lacrimi, plămânii ei erau goliţi de aer dar continua să ţină nota cu aceeaşi intensitate, îşi adună toate resursele de aer: din trup, din picioare, din braţe, din vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare, chiar şi din firele de păr. Şira spinării se lipise de buric. Tot mai rezista. Se goli de toate resursele de aer, în vreme ce oamenii scandau. Unu, doi, trei, patru. Corsetul îi juca pe ea, dar nota, pe care o ţinea cu atâta forţă, nu scădea în intensitate.

În cele din urmă, după foarte multă vreme, îşi întinse braţele lateral şi le ridică în sus, cu pumnii strânşi. O durea tot trupul, fiecare muşchi, dar reuşise să ţină nota cât putuse ea mai mult.

Îşi dădu capul pe spate, apoi brusc, îşi aduse pumnii în faţa abdomenului, îşi îndoi coatele, îşi duse pumnii la frunte, şi gata! Se opri crezând, pentru o clipă, că va leşina. Gâfâia ca un înecat, dar mulţimea era înnebunită; aclama, trăgea cu pistolul, cu puşca; nu se auzeau decât pocnete în aer. Se luau de braţ şi ţopăiau. Erau necioplţi, nici vorbă, dar starea lor de spirit era de invidiat, căci, de bună seamă, simţiseră şi singuri că se întâmplase ceva miraculos.

Când îşi reveni, Maddie privi peste capetele minerilor extaziaţi, către locul unde era căpitanul Montgomery. Ochii lui exprimau tot atâta nedumerire cât şi ai celorlalţi. Ea îi zâmbi cât putu mai frumos, apoi îşi ridică privirea spre cer.

Drept răspuns, îi zâmbi şi el. Îşi puse o mână în faţă şi alta la spate şi se aplecă, reverenţios, în faţa ei. Când reveni la poziţia de drepţi, ea îi răspunse cu o înclinare a capului, demnă de orice cap încoronat.

După această demonstraţie, adunătura aceea de beţivi uitaţi de lume şi obosiţi era la picioarele ei. Ea le cânta, iar ei o ascultau. Adeseori, faptul că americanii aveau nişte idei ciudate despre operă o neliniştea pe Maddie. Ei credeau că opera e făcută numai pentru regi sau pentru oamenii cu o cultură rafinată, dar adevărul era că opera devenise destul de populară: teme obişnuite pentru oameni obişnuiţi. Le-a cântat minerilor despre biata Elvira, care nu reuşise să se mărite cu omul pe care-l iubea, apoi a cântat sui la voce sua soave, în care o tânără femeie înnebuneşte, din dragoste. Finalul cântecului a stors lacrimi de la cei prezenţi. A cântat apoi Una voce poco fo, după ce le-a spus că Rosina a jurat să se mărite, cu orice preţ, cu omul pe care-l iubea. Cu toţii au considerat că e

cu mult mai bine decât să înnebuneşti din dragoste.

După şase arii, oamenii mai bisau încă, cerând melodii noi. Ea nu mai cântase pentru un auditoriu atât de entuziasmat, de când părăsise casa părintească.

— Mai cânt-o p-aia cu fata care-a înnebunit.

— Ba nu, p-aia în care fata se mărită cu flăcăul ăla. Cânta de aproape patru ore, când căpitanul Montgomery se urcă pe scenă şi anunţă că spectacolul a luat sfârşit. A fost fluierat şi huiduit şi, deşi Maddie a încercat la început să-i spună, că ea e cea care decide când să termine de cântat, bunul-simţ a luat locul mândriei şi, mulţumind cu multă recunoştinţă, îi apucă braţul întins, care o conduse în acea parte a cortului ce servea drept garderobă.

În urma lor, izbucni un ropot de aplauze, secondat de zgomotul armelor descărcate în aer. Auditoriul crescuse considerabil peste cele trei sute de oameni de la început, căci, în timp ce Maddie cânta, alte sute de ascultători intraseră, respectuoşi, în clădire, în vreme ce alţii se cocoţaseră pe ziduri şi priveau de acolo. Nemaiavând loc în sală, ei deschiseseră uşile ca să fie auzită de toţi: unii stăteau pe scaune, alţii pe jos, alţii în picioare, alţii, dincolo de încăperea în care era spectacolul.

— Mai trebuie să fac un bis, zise Maddie; căpitanul

Montgomery însă nu-i dădu drumul.

— Nu, gata. Eşti obosită. E nevoie de un efort imens ca să cânţi aşa ca tine.

Privindu-l, văzu în ochii lui mari nu numai uimire, ci şi admiraţie.

— Mulţumesc, zise ea strângându-se uşor în el. Fostul ei impresar nu se sinchisea niciodată dacă era obosită sau nu se simţea bine; el ştia bine că a cânta era singura ei plăcere, nu şi a lui. Nu se supăra niciodată când ea îi spunea că se simte prea rău ca să cânte, căci se întâmplă destul de rar. Singura lui obligaţie era să-i reţină camere şi să ţină socoteala banilor câştigaţi în urma spectacolelor.

Îi făcea plăcere să ştie, aşa, dintr-odată, că cineva se interesa dacă era obosită sau nu. Îi zâmbi.

— Da, ai dreptate, sunt puţin obosită. Căpitane, ai vrea să-mi ţii companie la un pahar de Porto? Întotdeauna iau cu mine câteva sticle din cel mai bun vin de Porto; întotdeauna obişnuiesc să beau câte un pahar după spectacol. Mă linişteşte. De jur-împrejurul lor erau sute de oameni care trăgeau cu pistolul în aer, dar ei se simţeau de parcă ar fi fost singuri. Lumina lunii strălucea pe rozul rochiei ei de mătase. Mi-ar face plăcere, adăugă ea, cu blândeţe.

El ţinu prelata de la intrarea în cort, iar ea păşi înăuntru, unde o aştepta omul acela dezgustător, care ştia unde se afla Laurel. Avea arma îndreptată direct spre ea, iar ea îşi dădu seama că, dacă nu scapă imediat de Ring, amândoi ar putea fi morţi. Se răsuci pe călcâie şi smulse prelata din mâna căpitanului.

— Spune-mi, căpitane, vrei să mă seduci sau ce? îl întrebă ea, ţâfnoasă. Ăsta-i motivul pentru care m-ai obligat să cobor de pe scenă?

— Cum, nu, eu...

— Nu? Nu asta vreţi cu toţii? Nu din cauza asta te-ai ţinut după mine azi, prin oraş? Nu din cauza asta îţi dai atâta osteneală în ceea ce mă priveşte, ca să nu aflu, de fapt, ce vrei de la mine? E plin pământul de oameni ca dumneata.

Fiecare cuvânt de-al ei îl aducea, treptat-treptat, la poziţia de drepţi. Nu-i prea plăcea ce-i spusese căpitanului; dacă ar fi fost cu adevărat cinstită, ar fi trebuit să recunoască faptul că, până în clipa aceasta, nu făcuse altceva decât să o apere. Dar trebuia să scape cu orice preţ de el. Omul din cort ar putea să-i ucidă oricând, pe oricare din ei, şi nimeni n-ar fi auzit nimic, cu tot vacarmul de afară.

— Aşa, deci, căpitane, crezi că o cântăreaţă ambulantă, ca mine, trebuie neapărat să fie şi o femeie de moravuri uşoare? îşi dădea bine seama că vorbele ei nu aveau nicio noimă atâta vreme cât, cu câteva ore mai devreme, el îi spusese că o crede fecioară. Ce te ţine să te întorci la fortul tău? Speranţa că vei câştiga o pradă uşoară? El o privea încremenit şi nedumerit.

— Îmi cer scuze dacă asta a fost părerea pe care v-am lăsat-o, am să aştept până vă beţi vinul, apoi că voi însoţi la tabăra dumneavoastră.

Îşi atinse cu vârful degetelor borul pălăriei, apoi, pocnind din călcâie, se întoarse şi o luă îndărăt. Maddie refuză să se mai gândească la ceea ce făcuse, căci, în situaţia dată, făcuse exact ceea ce trebuia. Bărbatul o aştepta în cort. Când păşi înăuntru, el îşi vârî pistolul la loc, în centură.

— Te orientezi repede, nu?

— Dacă-i nevoie... Se duse direct la cufăraşul pe care Sam îl scosese dinainte şi, de desubtul lenjeriei, scoase o scrisoare. Scoase şi el o scrisoare din interiorul cămăşii; hârtia era astfel împăturită încât să formeze o scrisoare, dar nu era scris nimic pe ea şi era transpirată şi mototolită, căci fusese ţinută între piele şi cămaşă. Trebui să facă un

efort ca să nu o ţină la distanţă, cu vârful degetelor.

El îi rânji de parcă i-ar fi ghicit gândurile, apoi mai scoase o altă scrisoare, tot din cămaşă, şi i-o înmână.

Ea apropie hârtia de lumina unei lanterne, făcu lampa mică astfel încât să nu se descifreze, de afară, mişcarea umbrelor din interior. Apoi se uită la hârtie şi văzu că e o hartă. Mâine va cânta într-un ţinut numit Tarryall Creek, iar peste două zile avea să cânte într-un orăşel izolat, numit Pitcherville, unde urma să folosească harta şi să străbată vreo şaptezeci de kilometri prin Munţii Stâncoşi, ca să predea scrisoarea următoare.

— Va fi acolo şi Laurel? îl întrebă ea. Mi s-a spus că o voi putea vedea la al treilea popas.

— Dacă o să găseşti locul.

— O să-l găsesc, fără-ndoială.

— Dar să vii singură! încearcă, numai, să apari cu pretinsul tău admirator şi veţi muri toţi trei.

— Doar n-o să omori un copil. Bărbatul mustăci.

— E ca şi moartă, după câte i s-au întâmplat. La aceste vorbe, Maddie se năpusti la el, dar omul o prinse în braţe şi o calmă cu uşurinţă.

— Ce-ai zice de-un pupic? După câtva timp, Maddie ieşi afară din cort. Căpitanul o aştepta ca s-o însoţească

îndărăt, în tabără. Merseră unul lângă altul în tăcere.

În cele din urmă, Ring vorbi primul:

— Se pare că nu ţi-a prea priit vinul. Nici n-ai avut timp să goleşti paharul.

— Nu-i treaba ta, chiar dacă mi-a priit, chiar dacă nu. Ajunsă la cort, o rugă pe Edith să pună mai multe ibrice cu apă la fiert.

— Vreau să mă spăl.

— Din cap până-n picioare? întrebă Edith.

— Da. Şi apa să fie foarte fierbinte, atât cât se poate de fierbinte. Apoi intră în cort.

— Ce-o roade, întrebă Toby. Io credeam că seara asta i-a picat bine.

— I-a picat, răspunse Ring, înfipt, i-a picat, dar i-a trecut prin cap că am intenţii necuviincioase cu ea.

— Nu ştie cu cine are de-a face, nu-i aşa? zise el, vrând ca vorbele lui să sune a insultă, dar Ring nu înţelese aşa.

— Nu se ştie. Cu o clipă mai înainte, mă invitase la un pahar de Porto, apoi, imediat după ce şi-a aruncat o privire în cort, s-a purtat de parcă ar fi fost atacată de un bandit. Femeia asta n-are nicio logică. Ea... Se opri brusc şi exclamă: Toby, m-am purtat ca un tâmpit! Apoi o luă la fugă îndărăt.

Patru oameni desfăceau cortul amenajat pentru concertul lui Maddie, dar el examina terenul la lumina lanternei. Pământul era prea răscolit ca să mai poată recunoaşte posibilele urme, dar, de pe jos, culese un muc de ţigară de foi.

— A avut vreunul dintre voi aşa ceva, îi întrebă el pe cei patru.

— Nu, nu ne putem permite.

— Vreau să spun dacă a fumat careva dintre voi aşa ceva. Unul dintre ei le aruncă celorlalţi o privire semnificativă.

— Ţi-a jucat vreo festă păpuşica aia care cântă? Tocmai adineauri a ieşit un tip de la ea.

— Ai văzut pe cineva ieşind din cort?

— Io, n-am văzut neam. Ai văzut tu ceva, Joe?

Ring ştia că oamenii n-aveau de gând să-i dea nicio informaţie pe gratis; se îndrăgostiseră de Maddie şi aveau de gând s-o apere. El îl apucă pe unul dintre ei de gât.

— Mai ţii la mutra asta a ta? Să-mi spui imediat ce-ai văzut. Cred c-a vrut s-o omoare. Patru pistoale, cu trăgaciul ridicat, se îndreptară asupra lui Ring. De-abia reuşi să se smulgă din strânsoare.

— De ce n-ai spus aşa! Tocmai şi-a luat tălpăşiţa. Nu l-

am mai văzut prin partea locului. Ring se încruntă la bărbaţii care încă mai ţineau pistoalele aţintite asupra lui. Nu păreau aşa de periculoşi, chiar dacă unul dintre ei se juca, nepăsător, cu o piatră.

— Cum era? înalt? Scund?

— Potrivit. Da, de statură potrivită.

— Cu pielea albă? Cafenie?

— Aşa şi aşa.

— La dracu, spuse Ring şi strivi mucul de ţigară în mână.

Se îndepărtă înjurând. Oare ce se întâmplase cu el? Ştia că este o mincinoasă; totuşi, de dată asta, o crezuse. Dacă nu ar fi fost atât de plin de vânătăi, şi-ar fi dat singur cu pumnii în cap, că o crezuse. Îl rănise în toată mândria lui de bărbat. Ea îl insultase, ce-i drept, iar el, bosumflat ca un băieţel, o luase binişor din loc.

Cine o aşteptase oare acolo, în cort? Bărbatul acela era înarmat sau nu? Probabil că ea observase acest lucru când el îi făcuse loc să intre în cort. L-a insultat doar ca să-l salveze pe el? Ring îşi dădu seama că, dacă ea i-ar fi permis să intre în cort, nepregătit pentru a se lua la bătaie cu cineva, nu ar mai fi fost viu, acum.

Tâmpitule, îşi spuse. Sunt un tâmpit şi jumătate că n-am

înţeles mesajul ei cifrat.

Se opri locului, pentru că îşi aminti de tonul şi de grimasele făcute în momentul în care îi ceruse lui Edith să-i pregătească apa de baie, atunci când se va întoarce. O şantaja cineva? Cu ce putea să o aibă cineva la mână, ca s-o facă să se poarte aşa cum se purta?

Pe măsură ce se apropia de tabără, îşi încetini paşii; Sam şi Frank păreau că nu fac două parale ca gardă de corp şi, din nefericire, nici el nu fusese mai breaz. Fusese aşa de fascinat de sunetul vocii ei, încât uitase cu desăvârşire de posibilitatea vreunui şantaj; pierduse cu totul simţul vreunui pericol care ar fi putut s-o ameninţe.

De cum ajunse la tabăra ei, primul lui impuls fu acela de a intra în cort şi de a o forţa să-i spună adevărul. Dar nu putea să facă uz de forţă ca s-o facă să spună. S-o bruscheze fizic? Dacă lui nu i se întâmplă întotdeauna să fie prompt, cu ea era altceva. Încă de la început ea a simţit că el nu-i va face niciun rău. De fapt, ei nu i-a fost niciodată frică de el. Şi avea şi dreptate pentru că niciodată, în viaţa lui, el nu jignise sau nu rănise vreo femeie.

Dar cum putea s-o facă să aibă încredere în el, s-o facă să-i spună ce se petrecea cu ea? Gândindu-se mai bine, îşi

dădu seama că singurul cuvânt care se impunea era încrederea. Va trebui s-o facă să aibă încredere în el.

O văzu pe Edith intrând în cort.

— Şi-a făcut baie?

— Da, dar eu m-am cocoşat de tot de câte găleţi cu apă i-am cărat.

Ring se scormoni în buzunare după o monedă de aur şi i-o întinse.

— Ai grijă să nu-i lipsească ceva.

— Mai bine ar avea ea grijă să nu-ţi lipsească nimic, şopti Edith la urechea lui.

Ring nu-i acordă nicio atenţie şi intră în cort.

— Căpitanul Montgomery! Cum îndrăzneşti...

— Am venit pentru paharul de Porto la care mă invitaseşi; asta numai dacă nu l-ai băut cu bărbatul acela care abia a plecat de la tine.

— Nu l-aş servi niciodată cu Porto, zise ea şi îşi duse imediat palma la gură.

— Nu? Atunci cu ce l-ai servi? Maddie îşi întoarse privirea în altă parte.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti. Acum, căpitane, sunt obosită şi aş dori să mă culc. El desfăcu taburetul pliant şi se aşeză pe el.

— N-ai decât, culcă-te; eu mă voi servi cu puţin Porto, spuse el zâmbind. Tu nu vrei ceva de băut? Ți-ar prinde bine şi te-ar calma puţin.

— Sunt foarte calmă. Aşa mă comport mereu, după orice reprezentaţie.

— Da? Atunci, probabil că nu sărutările acelui bărbat te-au adus în starea asta. Maddie se uită în altă parte şi începu să tremure de furie la gândul că omul acela o ţinuse în braţe. Niciodată în viaţa ei nu fusese nevoită să accepte mângâierile unui bărbat, dacă ea nu o dorise. De când era mică, ştiuse că e altfel decât ceilalţi, cu totul altfel, aşa că ştia cum să se facă respectată. Când avea douăzeci de ani se morfolise puţin pe o canapea, cu un conte francez, dar experienţa i s-a părut aşa de neplăcută, încât nu o mai repetase niciodată. Bărbaţii se mulţumeau s-o audă cântând, iar ea nu le oferea mai mult de-atât.

Dar astă-seară... oh, Doamne, astă-seară, omul o luase în braţe... şi ar fi putut merge mai departe, dacă Edith nu intra în cort.

Iar acum, când braţul puternic al lui Ring o luă de după umeri, ea intră în panică şi începu să se zbată.

— Ssst! sunt eu, spuse Ring, acum eşti în siguranţă. Ai cea mai nemaipomenită voce din lume, dăruită de

Dumnezeu, şi nu cred să fi avut vreodată vreo plăcere mai mare ca în seara asta, când te-am auzit cântând. Cum se cheamă cântecul despre doamna care a înnebunit?

— Tui la voce sua soave, spuse ea, ghemuindu-se la pieptul lui.

— Era cel mai frumos... spuse el, traducând greşit, cu bună ştiinţă.

— Nu, se traduce Vocea ta cea minunată.

— Ah, da. Mi-a plăcut cel mai mult. Ea îşi ridică privirea, zâmbind.

— Ţi-a plăcut cel mai mult pentru că nu le-ai auzit pe toate.

— Oh, ba da. Am auzit-o cântând şi pe Adelina Patti.

— Pe cine? Pe Patti? Pe sperietoarea aia? zise ea, dându-se îndărăt. Pentru ea, un Fa este un dezastru, nu ar trebui să cânte decât în cor.

— Mie mi s-a părut destul de bună.

— Dar ce ştiai tu pe vremea aia? Tu nu erai decât un soldat oarecare, care-şi făcea stagiul militar în colonii, pe când eu eram...

— Ducesă de Lanconia, nu? zise el, înălţându-şi o sprânceană şi privind-o drept în ochi. Imediat îşi dădu seama care erau intenţiile căpitanului. Când intrase, ea

mai tremura încă de spaimă, gata-gata să izbucnească în plâns; acum însă, se simţea cu mult mai bine.

— Ce-ai zice de un pahar cu Porto, căpitane? El îşi dădu seama că ea înţelesese ce trebuia şi că acum voia să-l facă să se simtă bine.

— Aş dori mai bine să cânţi ceva doar pentru mine.

— Aa! Drept răsplată pentru aşa ceva, ar trebui ca tu să ucizi un balaur. Tot ce meriţi pentru astă-seară e un pahar de Porto; dar să ştii că e cel mai bun Porto din lume. Îi făcea plăcere să-l vadă cum trecuse de la batjocură la rugăminte; nu o mai numea cântăreaţă ambulantă, ci îi cerea să cânte doar pentru el.

— Bine, acum mă mulţumesc cu ce mi se oferă, dar să ştii ca voi face tot ce pot să-ţi obţin favoarea de a cânta numai pentru mine.

El turnă din preţiosul lichid în două pahare de cristal, pe care ea le ţinea într-o cutie specială care să le ferească de zdruncinături.

— În numele adevărului, zise el ridicând paharul. Maddie acceptă urarea, deşi ar fi preferat să intre-n pământ de ruşine. Abia dacă schiţă un zâmbet, dar îşi jură să nu-i mai dea niciun alt amănunt în legătură cu ea.

A doua zi porniră din nou şi iarăşi Maddie se închise,

împreună cu Edith, în caleaşca roşie, care se zgâlţâia din toate încheieturile; Edith când picotea, când sforăia de-a binelea.

Căpitanul Montgomery ceruse permisiunea de a călători şi el în caleaşca, împreună cu ele, dar ea îl refuzase. Desigur că şi-ar fi dorit mult să călătorească în compania lui, căci avea ce discuta cu el, dar ar fi bombardat-o cu tot felul de întrebări. Pe la zece dimineaţa, Frank opri caleaşca, iar căpitanul apăru la fereastră.

— Mă tem că va trebui să-ţi cer o favoare. Toby nu se simte prea bine; n-ai putea să-i permiţi să călătorească în caleaşca?

— Desigur, poate să stea lângă Edith.

— Aşa gândeam şi eu, zise Ring ca pentru sine.

— Ai spus ceva? Îi făcu semn să se aplece, pe fereastră, spre el.

— Cred că se plac.

— Da? Ea luă o poziţie demnă, privind când la Toby, când la Edith. I se păreau grozav de potriviţi.

Ring îi făcu din nou semn.

— Ar dori să fie singuri. Ea nu înţelese ce voia.

— Ai putea călări alături de mine.

— A, da, dacă ăsta-i un subterfugiu de-al tău, ca să

rămâi singur cu mine, nu te mai osteni.

— Ai putea să călăreşti pe calul meu, dacă vrei.

Nu-l întrebă de unde aflase că şi-ar fi dorit să călărească pe armăsarul lui, nici dacă acela era cel mai prielnic moment. Oricum, nu avea de gând să-l refuze. Deschise portiera caleştii atât de repede, încât aproape că-l lovi pe Toby în umăr.

— Îmi pare rău, dar eu... Ring aproape că-l luă în braţe pe Toby şi-l împinse în caleaşca.

— Acum, Edith o să aibă grijă de el. Cu braţul, făcu un gest amplu, arătând către minunatul său armăsar. Ea zâmbi, uitându-se la cal.

— Hai, Satan, zise ea, dar animalul nu făcu nicio mişcare. Satan?

Ring îşi scoase pălăria şi se scărpina la ceafă, – încearcă altfel... Untişor sau Piciorul Cocoşului. Ea îl privi, nedumerită.

— Untişor sau Piciorul Cocoşului?

— N-a fost ideea mea. Sora mea mai mică l-a poreclit aşa. Mănâncă de toate. Fraţii mei au vrut să-i zică Rumeguş, dar eu am preferat Untişor sau Piciorul Cocoşului, dacă tot n-aveam de ales.

— Aşadar, nu-l cheamă Satan? îl întrebă, privindu-l în

ochi. El se uita, atent, la pălărie.

— Ar fi râs de mine toţi din familie. Eşti gata să încaleci?.” Haiuntişor, zise ea. Calul veni, dar ea rămase cu mâna întinsă, deoarece el începu să lingă vopseaua roşie a caleştii. Văzându-l, luă frâul şi încălecă.

— Nu-i obişnuit decât cu mine, aşa că s-ar putea să-l supere că eşti mai uşoară decât mine, zise Rn, pe când ajusta scăriţa de la şa. Ea bătu calul, cu palma, pe gât.

— Mă descurc eu. Tata m-a învăţat să călăresc. O să ne înţelegem noi doi, nu-i aşa, bidiviu frumos ce eşti?

Frank se uită la Ring, iar acesta din urmă dădu, semnificativ, din cap. Femeile şi caii. Maddie îl strunea pe Untişor cu uşurinţă. Era o plăcere să te afli din nou pe spatele unui animal atât de robust, aşa că ea o luă înainte spre dealul râpos, încât Ring, pe calul lui Toby, de-abia reuşea să ţină pasul cu ea. I-ar fi plăcut să-l poată alerga în câmp deschis, dar în Munţii Stâncoşi nu prea era cu putinţă aşa ceva. Când Ring ajunse lângă ea, în cele din urmă, îi râdea toată faţa.

— Ar fi minunat dacă te-ai afla din nou în ţinuturile tale natale, zise el, ca din întâmplare.

— O, acolo e ca în Paradis, aerul e aşa de limpede şi de pur şi...

Îşi dădu seama că iar îi întinsese o cursă. Îl privi, încercând să-şi ascundă un zâmbet, apoi se întoarse spre el şi surâzându-i cu toată faţa, şi îl întrebă:

— Căpitane, care-i de fapt numele tău? Adică, pe lângă băiete, numele cu care te strigă Toby, mai ai şi altul?

— Sau Diavolul în carne şi oase, cum îmi spui tu mie. Nu se întoarse spre el.

— Ring, adică inel. Abia atunci ea se întoarse spre el şi-l privi plină de curiozitate.

— Inel? A, da. Şi atunci, cum îi cheamă pe fraţii şi surorile tale? Colier? Brăţară? Broşă? El chicoti.

— Nu, de fapt mă cheamă Christopher Hring Montgomery. Numele de la mijloc se scrie cu „H”, dar „h-ul nu se pronunţă, întotdeauna mama mi-a scris numele cu un apostrof, în loc de „H”. Probabil ca să-i ajute pe oameni să pronunţe corect. O vreme, ea nu mai zise nimic, bucurându-se de aer şi de minunatul cal pe care călărea.

— De unde vine un astfel de nume?

— Tata are o Biblie mare şi veche. E plină de nume pentru toţi.

— Ca de pildă?

— Jarl şi Raine şi Jocelyn.

— Jocelyn e un nume simpatic.

— Da, dar nu când aparţine unui băiat.

— Poate ar trebui să-i dai băiatului un alt nume, ca de pildă... Lyn.

— Lyn! Atunci ar fi trebuit să se apere singur cu puşca, de la şase ani.

— Bine, dar Lyn nu-i cu nimic mai rău decât Ring. De ce nu ţi-au spus Chris?

— Christopher e numele tatălui meu. Eu ar fi trebuit să fiu Christopher Junior, ori, după alegerea familiei mele, „tânărul pisoiaş”. La urma urmei, Ring e un nume destul de potrivit. El îi zâmbi.

— Şi tu? De unde îţi vine numele de Maddie?

— De la regină, desigur. Ea le botează pe toate tinerele ducese.

— Bănuiesc că tot ea a botezat-o şi pe surioară ta, Laurel, după numele vreunei plante din Lanconia. Pot să pariez... Se opri, brusc, văzând cum faţa ei se întunecă. Se gândi să nu fi spus ceva nelalocul lui. Laurel, repetă el cu blândeţe, şi văzu cum muşchii feţei ei tresar.

— Ia priveşte, asta nu-i o mierlă? O văzu cum îşi roteşte privirea dar, când îşi întoarse faţa, îşi dădu seama că e iar stăpână pe sine. Laurel, îşi zise el. Poate că tot ceea ce i se întâmplă, se învârte în jurul lui Laurel.

Nu încercă să o mai stârnească, ci o lăsă să se bucure, pe deplin, de ziua aceea, continuând să o ţină mai departe sub observaţie.

CAPITOLUL 6

Cea de-a doua reprezentaţie a lui Maddie nu avu nevoie de o demonstraţie specială a talentului ei, pentru a capta atenţia publicului, ca în cazul minerilor; se răspândise deja zvonul în legătură cu prima ei reprezentaţie, de dincolo de munte, iar oamenii veniră din alte tabere, mai îndepărtate, ca s-o asculte.

Ea i-a spus căpitanului Montgomery că va cânta în aer liber. La început, el s-a opus, dar, văzând-o cât de hotărâtă era, a cedat. Oamenii i-au improvizat o scenă, destul de spaţioasă ca s-o adăpostească şi pe ea şi pe Frank, care cânta, de această dată, la flaut, în spatele ei. Căpitanul Montgomery şi Toby stăteau la capătul opus al scenei.

În timp ce cânta, ea se uită de câteva ori spre căpitan. El se proptise de un pom şi închisese ochii de plăcere. Orice i se putea reproşa, dar faptul că începuse să-i placă adevărata muzică, nu. Către sfârşitul spectacolului, se trezi că, de fapt, cânta numai pentru el, căci nu-l mai slăbea din ochi. Atunci când ataca nişte note mai dificile sau când ţinea nişte note mai multă vreme, sau când scotea vreun tril, el îi zâmbea plin de încântare.

Când, după patru ore o conduse la cortul ei, îi cuprinse

braţul cu căldură, iar degetele ei se înlănţuiră într-ale lui.

— Ai dreptate, zise el, încă n-ai spus totul despre vocea ta.

Era, după părerea ei, cel mai sincer compliment pe care-l primise vreodată. Complimentul era atât de sincer, luna atât de tandră, încât ea nu putu să nu-l invite în cortul ei, la un pahar de Porto. Dar rămasă singură, scoase fotografia lui Laurel şi o privi îndelung. Îndiferent de ceea ce-ar trebui să facă, n-are voie să aibă încredere în nimeni, sau, cel puţin, în nimeni care ar dori să se amestece în treburile ei. Şi-l imaginã pe căpitanul Montgomery luând muntele cu asalt, cu sabia scoasă, luptându-se cu omul acela oribil. Drept pedeapsă, omul ăla ar fi rănit-o pe Laurel. Până să adoarmă, nu se gândi decât la Laurel.

Cârciumile din zona auriferă Pikes Peak nu aveau niciun orar de funcţionare, deoarece a te îmbăta era o ocupaţie tot atât de lăudabilă ca şi a căuta aur. Băutura curgea ca şuvoaiele munţilor.

În interiorul unuia dintre multele corturi, la o masă, patru bărbaţi goleau a treia sticlă de whisky; pe masă erau numai cioburi împrăştiate pe un strat gros de grăsime înnegrită.

— Să mor dacă am mai văzut aşa ceva, până la ea, zise

unul dintre ei.

— Cântă divin, ca un înger.

— Ţi-aminteşti că Sully zicea că nu face doi bani?

— Mi-ar fi plăcut să vină şi ceilalţi s-o asculte.

— Am putea s-o rugăm să cânte la Bug Creek.

— Ca să ajungi acolo nu-ţi trebuie mai mult de o zi, dar aşezarea nu-i locuită de mai mult de cincizeci de oameni. Ar fi prea mare daraua, decât ocaua. N-ar acoperi nici măcar cheltuiala de transport. Pentru ea, n-ar merita.

Ei cerură o a patra sticlă de whisky şi băură jumătate din ea.

— Cred că ar trebui să cânte şi la noi, lui Sully i-ar plăcea tare mult. Chiar dacă el îşi închipuie că nu are nevoie de aşa ceva şi că nu poate părăsi mina, ce-ar mai bisa-o dacă ar auzi-o. Îşi terminară, în linişte, sticla, iar când cerură o a cincea, hotărârea lor ajunse la culme.

— Cred că trebuie neapărat să vină să cânte la noi.

— Da, şi noi credem la fel, ziseră şi ceilalţi. Da.

Ring auzi nişte paşi apropiindu-se de cortul lui Maddie şi se trezi imediat. Nu putea spune cu precizie, dar bănuia că sunt doar două persoane. În mare linişte, ieşi de sub pături, cu pistolul în mână, şi se îndreptă spre pomi. De-abia se ridică în picioare, când văzu umbra uneia dintre ele

în dreptul unui pom.

Ring îndesă ţeava pistolului în coastele omului, iar când acesta se întoarse şi-i rânji în lumina lunii, îl văzu cum arată: puteai să leşini văzându-l.

— Bună, zise omul. Acesta fu ultimul cuvânt pe care-l auzi căpitanul, înainte ca patul unui pistol să-l lovească în moalele capului şi să se prăvălească la pământ.

Se trezi când două mâini vânjoase îl zgâlţâiau din răsputeri.

Deschise ochii, dar era aşa de întuneric, încât de-abia dacă vedea ceva. Pe lângă asta, capul îl durea îngrozitor. Îi trebui mai mult de un minut ca să-şi aducă aminte ce se întâmplase. Apoi încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să se clatine. Se agăţă de umărul uriaşului.

— Sam, şopti el.

— Ea a plecat, şopti, la rândul lui, Sam, cu o voce neobişnuit de blândă pentru un uriaş ca el.

— Aplecat? Ring nu prea înţelegea nimic, deoarece capul îl durea îngrozitor. Clipi de câteva ori ca să-şi limpezească privirea, apoi se uită din nou la Sam. A plecat? Maddie a plecat? Unde? Cu cine se mai întâlneşte de dată asta?

— A fost răpită de patru bărbaţi. Pentru o clipă, Ring

rămase mut, încercând să priceapă.

— Cine erau?

— Nu ştiu.

— Bine, dar tu unde erai? urlă Ring, după care îşi cuprinse capul cu ambele mâini. Când simţi că nu i se mai zbat creierii în cap, îşi dădu seama că nu avea nicio importanţă cine erau sau de ce au răpit-o, conta doar unde au dus-o.

El coborî panta lină ce ducea spre cortul ei. Edith era înăuntru, cotrobăindu-i prin lucruri.

— Spune-mi tot ce ştii, zise el, ferindu-şi ochii de lumina care-l stânjenea.

— Erau patru. Au intrat în cort şi au luat-o pe sus. Cred că erau beţi.

Îl durea aşa de tare capul că abia de putea înţelege sau gândi.

— Dar tu unde erai? Dar Frank? i se adresă el lui Sam, răspunse Edith:

— Eu dormeam afară, dar n-am făcut nicio mişcare, căci mai ţin încă la viaţă. Frank nu era aici; nu ştiu unde era. Cât despre Sam, cred că l-au pălit şi pe el. Ring se întoarse către el, dar, din cauză că pielea lui era neagră, nu văzu imediat sângele ce-i curgea pe gât. Îşi dădu seama că

poate îl durea capul cam tot atât de tare cât îl durea şi pe el, dar nu zicea nimic. Părerea lui despre Sam se schimbă, în mod evident spre bine. O privi apoi pe Edith, articulând, cu greu, cuvintele:

— Pe unde au luat-o?

— Spre oraş.

— Spre Vest, rosti el, în şoaptă, apoi ieşi din cort. Îl trezi pe Toby şi-i răspunse, monosilabic, la întrebări, în timp ce punea şaua pe Untişor.

— Sper că n-o să pleci de unul singur, nu? întrebă Toby. Ştia bine că aşa va face. Toby nu era un bun călăreţ, iar pe deasupra îmbătrânise, iar Ring nu voia să-l facă să-şi rişte pielea. Nu avea încredere în nimeni altcineva, decât în el.

— Vreau ca tu să rămâi aici şi să afli tot ce se poate. Unde a fost Frank şi...

— La jocuri de noroc. E un jucător înrăit. Ring se întoarse spre Toby.

— Dar şmechera aia de domnişoară Miere?

— S-a distrat cu clienţii ei. Era uluitor să descopere atâtea lucruri noi, legate de cineva despre care credea că-l ştia atât de bine. Habar n-avusese că Toby avea un aşa dezvoltat simţ de observaţie.

— Şi Sam?

— Cu el e probleme. Ring încalecă.

— Să scoţi de la ei tot ce ştiu. Să afli de partea cui sunt şi... cine i-a recomandat lui Maddie. Îşi struni calul şi conchise: ne vedem când o aduc înapoi.

El străbătu tabăra călare, încercând, din răsputeri, să uite de durerea din creştetul capului şi de supărarea din suflet. Se învinuia că fusese răpită din cauză că nu o păzise mai bine.

Nu prea erau şanse să-i dea de urmă în bezna ce învăluia tabăra celor câteva sute de locuitori, pentru care orele de odihnă erau sfânte. Tot ce putea face era să întrebe încoace şi încolo. După vreo oră, îi găsi pe câţiva care îi spuseră că îi văzuseră pe cei patru îndreptându-se, călare, spre Vest şi că unul din ei o luase pe calul lui pe cântăreaţă de operă.

— Cum arăta? Era rănită?

— Nu, arăta bine, spuse unul. I-am zis că mi-a plăcut, cum a cântat; ea mi-a mulţumit, dând din cap, deşi fără să-mi zâmbească.

— Ai vreo idee unde o duceau?

— Nu i-am întrebat, dar în direcţia aia nu sunt mai mult de cinci tabere. E drept că n-am fost pe acolo de vreo câteva săptămâni, aşa că nu mai ştiu dacă mai e vreuna

nouă. Ring le mulţumi oamenilor şi o luă pe poteca abruptă, bătătorită de copite de cai. Pomii de pe ambele laturi ale potecii nu mai aveau coajă pe ei, căci minerii folosiseră blocuri întregi de stânca şi scripeţi ca să urce şi să coboare, cu căruţele lor, în susul şi în josul drumului.

Soarele răsărise deja, dar el tot mai mergea. Uitându-se pe jos, să vadă dacă nu găseşte vreun indiciu care să-i spună pe unde au luat-o, se gândi că, probabil, ştia şi ea cum se face o urmărire şi o fi lăsat ceva în urma ei, ca să poată fi găsită mai uşor. Soarele era deja sus pe cer, dar el nu găsise nici cea mai mică urmă care să-i arate cam pe unde o luaseră. Pe la ora unsprezece, ajunse la o bifurcaţie şi se opri ca să-şi odihnească armăsarul; apoi scoase plosca şi bău.

Avea doar jumătate din sorţii de-a o lua pe drumul cel bun. Alese drumul din dreapta şi începu să coboare pe el. Nu făcu nici câţiva metri când o săgeată se înfipse în stânga, într-un pom din imediata lui apropiere. O clipă, rămase nemişcat. Era o săgeată aparţinând tribului Crow, exact la fel ca aceea de dinainte. Tiptil, se furişă până la pom şi apucă săgeata. Era un nou avertisment? Când se uită, însă, la vârful săgeţii, înţelese totul. Săgeata însemna o barieră. O luase pe un drum greşit. Aşadar, cei din tribul

Crow ştiau unde fusese dusă. Ştiau şi totuşi nu se duseseră după ea. De ce?

Ring privi în sus, către munţi, dar nu văzu pe nimeni. Nu s-au dus după ea pentru că nu-i în pericol, interpretă el. Se poate să fi fost răpită, dar nu era în pericol. Îşi întoarse calul în loc şi o luă pe cealaltă potecă, sigur de sine. Câţiva kilometri mai încolo, dădu de o nouă ramificaţie, dar, nemaigăsind nicio săgeată, îşi continuă drumul. Pe la apus, ajunse lângă aşezarea mică, cu numai cincizeci de oameni ce locuiau în ţarcuri şi corturi sau direct sub stâncile gata să se prăvălească. Nu-i fu greu s-o găsească pe Maddie. Stătea pe o buturugă, înconjurată de oameni cu feţe foarte palide.

— Cântă-ne doar un cântec.

— Hai, coniţă.

— Plătim.

— O să facem o cerere în scris.

— Hai, vă rugăm. Ring nu-şi putu stăpâni un zâmbet, în faţa acestui spectacol. Şedea acolo, plină de praf, cu părul atârnându-i pe spate, privindu-i ca o regină.

— Lăsaţi-o baltă, băieţi. Din spatele celor de faţă, Ring zise:

— E cea mai încăpăţânată fiinţă de pe Pământ. Nu face

decât ce vrea ea, adăugă el, zâmbindu-i peste capetele celorlalţi; ea îi răspunse tot cu un zâmbet. Era un zâmbet care se putea interpreta cam aşa: ştiam eu c-o să vii, dar de ce ai întârziat atâta? El îşi făcu drum printre cei prezenţi, călcând peste unii care stăteau întinşi pe jos şi, când se apropie de ea, îi întinse mâna. Ea îl prinse de mână, apoi se ridică în picioare şi-l urmă, făcându-şi drum printre oameni.

Ei mormăiră şi încercară să o mai roage de câteva ori, dar niciunul din ei nu reuşi s-o convingă. Ring o conduse atent spre cal, o ridică în şa, apoi urcă în spatele ei şi, cu mâna pe pistol, şi părăsiră tabăra, călare, fără ca nicio faţă palidă să se ia după ei.

— Acum poţi să stai liniştit, zise ea, nu s-au luat după noi.

— Derbedeii, zise el, simţind cum se sufocă de enervare; să ne mai depărtăm puţin şi mă întorc să... Îi apucă mâna care ţinea frâul.

— Nu, te rog, n-au vrut să-mi facă niciun rău.

— Să-ţi facă vreun rău? Mă doare capul de parcă ar fi trecut o căruţă peste el, Sam sângerează, iar tu spui că n-au vrut să facă niciun rău.

— Erau beţi, dar mi s-a mai întâmplat aşa ceva, înainte.

— Da, îmi dau seama, eşti mereu victima unei răpiri. Şi omul din seara trecută tot asta voia? Să cânţi pentru el? N-avea de gând să-i răspundă.

— Aceşti oameni, rosti ea, răspicat, au vrut doar să le cânt şi, pentru o cântăreaţă de calibrul meu, e ceva firesc. În Rusia, după ce am cântat pentru ţar, studenţii mi-au deshămat caii de la trăsură şi au împins-o către o pensiune mică şi sărăcăcioasă. Ei nu-şi puteau permite să-şi plătească biletul, oricât de ieftin ar fi fost, dar voiau foarte mult să mă asculte.

— Şi le-ai cântat?

— Nu. Am vrut, dar mi-era teamă – deşi eram flatată de atenţia lor – că dacă se auzea că am cântat, ca o pasăre în colivie, s-ar mai fi găsit şi alţii care să mă oblige să fac acelaşi lucru. După o clipă, el i se adresă pe un ton mai blând:

— Hai, propteşte-te cu spatele de mine. Ea avu o clipă de ezitare, dar, cum era aşa de obosită, nu putu să nu cedeze propunerii şi să-şi proptească spatele de el. Ajungea cu capul chiar sub bărbia lui.

— Cine te-a însoţit în timpul călătoriilor din toţi aceşti ani de turnee? întrebă el cu o voce încă agitată.

— John. John Fairlie, impresarul meu. El m-a însoţit

pretutindeni. Simţea cum pieptul lui puternic îi apără spinarea şi cum furia îl mai stăpâneşte încă.

— Ce-ai făcut cu toţi banii pe care i-ai încasat? Apropo, cine se ocupă de încasările de la spectacolele tale, de la minele de aur?

— Nu ştiu, zise ea, adormită. Până acum, John avea grijă de încasări. Acum, poate Sam sau Frank; nu cred că Edith.

— Ce ştii despre cei trei oameni care te însoţesc?

— Aş putea oare să te rog să nu-mi mai pui întrebări? El nu răspunse şi, pentru că tăcea, ea avu răgazul să închidă ochii şi să se relaxeze, proptită de pieptul lui.

După câteva minute se opriră, dar ea era deja gata adormită în braţele lui. În cele din urmă, deschise ochii şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Untişor e obosit, tu eşti epuizată şi nici mie nu mi-ar strica un pui de somn. Era cu mult mai obosită decât ar fi crezut; când întinse braţele ca să o ajute să coboare din şa, ea pur şi simplu se prăvăli. El o susţinu, o clipă, îndepărtându-i o frunză din păr.

— Eşti o femeie plină de nerv, ştiai asta? Era prea obosită ca să se certe cu el.

— Oricum, ştiu că ne-am căutat şi ne-am găsit: eşti cel

mai insistent bărbat din lume, cel mai insistent bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Cred că eşti obişnuită cu bărbaţi gata să renunţe la somn, ca să te caute. Bănuiesc că şi impresarul tău a venit după tine, când te-au răpit studenţii ruşi, nu-i aşa?

— Nu, n-a venit. Fusese la un dineu deosebit de plăcut şi apoi s-a dus să se culce. John a fost întotdeauna convins că pot să văd şi singură de mine, ceea ce e foarte adevărat. M-ar fi adus ei înapoi, mai devreme sau mai târziu.

— Poate, i-o reteză el, dar cine ştie ce s-ar fi putut întâmplă. Se simţi atrasă de el; poate luna era de vină.

— N-ai nicio obligaţie, în ceea ce mă priveşte.

— Ba da, am. Am ordin de la armată. Luând-o cu un braţ pe după umeri, o duse într-o poieniţă. Când o sfătui să se aşeze şi să se odihnească, ei nici prin gând nu-i trecu să protesteze, ci se sprijini de un pom, se cuprinse cu braţele şi închise ochii. N-avea de gând să-i spună, dar faptul că fusese răpită de către mineri o speriase de-a binelea. Abia după ce năvăliseră în cortul ei, îşi dăduse seama că nu voiau altceva decât să le cânte. Dacă ar fi ştiut că nu erau decât nişte beţivani, care căutau pe cineva care să-i distreze, s-ar fi împotrivit, dar se temuse că veneau din

partea răpitorilor lui Laurel.

Când şi-a dat seama că ei nu voiau altceva decât să le cânte, a fost aşa de curioasă să vadă urmarea, încât s-a aşezat pe o buturugă şi s-a pus pe aşteptat. Să vină căpitanul Montgomery şi s-o ia de acolo şi-a zis.

Tresări când el o bătu uşor pe umăr, ca să-i ofere o ceaşca de cafea.

— N-am adus de mâncare, fiindcă am plecat cam în pripă. Se uita la el cum se ocupa de foc şi de cal, cum întindea păturile pe jos, pentru culcare. Îi oferi biscuiţi cazoni, cu gust imposibil, şi, după ce termină de mâncat, o luă de mână şi o duse acolo unde aşternuse păturile.

— Tu unde o să dormi?

— Nu-ţi face griji pentru mine, nu eu sunt cel care intră într-un bucluc, la fiecare cinci minute.

— Dar n-am intrat în niciun bucluc. M-am aflat în foarte mare siguranţă. Eu...

— Dar nimeni n-a ştiut asta, nu? Sam şiroia de sânge pe gât; cât despre mine, ar trebui să fi văzut ce cucui mare aveam în vârful capului. Mă mai doare şi acum, încât abia mă mai ţin pe picioare, iar tu-mi spui că n-a fost nicio primejdie. Tu...

— Lasă-mă să mă uit. Ar fi făcut orice, numai să tacă.

Se aşeză pe pled şi-i făcu semn să se aplece spre ea. Îşi plimbă mâinile prin părul lui des şi negru şi, imediat, dădu de un cucui îngrozitor, pentru care se simţi, întrucâtva, vinovată. N-ar fi dorit ca cineva să fie rănit din cauza ei. Dintr-odată, se aplecă şi-l pupă pe cucui.

— Ei, hai, te simţi mai bine acum, nu-i aşa?

— Nu cu mult mai bine, dar, când îl privi, îl văzu încruntat.

— Zău, căpitane, n-ai deloc simţul umorului. Uite eu îmi cer scuze că ţi-am dat atât de furcă, dar permite-mi să-ţi amintesc că nu eu te-am rugat să-mi dai o mână de ajutor şi nici nu te-am rugat să te amesteci. N-am avut sau n-am simţit niciodată nevoia unei escorte militare. Eşti liber să te întorci, oricând, la datoria ta. El reveni la foc şi se aşeză pe pământ, la doar câţiva metri de pleduri.

— Şi atunci, cine te-ar fi apărat, zise el, blând.

— Sam şi...

— Ha! în cazul ăsta, cred că te poţi apăra mai bine singură.

— A fost un compliment? Dacă da, mi-ar plăcea să-l notez în jurnalul meu intim.

— Da, a fost un compliment, la fel ca şi cel despre vocea

ta. Ea se uită fix la foc.

— Poate îţi place, într-adevăr, cum cânt, dar, la adresa persoanei mele, nu ai spus decât lucruri îngrozitoare: mi-ai spus că sunt mincinoasă, că...

— Dacă stau să mă gândesc bine, cam tot ce mi-ai spus nu-s decât minciuni.

— Nu înţelegi că, uneori, o persoană e nevoită să mintă, dintr-un motiv sau altul? Sau vrei să spui că tu ai dus o viaţă atât de uşoară, încât nu ai fost nevoit să minţi niciodată? Chiar vrei să spui că eşti perfect, căpitane Montgomery?

O vreme nu mai spuse nimic; la un moment dat, se întoarse şi, văzându-i expresia feţei, îşi dădu seama că atinsese o coardă sensibilă a personalităţii lui.

— Nu, nu sunt perfect. Am şi eu cusururile mele, ca orice om.

— Ce fel de cusururi? şopti ea.

În clipa aceea, nu păreau a fi un căpitan de armată şi prizoniera sa, ci doar doi oameni singuri, care stăteau lângă un foc de tabără, în noapte.

— De ce te temi să-mi vorbeşti despre cusururile tale? El deschise gura, gata să răspundă, dar renunţă. Îi zise:

— Când vei fi de acord să-mi povesteşti secretele vieţii tale, ţi la voi spune şi eu pe ale mele. Până atunci, hai s-o lăsăm baltă. Şi acum, domnişoară, Dumnezeu ştie cum te cheamă, bagă-te în pături şi culcă-te.

El se ridică şi se adânci în bezna din jur, permiţându-i o oarecare intimitate înainte să se culce. Când minerii se năpustiseră în cortul ei, ea îi rugase să-i dea răgaz să se îmbrace, căci era doar în cămaşa de noapte. Se îmbrăcase cât putuse de repede, nemaiîncurcându-se şi cu corsetul; dar fără el, nu-şi putea închide fusta, aşa că fu bucuroasă că cei doi piepţi ai jachetei veneau pe deasupra bluzei.

În munţi, noaptea era frig, aşa că ea se ghemui sub pătura de deasupra şi se înveli cu ea până la gât, apoi puse capul pe şaua calului căpitanului şi adormi pe dată. Când era copil, obişnuia să doarmă tot aşa, cu un foc de tabără la căpătâi.

În timpul nopţii, fu trezită de o voce, tresări şi se ridică, brusc, în capul oaselor.

Căpitanul Montgomery veni lângă ea şi o linişti.

— Visam, zise ea, visam că eram cu tata.

— Nu-i aici acum, aşa că poţi să te culci la loc. El porni spre locul lui, dar ea îl apucă de mână.

— Worth, şopti ea.

— Ce spui?

— Aşa mă cheamă. Numele meu de familie e Worth, Madelyn Worth.

— A, da, aşa se explică iniţialele M.W. De pe bagajele tale.

— Îţi mulţumesc, căpitane, că ai venit să mă salvezi, chiar dacă nu era nevoie.

— Sper să nu mai fie nevoie.

— Şi eu, zise ea şi adormi. Ring se întoarse la locul lui, de lângă pom; îi era frig şi foame, căci îi dăduse ei ultimul biscuit. Iar de dormit, dormea iepureşte. Cea mai mare parte a nopţii şi-a petrecut-o veghind-o şi încercând să pună, cap la cap, tot ce aflase de la ea. Dimineaţă, tot îl mai dureau capul şi spatele şi nu se simţea prea bine.

— Scoală-te, ordonă el. Aici nu ne aflăm la Opera din Paris, şi n-ai niciun motiv să te scoli aşa de târziu. Ea căscă, întinzându-se.

— De bună seamă că te-ai cam trezit cu faţa la cearceaf.

— Nu-mi aduc aminte să-mi fi petrecut noaptea în vreun pat, cu aşternuturi imaculate. El n-avea de unde să ştie că Maddie îşi petrecuse o bună parte din viaţa ei printre bărbaţi şi că ştia cum e când unul din ei se scula mofluz.

— Ce-i cu tine, căpitane? Eşti supărat că o femeie nu-ţi

ascultă ordinele?

Îşi înălţă sprâncenele, privind-o pe deasupra ibricului în care fierbea cafeaua.

— Cred că, până acum, n-ai prea avut probleme cu femeile. Sunt convinsă că ţi-ai permis să profiţi de ele cum ţi-a plăcut, numai pentru că eşti un tip care place.

El se umflă în pene la auzul acestui compliment.

— Parcă le şi văd roind în jurul tău. Îşi ridică privirea spre el şi-şi compuse o ţinută afectată. O, Ring, îşi continuă ea vorba, mieros şi mişcând repede din gene. Ce frumos dansezi şi ce puternic eşti! Îţi place rochia mea? îi arunca o privire şi adăugă: vai, căpitane, nu crezi că-i prea cald aici? N-ai vrea să facem câţiva paşi afară, doar noi doi, singuri, sub lumina lunii? Ea îi mai aruncă o privire, şi întrebă: îmi spui şi mie viaţa ta?

El fu nevoit să-şi muşte buzele ca să nu râdă, mai ales că tot ceea ce spunea nu era departe de adevăr. La fort, Toby trebuia să-l avertizeze ori de câte ori se apropia fiica sau soţia colonelului, sau chiar altcineva. Atunci Ring era obligat să-şi consume o mare parte din timp dându-şi cu părerea despre culoarea fundelor, sau despre vreme, temperatură, cantitatea de praf sau situaţia generală din lume.

— Eşti departe de adevăr, zise el, întinzându-i o ceaşcă de cafea.

— Da, dar acum cine minte? N-ai mutră de mincinos. Încă mai ai caş la gură, chiar dacă zici că nu se vede de sub mustaţă, zise ea, râzând, iar Ring se îmbujora la faţă. Renunţă să mai facă pe îmbufnatul şi-i zâmbi.

— De fapt, problema mea cu femeile e cu totul alta; tocmai asta l-a făcut pe tata să mi-l dea pe Toby cu mine. Eşti gata de drum? Trebuie să plecăm devreme dacă...

— Credeam că şi Toby e în armată, ca şi tine.

— Este. Face armata din cauza mea, spuse el, aruncându-i o privire plină de reproş. Nu ţi-am mai spus o dată? Mă bucur că-s un detectiv mai bun decât tine. Închide-te la fustă, sau te-ai îngrăşat?

— Nu, nu m-am îngrăşat, dar nu mi-am pus corsetul... Se opri, ruşinată, că o făcuse să pomenească despre lenjeria ei de corp. Mai vorbeşte-mi despre Toby.

— Ia spune, eşti în stare să speli un ibric de cafea, sau nu ştii decât să cânţi?

— Ştiu să fac mai multe lucruri decât îţi închipui. Nu mâncăm ceva la micul dejun?

— Micul dejun poate să mai aştepte. Ai mâncat toţi biscuiţii şi n-am timp să mă duc să vânez ceva.

— Mă pricep să prind un iepure cu laţul sau cu puşca, dacă te interesează.

El o privi fix în ochi.

— Şi unde ai învăţat asta?

— Tata m-a învăţat, zise ea, plecând cu ibricul la izvor şi frecându-l bine, cu nisip. Când se întoarse, focul era deja stins, patul strâns, calul gata înşeuat. Maddie îl mângâie pe Untişor pe bot.

— De ce i-a spus tatăl tău lui Toby să vină cu tine?

N-ar fi vrut să-l întrebe, dar o rodea curiozitatea. Din acel moment, avu impresia că ştie tot ce se poate şti despre el. Toţi bărbaţii ăştia arătoşi şi bine erau la fel, fără excepţie, şi fuseseră nenorocirea vieţii ei. Toţi, dar, toţi, absolut, nu-şi refuzaseră nimic de la viaţă, cerând chiar mai mult decât li se cuvenea. Dar căpitanul Montgomery o surprinsese în mod plăcut. Se tot gândea de unde o fi învăţat el să poarte pantaloni bufanţi şi să meargă atât de elegant.

O ajută să încalece, apoi încalecă şi el la spatele ei.

— Tu de ce crezi că un tată ar angaja un om ca Toby, pentru fiul lui?

— Foarte simplu, ca să-l scoată din bucluc. Toby te dădăceşte ca o mamă şi ţine seama de toate mofturile

tale. Îşi face griji din pricina ta. Sunt sigură că te-a scos basma curată când te ţineai după fete ale căror taţi umblau după tine cu degetul pe trăgaci. Ai intrat în armată ca să scapi de vreo amărâtă care ţi-a picat victimă, nu? Se răsuci ca să se uite la el, căci era sigură că avea dreptate, dar el nu făcu altceva decât să-i zâmbească.

— Nu-mi dau deloc seama de ce gândeşti aşa urât la adresa mea. Am făcut sau am zis ceva care să te facă să ai această părere?

— Mai e nevoie şi de altceva, dacă stai să te gândeşti că m-ai amenințat că te culci cu mine dacă îţi cer, în schimb, să fiu lăsată în pace? Şi apoi cererea mea era de foarte mult bun-simţ.

— Desigur. Şi de ce altceva? mai zise el, aruncându-i o privire triumfătoare.

— Nu prea cred, dar, oricum, nu mă placi din cale afară.

— Nu cred că dacă te plac sau nu, are vreo legătură cu discuţia noastră. S-ar putea să nu te plac, dar nu într-atât încât să-mi fie silă să te privesc.

— Mulţumesc, zise ea, fără convingere. Te cred. Ce conversaţie ciudată, mai ales că erau atât de aproape unul de altul şi, pe deasupra, erau doar ei doi, călărind pe potecile muntelui.

— Totuşi, de ce l-ai angajat pe Toby?

— Ca să mă bage în bucluc. Ea se întoarse spre el să-l privească.

— Tatăl meu se îngrijorase că eu voi considera datoria mai presus de orice în viaţă. De asemenea, tatăl meu credea că-mi lipseşte simţul umorului, aşa că, pe când aveam şaisprezece ani, l-a angajat pe Toby ca să-mi dea lecţii despre viaţă.

— Despre viaţă?

— Da, despre femei.

— Parcă nu-ţi plăceau, adică vreau să zic, nu-ţi plac femeile.

— Credeam că te interesează Toby, nu eu.

Era puţin derutată, neştiind exact ce ar fi trebuit să-l mai întrebe.

— Şi... te-a dus la femei?

— Mai mult sau mai puţin. Încercă să-şi imagineze ce-nsemna asta.

— N-am auzit niciodată de un tată care să angajeze pe cineva să-i dea fiului său lecţii despre viaţă.

— Se temea să nu-mi consum prea mult timp cu afacerile familiei noastre, atât; aşa că a ales un om care

ştia despre viaţă mult mai mult decât oricare altul pe care îl cunoscuse el până atunci.

— Cine, Toby?

— Da, Toby.

— Şi bănuiesc că a reuşit. Nu pot să cred că eu o mutră ca a ta... Nu voia să-i dea satisfacţie spunând ceva elogios despre fizicul lui. Cred că ai fost un elev conştiincios.

— Am făcut ce mi s-a cerut. Ce Dumnezeu voia să spună cu asta? se întrebă Maddie. Dar m-am înrolat în armată, la optsprezece ani, şi iată-mă.

— Desigur, lăsând în urma ta o armată de femei neconsolate, zise ea, râzând.

— Nu, răspunse el.

— Dar, cu siguranţă că...

— Gata, atât despre mine. Hai să vorbim despre tine, acum. Dar ea nu voia să vorbească despre sine.

— Căpitane, nu mai înţeleg nimic.

— Nici eu. Restul drumului se purtă frumos cu ea, faţă de acum câteva zile. Cu excepţia acelor momente când îşi închipuise că voia să se culce cu ea, se simţi foarte apărată, în afara oricărui pericol; dar acum i se părea ciudat că niciodată nu-i sărutase decât mâna. Mai mult, faptul că stătea atât de aproape de ea, părea că nu-l

tulbură deloc.

— Tatăl tău a fost nevoit să angajeze pe cineva pentru că nu te simţi atras de femei?

— Tata n-a fost nevoit să-l angajeze pe Toby.

— Bine, dar, totuşi, s-a decis să-l angajeze pe Toby. Însă nu asta-i problema, problema e dacă-ţi plac sau nu femeile.

— Problema cui?

— Problema mea, sări ea cu gura. Te interesează sau nu?

— Ce să mă intereseze?

— Femeile, idiotule.

— Să mă intereseze femeile mai mult decât ce? Vru să zică ceva, dar se opri. În schimb, întrebă:

— Nu vrei să-mi răspunzi, nu-i aşa?

— Cine era bărbatul care te aştepta în cortul tău, după prima reprezentaţie? Cine ţi i-a recomandat pe Sam şi pe Frank şi pe încântătoarea domnişoară Miere?

— Ea e tipul de femeie care-ţi place?

— Toţi bărbaţii, care-ţi plac, fumează ţigări de foi şi lasă mucul la vedere, în cortul tău? Ce te face să te opui cu atâta violenţă să fii escortată de armată? De ce te pretinzi ducesă? Ce s-a întâmplat cu broşa ta? Unde locuieşte

familia ta? Cine...

— Bine, bine ai câştigat, zise ea râzând.

— Ce-ar fi să te învăţ să cânţi?

— Mi-ar plăcea să cânţi numai pentru mine, zise el, cu blândeţe.

— Nu. Nu să cânt. Să te învăţ pe tine să cânţi. Ascultă puţin. Ea cântă o singură notă. Asta e nota Şi. Apoi cântă o alta. Asta e Do. Asta e Fa.

— Asta e nota pe care o cântă Patti?

— Ce memorie obositoare ai! Acum, ascultă cum le cânt împreună. Vezi dacă poţi să percepi diferenţa.

— Şi, Fa, Do, repetă el.

— Foarte bine. Acum voi adăuga şi alte note. Ea îi cântă alte note, separat, apoi împreună, şi, de fiecare dată, el fu în stare să recunoască toate sunetele.

— Ai o ureche perfectă, zise ea. Poţi deosebi perfect notele între ele. Ştiai că ai ureche perfectă?

— Nu mi-a trecut prin minte. Nimeni din familia mea nu ştie mai nimic despre muzică.

— Cântă-mi un cântec, îl rugă Maddie.

— Încă n-ai ucis niciun balaur pentru mine.

— Mă îndoiesc că vocea ta ar merita chiar şi un pui de balaur. Cântă-mi, dacă nu, vorbeşte-mi de Toby. El îi cântă

vâsleşte, vâsleşte, vâsleşte barca, ea aşteptă să termine cântecul, apoi spuse:

— Uluitor, căpitane, de-a dreptul uluitor!

— N-a fost rău, nu?

— E uluitor ca o persoană cu o voce atât de plăcută şi declamativă ca a ta şi cu o ureche aşa de rafinată, care poate distinge şi cele mai mici variaţii ale notelor, să fie...

— Să fie cum?

— Să cânte aşa de cumplit.

— Ia vezi! zise el şi aproape că-i dădu vânt jos, de pe cal, dar o prinse înainte de-a cădea. Ea îl apucă cu braţele pe după gât ca să nu cadă, apoi îl privi în ochi şi începu să râdă. Râdea şi el şi, dintr-odată, nu se gândi decât c-ar dori să fie sărutată de el. Poate din cauza conversaţiei lor despre fete şi despre lucrurile pe care le făcea numai pentru că i se cereau.

Îşi apropie faţa de a lui şi-l văzu şi pe el făcând la fel. Închise ochii, dar nu simţi sărutarea. Când îi deschise, el se uita la ea cu o expresie de neînţeles. Stânjenită, îşi retrase braţele din jurul gâtului său, se îndreptă de spate şi se întoarse cu faţa la drum.

— Cât mai e până ajungem la tabără?

— Bănuiesc că ştii la fel de bine ca şi mine.

Ştia, într-adevăr. Nu-i mai venea în minte niciun subiect de conversaţie. Vraja se risipise şi nu ştia de ce; dar nici nu era curioasă să afle. Se ghemui la loc, cu spatele proptit de el, bucurându-se de drumul acesta, călare, prin munţi.

CAPITOLUL 7

În tabără, toată lumea îi aştepta. Dar Toby era singurul îngrijorat de absenţa lor. Maddie îi permise lui Sam să o ajute să descalece, iar căpitanul se îndreptă, călare, spre cortul său instalat la marginea taberei, aproape de drum.

Maddie intră în cort urmată de Edith.

— A venit după ce voi deja plecaserăţi.

— Cine a venit?

— Te-ai distrat atât de bine cu căpitanul, încât ai uitat de surioară ta?

Maddie se nelinişti, dintr-odată.

— Dar de ce? Nu trebuia să-l văd decât după reprezentaţia de mâine. Şi nici măcar în seara aia. Mi-a dat o hartă.

— Da, şi el zicea la fel. Voia doar să se convingă că eşti aici. Şi ţi-a transmis să te îmbraci frumos, cu ceva cu paiete. Cred că a început să-şi facă griji din cauza căpitanului, prietenul tău. Maddie se aşeză pe patul de campanie.

— Ce-a zis despre căpitanul Montgomery?

— Azis că ai nevoie de o armă de vânătoare dacă vrei să-l ucizi pe unul ca el, care arată aşa şi pe dincolo.

Maddie îşi ascunse faţa în palme.

— Ce să mă fac? Mâine ar trebui să mă duc în munţi ca să-l întâlnesc şi s-o văd pe Laurel. Dar, în condiţiile actuale, nu pot să-l enervez. Cum să-l enervez! Mi-a şi spus că Laurel a... a fost... nici nu vreau să mă gândesc. Trebuie să fac ce-mi cere.

— Atunci, mai bine nu te duci în munţi, împreună cu codiţa ta, căpitanul. Până şi mărunţelul a început să pună întrebări.

— Mărunţelul? Care mărunţel?

— Toby. A început să pună tot felul de întrebări în legătură cu Frank şi Sam, şi, fireşte, cu mine. Vrea să ştie cât mai multe despre tine.

Maddie se ridică în picioare şi se îndreptă spre ieşirea din cort. Ce să se facă acum? Ce-ar putea să facă? Trebuie neapărat să scap de căpitanul Montgomery, îşi zise. Nu-i pot spune nimic, de teamă să nu se amestece. Iar mâine va fi şi mai vigilent, după ce a asistat la acel fiasco de acum câteva zile. Cât despre povestea asta cu minerii, nu ştia nimeni că a fost răpită şi, totuşi, a găsit-o. Dacă a găsit-o o dată, atunci ar putea-o găsi mereu. Numai că de dată asta nu vor fi prea mulţi cei dornici s-o audă cum cântă. De dată asta va fi chiar cel ce o răpise pe Laurel.

— Şi ce-o să faci? o întrebă Edith.

— Nu ştiu. Ar trebui să găsesc ceva să-l fac să stea aici, cât timp voi fi eu plecată, poimâine.

— Mai am nişte opiu.

— Nu mai bea şi nu mai mănâncă nimic din mâna mea.

— Să-i dăm una în cap.

— Nu vreau să-l rănesc. Îşi aminti cum el îi oferise toate Pledurile, iar el rămăsese să tremure de frig, peste noapte. Era clar că n-avea altă intenţie decât de a o proteja.

— Ce-ai zice să-i aducem nişte puicuţe? Eu şi încă vreo două l-am...

— Nu! Edith o privi fix, apoi zise:

— Foarte rău pentru tine, că nu-ţi petreci tu noaptea, în pat, cu el.

— Am alte lucruri mai importante de făcut decât să seduc bărbaţii. Deşi, îşi zise, nu o să i se întâmple nimic dacă el o să aibă mai multă încredere în ea. Ai zis că Toby pune întrebări? Ce-ar fi să-i pun şi eu câteva, în schimb? Du-te şi pune masa pentru micul dejun. Cu burta plină, gândesc mai bine.

Edith cumpărase nişte pui, le luase gâtul, îi jumulise şi-i fripse în ulei încins. Maddie l-a invitat pe Toby să-i ţină companie la micul dejun, şi nu-l lăsă să se aşeze oriunde,

ci îl pofti să stea chiar la masa ei.

— Îl cunoşti pe căpitan de multă vreme, nu, Toby? Vai, dar te rog, mai ia nişte pui.

— Sunt zece ani, deja. Mulţumesc, îi zâmbi cât putu mai dulce.

— Vorbeşte-mi despre el. Toby nici măcar nu clipi. Era obişnuit ca femeile să-i pună întrebări despre Ring. Dacă ar fi fost un bărbat predispus să se îngraşe, de mult ar fi ajuns un butoi cu picioare, ţinând seama de câte femei l-au invitat la masă ca să-l întrebe despre Ring. În primii ani se simţea strâns între ciocan şi nicovală, căci ştia, pe de-o parte, că trebuia să-şi ţină gura, iar pe de alta, nu voia să-şi taie singur raţia de mâncare ce i se oferea.

— Ce să spun, e la fel ca toţi ceilalţi.

— Crezi că mulţi taţi angajează pentru fiii lor pe cineva care să le dea lecţii de viaţă? Toby tresări.

— Ţi-a spus el asta?

— Da. Te rog, mai pune niţel unt pe chiflă. Mă întrebam de ce... vreau să spun, chiar n-are ochi pentru femei?

— Fir-aş să fiu, zise Toby.

— Poate vreo dragoste neîmplinită, din trecut? Cineva pe care s-o fi iubit, fără speranţă?

— Crezi că e ca în poveştile din cântecele tale? Nu. Nici

pomeneală. Pur şi simplu nu-i plac fetele. Şi dacă nu le-aş fi văzutt dându-se peste cap, ca să-i atragă atenţia! Dar el, nimic.

— Te rog, mai serveşte o roşie. Probabil că lipsa lui de interes pentru femei e o trăsătură de familie, nu?

— Nu, doamnă. De altfel, tocmai asta îl nelinişteşte pe tatăl său; toţi ceilalţi fraţi mai mici, umblă cu limba scoasă după fetiţe; chiar prea tare. Poate că e aşa, pentru că el e cel mai urât din familie.

Maddie încremeni, cu furculiţa la gură, la auzul acestor cuvinte.

— Vrei să spui că Montgomery, mă rog, căpitanul Montgomery este cel mai urât din familia lui?

— Da, doamnă. Iar fraţii lui nu l-au lăsat să uite asta niciodată. Ei spun că până şi câinii lor arată mai bine decât fratele lor mai mare.

În acel moment, Maddie îşi dădu seama că, în ciuda expresiei de sinceritate imprimate pe faţa lui, Toby o tachina. Ea îi zâmbi cu multă înţelegere.

— Dacă femeile nu-l interesează, atunci ce?

— Datoria, onoarea, chestii de-astea. Toby rosti cuvintele de parcă ar fi vorbit despre nişte trăsături de caracter imposibile. O privi pe deasupra unei felii mari de

pâine, din care muşcase serios, apoi o întrebă:

— Îţi place de el?

— Fireşte că nu. Mă întrebam doar câtă nădejde se poate pune în el.

Toby puse pâinea jos şi o privi cu ochii pătrunzători.

— E demn de toată încrederea. Poţi să te-nerezi în el, fără grijă. Dacă a zis c-o să te apere, aşa o să fie. Mai degrabă îşi dă viaţa decât să ştie că ţi se va întâmpla ceva. Ea se întunecă la faţă.

— Sper că nu s-ar băga în ceva dubios; n-ar încerca să schimbe soarta unor oameni, bunăoară, nu? Chiar dacă unii ar vrea să rămână sub ocupaţie, iar alţii ar dori să fie independenţi? întrebă ea.

— La naiba! Nici gând. Îmi pare rău, doamnă. Mai degrabă s-ar lăsa torturat decât să facă ceva rău. El nu minte, nu cleveteşte, nu face nimic care să calce legea dată de om sau de Dumnezeu.

Maddie abia dacă îi zâmbi. Era aşa cum îşi închipuise. Dacă Montgomery ar fi descoperit scrisorile, probabil că ar fi deferit-o armatei, ca pe un caz penal. Ar trimite-o înapoi în capitală şi ar judeca-o pentru înaltă trădare. Ar putea el admite că, pentru ea, era mai important să salveze un copil decât să aducă un serviciu ţării?

— Cu siguranţă că te gândeşti la ceva important, nu-i aşa, coniţă?

— Da, să zicem.

— E băiat bun, zise Toby. Poţi să ai toată încrederea în el. Îi poţi încredinţa chiar şi viaţa dumitale. Dar secretele mele i le pot încredinţa? se gândi ea, apoi întrebă:

— Ce face acum?

— Veghează.

— Veghează? Pe cine?

— Pe dumneata. Te urmăreşte nişte oameni, iar el, de acolo de sus, de pe deal, îi urmăreşte şi el. Doi dintre ei stă mai în umbră, dar ăilalţi doi nu stă locului.

Ea renunţă să mai mănânce.

— Vrei să spui că stă acolo sus şi urmăreşte totul? Urmăreşte tot ce fac eu?

Toby zâmbi în colţul gurii.

— Încearcă să afle de ce te fereşti matale. Ar trebui să-i spui, ca să doarmă şi el săracu’. Nici să mănânce n-a vrut. Şi-a luat doar doi biscuiţi şi cum Dumnezeu să-i ajungă toată ziua? Ce uşor! Spune-i şi gata, se gândi Maddie. I-ar fi spus dacă nu ar fi fost atât de complicat şi de periculos.

— Edith, pune ce-a mai rămas din friptură şi câteva roşii, într-o pungă

— Ai de gând să te duci să-l vezi? Da, am de gând să-l fac să se gândească şi la altceva decât la oamenii care mă urmăresc pe mine, îşi zise ea.

— Da, poate i-ar face bine tovărăşia cuiva, răspunse ea.

— Mai degrabă ar citi decât să stea cu o femeie, zise Toby, abia stăpânindu-se să nu râdă în sinea sa. Mai spusese asta de sute de ori, la sute de femei şi fiecare o considerase ca pe o provocare. Se bucură văzând că nici cântăreaţă de operă nu-i din altă plămadă.

— Da, poate aş putea să-l sfătuiesc să facă şi altceva. Ea lua punga cu friptură şi cu roşiile din mâna lui Edith şi o luă spre deal.

— Căpitane-încurcă-lume! strigă ea. El stătea jos, sprijinit de un pom; toată lumea putea să creadă că doarme, numai ea, nu. Respiraţia îi era prea regulată, prea profundă, prea controlată. Ea se aşeză lângă el.

— Acum renunţă să te mai prefaci. Eşti priceput să încurci lucrurile; la asta nu te întrece nimeni. El deschise, treptat, ochii, dar nu-i zâmbi, apoi întrebă:

— Ce-i cu tine aici?

— Ţi-am adus nişte friptură de pui şi nişte roşii.

— Am mâncat, mulţumesc.

— Mi-a spus Toby ce-ai mâncat. Te-am supărat cu ceva?

— Crezi că n-a fost destul, tone de minciuni şi escapade nocturne?

— Da, poate te-am supărat când ţi-am spus că nu ştii să cânţi. Nu prea ai simţul umorului, dar, oricum, n-am vrut să te lezez.

— Nu, nu m-ai lezat în amorul meu propriu. Acum, fii drăguţă şi întoarce-te la cortul tău.

— Să te las singur aici, ca să mă spionezi tot timpul? înainte de a-şi da seama ce are de gând să facă, ea înşfăcă luneta care se afla în spatele lui. El se întinse după ea, dar ea o duse la spate. El se propti din nou de pom.

— E veche, zise ea, uitându-se la cutia de aramă, cu încrustaţii. Nu folosesc şi marinarii aşa ceva?

— Poate. Din strânsă cum era, o lungi la maximum, apoi se uită prin ea.

— A, da, acum îmi amintesc; când i-ai legat pe Sam şi pe Frank, le-ai făcut noduri marinăreşti. Eu cred că ai avut de-a face cu marea, nu-i aşa, căpitane? îi smulse luneta din mână, fără să-i răspundă. Ce Dumnezeu te-a făcut să fii aşa morocănos?

— Am treabă, şi aş fi foarte încântat dacă te-ai întoarce în cortul tău. Ea desfăcu punga pe care i-o făcuse Edith şi

scoase de acolo un piept de pui bine fript.

— Ţi-am adus ceva bun.

— Da? Ai pus otravă înainte? Mulţumesc, dar de la tine nu mănânc nimic.

— Bine, dar ai băut paharul de Porto pe care ţi l-am oferit.

— Ai turnat în ambele pahare, din aceeaşi sticlă şi tu ai băut prima.

— Bine, zise ea, resemnată, rupând o bucată de pui; e cel mai bun pui pe care l-am mâncat vreodată. El râse scurt şi-i smulse puiul din mână, dar ea i-l smulse îndărăt, râzând. El se întinse după ea şi o prinse de încheietură, o trânti jos, iar ea îi duse puiul la gură cu degetele ei. La început râse, dar apoi, brusc, simţi greutatea corpului lui peste al ei, iar degetele îi ajunseră adânc în gură. Încetă să mai râdă şi îl privi în ochi, dar nu-şi scoase degetele din gura lui.

— Ring, şopti ea. O clipă îi trecu prin minte că şi el simţea la fel ca ea; dar momentul trecu, iar el îi apucă încheietura mâinii şi-i scoase degetele din gură.

— Pui, da, degete de om, ba. Se părea că o refuză ori de câte ori i se oferea ocazia. Îi venea să-i arunce punga, cu pui, în nas şi să plece dar se stăpâni, căci îşi aminti că

trebuie să fie amabilă cu el, de dragul lui Laurel. Dacă trebuia să se întâlnească, după spectacolul de-a doua zi, cu unul dintre cei care o răpiseră, trebuia să-i câştige încrederea. Se străduí să-i zâmbească.

— Dacă ai de gând să mă striveşti cu trupul tău supradimensionat, atunci o să încerc să mă ridic.

— Foarte bine, zise el, vesel, trăgându-se mai departe de ea.

— Da, zău, căpitane, chiar crezi că mă ocup numai de otrăvuri?

— Lucreţia Borgia.

— Asta cine mai e? O privi pe deasupra bucăţii de pui din care muşca cu poftă.

— Câte limbi vorbeşti?

— Inclusiv dialectele americane, spuse ea, bucurându-se că poate să-i stârnească atâta uimire.

— Inclusiv acea limbă care foloseşte astfel de termeni: căpitane-încurcă-lume, dormi pe tine, şi altele. Apropo, ce înseamnă căpitaneâncurcă-lume?

Fără doar şi poate era omul detaliilor; nu mai întâlnise aşa ceva; putea să jure că ştia şi ce puls are.

— Un căpitan încurcă lume înseamnă un căpitan care ştie să-i încurce pe alţii, înseamnă un conducător, sau

înseamnă un om cu multă experienţă asupra oamenilor. Ţi-am mai spus că am avut legături cu oameni de munte.

— A, da, în Lanconia. Ai fost vreodată în Lanconia?

— Îţi place puiul? Vrei o roşie? Acceptă roşia şi muşcă din ea.

— Mi se pare ciudat să aflu că ştii atât de mult despre muzică şi limbi străine, dar nimic despre istorie. Şi după câte-mi dau seama, habar n-ai de matematică.

— Am venit aici, pe deal, să-ţi aduc de mâncare. Drept mulţumire, tu stai jos, în faţa mea şi mă insulţi. Nici nu ştiu de ce îmi bat capul să fiu prietenoasă cu tine.

— Nici eu. Sunt sigur că n-ai venit degeaba aici, nu? Ce te aştepta în cort, la întoarcerea noastră? Ea privi în altă parte. Sper că, într-o bună zi, ai să-ţi dai seama că poţi avea încredere în mine, domnişoară Worth.

— Tata mi-a spus că oamenii trebuie să lupte pentru a dobândi încrederea celorlalţi.

— Iar cuvântul tatălui tău e lege pentru tine.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Ai pomenit de tatăl tău şi înainte... în repetate rânduri, zise el, îndesând o bucată de friptură în gură. Ştii că atunci când vorbeşti despre tatăl tău, parcă ai vorbi despre Dumnezeu? Cred că tatăl tău e un încurcă lume

grozav.

— Tatăl meu e cel mai bun, cel mai bun din câţi există. E cinstit, şi bun şi blând. Nu-i plăcea cum se hlizeşte la ea, deci sublinie: şi el are simţul umorului.

— Oricine a trecut prin ce am trecut eu, în ultimele zile, şi mai e întreg la minte, înseamnă că are simţul umorului.

— Te-ai băgat de bunăvoie în toată afacerea asta. În ciuda voinţei ei, simţea că începe să se enerveze. De ce nu te duci acolo unde ţi-e locul şi nu mă laşi în pace?

— Să te las la cheremul celor care se ţin tot timpul scai de tine?

— Singura persoană care se ţine scai de mine şi care mă enervează, eşti tu.

Se ridică şi porni să coboare dealul, dar el o prinse de fustă.

— Dar tu ce ai? Nici tu nu ai simţul umorului? De ce eşti aşa de mofluză?

Îl privea cum stătea aşa, în picioare, fără să ştie dacă era serios sau râdea de ea.

— Ei, hai, doar n-o să pleci, nu? Nici tu nu ştii ce vrei. Ştii care-i părerea mea despre tine, domnişoară Worth?

— Nu, şi nici nu-mi pasă.

— Cred că mult timp ai fost tratată ca un personaj de

legendă şi nu ca o persoană adevărată. Cred că n-ai avut pe nimeni foarte apropiat care să-şi permită să te întrebe dacă eşti sau nu ducesă de Lanconia. Tot ce trebuia să faci era să cânţi, iar cu o voce ca a ta, îşi uitau cu toţii de sine şi nu mai judecau.

— Aşa să fie, zise ea, încercând să pară sigură de sine, dar nereuşind total.

— Mi-ai vorbit despre fostul tău impresar, dar, după părerea mea, tot ce-l interesa pe el erau doar banii pe care îi aduceai. Spune-mi, de când nu ţi-ai mai văzut familia? Spre marea ei disperare, Maddie simţea că o podideşte plânsul.

— Dă-mi voie să plec, spuse ea, abia auzit, trăgând să-şi scoată fusta din mâna lui. La ce bun să ascult toate astea?

— Nu, nu-i nevoie să o faci, zise el, cu blândeţe şi cu o urmă de părere de rău în ton... ştii n-am vrut... Se opri însă, brusc, că amândoi auziseră un târşâit de paşi în apropiere. Sunetul venea din partea opusă a taberei. Oricine ar fi fost cel care făcuse zgomotul, trebuia să fi coborât muntele.

Maddie era convinsă că nu văzuse pe nimeni în viaţa ei zvâcnind cu atâta repeziciune. Într-o clipă, căpitanul Montgomery fu în picioare, acoperind-o cu trupul său şi

trăgând-o la pământ. O acoperişe în întregime cu mâinile şi cu picioarele în timp ce se rostogoleau pe deal, în jos, departe de tabără, departe de zgomotul din tufişuri. Se rostogoliră ceva timp; Maddie abia dacă atingea pământul, aşa de bine apărată era de trupul lui masiv şi protector. Se opriră la câteva zeci de metri mai jos, ascunzându-se printre stejarii pitici. Voise să spună ceva, dar el o apucă cu palma de ceafă şi-o trase spre sine. O proteja total, aşa că, dacă ar fi fost vorba de vreun pericol, un glonte sau o săgeată, el şi nu ea le-ar fi primit din plin.

Târşâitul de paşi se apropia, iar zgomotul era din ce în ce mai puternic; de recunoscut, îl recunoscură amândoi, deodată.

— Un elan, şopti ea, iar el aprobă cu o înclinare a capului, încă deasupra ei, încă acoperind-o cu trupul său, el întoarse capul; făcu şi ea la fel şi amândoi văzură nu un elan, ci o capră stând în vârful dealului, acolo unde tocmai fuseseră şi ei; îi privea calmă, neştiind ce sunt, apoi, când Ring ridică braţul, o luă la fugă, cu sărituri sprintene, spre pădure.

— E-n regulă? întrebă el, ridicând o sprânceană ca s-o privească mai bine.

— Da, e-n regulă. Începu să se extragă de sub el, dar

simţi că o înţeapă ceva.

— Cred că am un ghimpe în umăr. El o eliberă din strânsoare, se ridică în capul oaselor şi se întoarse pe partea cealaltă. Îi scoase doi ţepi de cactus din umăr.

— Gata, mai e vreunul? Ea se ridică şi-şi mişcă puţin trupul şi umerii.

— Nu, cred că atât a fost, zise ea privind îndărăt, spre dealul abrupt de pe care abia se rostogoliseră, văzând că e tapetat cu frunze late de cactus; se felicită că, fiind femeie, fusese protejată de fustă, de corset şi de bluză. Apoi îl privi pe căpitan.

— N-am mai văzut pe nimeni care să aibă reacţii aşa de prompte. Îţi mulţumesc.

— Ăsta-i un mic fleac, atât pentru un căpitan încurcă-lume, cât şi pentru tatăl tău.

Ar fi vrut să-i spună ce crede despre gluma asta a lui, dar se mulţumi să zâmbească.

— Vorbeşti cu multă admiraţie despre tatăl meu, sau te prefaci?

El zâmbi şi dădu afirmativ din cap.

— Ei, eşti gata să te întorci la cortul tău?

— Da, zise ea privindu-şi fusta şi netezindu-şi-o. Era plină de ace de cactus care se prinseseră de ea. Apoi se

uită din nou la panta pe care se rostogoliseră şi văzu urma pe care o lăsaseră; era plină de cactuşi striviţi. Se uită la el şi-i spuse:

— Fă stânga-mprejur.

— Cred că-i mai bine să pleci. Ai avut două zile grele, iar mâine ai spectacol şi...

— Întoarce-te, ţi-am spus.

— Domnişoară Miere o să caute peste tot.

— Lui Edith nu i-ar păsa niciodată dacă ar vedea că mă rostogolesc de pe deal şi nu mă mai pot opri. Se simţea încă jignită de vorbele lui referitoare la lipsa ei de educaţie şi cultură. Dacă nu ştii bine nici limba ta, cum să înţelegi italiana? Distogliere îl viso, sau franceza? Frater avec dedain, sau spaniola? Dejar libre. Fu foarte încântată să-i surprindă privirea mirată. Asta o să-l înveţe minte, poate, să nu o mai ia peste picior, când se referea la cultura ei.

— Ce vrei, de fapt, de la mine? Să mă-ntorc de jur-împrejur, să mă întorc într-o parte, să-ţi întorc spatele sau să mă întorc la treaba mea şi să te las în pace?

Tradusese perfect ceea ce spusese ea în cele trei limbi.

— Mă scoţi pur şi simplu din sărite. Îl luă de mâini şi-l smuci. Era prea solid pentru ea; nu-l putea urni din loc, fără să fi vrut şi el, dar, până la urmă, se întoarse cu

spatele la ea. Tot spatele îi era plin de ghimpi de cactus, înfipţi adânc în piele, după ce pătrunseseră prin tunica militară. Alţii se agăţaseră de pantaloni, dar stofa groasă îi apărase pielea de pe picioare.

— Mi-ai mai spus o dată că te scot din sărite; n-ai reuşit să mă impresionezi cu limbile pe care le ştii. Poate că m-ai fi impresionat dacă mi-ai fi spus ce s-a întâmplat cu toţi banii câştigaţi în aceşti ani.

— Te interesează banii mei, spuse ea, scoţând cu vârful degetelor un ghimpe.

— M-aş mira să ai ceva bani. Dacă ai face o mică socoteală şi ai compara ce-ai câştigat în trecut şi cât o să câştigi din această călătorie, s-ar putea crede că nu prea ai bani. Şi, apoi, în familia mea există o tradiţie în a chivernisi banii. Tatăl meu m-a făcut să investesc douăzeci la sută din banii mei de buzunar, de când eram de trei ani. Mai scoase trei ghimpi, dar nu ştia câţi ar mai fi putut fi sub cămaşă. Îl împinse puţin.

— Hai, sus pe deal, şi scoate-ţi cămaşa. Nu m-au interesat niciodată banii, tot ce vreau e să cânt, nu să ţin socoteala banilor. Sunetul muzicii şi aplauzele spectatorilor, asta şi doar asta contează pentru mine, în viaţă. El urca dealul, iar ea îl urma îndeaproape.

— Ai spus că nu o să ai vocea asta toată viaţa. Din ce o să trăieşti când nu o să mai poţi cânta?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată la asta prea mult. Probabil că o să mă mărit cu un bătrân bogat şi gras, care o să mă întreţină. Ajunseră în vârful dealului, iar el se întoarse înspre ea, întrebând-o:

— Şi copiii?

— Scoate-ţi cămaşa, dă-mi scobitoarea aia a ta şi întinde-te pe jos, ca să-ţi scot toţi ghimpii. El începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

— Nu te-ai gândit niciodată la copii? Chiar dacă el se comporta de parcă ghimpii nu l-ar fi stânjenit deloc, ea ştia că îl durea foarte tare. Se apropie de el, încercând să-i scoată cămaşa cât mai blând cu putinţă, fără să atingă ghimpii prea mult.

— S-o iau ca pe o cerere în căsătorie, căpitane? Dacă asta intenţionezi, atunci să ştii că nu mă interesează. Pentru a cânta e nevoie să călătoreşti mult. N-am nici timpul, nici energia de a mă devota unui bărbat. Nici nu... Se întrerupse brusc la vederea spatelui său lat, brăzdat de muşchi puternici, dar acoperiţi de cicatrice albe.

— Întinde-te acolo, pe iarbă, zise ea, cu blândeţe; când fu cu faţa în jos, ea îşi plimbă vârful degetelor pe una

dintre cicatrice.

— Ce-ai păţit?

— Am intrat în ceva.

— În vârful şfichiuitor al unui bici? Nu ştiam că se biciuiesc şi ofiţerii şi, în afară de asta, nu cred că tu să fi făcut ceva care să te fi băgat în bucluc. Credeam că armata le oferă unor oameni ca tine medalii, nu bice.

— N-am fost dintotdeauna ofiţer, zise el, în timp ce ea se îndrepta spre ascunzătoarea de sub şa, unde-şi ţinea el cuţitul de vânătoare. Vrei să jupoi pe cineva? Ea râse la auzul vocii sale cam agitate, apoi tăie o bucată din punga mânjită de grăsimea puiului şi o înfăşură în jurul degetului mare.

— N-ai grijă, zise ea, împingându-l de umăr în timp ce îngenunche lângă el. Am mai scos eu de-ăştia, aşa că ştiu ce fac. Se folosi de muchia cuţitului şi de degetul înfăşurat în hârtie, pentru a scoate primul din mulţii ghimpi care-i intraseră în spinare. Când curăţă, cam de o palmă, atinse cicatricele.

— Cu toate că eşti îngrozitor de arogant, regret ce ţi s-a întâmplat căci ştiu câtă suferinţă produce lovitura de bici. Mai ştiu şi eu câte ceva despre durere.

Simţea, din vocea ei că plânge.

— Să nu-mi spui că te autocompătimeşti. Ce ştii tu în legătură cu durerea sau cu greutăţile? Viaţa unei cântăreţe de operă e departe de a fi un coşmar. Ce faci de obicei? Cânţi toată ziua? Sau îţi petreci majoritatea timpului la croitoreasă?

— Habar n-ai ce înseamnă să fii o cântăreaţă de calibrul meu. Dacă te porţi frumos, am să-ţi spun cum am ajuns eu cântăreaţă. Cred că aveam aproape şapte ani. Tatăl meu îi ajuta pe localnici, pe oameni care veneau în Vest ca să înceapă o viaţă nouă şi...

— În Lanconie?

— Dacă vreau să te fac să ţipi de durere, n-am decât să mişc puţin unul din ghimpii ăştia, aşa că mai bine stai potolit şi ascultă. Una dintre femeile venite cu unul din grupuri era bolnavă, iar bărbatl ei fusese ucis pe drum. Ea...

— De către indieni?

— Nu. A fost muşcat de un şarpe cu clopoţei, dacă-mi amintesc bine, dar nu ştiu sigur, pentru că, după cum spuneam, eram destul de mică. Ceilalţi oameni, care erau cu ea, erau foarte îngrijoraţi de faptul că au, printre ei, o femeie singură şi bolnavă, aşa că i-au dat de înţeles că-i o povară pentru toţi. Tatăl meu nu avea nicio simpatie

pentru ei, pentru că, după cum zicea el, toţi cei ce veneau să se stabilească în Vest erau ca o molimă. El...

— Dar la urma urmei şi tatăl tău venise în Vest ca să-şi găsească norocul, nu?

— N-ai de gând să taci şi să asculţi?

— M-am săturat să ascult poveşti despre ilustrul tău tată.

— Ar trebui să te simţi onorat. Ei, unde am rămas?

— La tatăl tău, care, venit şi el în Vest, ca ceilalţi, era îngrijorat de sosirea altora.

— O, scuză-mă, zise ea atingând uşor, dar voit unul din ghimpi. Te-am înţepat mai rău? Ar trebui să fiu mai atentă, dar tot timpul mă întrerupi; s-ar putea să uit să mă mai port cu blândeţe. Aşadar, vorbeam despre doamna Benson. Tata s-a gândit că n-ar fi rău ca mama să aibă pe cineva cu care să schimbe o vorbă, aşa că au adus-o pe femeie la noi acasă, gândindu-se ca apoi să o ducă îndărăt, în Est, la primăvară. Dar ea a rămas să locuiască la noi timp de patru ani, apoi s-a îndrăgostit de unul care era în trecere, în drum spre Est, şi s-a măritat cu el, dar la acel moment apăruse madame Branchini.

— Şi te-a învăţat să cânţi operă?

— Stai, c-am pierdut şirul. Doamna Benson luase lecţii

serioase de pian şi de canto, acolo, în Est, şi mama a crezut că n-ar fi rău dacă ar încerca să lucreze puţin şi cu mine, pentru că eu eram teribil de geloasă pe sora mea mai mare, Gemma. Ştii, mama e pictoriţă, iar sora mea i-a moştenit talentul. Chiar de la cinci ani, Gemma picta şi desena destul de bine, în timp ce eu, nu. Eram geloasă că mama îşi petrecea mai tot timpul cu Gemma.

— Aşa că mama ta te-a îndreptat spre muzică şi tu ai început imediat să cânţi arii de operă.

— Nu, la început, am cântat cântece populare şi tot soiul de alte cântece pe care le ştiam de la prietenii tatii, şi...

— Cântece care o proslăveau pe regină, nu? Prietenii tatălui tău au şi ei ranguri nobiliare? Ea nu-l luă în seamă.

— Ani de-a rândul nimeni nu m-a luat în seamă, până când, într-o zi, doamna Benson, cotrobăi printr-un cufăr pe care-l găsise tatăl meu. Căzuse dintr-una din căruţe. Tâmpiţii îşi iau cu ei tot avutul, apoi, la prima confruntare cu greul, nu ştiu cum să-şi uşureze căruţa, aruncând, la întâmplare, din lucruri.

Ring văzuse şi el astfel de situaţii grele: prăpăstii de zeci de metri adâncime şi altele.

— Şi ce era în cufăr?

— Partituri. Tata le-a adus acasă, crezând că ar putea

să-mi fie de folos mie sau doamnei Benson. Maddie mai scoase un ghimpe şi zâmbi. La fund de tot, era partitura unei arii despre care nu mai auzisem înainte: Air des bijoux din Faust.

— Aria bijuteriilor, zise el, traducând în engleză.

— Da, exact.

— Nu ştiu melodia, dar poate aş recunoaşte-o dacă mi-ai cânta-o.

— Înseamnă că ar trebui să fi foarte norocos. Oricum, doamna Benson m-a ajutat să pronunţ corect şi, deoarece se apropia ziua de naştere a tatălui meu, m-am gândit să învăţ aria şi să i-o cânt.

— Şi aşa ai şi făcut?

— Nu, n-a fost chiar aşa de simplu, căci doamna Benson e americancă.

— Să fiu al naibii dacă văd vreo legătură.

— Nu, sigur că nu vezi. Americanilor nu le prea place opera. Ei cred că opera e pentru bogaţi, pentru parveniţi. Dacă un american ar spune cuiva că a fost la operă, măcar o singură dată, cu siguranţă că ar fi luat peste picior. Când am întrebat-o pe doamna Benson despre aria aia, ea a dat din mână cu dispreţ, spunând că-i o arie dintr-o operă şi că nu-i pentru o puştoaică, aşa ca mine. Pe vremea aia

aveam zece ani.

— Iar asta a fost pentru tine ca o luptă de tauri în arenă, nu? Să nu îndrăznească cineva să-ţi spună să nu faci ceva, nu?

— Vrei s-o trimit pe Edith să-ţi scoată ghimpii în locul meu? Sunt sigură că ai scoate-o din minţi, dacă te-ar vedea aşa dezbrăcat cum eşti.

El nu mai zise nimic, dar îşi întoarse capul spre ea, privind-o ciudat; ea nu înţelese privirea lui dar continuă:

— Într-adevăr, dispreţul ei m-a ambiţionat; pe deasupra, eram şi foarte curioasă, aşa că i-am dus partitura lui Thomas, înainte ca el să fi putut întreba ceva. La noi mai locuiau şi nişte prieteni de-ai tatii. Thomas era unul dintre ei; ştia să cânte puţin, şi din gură şi la flaut. Firește, nu aşa de bine ca tata, dar...

— Desigur, nu aşa bine ca tăticuţu, mormăi Ring.

— Thomas ştia să cânte puţin, şi din gură şi la flaut, repetă ea apăsând pe fiecare cuvânt. Aşa că m-am dus cu partitura la el. Pe vremea aceea puteam descifra, cu uşurinţă, orice partitură, cât despre ureche, am avut întotdeauna o ureche perfectă.

— Majoritatea cântăreţilor mari au. Ea zâmbi.

— Thomas şi cu mine am împărţit aria în mai multe

părţi, iar eu am început să repet. De ziua tatălui meu, după ce toată lumea terminase de mâncat, şi tatăl meu îşi primise darurile, Thomas şi-a luat flautul, iar eu am cântat aria.

— Şi, imediat după asta, ai devenit cântăreaţă de operă. Ea plescăi din gură, negând, gest nedemn de o aristocrată.

— Nici chiar aşa. După ce am terminat de cântat, toţi au rămas muţi; au stat aşa pur şi simplu şi se holbau la mine. Ştiam că pronunţia în italiană nu era perfectă, dar eram sigură că nu cântasem prea rău, aşa că m-am simţit jignită că n-au avut nicio reacţie. Ea se opri o clipă amintindu-şi de acea zi, plină de evenimente. După o clipă, care mi s-a părut o veşnicie, mama s-a întors către tata şi i-a spus: Jeffrey, mâine dimineaţă să porneşti imediat spre Est şi să-i aduci fiicei mele un profesor de canto. Dar un profesor dintre cei mai buni, chiar cel mai bun; n-are importanţă cât costă. Fiica mea o să devină cântăreaţă de operă".

După ce-a spus asta, răceala din aer s-a risipit. Toţi au început să aclame, iar tata m-a cocoţat sus, pe umeri...

— Pe umerii lui laţi, nu?

— De dată asta, ai dreptate. A fost cea mai frumoasă seară din viaţa mea.

— Zău? Niciunul din zecile de bărbaţi care ţi-au stat la

picioare n-a echivalat cu bucuria aceea?

— Nici pe departe.

— Şi bănuiesc că tatăl tău ţi-a adus un profesor. Nu mi te închipui suportând vreun eşec. Şi ţi-a adus-o pe doamna, cum o cheamă?

— A lipsit câteva luni şi, când s-a întors, era însoţit de o femeie slabă şi antipatică. N-am plăcut-o din prima clipă, iar mai apoi aproape că o uram; când mama i-a ieşit în întâmpinare, ea aproape că n-a băgat-o în seamă, ci a spus:

Mai întâi s-o ascult pe copila asta cum cântă, să văd dacă merită tot deranjul meu până aici". L-am văzut pe tata strâmbându-se, în spatele ei, şi mi-am dat seama că-i făcuse viaţa amară şi pe drum.

— Dar te-a ascultat cum cânţi şi a fost de acord să rămână pentru totdeauna, alături de tine, să te înveţe să cânţi tot ce ştii tu acum.

— Nu chiar; de fapt, nu eşti prea departe de adevăr. M-a învăţat să cânt la pian... Tata tocmai îşi adusese un pian din Est şi...

— L-a cărat în spate?

— Eu o acompaniam; uneori, mai şi cântam câte ceva. Se opri şi scutură din cap, de parcă ar fi vrut să alunge o

amintire. Când eram mică, eram foarte răsfăţată. Fusesem adorata întregii familii. Mi s-a spus că eram cea mai bună cântăreaţă din lume. Bănuiesc că mă aşteptam ca doamna Branchini să se arate de-a dreptul onorată să mă audă cântând.

— Mă bucur că acum eşti cu totul altfel, nu ca acei cântăreţi care spun că ar trebui să fii fericit că ai avut ocazia să-i auzi cântând. Toţi cântăreţii de calibru greu sunt foarte îngâmfaţi.

— Modestia asta am câştigat-o cu timpul, dar atunci, în copilărie, mă făleam, fără vreun motiv special. Acum pot să-ţi spun asta cu seninătate. M-ai auzit cântând, doar. Te-am minţit eu în privinţa vocii mele?

— Nu, zise el, plin de sinceritate. E singurul lucru în legătură cu care nu m-ai minţit.

— Dar atunci, de mult, mă minţeam. Când mă gândesc la trecut, îmi dau seama că eram îngrozitoare, de-a dreptul oribilă. Că aveam talent, era clar, dar mai era nevoie de enorm de multă muncă.

— Aşa e.

— Dar în ziua aceea nu fusesem aclamată, aşa cum mă obişnuise familia mea. Tocmai îmi terminasem de cântat cântecelul şi mi-am îndreptat privirea spre doamna

Branchini. Mă aşteptam să mă laude, chiar să mă strângă în braţe. Şi, dacă ar fi să-ţi spun tot adevărul, mă aşteptam s-o văd căzând în genunchi şi mulţumindu-mi, că a avut fericirea să mă asculte, în schimb, ea n-a rostit nici măcar un cuvânt. Pur şi simplu s-a întors şi a ieşit din cameră. Îţi dai seama că părinţii mei şi restul familiei ascultaseră de dindărătul uşii. Cred că şi ei se aşteptau să primesc felicitări. Mai cred că, pentru a o aduce la noi, tata îmi lăudase talentele cu vârf şi îndesat.

— De bună seamă.

— Poţi să fii sigur. Numai că doamna Branchini nu m-a lăudat, ci le-a spus doar că eram puturoasă şi răsfăţată şi mult prea îngâmfată, ca să mai poată scoate ceva din mine. L-a rugat pe tata s-o conducă imediat acasă, la New York, deoarece îşi pierduse şi aşa destul timp cu mine. Ring se întoarse s-o privească în faţă. Da, greu de crezut, nu? Dar ştia foarte bine ce face. Au început să vorbească toţi deodată. Cel mai tare vorbea tata, care încerca să-i spună că ar trebui să stea cel puţin iarna aia la noi. Ceilalţi i-au reproşat că are urechi de tinichea. Eu stăteam în prag, ascultam şi mă bucuram mult, în sufletul meu. Cum de îndrăznise cioară aia bătrână să spună că nu am talent? Cum? Nu-şi dădea seama că voi deveni cea mai mare

cântăreaţă din lume? Mi-o şi imaginam aşteptându-mă la intrarea artiştilor, într-o seară, după reprezentaţie, cerându-mi, cu umilinţă, scuze că se îndoise de mine. Maddie mai scoase un ghimpe şi chicoti.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că totuşi, până şi la acea vârstă fragedă, nu eram total lipsită de bun-simţ. Mi s-a năzărit să mă întreb cum voi ajunge eu cântăreaţă de operă. O să mă ajute doamna Benson? O să învăţ eu, singură? O să aştept până o să cresc mare, o să merg în Est şi atunci o să mă apuc de studiu? Ce-o să fac între timp? În cei câţiva ani, în care doamna Benson fusese alături de mine, îmi dădusem seama că singurul lucru care îmi plăcea la nebunie era să cânt; cântam tot timpul, oriunde aş fi fost, orice aş fi făcut.

Maddie se opri să-şi tragă sufletul.

— Atunci, am luat cea mai importantă hotărâre din viaţa mea. Mi-am dat seama, pe loc, că doamna Branchini avea dreptate şi că eram într-adevăr leneşă. M-am dus la ea şi am rugat-o din tot sufletul să mă înveţe să cânt. Ea a refuzat. Atunci i-am căzut în genunchi şi am implorat-o să mă înveţe.

Ea se opri, pentru o clipă, cufundată în gânduri.

— Familia mea n-a suportat uşor ca eu să-i cad în

genunchi şi s-o implor. Cu toţii o urau pe doamna. Tata a încercat să mă ridice cu forţa de pe duşumea, atunci când eu încercam să-i sărut picioarele. Ring îşi întoarse privirea spre ea, neputându-şi-o imagina târându-se la picioarele cuiva. Ea îi zâmbi.

— Aş fi făcut orice ca să cânt. Femeia asta avea cheia care descuia uşa tuturor aspiraţiilor mele.

— Şi ai înmuiat-o, zise el, abia şoptit.

— Da, am înmuiat-o, dar abia după ce i-am promis că o să fiu sclava ei. Familia mea nu era de acord cu acest lucru, dar eu îmi făcusem deja o idee despre ceea ce înţelegea ea prin sclavă. A rămas la noi şapte ani şi m-a învăţat tot ce ştiu acum. A fost foarte greu.

— Ce-a fost foarte greu, să cânţi, pur şi simplu, toată ziua?

— Ce ştii tu! Tu ţi-ai petrecut copilăria în aer liber şi în soare. Nu e cazul meu. Pe ploaie sau pe cer senin, pe vreme bună sau rea, eu eram mereu în casă, cu doamna Branchini, exersând. Apoi să nu mai vorbim de lecţiile de italiană şi franceză. Auzeam cum, afară, oamenii râdeau şi se distrau; eu însă eram în casă şi exersam.

— Şi timp liber, n-ai avut?

— Foarte puţin. Am eşuat în încercările mele doar o

dată. M-am îndrăgostit nebuneşte de un tânăr pe care tatăl meu îl angajase ca să-l ajute la lucru. Voiam să fiu tot timpul în preajma lui, tot atât de mult pe cât voiam să şi cânt.

— Şi ce-a zis doamna de toate astea?

— Mi-a zis că aveam de ales între a deveni cântăreaţă de operă sau sclava pe viaţă a unui bărbat.

— Ţi-a vorbit exact ca o fată bătrână. Maddie s-a strâmbat la el.

— De ce cred oare bărbaţii că lucrul cel mai îngrozitor, pentru o femeie, este să nu fie măritată? Da. Ea nu fusese măritată niciodată. Tocmai pentru că nu era măritată şi-a permis să vină la mine, în mijlocul unui... ţinut necunoscut, zise ea, şovăind.

— Aşadar, îmi închipui ca muzica a triumfat în lupta cu dragostea, pentru îngrijitorul de animale.

— De bună seamă. L-am revăzut peste ani de zile şi m-am întrebat ce oare găsisem la el.

— Dar ai recuperat timpul pierdut, cu alţi zeci de iubiţi.

— Ce iubiţi? A, da, e adevărat că tuturor bărbaţilor le plac femeile talentate.

— Ca să nu mai vorbim de femei care arată aşa cum arăţi tu. Ea râse.

— Cred că există o oarecare atracţie suplimentară, o... ştii... Cântăreţii de operă au tendinţa să se îngraşe puţin; din punctul meu de vedere, am avut întotdeauna grijă să nu mă supun acestei tendinţe, deşi nu ştiu dacă tu ai observat acest lucru.

— Ultima dată, când te-am privit mai atent, eram încă viu şi destul de bărbat; ştii, eşti una din acele fiinţe cărora n-ar trebui să li se permită să facă un coşmar din viaţa lor, nelăsându-le să rămână nemăritate. Când ea se porni să râdă a doua oară, el se întoarse s-o privească. Nu prea am simţul umorului, nu?

— Deloc. Sunt convinsă că ai vorbit foarte serios. Dar, de vreme ce eu ţi-am spus povestea mea, spune-mi-o şi tu pe-a ta.

— Zău?

— De ce faci ceea ce faci? De ce te ocupi atât de mine?

— Execut un ordin, mai ţii minte? Iubitul tău, generalul Yovington, mi-a ordonat să fiu prezent aici, iar eu nu-mi fac decât datoria.

— Ba nu. Generalul Yovington i-a ordonat locotenentului...

— Surrey.

— Da, locotenentul Surrey; lui i-a ordonat să mă

escorteze. Tu ai venit din greşeală, căpitane Montgomery. De ce te-or fi ales pe tine?

— Deoarece comandantul fortului e un om cu simţul umorului. Credea că face o glumă extrem de bună trimiţându-mă să cocoloşesc o cântăreaţă de operă.

— Câţi ghimpi de cactus mai ai de la talie în jos?

— Îndeajuns de puţini ca să nu fie nevoie să mă despoi în faţa unei doamne.

— Ce prostie! Spui asta după ce mi te-ai strecurat în cort, aproape gol, încercând să mă sperii.

— Ştiu prea puţine lucruri despre tine, dar sunt sigur că nu poţi fi înspăimântată cu una cu două.

— Aici te înşeli. Spiriduşii mă sperie de moarte. Hai, scoate-ţi pantalonii şi dă-mi voie să mă uit dacă ai sau nu ghimpi. Îţi promit că nu o să mă extaziez în faţa feselor tale. El se ridică în picioare, schiţând un zâmbet.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar port izmene pe dedesubt. Dacă nu le-aş fi avut, aş fi îngheţat de moarte în ultimele câteva zile de când mă tot ţin după tine prin munţi. Îşi descheie şliţul de la pantaloni şi apoi îi scoase, după ce-şi trase cizmele. Purta nişte izmene roşii, lungi, de vară. Când se întoarse cu spatele la ea, văzu nişte ghimpi înfipţi adânc, în picioare.

Se lăsă în genunchi şi începu să scoată, cu grijă, ghimpii de pe picioare. El stătea nemişcat, dar, curând simţi cum mâinile ei începură să se plimbe în voie pe trupul lui. Ea îi spusese în faţă, că n-ar fi permis nimănui să stea în preajma ei, căci exista mereu riscul să fie curtată şi asta ar fi fost în defavoarea muzicii; ar fi însemnat prea mult să renunţe la muzică, în favoarea unui bărbat. În ceva mai mult de zece ani, de când devenise cântăreaţă de profesie, văzuse destule colege de breaslă renunţând la muzică numai ca să se mărite şi să aibă copii. Ea nu şi-ar fi dorit niciodată să fie nevoită să facă o astfel de alegere, aşa că s-a devotat în întregime muzicii. Pe de altă parte, John Fairlie o ajutase enorm, forţând-o să nu întrerupă nicio clipă lecţiile, repetiţiile şi spectacolele; evident, nu mai avea timp să facă faţă obligaţiilor sociale, sau, dacă avea o oarecare participare la viaţa socială, aceea era minuţios programată de John, care-i aranja tot felul de întâlniri cu oameni bogaţi şi influenţi, care s-o susţină în carieră.

Dar acum, aici, în munţii în care-şi petrecuse copilăria, în această ţară frumoasă dar sălbatică, saloanele din Est sau din Europa i se păreau foarte îndepărtate. Căpitanului Montgomery îi îndrugase sute de poveşti cu aventuri

amoroase, dar, de fapt, nu avusese niciuna. Degetele ei deveniră rigide când atinse muşchii de pe picioarele lui.

— Gata, zise ea, apoi, pentru a se asigura că nu-i mai rămăsese nici urmă de ghimpi în picioare, îşi trecu palmele în sus şi-n jos, ca-ntr-o mângâiere. În viaţa ei nu atinsese astfel un bărbat, sau mai bine zis, de la vârsta de şaisprezece ani, când se îndrăgostise de argatul acela şi de când doamna Branchini îi pusese în vedere să aleagă bine: ori bărbaţii, ori muzica; şi nu regretase niciodată că alesese muzica.

Dar acum, în timp ce-l simţea vibrând sub palmele ei, Maddie parcă intrase în transă şi nu-şi putea reveni. El rămase neclintit câtă vreme ea îi pipăi trupul în căutarea vreunui ghimpe nevăzut. Spatele, picioarele, pulpele, apoi coborî în jos, spre călcâie. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi purtat izmene, ca să-i poată atinge pielea. Într-o străfulgerare, îşi aminti de noaptea când pătrunsese în cortul ei cu doar o eşarfă în jurul coapselor. În seara aceea, nu se prea uitase la el, dar acum îşi amintea până şi culoarea pielii lui.

Încă destul de calmă, se ridică în picioare, lăsând mâna să-i pipăie, în continuare, fesele, până sus, spre talie; apoi, cu ambele mâini, mângâie pielea caldă şi catifelată de pe

spate, atinse uşor cicatricele albe şi urmele de înţepături.

Se simţea de parcă n-ar fi văzutt niciodată un bărbat, deşi crescuse printre bărbaţi care, vara, nu purtau mai mult de un chilot. Dar atunci muzica însemna pentru ea mai mult decât toţi masculii lumii la un loc.

Mâinile i se îndreptară uşor înspre rotunjimile umerilor săi puternici, apoi coborâră de-a lungul braţelor, până spre palme, apoi o luară îndărăt. Nu-l putu privi în ochi, căci avea senzaţia că e o statuie vie. Când ajunse din nou la umeri, îşi coborî braţele spre pieptul lui. Avea un trup solid, viguros, obişnuit cu exerciţiile fizice şi cu viaţa în aer liber. Îşi încurcă degetele în părul de pe piept, apoi coborî, pipăind în continuare, spre abdomenul lui plat.

Când mâinile ei şovăiră, o clipă, în dreptul taliei, el o apucă de ambele încheieturi.

— Nu, şopti el, cu ochii în ochii ei. Privirea lui destramă vraja, iar ea se dădu îndărăt, îngrozitor de stânjenită. Se întoarse cu spatele.

— Ştii... credeam că au mai rămas ceva ghimpi.

— N-au mai rămas, zise el, cu blândeţe.

— Bine, atunci plec, zise ea şi o luă la fugă, în josul dealului. Simţea că n-o să-l mai poată privi în ochi niciodată.

CAPITOLUL 8

A doua zi, când s-a deşteptat, Maddie a constatat că ceva nu-i în ordine. La început nu-şi dădu seama ce, dar, treptat, scena penibilă din ajun, cea cu căpitanul Montgomery, îi reveni în minte. Edith îi aduse apă să se spele.

— Aţi stat cam mult acolo, sus; aseară, când te-ai întors ai venit în fugă. De ce? A încercat să-ţi facă ceva, ceva ce nu-ţi convenea?

Maddie îşi aminti că nimic nu pornise din partea căpitanului Montgomery, nici măcar vreo aluzie sau vreun gest nelalocul lui. Se făcuse singură de râs. Şi acum îl mai auzea spunând: „Nu! când, apucând-o de mâini, o împinsese mai încolo.

Se întoarse spre Edith.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic, căpitanul Montgomery a fost, ca întotdeauna, perfect.

— Aha, de-asta eşti aşa de înnebunită, că nu s-a întâmplat nimic, nu?

— Dar n-am nimic, pentru Dumnezeu, i-o întoarse ea, repezit. N-ai nicio treabă? Nu trebuie să pregăteşti micul dejun?

— Vrei să-i dau şi lui de mâncare?

— Dacă te referi la căpitanul Montgomery, trebuie să-l întrebi pe el dacă vrea să ia masa cu noi. Asta nu-i treaba mea. Edith plecă din cort, chicotind.

În timp ce Maddie se spăla şi se îmbrăca în hainele ei de călărie, încerca să se convingă că nu era supărată şi că Edith era o proastă, fără nicio ţinută morală, fără niciun pic de bun-simţ. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât simţea că fiecare muşchi al corpului i se încordează. Cum de îndrăznise să o trateze ca pe o pasăre de noapte? Doar nu făcuse altceva decât să-i scoată ghimpii înfipţi în piele, iar Edith crezuse că-i făcuse avansuri. Era ultimul lucru pe care şi-l putea imagina. Nici nu-i păsa de el. Dacă ar fi fost să-i pese de cineva, ar interesa-o un tip mai... romantic. Un bărbat care să-i facă, din când în când, câte un compliment mai plăcut decât expresia: „N-arăţi rău”.

În momentul în care era îmbrăcată şi gata să iasă din cort, nu se mai simţea stânjenită, ci doar intrigată de faptul că Montgomery îi interpretase intenţiile greşit. Afară, Edith prăjise ouă cu şuncă şi felii de pâine veche. Frank, Sam, Toby şi căpitanul Montgomery stăteau cu toţii pe jos şi mâncau cu poftă.

Primul pe care-i căzu privirea fu căpitanul Montgomery,

care păru că-i aruncă o privire complice. Aşadar, îşi zise ea, crede că sunt una din femeile pe care le-a dat gata, crede că sunt una din gâsculiţele alea slabe de înger, care se duc, întinse, după tipi bine şi le cerşesc câte o privire. Îşi ridică nasul în vânt şi-şi mută privirea în altă parte.

— Bună dimineaţa, zise ea, veselă, zâmbindu-le tuturor. Sper că aţi dormit bine; eu am dormit minunat, ca un prunc. Se aşeză la masă şi se uită la farfuria plină, pe care Edith i-o proptise în faţă, şi-i pieri tot cheful de-a mai mânca.

— Te-ai uitat peste partitura pe care ţi-am dat-o? zise ea, adresându-i-se lui Frank, în timp ce-şi împinse farfuria mai la o parte.

— Da, răspunse el.

— Ţi-a plăcut?

— Merge. Se uită iarăşi, la farfuria din faţa ei. Cu Frank vorbise destul. I se adresă lui Sam:

— Caii sunt gata de drum? Răspunsul lui Sam se reduse la o înclinare a capului. Îşi plimbă, absentă, privirea asupra căpitanului Montgomery şi-i zâmbi lui Toby.

— E gustos ce mănânci?

— Mai gustos decât la armată. Maddie luă o gură de ou şi zise:

— Vorbeşte-mi despre tine, te rog.

— Nu prea am ce să-ţi spun, decât că m-am născut şi că nu am murit încă. Între timp, nu s-a întâmplat nimic deosebit.

Evită, cu multă grijă, privirea căpitanului Montgomery, aţintită asupra ei, şi se uită din nou în farfurie. N-avea de gând să facă niciun fel de conversaţie cu el. O să-i demonstreze că nu avusese niciun gând în ceea ce-l priveşte. După micul dejun, în timp ce Edith spăla vasele şi împacheta porţelanurile scumpe, în cutii speciale, iar ceilalţi strângeau cortul, servitoarea zise:

— Credeam că ai de gând să fii foarte drăguţă cu el, ca dată viitoare, când ai să te întâlneşti cu bărbatul acela, să te lase în pace.

— Nu cred că trebuie să cer permisiunea cuiva, ca să merg unde vreau. Nici căpitanul Montgomery, nici toată armata, la un loc, nu pot să-mi comande ce să fac şi ce nu.

— Bine, dar el crede că are acest drept. Din experienţa mea, bărbaţii îşi iau partea lor şi fac tot ce vor ei. Dacă o femeie le stă în drum, o tratează ca pe un ţânţar care îi bâzâie la ureche şi pe care-l alungă repede cu mâna.

— Căpitanul Montgomery nu e aşa, el e un om manierat. Şi sensibil. O să-i explic că trebuie să plec undeva, unde

trebuie, neapărat, să fiu singură. Edith răspunse printr-un hohot nestăpânit de râs, întorcându-i spatele. Şi apoi, dacă nu înţelege de vorbă bună, continuă ea, mai e ceva opiu în sticla aia.

Următorul oraş în care trebuia să cânte era la o aruncătură de băţ, dar drumul era greu. Călătoria în caleaşcă era înfiorătoare pentru că hurducăturile o aruncau când într-o parte, când în alta, lovind-o cu capul de acoperiş şi smucind-o. Genunchii i se loveau de canapea şi de marginile portierelor. La un moment dat, căpitanul Montgomery a întrebat-o dacă nu vrea să călătorească alături de el, dar ea refuză, cu demnitate. Edith a mers cam o oră în caleaşca şi pe urmă a decis că-i mai bine pe jos, aşa că a lăsat-o pe Maddie singură. Ea nu voia să meargă pe jos pentru că era sigură că Montgomery va călări alături şi va râde de ea; pe de altă parte, era îngrozită de faptul că ar fi putut face o aluzie la comportamentul ei din ajun. Îşi repetase de nenumărate ori ce avea să-i răspundă dacă el va aduce vorba despre asta. Fiecare vorbă pe care avea să i-o spună era gândită de aşa manieră, încât să-l pună repede la punct. La un moment dat, îi păruse rău că se oferise să-l cureţe de ghimpi; şi, totuşi, nu putea uita senzaţia pe care i-o

produsese atingerea de corpul său.

Imediat după prânz, trebuiră să oprească pentru a putea trece printr-un vad al râului Colorado. Frank a venit să-i spună că mai bine s-ar da jos, ca nu cumva să se întâmple ceva, sau ca nu cumva caleaşca să se răstoarne. Cu multă graţie, ea păşi pe pământ cu ajutorul lui Frank şi se îndreptă spre poteca bătătorită ce servea drept drum.

În vârful colinei, se uită cum oamenii treceau caleaşca spre malul celălalt. Când aceasta se lovi de bolovani, îl văzu pe căpitanul Montgomery descălecând, scoţându-şi cămaşa, zvârlind-o în caleaşcă şi ducându-se la Sam să-l ajute să ridice o roată.

— E un mascul arătos şi puternic, nu? zise Edith din spatele ei. Îţi lasă gura apă când te uiţi la el.

— N-ai nimic altceva de făcut? i-o reteză Maddie scurt, făcând-o pe Edith s-o privească nedumerită şi să se îndepărteze.

Maddie crezuse că, în timp ce caleaşca era transportată pe celălalt mal, ea putea să-şi dezmorţească oasele; cu toate astea, nu făcea altceva decât să stea nemişcată şi să soarbă din privire fiecare mişcare a căpitanului Montgomery. Îi urmări jocul muşchilor pe sub pielea bronzată de soare, în timp ce el se lupta cu roata; îi

admiră muşchii de la picioarele lungi, în timp ce se opintea la caleaşca. La un moment dat, el s-a oprit şi s-a uitat fix în direcţia ei, de parcă ar fi ştiut că ea este acolo şi-l priveşte. Ea îşi mută repede privirea, nu înainte ca el să o fi surprins. Când ajunse pe malul celălalt, căpitanul îi făcu semn cu mâna ca să coboare, dar ea se uită în altă parte, lăsând impresia că nu l-a văzut, şi se îndreptă spre pădure. În câteva minute, fu în spatele ei; era călare şi cu torsul gol.

— Am venit să te trec râul călare. Era aşa de fascinată de prezenţa lui, încât nici nu-i trecu prin minte cum avea ea să traverseze râul, aşa că zise:

— Nu, mulţumesc, am să merg pe jos.

— Nu poţi traversa râul cu piciorul, fundul e prea alunecos, prea adânc şi apa e prea rece.

— Se pare că nu simţi frigul deloc, zise ea aruncându-i o privire piezişă.

El continuă să călărească lângă ea.

— Ce-ai păţit? Ieri nu te mai dezlipeai de mine şi azi nici măcar nu mă vezi.

Întorcându-se, ea se uită la el aşa de furioasă, încât până şi Untişor se dădu un pas îndărăt. El încercă să o ia în glumă:

— Uşurel, că-mi sperii calul. Dar ea nu-i gustă gluma, în schimb el oftă şi zise:

— Maddie, dacă, între timp, am făcut ceva nelalocul lui, îmi cer scuze. N-am intenţionat să...

— Prefer să mi te adresezi cu domnişoară Worth; nu cred că ţi-am permis vreodată să-mi spui Maddie.

— Oh, fir-ar să fie, zise el aplecându-se spre ea; o prinse de subsuoară şi o ridică în sus. Te aşteaptă toţi.

— Dă-mi drumul. Mă doare. Am să merg până la caleaşca pe jos.

— Nu se poate şi nici nu e momentul să dovedeşti ce poţi. Şi apoi nu am nicio încredere că nu ai să te apuci să hoinăreşti prin pădure. Să ştii că ori călăreşti cu mine pe şa, ori te duc aşa, până la malul celălalt.

— Căpitane Montgomery, nu-mi placi deloc, dar nici măcar un pic, zise ea, în timp ce el o ajuta să se suie în şa. Prin bluză îi simţea pielea caldă a trupului.

— Ciudat, îi şopti el la ureche, ieri mi s-a părut că m-ai plăcut destul de tare, chiar foarte tare. Maddie simţi cum roşeşte din cap până-n picioare, de jenă, şi se strădui să stea cât mai dreaptă în şa, ca să se ferească de atingerea lui. La traversarea râului, îi fu însă imposibil. Putea să jure că-şi mâna calul prin vadul cel mai accidentat, numai ca să

o zgâlţâie şi să o arunce în braţele lui.

O dată, când Untişor alunecă, braţul lui i se încolăci în jurul taliei.

— Nu-mi pasă cât eşti de supărată, dar propteşte-te de mine ca să nu cazi.

Avu destul bun-simţ ca să facă ce i se cerea. Se propti cu spatele de el, simţind cum se lipeşte, mănuşă, de pieptul lui, de parcă trupurile lor erau făcute unul pentru altul. Când ajunseră pe malul celălalt, ea descălecă, ocolindu-i privirea.

— Mulţumesc, şopti ea şi se îndreptă, grăbită, spre caleaşcă. Pe canapea, văzu cămaşa lui şi se aşeză cât mai departe de ea.

De-abia se puseră în mişcare că portiera se deschise şi căpitanul Montgomery intră înăuntru.

— E cea mai grea trăsură la care am împins vreodată. Ce ai în cuferele alea, plumb?

— Nu am nevoie de compania nimănui, zise ea întorcând capul spre fereastră.

— Bine, dar eu am nevoie. Atât lui Sam, cât şi lui Frank le lipseşte ceva ca să fie nişte buni tovarăşi de drum; Toby e veşnic nemulţumit, cât despre camerista ta...

Întoarse privirea spre el; mai bine n-o făcea, căci încă

nu-şi pusese cămaşa pe el.

— Ce ai cu Edith?

— Mi se oferă pe tavă ori de câte ori are prilejul, spunând că, pentru mine, nu percepe taxă. Îi întoarse o privire furioasă, zicând:

— Iar tu te consideri mai presus de o astfel de invitaţie, nu? îşi frecă trupul cu mâinile, ca să se mai încălzească, apoi îşi căută cămaşa, văzu că Maddie stă pe ea, o trase de dedesubt şi începu să se îmbrace.

— Nu ştiu cum am ajuns să fiu considerat un mofturos, dar, în ceea ce priveşte palmaresul meu, din acest punct de vedere, e absolut nul. Ea nu-l privi, dar pufni pe nas. Crezi că trebuie să sar pe prima femeie care-mi iese-n cale, ca să demonstrez că nu sunt mofturos?

— Nu ştiu de ce îţi închipui că mă interesează ceea ce faci; ceea ce mă interesează este să te văd călărind în altă direcţie decât mine. Nu-mi amintesc să te fi invitat în caleaşca mea, nici în călătoria pe care o fac; chiar doresc foarte tare să pleci.

O vreme, el nu mai zise nimic. Tăcu o lungă perioadă de timp, astfel că Maddie se întoarse spre el şi-l privi. El se uita fix la ea.

— Sunt murdară pe faţă, căpitane?

— Nu, zise el, abia auzit. Nu eşti murdară. Nu mai spuse nimic, ci deschise portiera, apucă bara din afară şi urcă pe imperială, alături de Sam şi Frank.

Tot timpul care a urmat, Maddie şi-a imputat faptul că fusese aşa de caraghioasă. O făcuse de oaie şi toată lumea observase asta. Şi-a jurat să-şi ţină firea de acum încolo, ca să-şi tempereze sentimentele pentru căpitanul Montgomery, căci ea nu însemna nimic pentru el. Nici pe ea n-o interesa nimic, în ceea ce-l privea pe el, cu cât înţelegea mai repede acest lucru, cu atât mai bine. De acum încolo, avea să se poarte politicos cu el, dar nimic mai mult. De fapt, nu era cu nimic mai diferit decât Frank.

— N-o să te duci acolo, zise Ring, stăpânindu-se. Să ştii că ştiu ce spun. N-o să te duci. Oamenii ăia nu umblă decât beţi. Sunt beţi de zile întregi şi nu-şi pot controla reacţiile.

Stăteau la ea, în cortul pe care-l aşezaseră lângă singura clădire înaltă din oraşul Pitcherville – Oraşul Olarilor. Când ajunseseră în tabăra mică şi murdară, acum câteva ore, toţi bărbaţii şi toate femeile, care le stăteau la dispoziţie, veniseră să o întâmpine pe ducesa-cântăreaţă. Vestea sosirii ei ajunsese cu mult înaintea ei; toţi se

opriseră din monotona ocupaţie de-a căuta aur, se îmbătaseră, preventiv, şi se pregătiră să o audă cântând. Şase oameni bătură chiar drumul înapoi la Denver, ca să aducă un pian de acolo. Îl căraseră pe panta abruptă, scăpându-l de trei ori, iar acum Frank se străduia să-l acordeze din nou.

— Ba o să mă duc şi o să le cânt, zise Maddie, întorcându-i spatele şi vrând să pară foarte sigură pe sine. Dar nu putea să nu audă focurile de arme şi strigătele înrăite de băutură.

— Ce-i cu tine? Ce te-a făcut să fii aşa de pornită contra mea, zise el şi o apucă de mână, întorcând-o cu faţa spre el.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Eu nu m-am schimbat cu nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

— Ba da. O clipă, acolo, sus, am crezut că putem fi prieteni. Mi-a plăcut foarte mult să stau de vorbă cu tine.

— Să stai de vorbă cu mine? Aşa numeşti tu disputele dintre noi? Să-mi spui ce am voie să fac şi ce nu? Să-mi tot pui întrebări legate de viaţa mea?

El se dădu un pas înapoi şi zise, respirând grăbit:

— Scuză-mă, te rog. Cred că am făcut o greşeală. Hai să uităm tot ce-a fost între noi. Oamenii ăia de afară devin tot

mai violenţi din cauza băuturii, iar mie mi-e frică pentru tine.

— De ce? Te temi ca nu cumva gloria, care pluteşte în jurul capului tău, să fie sfâşiată de o sticlă de whisky, care să-ţi strice reputaţia?

El o privi o vreme îndelungată şi apoi zise:

— Nu cred că mi-ar plăcea deloc să te rănească. Ea privi din nou în altă direcţie.

— N-ai cum să mă opreşti. Tot o să mă duc la ei. O apucă zdravăn de umeri şi o obligă să-l privească în ochi.

— Maddie, nu face asta doar ca să-mi demonstrezi că poţi să faci ce vrei. Fă apel la bunul tău simţ. Nu pot ţine piept unei liote atât de numeroase şi de violente, iar de dată asta n-o să-i potoleşti cu niciun sunet minunat, oricât de mult l-ai ţine. Ea ştia foarte bine că ceea ce-i spunea era adevărat şi că, dacă ar fi fost după ea, i-ar fi lăsat baltă şi s-ar fi întors îndată la Denver. Dar primise ordin să cânte în şase tabere, aşa că va cânta.

— Trebuie s-o fac, zise ea în şoaptă. O ţinu o clipă de mână, privind-o în ochi.

— Mai întâi aş vrea să-mi spui ce te obligă să faci o astfel de călătorie. Am fi cu mult mai în siguranţă dacă ai avea încredere în mine. Dacă ţi-aş spune, se gândi ea, noi

am fi în siguranţă, dar o copiliţă s-ar putea să fie în pericol.

— N-am idee la ce te referi, zise ea, încercând să scape de strânsoarea mâinii lui. Întenţionez să aduc o rază de cultură printre aceşti nenorociţi şi... Fu nevoită să tacă deoarece se porni o serie de împuşcături.

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă, zise el şi părăsi cortul.

O clipă, Maddie rămase nemişcată, apoi privi în urma lui. Nu era chiar atât de caraghioasă, pe cât îşi închipuise. Una era să impresionezi cu vocea ta nişte oameni care trăiseră în izolare şi alta să te faci ascultată de nişte oameni aproape beţi; văzuse destui beţivani în viaţa ei ca să ştie că unii care, în alte condiţii erau oameni respectabili, deveneau de-a dreptul violenţi atunci când se apucau de băutură. Se mai auziră vreo zece-douăsprezece împuşcături, care făcură să-i sară inima din loc, apoi, când se mai potoliră, se întoarse cu gândul la anii marilor ei spectacole. Îi reveni în minte Florenţa, cu o scenă încărcată de trandafiri aruncaţi la picioarele ei. Apoi Veneţia, când se plimbase într-o gondolă, împreună cu un tenor – cum îl chema oare? Ce ciudat cât de uşor se uită numele altor cântăreţi; cântaseră împreună un duct. Toate celelalte gondole se opriseră, iar oamenii deschiseseră

ferestrele caselor ca să-i asculte. Când terminară de cântat, aplauzele şi ovaţiile răsunară peste toate canalele. Iar acum cânta pentru a se face ascultată de o liotă de mineri beţi şi murdari.

— Arăţi de parcă ai fi gata să plângi, zise Edith intrând în cort.

— De ce să plâng? zise Maddie, întinzându-şi pe faţă fardul de scenă şi privindu-se într-o oglindă.

— Dacă aş fi obligată să mă pun cu oamenii ăia şi să le cânt cântecele pe care le cânţi tu, arătând cum arăţi tu, aş muri de frică.

— Adică ce vrei să spui cu arătând cum arăţi tu?

— Ăsta-i unul din oraşele pe care mama Harry le are sub oblăduirea ei. Ştii, aia cu părul roşu, sau, mă rog, nu foarte roşu, a auzit că vii şi nu-i prea place asta. Ea zice că oamenii ăştia sunt proprietatea ei şi că n-are de gând să-i împartă cu nimeni.

— Puteţi fi la fel de sigure, şi tu şi ea, că n-am nevoie de niciunul din oamenii ăştia. N-aş dori decât să le atrag puţin atenţia asupra mea.

— Orice-ai zice, nu-i convine deloc. Te-a şi bârfit peste tot, spunând că eşti o parvenită, că faci pe cucoana, că te uiţi de sus la toţi; deja oamenii sunt pregătiţi să ţi-o coacă

– bărbaţii cărora le curge gheaţă prin vine.

— Ce prostie! Toate subiectele operelor sunt pline de pasiune şi iubire.

— Da, dar le cânţi în limbi străine şi cine să le înţeleagă? Şi apoi mai e şi cum stai, acolo, pe scenă şi le cânţi... Edith îşi încorda şira spinării, îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune, îşi potrivi o privire ţanţoşă şi plină de măreţie, apoi îşi ţuguie buzele. Nu prea arăţi a una care cântă un cântec de dragoste, când eşti acolo pe scenă. Apoi, dintr-odată, privirea ei deveni vicleană. Nu cred că Montgomery îşi pierde vremea, gândindu-se la tine, şi nici că şi-ar da duhul pentru tine. Asta era prea mult. Maddie dădu de duşumea cu puful de pudră.

— Edith, aş vrea să-mi împrumuţi şi mie corsetul tău cel roşu cu negru, ăla de zile mari.

— Ce?

— Ce-ai auzit. Du-te şi adu-l. Hai, pleacă.

— N-o să te cuprindă peste sâni; sunt prea mari.

— Nu-i nimic, ce n-o să încapă înăuntru, o să se reverse peste.

Edith căscă ochii, mai-mai să-i iasă din orbite.

— Bine, coniţă, zise ea şi se furişă afară. Maddie începu să-şi scoată, cu mişcări lente, rochia ei drăguţă şi simplă,

din mătase. După trei sferturi de oră, căpitanul Montgomery veni, împreună cu Sam, să o conducă spre scena amenajată de ei; Îşi pusese în gând să o mai sfătuiască o dată să nu mai cânte, dar, când o văzu cum arăta, nu mai zise nimic. El mergea în faţa ei, iar ea se întrebă cum de se mai putea mişca din cauza tuturor armelor pe care le avea asupra lui. Toby venea în urma ei, arborând o mină foarte serioasă.

Maddie se străduia, din răsputeri, să-şi ascundă starea de agitaţie, provocată, pe de-o parte, de mulţimea de care se apropia, pe de altă parte, de ceea ce intenţiona să facă. Nu era încă sigură că era în stare să facă ceea ce-şi propusese.

Se urcă pe scenă, iar hărmălaia oamenilor se transformă într-un zgomot surd. N-aveau de gând să o întâmpine cu urale, ci aşteptau să vadă de ce e în stare.

Putea vedea, lesne, pe feţele lor, că şi-o închipuiau exact aşa cum le-o descrisese femeia aceea, pe care o numeau mama Harry. Dar cine ştie, poate că vocea ei ar fi putut să le schimbe părerea.

Luă poza pe care o învăţase de la doamna Branchini, poza aceea pe care toţi iubitorii de operă o aşteptau din partea unui cântăreţ, şi începu să cânte o arie frumoasă

din Don Giovanni.

Nici nu apucă să cânte jumătate de arie că începură cu toşii să huiduie. Se auziră câteva focuri de armă şi câţiva începui să vocifereze.

Ea aruncă o privire în direcţia căpitanului Montgomery şi văzu cum acesta scrutează cu privirea mulţimea de oameni, cu o mână pe pistol, cu alta pe sabie, gata să le folosească pe amândouă. La nevoie.

Maddie încetă să mai cânte. Se întoarse şi se apropie de Frank.

— Ai partitura operei aceleia noi? – Carmen? Ea aprobă cu o înclinare a capului.

— Cântă primele note din uvertură, apoi treci la Habanera. Cânt-o de trei ori, cânt-o ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta. El se uită la adunătura din jurul său şi zise.

— Într-adevăr, dacă eşti asaltat de o astfel de gloată. Încercă să atragă atenţia oamenilor asupra lui Carmen şi asupra cântecului pe care avea să-l cânte, dar nimeni n-o asculta. Se uită la căpitanul Montgomery şi-i citi îngrijorarea pe faţă

Bine, o să le arăt eu lor, îşi zise ea. Eu voi fi Carmen, desfrânata aia care lucrează într-o fabrica de ţigări.

Frank cântă primele note din uvertură şi Maddie începu să se descheie la bluză Ceea ce cântecul ei nu reuşise să facă, trebuia să facă trupul ei ce se dezgolea treptat-treptat. Reuşise. Iar când îşi despleti părul, lăsându-l să cadă pe spate, primele cinci rânduri din faţă nu-şi mai luară ochii de la ea.

Carmen era un rol pentru o mazzo-soprană, iar vocea lui Maddie nu avea profunzimea necesară dar avea nerv. Primele versuri din Habanera erau:

„Amoru-i pasăre rebelă, de nimeni îmblânzită. De-o chemi e-n van, iubirea o evită".Pe măsură ce cânta că iubirea e ca un pui de ţigan, îşi intrase deja în rol. Îşi ridică poalele rochiei ca să i se vadă gleznele frumos marcate de ciorapii negri. Când ajunse să pronunţe cuvântul amor de câteva ori, se aplecă în faţă cât mai seducător cu putinţă.

Nu mai făcuse aşa ceva în viaţa ei, dar, în clipa în care cântă a doua oară acest cântec, nu mai regretă deloc că-i venise aşa o idee. Simţea privirea căpitanului Montgomery aţintită asupra ei. Ieri fuseseră împreună şi el îi spusese „nu", dar aceşti bărbaţi, cu ochii ieşiţi din orbite, care o priveau, n-ar fi spus niciodată, „nu". Părăsi scena şi se plimbă puţin printre spectatori. Avea bluza descheiată până-n talie şi, aşa cum presupuse Edith, o mare parte a

sânilor ei se răsfrângea peste marginile corsetului de mătase roşie şi neagră. Se aplecă în faţa bărbaţilor, continuând să cânte, să vorbească despre dragoste: când crezi că-i prins-o, îţi scapă printre degete; rostind versurile acestea, alunecă cu graţie printre degetele bărbaţilor care încercau să pună mâna pe ea.

Când termină de cântat, pentru a treia oară, reuşise să dea ocol sălii, trecând de la o masă la alta. Se transpusese perfect în rolul frivolei şi depravatei Carmen, putând excita interesul oricărui bărbat din lume, dar nehrănindu-i poftele.

După ce făcu acest tur, se uită după Frank care, cu greu, îşi stăpânea uimirea. Căpitanul Montgomery o privea încruntat, în schimb, ea îi zâmbea trecând la următorul cântec din Carmen, în care declara că inima ei nu aparţinea nimănui.

Îşi închipuia că majoritatea oamenilor n-aveau habar de franceză; nu era cazul căpitanului Montgomery. Cântă cântecul, plină de convingere, punând mult patos atunci când i se adresa iubitului cu dorinţa de a-i ţine companie şi de a-i alunga plictiseala. Dar, în clipa în care constată că îşi împarte dragostea între doi iubiţi, Maddie – alias Carmen – se lipi de peretele clădirii şi se frecă de stâlp,

legănându-se în stânga şi în dreapta, apoi alunecă încet spre podea, desfăcându-şi uşor genunchii şi întrebând, în public, cine voia să facă dragoste cu ea, cine voia să ia, în schimb, inima ei.

Chiar dacă minerii nu înţelegeau cuvintele, gesturile şi intonaţia vocii îi făcură pe unii să întindă mâna spre ea. Ea le alunecă printre degete şi le cântă că intenţionează să se ducă la taverna ţinută de Lillas Pastia şi să bea manzanilla.

Abia când sfârşi de cântat, Maddie fu atât de surprinsă, cum nu mai fusese vreodată în viaţa ei, căci, din mulţime, se îndreptă spre ea un bărbat în vârstă, cu ceafa lată, care-i spuse, în franceză, cu o voce plăcută de tenor, să stea potolită şi să nu scoată un cuvânt.

Maddie îşi reveni din şoc şi-i răspunse, cântând, că o să cânte cât vrea ea şi că bănuia că e îndrăgostită de un oarecare ofiţer dn armată. La aceste vorbe, privirea îi alunecă spre căpitanul Montgomery care nu o slăbea din ochii lui vultureşti. Bărbatul cu părul grizonat cântă: Carmen. Maddie îi răspunse, cântând, că e o ţigancă ce se îndrăgostise de un altul şi că poate renunţa la celălalt. Bărbatul care interpreta rolul lui Don Jos o întrebă dacă s-ar putea îndrăgosti de el iar Maddie fi răspunse că da.

Minerii rânjeau şi se îmbrânceau unii în alţii, în timp ce-l

priveau pe bătrânul Sleb cântând cu femeia asta frumoasă. Vedeau cu toţii cum Maddie – alias Carmen –, îl tachina; trupul şi faţa ei îl îndemnau către dragoste, şi nu prea, după cum voia ea. Bietul Sleb arăta aşa cum arătau şi cei de faţă: şi-ar fi vândut sufletul Satanei numai ca s-o aibă, sau, dacă nu, şi-ar fi pus capăt zilelor.

Sleb cânta cu disperare, în timp ce Maddie îşi juca rolul femeii stăpâne pe sine; vocea ei puternică atacă fiecare notă cu atâta forţă, încât acoperi tot zgomotul făcut de bărbaţii din jur.

Aplaudară când Sleb pretinse că dezleagă mâinile lui Maddie, slobozind-o de frânghia imaginară cu care fusese legată, apoi o priviră cântând, din nou, în drum spre tavernă, ca să danseze şi să bea, în timp ce bietul Sleb o privea, plin de patimă şi de dorinţă.

Aplaudară mai tare când cele două voci cântară într-un singur glas.

Maddie îşi făcu drum spre scenă, spre sfârşitul cântecului. Bluza îi era descheiată până la talie şi-i ieşise din fustă. Îşi mai ridică de câteva ori fusta peste glezne şi mai cântă o dată că se duce la tavernă, sfârşind cu un triumfător tra-la-la-la-la.

Când urletele minerilor ajunseră atât de puternice, încât

zgâlţâiră temelia clădirii, ea consideră asta ca un semn de mulţumire. Se uită la căpitanul Montgomery şi-l văzu cum se încruntă. Se înclină în faţa spectatorilor şi întinse mâna spre bărbatul care, atât de pe neaşteptate, cântase rolul lui Don Jos.

Dar ceilalţi bărbaţi n-aveau de gând s-o lase să sfârşească spectacolul într-un mod aşa de banal. Se năpustiră cu toţii asupra scenei. Maddie văzu că Ring făcu o săritură spre ea, dar îl pierdu din vedere, deoarece oamenii o smulseră şi o purtară pe umeri. Ea strigă din toate puterile: Ring, de câteva ori, dar n-o auzi nimeni din cauza zgomotului şi debandadei.

CAPITOLUL 9

În timp ce Maddie era dusă pe braţe, se zbătea, gata-gata să leşine din cauza duhorii de whisky, combinată cu mirosul de transpiraţie, emanat de trupurile lor nespălate. Nu semăna deloc cu manifestarea de entuziasm a studenţilor ruşi, care-i blocaseră caleaşca; oamenii aceştia erau atât de beţi, încât dac-ar fi scăpat-o pe jos, nu şi-ar fi dat seama decât foarte târziu. Pe de altă parte, se temea că unii dintre ei nu înţeleseseră că ea jucase un rol şi că nu era Carmen, în persoană. Simţi o mare uşurare când îl văzu pe căpitanul Montgomery făcându-şi drum prin mulţime, spre ea. Era cu cel puţin un cap mai înalt decât ceilalţi şi-şi îndeplinea misiunea uzând de ceva mai multă forţă ca de obicei. În clipa în care îşi înfigea degetele în părul unuia care o purta pe braţe, se gândi că n-ar fi rău ca Montgomery să tragă o salvă de tun, ca să ajungă la ea.

Când, în fine, ajunse la ea, văzu că era foarte enervat, dar când întinse mâinile după ea, nu mai ezită: îşi desfăcu mâna din părul omului de care se agăţase şi se lăsă moale să cadă în braţele lui Montgomery. Îşi ascunse faţa în jacheta lui de lână şi se lipi de el cât putu mai strâns. Putea să-i audă bătăile inimii în vacarmul făcut de

strigătele minerilor; acestora li se mai adăugară şi alte strigăte pe care, fără să se uite măcar, le recunoscu ca fiind ale lui Sam, Frank şi Toby.

Căpitanul Montgomery o duse la cortul pe care Sam îl mutase în timpul spectacolului, îl fixase cât mai departe de tabăra de mineri.

Îi dădu drumul, fără prea multă delicateţe, pe pat, apoi se întoarse cu spatele la ea şi-şi turnă nişte whisky.

— Poftim, zise el, întinzându-i un pahar. Se pare că nu-i prea supărat de vreme ce-mi oferă de băut, se gândi ea. Sorbi o dată din pahar, apoi el i-l smulse de la gură şi bău restul.

— Nu meriţi niciun strop, pe lângă faptul că n-am încredere în whisky-ul tău, zise el, pe un ton dojenitor. Te-ai cam dat în spectacol. Şi asta te-a învăţat tot doamna Branchini?

— Nu, pur şi simplu m-am lăsat în voia instinctului, zise ea, zâmbindu-i. Ţi-a plăcut?

— Mă bucur că oamenii n-au înţeles cuvintele. Atunci să fi văzut dragoste de ţigancă, zise el întorcându-se să-şi umple iar paharul.

Ea rămase în pat, proptindu-se într-un cot. Prin bluza deschisă, se vedea corsetul lui Edith, şi de-abia acum îşi

dădu seama că, aşa cum stătea, cu braţele puţin îndărăt, sânii i se rotunjeau foarte provocator.

— N-am mai făcut una ca asta în viaţa mea, dar cred că m-am descurcat destul de bine, nu? El se întoarse brusc spre ea şi vărsă, din greşeală, puţin whisky pe jos.

Ea îi zâmbi cât putu mai nevinovat.

— Dacă te joci cu focul, rişti să te arzi.

— Da, şi cine-mi va pune gaz pe foc?

— Eu, în niciun caz, dacă asta vrei să spui. Asta o mai calmă puţin. Se ridică în capul oaselor, zicând:

— Nici nu m-aş fi aşteptat la vreun compliment din partea ta.

— Asta aştepţi? Bine, atunci află că ai cântat extraordinar. N-am mai auzit asemenea voce în viaţa mea. Fiecare notă era parcă un giuvaer, dăruit muritorilor. Clipi de câteva ori la auzul vorbelor încărcate de sinceritate.

— Ce crezi despre cum am jucat?

— Ai jucat? mârâi el. N-ai jucat. Erai chiar Carmen în persoană, adăugă el, măsurând-o din cap până în picioare. Dar acum e cazul să încetezi.

Apucă cu violenţă marginile bluzei şi se ridică din pat.

— Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai scăpat din mâinile

minerilor, căpitane, dar acum aş dori să mă pregătesc de culcare, aşa c-aş vrea să mă laşi singură.

— Astă-seară rămân aici. N-am de gând să te scap din ochi.

— Doar n-o să-ţi petreci noaptea în cort, cu mine.

— Nu, nu cu tine, sau cel puţin nu aşa cum ar putea părea la prima vedere. Am de gând să-i ţin la distanţă pe bărbaţii ăia pe care te-ai străduit, cât ai putut, să-i înfierbânţi. Asta o făcu pe Maddie să se simtă o femeie extrem de dorită. Încetează să mai fi aşa de sigură de tine; sper să nu fie rănit nimeni.

— Şi eu sper şi sunt sigură că nu se va întâmpla nimic, atâta timp cât vei avea tu grijă de mine, zise ea, zâmbindu-i. M-au plăcut, nu? Apoi începu să îngâne Habanera şi, cu poalele fustei ridicate, porni să se plimbe prin cort, de parcă ar fi dansat. El o privi încruntat.

— Cine ai vrea să te placă, oamenii ăia?

— Nu înţelegi nimic.

— Atunci, explică-mi. Ea îi luă paharul gol din mână, îl umplu din nou, bău puţin şi zise:

— Oamenii au păreri foarte ciudate despre cântăreţii de operă. Cred că noi nu suntem oameni, ci fiinţe divine, făcute doar din spirit, nu din carne şi oase. Toţi cred, ca şi

tine, că ne-am născut cântând şi că totul a fost foarte uşor până am ajuns aici. Ei nu înţeleg că şi noi suntem oameni şi că avem acelaşi comportament şi dorinţe ca toţi. El o prinse de încheietura mâinii, trăgând-o spre sine.

— Şi tu, ce-ai vrea, Maddie? Să fii o cântăreaţă care cântă într-o cârciumă, care dă din şolduri şi care îşi răsfrânge sânii pe deasupra corsetului?

— Nu vreau decât ceea ce pot, dar astă-seară nu ştiu... mi-a plăcut că am fost aplaudată şi pentru că sunt femeie, nu numai pentru vocea mea.

— Bine, dar vocea ta... Se smuci din strânsoarea mâinii sale.

— Ştiu că am o voce extraordinară. Voiam să ştiu însă dacă plac bărbaţilor... dacă le plac, eu, ca femeie. Şi am aflat. Ea se întoarse să-l privească şi, pentru o clipă, se simţi iar în pielea lui Carmen, frivola vânzătoare de ţigări care ştia prea bine să învârtă bărbaţii pe degete. Voia ca el s-o ia în braţe, s-o sărute, şi, de ce nu? să facă dragoste cu ea.

— Păstrează-ţi puterea de seducţie pentru mineri, răspunse el şi se întoarse să plece. Maddie se simţi de parcă ar fi primit un pumn în burtă şi-şi recapătă, cu greu, cumpătul. Se îndreptă spre pat şi zise:

— N-ai ce căuta aici, în noaptea asta, căpitane. Dacă crezi că nu sunt în siguranţă, atunci trimite-l pe Toby, pe Sam sau pe Frank să stea cu mine.

— După panarama pe care ai făcut-o astă-seară, n-aş avea încredere nici în propriul meu tată să-l trimit să stea cu tine, nici chiar în bunicul meu.

— De fapt, şi cu tine sunt în deplină siguranţă, nu? zise ea simţind, cu groază, că îi dau lacrimile. În seara asta, cântând pentru ofiţerul pentru care Carmen făcuse o adevărată pasiune, ştia prea bine că, de fapt, cântase pentru acest ofiţer care începuse să-i umple toate gândurile.

— Te voi apăra cu propria mea viaţă, dar trebuie să ai încredere în mine.

— Am tot atâta încredere în tine ca şi în mine, zise ea, înecându-se, căci emoţiile acestei seri fuseseră prea numeroase pentru ea. Te rog, lasă-mă.

El veni în spatele ei, o întoarse cu faţa spre el şi o luă în braţe. Ea nu se lăsă, căci, atunci când ea se aşteptase ca el să facă acest gest, nu-l făcuse; acum nu mai suporta să-l vadă, deşi o ţinea foarte aproape de el.

— Te urăsc.

— Ba nu, nu mă urăşti, zise el, mângâind-o pe cap. Nici

nu ştii ce sentimente ai faţă de mine.

— Dar bănuiesc că tu îţi imaginezi, zise ea, furioasă.

— Da, cred că ştiu mai bine ca tine. Ea se smulse de lângă el.

— Zici despre mine că sunt nestatornică, dar nestatornicia ta nu cunoaşte limite. Sunt convinsă că-ţi închipui că ţin la tine; ei bine, nu ţin. Nici nu-mi pasă de tine.

— Mi-ai dovedit că nu-ţi pasă de mine astă-seară, când mi-am tăiat drum printre beţivii ăia, ca să ajung la tine. N-am văzut niciodată atâta fericire pe faţa cuiva, ca atunci când mi-am întins mâinile spre tine şi când tu mi te-ai prăbuşit în braţe, într-o dăruire totală.

— M-aş fi putut duce în braţele oricui; de fapt, oamenii care mă purtau pe braţe nu mă zgâlţâiau prea tare.

— Da? Din momentul în care oamenii aceia te-au smuls de pe scenă, Sam a fost tot timpul în preajma ta şi, cum e cu un cap mai înalt decât mine, nu înţeleg cum de nu l-ai văzut şi cum de nu i-ai căzut lui în braţe.

— Ba l-am văzut, minţi ea, numai că n-am vrut să-i cad în braţe.

Modul în care îi zâmbi, cu subînţeles, o făcu să se întoarcă cu spatele.

— Mă întreb dacă vom reuşi să nu ne certăm; măcar atât cât să mă bandajezi. Nu vezi că sângerez? Ea se repezi imediat spre el, cuprinzându-l cu mâinile în jurul taliei şi întorcându-l de jur-împrejur. Unde? în spate avea o pată mare de sânge, iar cămaşa îi era sfâşiată pe umăr.

— O, Ring, prostule! Pare foarte grav. De ce nu mi-ai spus nimic? A aruncat vreunul cu cuţitul în tine? Ridicând privirea îl văzu zâmbind. Nu că mi-ar păsa, nu, căci îi ajut întotdeauna nu numai pe cei care fac parte din suita mea, dar şi pe cei care-mi plac mai puţin sau deloc. Hai, încetează odată să te mai maimuţăreşti şi scoate-ţi cămaşa. Bandajele sunt în cufere.

— Faci orice ca să mă dezbrac, nu?

— Ca să fiu sinceră, eşti mai interesant dezbrăcat, decât atunci când vorbeşti.

Îl văzu cum se strâmbă, în momentul când îşi scoase cămaşa.

— Şezi, ordonă ea, iar el se aşeză. Ea mai bandajase băieţi în viaţa ei şi se pricepea la răni. Tăietura nu era adâncă şi nu era nevoie să-l coasă; dar tot nu arăta prea bine.

— Ce-ai făcut? Te-ai tăvălit într-o cocină după ce-au băgat ăia cuţitul în tine?

— Mai mult sau mai puţin. Cineva m-a lovit peste genunchi, iar eu m-am prăbuşit. Atunci, vreo treizeci de oameni au luat-o direct peste mine.

— Te-am văzut căzând, dar n-aveam cum să te ajut.

— Şi eu te-am auzit strigând după mine. Îmi pare rău că n-am putut veni imediat, zise el, cu blândeţe. Se uită la el, dar ochii lui erau aţintiţi asupra acelei părţi din corpul ei care se revărsa peste corset. În fine, acum se uită şi el la mine, se gândi ea furioasă, şi turnă whisky pe tăietură. El rămase neclintit, respirând adânc.

— Mai cu blândeţe, dacă se poate.

— Sunt blândă, cât meriţi.

— Atunci, merit cea mai mare blândeţe, pentru că, dacă n-aş fi fost eu, te-ai fi aflat probabil în cortul vreunui miner, la bunul plac al altor câteva zeci. Ea se dădu îndărăt.

— Cel puţin ar afla că sunt şi eu femeie. Cel puţin, ei nu s-ar uita la mine, pe furiş.

El îşi întinse mâna spre faţa ei, îşi înfundă palma în părul ei şi-şi apropie degetul mare de colţul gurii ei.

— Chiar nu înţelegi nimic? Chiar nimic? Eşti cea mai apetisantă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. Între trupul şi vocea ta... N-are importanţă ce simt, dar nu vreau să te agăţi de primul bărbat care-ţi iese în cale. Vreau să

fii a mea numai când mă vei dori şi tu. Pe Ring, nu pe căpitanul Montgomery, nu pe un om în care nu ai încredere, un om pe care-l consideri duşmanul tău. Eşti mult prea valoroasă ca să te mulţumeşti cu puţin.

El era prea gol, ea, prea dezbrăcată; amândoi erau prea aproape unul de altul. Ea se dădu câţiva paşi înapoi.

— Tu nu vrei de la mine decât informaţii.

— Ba vreau cu mult mai mult.

— Să cânt pentru tine, şopti ea. El îi întoarse spatele, întrebând-o, cu blândeţe:

— Crezi că tăietura asta trebuie cusută?

— Nu, zise ea, bâlbâindu-se, neînţelegând nimic din ceea ce-i spunea. Cu cât se afla mai mult în preajma lui, cu atât înţelegea mai puţin. Nu mai voia să vorbească despre ceva ce-i privea doar pe ei doi.

— Cine era omul care a cântat cu mine? întrebă ea, bandajându-i rana din spate şi legându-i feşe curate în jurul umărului, sub braţ, apoi peste spate. Încercă să nu de importanţă faptului că sânii ei, aproape dezgoliţi, se atingeau de spatele şi de pieptul lui gol.

— N-am prea avut timp să aflu şi, ca să fiu sincer, de-abia îmi puteam lua ochii de la circul pe care-l făceai; dar, după cum mi-am dat seama, cel mai mare beţivan din

oraş. Vine dintr-un ţinut numit Desperate.

— N-avea voce rea. Nu-mi dau seama de unde ştie muzica din Carmen. Nu-mi închipuiam că opera asta a şi ajuns, în Vest. Gata, aşa o să-ţi fie mai bine.

El o prinse de mână.

— Mulţumesc. Îi privi mâna, apoi o întoarse şi o sărută în palma pe care o ţinu, o clipă, în dreptul buzelor. Ea îşi vârî mâna în părul lui negru şi des. Când o privi, ea se înmuie de-a binelea.

— Ai fost extraordinară astă-seară. Cred că ai schimbat multe idei în legătură cu opera. Era prea transportată acum ca să nu-şi amintească, cu jenă, de spectacolul pe care-l făcuse, inclusiv cel din cort.

— Mă tem c-am exagerat. Mă tem că vor avea o nouă viziune despre operă, care va fi la fel de rea ca şi cea de până acum.

— Cu siguranţă vor vedea cântăreţii de operă într-o lumină nouă, zise el uitându-se fix la sânii ei, care erau la numai câţiva centimetri de nasul lui.

Maddie sări cât colo, trăgându-şi bluza cu mâinile şi încercând să se acopere.

— Nu ştiu ce mi-a venit.

— Carmen e de vină, zise el, întinzându-se, încât atinse

pânza cortului cu mâinile. Dar mă bucur că eşti din nou tu. Carmen nu e genul meu de femeie. Spune-mi, ce se întâmplă până la urmă?

— Don Jos o ucide.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Eşti gata să te duci la culcare? Tu poate vrei să stai trează toată noaptea, dar eu trebuie să dorm.

Ea îl privi ţintă, întrebându-se: ce-a vrut să spună cu nu e genul meu?

— Te culci, aşa, îmbrăcată?

— Doar n-ai vrea să mă dezbrac în faţa ta!

— După cât erai de îmbrăcată astă-seară, pe scenă, bănuiesc că, atunci când te duci la culcare, te îmbraci mai bine. Vrei să te ajut să-ţi deschizi corsetul?

— Încearcă numai să pui mâna pe lenjeria mea de corp şi-ţi dau una de-ţi fac o rană şi mai adâncă decât cea pe care o ai deja.

— Ar merita. O să mă mai gândesc la asta.

— Hai, pleacă de aici şi cheam-o pe camerista mea.

— Să ştii că mă pricep să deschei un corset.

— Pleacă, ţi-am zis.

— Bine, dar când eşti gata de culcare vin înapoi, ai înţeles? Părăsi cortul fără să-i mai dea timp să răspundă.

Maddie se aşează pe pat. Nu-l putea înţelege deloc. Pe de-o parte, ea se arunca asupra lui, iar el n-o băga în seamă, apoi, o clipă mai târziu, el se oferea să o ajute să se dezbrace. Trecură câteva minute până să-şi dea seama că Edith stătea aplecată asupra ei şi-i şoptea:

— Le am!

— Ce să ai?

— Fructele pe care mi le-ai cerut; şi au costat o groază de bani.

Maddie o privi fără să înţeleagă ce spune.

— Iar te-a făcut să uiţi de sora ta mai mică? Că un bărbat poate face o femeie să uite, asta nu-i grav, dar că nu-l pasionează femeile, asta, da.

— Asta pentru că n-a făcut o pasiune pentru tine?

— Ia te uită! Eşti geloasă? Nu te-am văzut niciodată trezindu-te fericită, după o noapte petrecută cu el. Ori noaptea asta va fi prima? Desigur că i-ai făcut un mic spectacol, nu?

— Ajută-mă să mă dezbrac şi să ştii că n-am făcut niciun mic spectacol, pentru nimeni. Pur şi simplu am cântat şi am jucat un rol, aşa cum a fost el scris. Era vorba...

— Nu-i nevoie să explici nimănui, nici măcar mie. Şi un surd ar fi înţeles despre ce cântai; şi un orb ar fi înţeles de

ce te frecai, de parul ăla, cu ochii la căpitanul Montgomery. Mmmmmm! Ar trebui să încerc şi eu chestia asta.

Maddie simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji şi se bucură când, îmbrăcându-şi cămaşa de noapte, faţa îi dispăru o clipă în faldurile ei.

— Vrei fructele sau nu? Trecu o clipă până ce Maddie reuşi să-şi amintească despre ce vorbea Edith. A doua zi dimineaţă, urma să părăsească tabăra, singură, şi să se caţere pe muntele abrupt, ca să se întâlnească cu omul cu scrisorile; iar dacă făcuse corect tot ce i se ceruse să facă, avea s-o vadă pe Laurel.

— Vrei fructele, sau îi spui pur şi simplu să te lase să pleci?

Ieri, Maddie hotărâse că singura modalitate, prin care putea scăpa de căpitanul Montgomery, era să-i facă ceva care să-l împiedice s-o însoţească şi s-o lase să se ducă singură, să se întâlnească cu omul care o răpise pe Laurel. Ştia bine că, vorbind cu el despre asta, nu avea nicio şansă. S-ar fi transpus în protectorul ei, iar ea ar fi ratat totul.

Ieri, stând atâtea ore în caleaşca, îi veni ideea, cu nimic mai bună ca prima, să folosească opiu. Asta o să-l scoată

din uz câteva ore bune. Maddie îşi făcuse planul cum să-l păcălească şi să-l facă să înghită opiul, într-un fruct uscat.

— Da, spuse ea, calmă, mai am nevoie de fructele astea.

În timp ce rosti aceste vorbe se simţi destul de vinovată. N-o deranjase prea tare când îi dăduse whisky cu opiu, căci el era o piedică de neclintit pentru ea. Dar, de atunci, o salvase din mâinile beţivanilor ălora care o răpiseră ca să cânte numai pentru ei, astă-seară se înarmase cu tot arsenalul de care dispunea, gata să se folosească de arme şi de pumni sau de orice altceva, numai să-i asigure ei paza. Şi, la urma urmei, venise s-o scape din braţele beţivanilor care o purtau pe sus. Şi dacă era cinstită faţă de ea însăşi, cântase şi interpretase felul lui Carmen numai pentru că ştia că el e acolo şi o priveşte. Să fi fost doar cu Sam şi cu Frank, n-ar fi cutezat să se comporte atât de curajos. Şi, admiţând, în continuare că e cinstită cu ea însăşi, nu şi-ar fi permis să se frece de stâlpul ăla dacă Montgomery n-ar fi fost acolo s-o privească.

— Adu fructele mâine dimineaţă, pe la cinci, să doarmă mai toată ziua. Ai făcut rost şi de un cal?

— Întocmai cum mi-ai cerut. O să te aştepte, zise Edith, privind-o o clipă pe Maddie. Chiar trebuie să pleci mâine şi

să străbaţi pădurea, singură?

— Pădurea e un loc mai sigur decât oraşul ăsta. Pădurea nu mă sperie câtuşi de puţin; să ştii că, atunci când se va trezi, căpitanul va fi mahmur.

— Oare? Cred că va fi mai bine să-mi caut de treabă, în partea cealaltă a oraşului. Nu mi-ar plăcea să afle că sunt şi eu amestecată în chestia asta.

— Înţeleaptă hotărâre! zise Maddie. Când se întoarse Ring, Maddie era ascunsă printre cuverturile patului ei de campanie; dar îi pândea mişcările în timp ce se dezbrăca şi-şi întindea păturile pe podeaua de cârpă a cortului. Se întrebă cu ce era îmbrăcat, sau, mai precis, cât de gol era.

Stinse lumina şi se răsuci în păturile lui cazone, zicându-i cu blândeţe:

— Noapte bună. Maddie nu răspunse, dar aşteptă întrebându-se dacă mai urmează ceva. Îşi aminti că Toby îi spusese că lui Montgomery nu-i plăceau femeile. Nu-l atrăgeau în general, sau doar ea?

— Am fost într-adevăr bună astă-seară, sau tu ai fost amabil?

— Ai fost mai mult decât bună. Ea făcu o pauză, apoi zise:

— N-am mai făcut niciodată ce am făcut astă-seară;

adică, vreau să spun că n-am mai jucat niciodată aşa. Viaţa mea, în ceea ce priveşte bărbaţii, a fost destul de calmă. De fapt, n-am... Nu apucă să-şi termine gândul, că el îi răspunse:

— Ştiu. Siguranţa cu care spunea că ştie totul despre ea o enerva.

— Cum poţi afirma că ştii atâtea despre mine, când eu nu ştiu mai nimic despre tine?

— Fiecare îşi cunoaşte posibilităţile.

— Ce vrea să însemne asta? El nu mai rosti niciun cuvânt, iar ea înţelese că nu va mai scoate nimic de la el.

— Oamenii sunt nevoiţi uneori să facă lucruri care nu le sunt pe plac, sau pe care nu le consideră corecte, dar, din păcate, trebuie să le facă chiar dacă le place sau nu, mă înţelegi?

— Deloc. Ea oftă. Poate era mai bine că nu înţelegea nimic.

— Noapte bună, zise ea întorcându-se pe o parte şi încercând să adoarmă.

Dimineaţa la cinci, Edith intră în cort, cu ochii cârpiţi de somn, ţinând o cutiuţă în mână.

— Neaţa căpitane, zise ea. Maddie se răsuci în pat, cât să-l vadă pe Montgomery îmbrăcat din cap până-n

picioare, cu cămaşa pătată de sânge şi cu pantalonii lui de uniformă, şezând pe taburet şi bându-şi cafeaua.

— De când te-ai trezit? întrebă Maddie.

— De mult. Ce-ai acolo, domnişoară Honey?

— Fructe uscate. I le-a trimis unul dintre oameni, zise Edith, arătând către Maddie, că a cântat azi-noapte. Cred că se cheamă smochine. Eu n-am mâncat niciodată aşa ceva şi nu par bune, dar o fată mi-a spus că costă mulţi bani.

Ring luă coşuleţul şi se uită la conţinutul lui.

— Sunt, într-adevăr, smochine. Gustă una, zise el, întinzând coşuleţul spre Maddie. Se ridică în capul oaselor şi făcu un adevărat circ, în timp ce se freca la ochi.

— Nu, mulţumesc, serveşte-te tu. Încercă să nu se uite la el, când băgă mâna în coşuleţ, dar căpitanul ezită şi spuse:

— Nu acum, cred că mai târziu. Se ridică de pe taburet. Aştept afară până ce te îmbraci, apoi te însoţesc la toaletă. Azi nu o să te scap din ochi.

— Ce ne facem acum? întrebă Edith, de îndată ce el părăsi cortul.

— N-am nici cea mai mică idee. Conform promisiunii, căpitanul Montgomery o aştepta afară şi îi oferi braţul, dar

ea îl refuză:

— Pot merge şi singură.

— Cum vrei. Nu simţea nevoia să-i vorbească, căci trebuia să se gândească foarte serios. Dacă ea nu va gusta din smochine, cum o să scape de el?

Îl asigură că poate merge singură la toaletă şi o luă înainte. Dar nici nu apucă să intre în cabină că auzi şoapte, care i se adresau:

— Coniţă, noi suntem. Ţi-aminteşti? Maddie se uită prin îmbucăturile dintre uluci şi văzu vreo cincizeci de oameni în jur. Oftă, resemnată.

— Ce vreţi? Erau cei patru care o răpiseră ca să cânte pentru ei. Desigur, nu procedaseră corect, dar nici nu putea să-i urască numai pentru că şi cei din oraşul lor doriseră să o asculte cum cântă. O răpiseră tocmai ca şi ceilalţi, s-o poată auzi cântând.

Îi ascultă în timp ce oamenii o rugau să o „şteargă” cu ei. Drept recompensă, îi oferiră trei dintre motivaţiile lor. De ce nu? Dar în clipa următoare, fu convinsă că lui Montgomery nu-i plăcea ideea. Faptul că voia să ţină seama de propunerilor lor nu era decât din pricina lui. Nu el fusese cel care deschisese, mai demult, discuţia despre ce o să facă atunci când nu va mai putea cânta? Asta o

făcuse să se gândească la bani. Ce făcuse oare John cu toţi banii pe are-i câştigase? Îi plătise întotdeauna diversele note care veneau pe numele ei, dar niciodată nu-i trecuse prin minte să-l întrebe unde e restul de bani.

— Bine, du-te şi spune-i lui Frank să vă dea câte o sută de dolari la fiecare.

— Vă mulţumim, doamnă, o să ne îmbogăţim.

Se simţi uşurată când rămase, în sfârşit, singură cu gândurile ei. Căpitanul Montgomery o aştepta afară, lângă cabina de toaletă. Mă simt ca o prizonieră, îşi zise ea. Aproape că nu am niciun fel de libertate.

Când ajunse în cort, Montgomery întinse spre ea coşuleţul cu smochine şi-i zise:

— Gustă!

— Nu, mulţumesc. Chiar nu-mi plac, dar n-ai decât să te serveşti cu câte pofteşti.

— Nu te superi dacă iau? îl văzu cum alege două dintre ele şi cum le mestecă repede. Sunt chiar gustoase; ar trebui să guşti şi tu.

— Nu, n-am chef acuma, zise ea zâmbind, când văzu că mai ia una. Nu ştia cât opiu pusese Edith în fiecare, cum nu ştia cât opiu ar fi trebuit să mănânce un om normal, ca să nu adoarmă pe vecie. Când duse la gură a cincea

smochină ea se întinse spre el:

— Nu! Aruncă cutia la pământ şi-i smulse smochina din mână. El o privi mirat, apoi înţelese.

— Ce-ai făcut, Maddie?

— Nimic; doar ceea ce ar fi trebuit să fac. Trebuie să înţelegi, te rog.

— Ce să înţeleg? Că nu ai încredere în mine? Că-ţi închipui că sunt atât de neputincios, încât n-aş fi în stare să te ajut, indiferent ce problemă ai avea?

— De bună seamă că ţi-aş cere ajutorul dacă aş putea, dar nu pot. Trebuie să înţelegi.

— Ba nu înţeleg nimic, zise el, ducându-şi mâna la frunte şi clătinându-se.

Maddie veni spre el, îl cuprinse pe după umeri şi-l târî spre pat, unde aproape că se prăbuşi, trăgând-o şi pe Maddie după el. Ea încercă să se elibereze dar îi fu cu neputinţă; mâna lui era încleştată pe umărul ei. Aşteptă o clipă ştiind că, în curând, va adormi profund şi că nu va mai avea atâta forţă s-o ţină lângă el.

— Unde te duci? Cu cine te întâlneşti? Ce poate fi atât de important încât să te facă să-ţi rişti viaţa? O prinsese de ceafă blocându-i orice mişcare.

— Nu-ţi pot spune, crede-mă. Dacă aş putea, ţi-aş

spune. Şi eu aş avea nevoie de ajutorul cuiva. Închise ochii, pentru o clipă, apoi se forţă să-i ţină deschişi.

— E acelaşi bărbat, de până acum?

— Ce? Vai de mine, zise ea, amintindu-şi de ziua în care o urmărise prima oară. Nu-ţi pot spune, dar trebuie să mă duc. E drum lung de făcut şi trebuie să ajung înainte de căderea nopţii. Ea încercă să se elibereze din strânsoare, dar el era încă destul de treaz pentru a o ţine cu forţa de umăr.

— Unde să ajungi?

— N-am de gând să-ţi spun, căci sunt sigură că, de îndată ce vei fi în stare, vei veni pe urmele mele. Fir-ar să fie! De ce a fost nevoie să intri în viaţa mea şi să produci toată încurcătura asta? Mi-era foarte bine înainte de a te fi cunoscut. Eram liberă, n-aveam pe nimeni pe care să-l consider protectorul meu; pe câtă vreme acum... Se smuci, o dată, puternic, şi scăpă din strânsoarea lui. El încercă s-o reţină, dar somnul îl cuprinse de-abinelea şi căzu pe pat, dormind buştean. Ea se duse la cufăr, scoase harta şi o vârî în sân.

Se duse la el şi-l mângâie pe cap. Cu un efort evident, el deschise ochii.

— Mi-e teamă să nu păţeşti ceva, şopti el. Să nu te

rătăceşti.

— Nu, n-o să mă rătăcesc, o să fiu nu prea departe de oraş. Nu o să ştie nimeni unde mă duc. Mâine noapte voi fi aici. Să mă aştepţi. Şi, zâmbindu-i, adăugă: să nu te superi pe mine.

— Vin după tine. De-abia dacă-l auzi, căci vorbele îi fură înecate de somnul care puse stăpânire pe el. Ea se aplecă spre gura lui, repetându-i:

— Aşteaptă-mă. O să fiu atentă. De data asta nu-i mai răspunse, aşa că-şi imagină că dormea de-a binelea. Privindu-l o apucă o mare remuşcare. Se temea foarte tare de oamenii aceia care o ţineau captivă pe Laurel; pe lângă asta, se temea foarte tare de oamenii aceia necunoscuţi, care trăiau în munţi, de minerii aceia care trăiau departe de civilizaţie; Îi dădu la o parte părul negru şi des de pe frunte. S-ar fi simţit cu mult mai liniştită dacă l-ar fi ştiut în preajmă şi dacă, alături de ea fiind, s-ar fi purtat ca de obicei, tachinând-o şi spunându-i poveşti; aşa nu s-ar mai fi gândit tot timpul la Laurel.

— Îmi pare nespus de rău, Ring, n-aş fi făcut-o dacă n-ar fi fost obligatoriu.

Se depărta de el dar, deodată, simţi nevoia să-i atingă buzele cu buzele ei. Bănuia că doarme foarte profund.

Însă, ca prin minune, forţa îi reveni în mod neaşteptat. O cuprinse cu braţul pe după umeri, îşi înfundă faţa în părul ei iar cu braţul stâng o cuprinse de talie. Îi răsuci capul astfel încât gurile lor să se apropie şi o sărută îndelung.

Maddie se mai sărutase cu câţiva bărbaţi şi înainte, dar sărutările lor nu o emoţionaseră prea tare. Cu Ring era altceva. Se simţea de parcă se scufunda şi buzele lui, lipite de ale ei, parcă-i sorbeau toată suflarea. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-l trase cât putu mai aproape de ea; apoi, ca la un semn, picioarele lui se dezlipiră de duşumea, iar ea se ghemui toată lângă el, în pat. Dar patul era prea îngust pentru amândoi, aşa că ea se întinse deasupra lui.

Şi, deodată, braţele lui se înmuiară şi căzură în lături aşa că Maddie fu gata-gata să se prăvălească pe duşumea. Fu obligată să i se agaţe de umeri ca să nu alunece. Îşi înălţă capul să se uite la el, şi văzu că, în cele din urmă, adormise.

Încet, se dădu jos de pe el, dar în clipa în care încercă să stea drept în picioare genunchii o lăsară, aşa încât trebui să se aşeze pe marginea patului. Îşi simţea inima bătându-i în urechi, trupul îi era slăbit şi tremura. Rămase aşa câteva minute, respirând repede şi sacadat, cu ochii larg

deschişi, aţintiţi asupra căpitanului adormit. Cu dosul palmei îşi şterse sudoarea de pe frunte.

Mon Dieu, şopti ea; îi trebuiră câteva momente bune ca să se dezmeticească şi să-şi amintească unde şi cine e. Apoi, folosindu-se de mâini, se forţă să stea dreaptă, zicându-i celui ce dormea în patul ei, după ce-l învălui cu o privire, din cap până-n picioare:

— O să mă întorc, fii sigur că o să mă întorc. Se îndreptă spre ieşirea din cort, îl mai învălui într-o ultimă privire, duioasă, apoi ieşi. Afară o aştepta un cal gata de drum.

CAPITOLUL 10

Maddie ajunse destul de uşor la periferia taberei. După reprezentaţia din ajun, avea impresia că toţi ştiau cine e şi că-şi formaseră o părere despre ea, care era departe de cea adevărată. Ce-ar fi zis doamna Branchini despre metoda originală în care o interpretase pe Carmen?

Pe măsură ce îşi continua drumul spre muntele din faţa ei, teama în ceea ce o privea pe Laurel sporea şi mai tare. Dacă omul cu scrisorile nu se arăta? Dar dacă omul acela înfiorător, care părea mesagerul acelora care o răpiseră pe Laurel, o va brusca din nou? Ultima dată făcuse ceea ce i se ceruse şi îl văzuse strălucind de mulţumire, dar dacă nu era de ajuns? Nu-i putea spune să o aştepte până ce coboară muntele în tabără, ca să-i mai aducă încă o bijuterie. Era, de fapt, ultima. Nici nu-i trecea prin minte că Montgomery o va mai lăsa să plece singură, încă o dată. Maddie încercă să se gândească la orice altceva, numai la Ring nu. Chiar dacă ea nu dorise să o însoţească în această aventură a ei, el se făcuse foarte util. Generalul Yovington îi angajase trei oameni care aveau obligaţia să o apere, dar aceştia nu fuseseră niciodată acolo unde era nevoie şi la momentul potrivit. Se întrebă acum unde oare

fusese impresarul ei când studenţii ruşi au sechestrat-o, cu caleaşca cu tot; lui Ring îi spusese că avusese alte obligaţii, dar, de fapt, unde fusese? În ceea ce-l priveşte pe Ring, Maddie era convinsă că el n-o va lăsa niciodată singură. Era gata s-o apere, cu riscul vieţii lui, aşa cum spusese Toby.

Urcuşul pe munte era greu, timpul trecea, iar ea părea că nu înaintează deloc. Fără să facă niciun popas, mâncă nişte chifle tari şi nişte carne de vacă. Apoi bău apă direct din ploscă. Calul dădu semne de oboseală, dar Maddie nu-i acordă bietului animal niciun pic de odihnă, ci doar încetini puţin pasul. Trebuia să se întâlnească cu omul acela înainte de apusul soarelui. Îi spusese că i-o va arăta pe Laurel dacă va ajunge înainte de apusul soarelui.

Era destul de târziu când începu să se uite la cer, din ce în ce mai des şi cu mai multă nerăbdare. Soarele era gata să apună.

— Ce bine-ar fi ca tata să fie aici, îi spuse ea, cu voce tare, calului. Aş dori să fie şi Hears Good şi Bailey şi Linq şi Thomas. Apoi, oftând, adăugă: ce mult mi-aş fi dorit ca Ring să fi fost cu mine. Mângâie calul între urechi şi continuă să vorbească tare:

— Poate ar fi putut veni cu mine; poate ar fi fost mai

bine să-i arăt traseul şi el ar fi găsit o cale ca eu să ajung la Laurel. Poate am fi putut face un plan prin care s-o eliberăm pe Laurel şi să se sfârşească acest episod îngrozitor. Apoi aş fi luat-o pe Laurel acasă, m-aş fi întors în Est şi aş fi cântat pentru oamenii care înţeleg acest gen de muzică şi care mă apreciază pe mine, ca soprană, chiar dacă am sau nu am rochia închisă la nasturi până-n gât.

Dar ştia bine că ceea ce-şi dorea ea nu se putea şi că, în busculada, care s-ar fi creat, ar fi fost precis nişte schimburi de focuri care ar fi putut-o pune în pericol pe Laurel, încerca să şi-o aducă aminte. N-o mai văzuse de câţiva ani, decât în poze, acuarele sau crochiuri, trimise de mama ei. La astea se mai adăugaseră şi câteva schiţe în cărbune şi tuş. Chiar dacă n-a văzut-o în realitate, ştia că o va recunoaşte cu uşurinţă.

Nu, n-avea cum să se înşele, dar nici cum să rişte. Îşi mână calul mai departe. Era mai bine aşa, să se ducă singură şi să-i dea omului – sau oamenilor – ceea ce dorea. Va face schimb de scrisori cu el, îi va da toate bijuteriile pe care le avea asupra ei şi tot ce va mai dori. Iar dacă va dori s-o mai sărute, îi va zâmbi, dar, oricum, asta era partea cea mai grea pe care şi-o putea imagina. Nu, mai bine îi oferea toate bijuteriile pe care le avea, decât să mai

fie sărutată de omul acela pe care îl dispreţuia. Era aşa de adâncită în gânduri, încât fu cu totul luată prin surprindere de omul care sări din pom, chiar în faţa ei. Se chinui să-şi calmeze calul înspăimântat, gândindu-se că tatăl ei ar fi fost foarte nemulţumit de ea dacă ar fi aflat că s-a speriat pe când traversa o pădure.

— Ai întârziat, zise omul, smucindu-i frâiele din mână şi rânjind, în timp ce-şi plimba palma peste piciorul ei. Instinctiv, împunse calul cu călcâiul în burtă de-l făcu să se ridice în două picioare şi să facă un salt într-o parte

— Unde e?

— Cine?

— Maddie încercă să nu-l străfulgere cu privirea şi spuse:

— Ai zis că, după trei reprezentaţii, o s-o văd pe sora mea. A treia a fost ieri seară, acum vreau s-o văd.

— Pe-aici, pe-aproape. Mi-ai adus ceva?

Gloanţe, otravă, bice, un pluton de execuţie, îi răspunse ea în gând.

— Da, ţi-am adus un colier de perle. E destul de valoros. Mi-a fost dăruit de regele Suediei, zise ea scoţând şiragul din sacul de călătorie şi privindu-l, încă o dată, înainte de a-l da omului aceluia. Îi spusese lui Ring că banii nu

însemnau mare lucru pentru ea, dar, de fapt, nu era adevărat. Nu banii propriu-zis, ci lucrurile de artă, valoroase, o atrăgeau: şiraguri de perle, perle perfecte, de aceeaşi dimensiune, de aceeaşi culoare, lucruri de-astea, extraordinare. El luă şiragul cu mâinile lui murdare.

— Nu-i rău. Altceva?

— Şiragul valorează o grămadă de bani, nu numai ca valoare în sine, dar şi ca valoare istorică. El o privi cu neîncredere.

— E important, căci, odată, a aparţinut unui rege care mi l-a dat mie, La Reina. Ai cu ce te lăuda la nepoţi. Scoase un sunet straniu ce se dorea un hohot de râs.

— Da, da, ai dreptate, la nepoţi. Ai adus scrisorile?

— Vreau s-o văd pe sora mea.

— O s-o vezi când o să termin ce am de făcut; şi acum, domnişoară History, dă-te jos de pe cal şi fă-te-ncoa'. Inima lui Maddie zvâcni cu putere şi începu să bată din ce în ce mai tare. Orice i s-ar fi putut întâmpla, trebuia să accepte. N-ar fi suportat ca Laurel să fie rănită, în niciun fel.

Îşi imagină imediat, după privirea lui, că ştia la ce se gândea. Şi Maddie putu constata că sila pe care i-o stârnea, nu-i displăcea deloc.

— Hai, fă-te-neoa’ şi dă-mi o gură. Probabil că aceasta era cea mai grea încercare din viaţa ei şi, pe măsură ce se apropia de el, încerca să se pregătească pentru clipa, cumplit de neplăcută, când va pune mâna pe ea. Dar, chiar în acea clipă, o săgeată se îndreptă în direcţia bărbatului. Ea se aruncă la pământ, în timp ce el rămase stupefiat, în picioare, uitându-se la săgeată. Maddie se uită în sus, în direcţia săgeţii, şi văzu că era o săgeată Crow; simţi cum îi dau lacrimi de bucurie în colţul ochilor.

— Culcat, zise ea. Îndienii. Privindu-l, văzu cum frica făcea ravagii pe faţa lui. Îşi dădu seama că, la fel ca toţi bărbaţii din Vest, el era, de fapt, originar din Est. Tot ceea ce ştia despre indieni era doar că auzise că dădeau târcoale focurilor de tabără, noaptea; poveştile despre ei erau asemeni poveştilor cu fantome. Conţineau cam tot atâta adevăr.

— Ce e? şopti el, înspăimântat.

— Sper să nu fim atacaţi. Cum rezişti la tortură?

— Tortură? zise el, uitându-se la ea cu ochii ieşiţi din orbite.

— Am auzit că indienii din împrejurimi au jurat să-i ucidă pe toţi albii pe care-i întâlnesc singuri. Ura lor împotriva albilor s-a agravat odată cu patima acestora pentru

nepreţuita lor piatră galbenă.

Spera ca Hears Good să fie destul de aproape de ei şi să audă ce zice şi să se prăpădească de râs. Orice indian cu puţină minte ştia că un cal bun şi o puşcă valorau mai mult decât tot praful galben din lume.

— Eu plec de aici, zise bărbatul, încercând să se ridice în picioare.

— Hei, stai, vreau să-mi văd sora, spuse ea, prinzându-l de cracul pantalonilor.

— Eşti chiar mai proastă decât am crezut, dacă-ţi închipui că am adus-o cu mine pe puştoaică. Maddie se simţi cuprinsă de panică. N-avea importanţă că Hears Good, prietenul tatălui ei, era prin preajmă, nimic nu mai avea importanţă, de vreme ce Laurel nu era acolo.

— Unde-i sora mea? strigă ea, apucându-l de piepţii cămăşii.

— De unde dracu să ştiu? Eu sunt doar un curier, zise el, smucindu-se din mâinile ei, dar ea-l apucă din nou.

— Unde e? Cine ştie ceva despre ea? Cine o ascunde?

— Nici nu ştiu, nici nu-mi pasă, zise el, dându-i un brânci, care-o făcu să se prăbuşească la pământ, apoi o luă la fugă în susul dealului. Maddie îl ajunse din urmă.

— Ai zis c-o s-o aduci pe sora mea la tine.

— Ar trebui să fii bucuroasă că n-am adus-o în viesparul ăsta de indieni, zise el, încălecând şi privind-o cu dispreţ. Ea smulse frâul şi zise:

— N-ai adus-o, nu-i aşa? A fost o farsă. Laurel e undeva departe şi mie nu mi se spune nimic. Bărbatul băgă mâna în buzunarul pantalonilor, scoase ceva şi-l aruncă la pământ.

— Poftim! Apoi îi smulse frâul din mână şi adăugă: Ne vedem la popasul următor. Mai adu câte ceva, mai adu aur. Începu să-şi strunească calul, privind-o de sus în jos.

— Nu mă prea interesează nimic de nimeni, dar vreau să-ţi dau un sfat, coniţă. Nu-mi place soldatul ăla care se tot învârteşte în jurul tău, tot timpul. Să ştii că nici lor nu le place chestia asta şi, dacă-şi mai bagă nasul acolo unde nu-i fierbe oala, puştoaica aia o s-o păţească. Sunt duri şi pot s-o omoare, să ştii.

Maddie îi smulse frâul din nou.

— I-au făcut vreun rău?

— Nu, nu încă, căci până acum i-ai ascultat, nu? zise el, mânându-şi calul spre vest, atât de repede pe cât îi permitea terenul accidentat.

Maddie rămase locului, nemişcată; apoi începu să caute, cu disperare ceea ce omul acela aruncase pe jos. Nu era

greu de găsit. Era o batistă murdară, legată într-un nod. Se aşeză pe jos, încercând, cu grijă, să desfacă nodul. Înăuntru găsi inelul de aur cu safire, pe care i-l trimisese ea lui Laurel, anul trecut, din Italia. Mama sa îi scrisese că Laurel era aşa de mândră de inelul ei, încât nu se despărţea de el niciodată.

Cu mare grijă extrase inelul din batistă şi-l puse în palmă. N-avea de gând să plângă, nici măcar nu-şi permitea să se gândească la ceva. Aşadar, Laurel era în mâinile lor. Se uită la lumina apusului care se filtra printre crengile copacilor, apoi strigă încet, dar nu primi niciun răspuns:

— Hears Good? Tot ce-şi dorea acum mai mult şi mai mult era să vadă pe cineva apropiat, cu care să vorbească.

— Hears Good, repetă ea, de dată asta mai tare, dar nu primi niciun răspuns.

Îşi ţuguie buzele şi fluieră, imitând privighetoarea de munte, dar nu-i răspunse nimeni. Când încercă să se ridice în picioare, simţi că-i tremură genunchii. Se îndreptă clătinându-se spre pomul în care se înfipsese săgeata. O trase afară şi se uită la ea. Avea două dungi, abia vizibile, care corespundeau semnelor particulare ale lui Hears Good.

— Unde eşti? strigă ea, dar pădurea nu răspunse De ce nu apare să-mi vorbească, îşi zise ea, încercând să se gândească la altceva, în afară de Laurel.

Făcu câţiva paşi în direcţia de unde venise săgeata, dar nu reuşi să-l descopere. Când constată că nu e nimeni în jur, se opri locului. Dacă Hears Good n-avea de gând să se arate, atunci nimeni pe lume, nici chiar tatăl ei, nu-l putea găsi.

Dar de ce? se întrebă ea. De ce o urmărea, dacă nu voia să fie văzut?

Dar răspunsul îi veni îndată în minte. Pentru că trebuia să evite întâlnirea cu altcineva; dar cu cine?

Cu acest gând în minte, începu să alerge în josul dealului, oprindu-se doar pentru a mai ţine, din când în când, frâul calului. Dacă Hears Good era prin apropiere, atunci era şi tatăl ei. Se agăţă de rădăcini şi de scoarţa copacilor, îşi juli mâinile de stânci, în timp ce cobora, îşi agăţă hainele şi le sfâşie de tufişuri.

Era obosită de-a binelea şi se înnoptase, când ajunse la un pârâu. Îşi lăsă calul să se adape, iar ea îşi umplu plosca din lemn cu apă proaspătă. Era prea întuneric ca să mai vadă ceva. Luna era în pătrar. Tatăl ei o învăţase cum să se orienteze noaptea; auzise destule poveşti despre

oamenii care călătoreau mult, umblând doar noaptea.

— Hai, băiete, îşi îndemnă ea calul, luând frâul în mână. A mia oară fluieră ca privighetoarea de munte, dar nu primi niciun răspuns.

Din cauza întunericului era obligată să se mişte mult mai încet decât la venire şi, cu fiecare pas, starea ei de spirit se înrăutăţea. Era din ce în ce mai supărată şi mai crispată la gândul că Laurel fusese răpită, că prietenul ei, Hears Good, pe care-l cunoştea de-o viaţă, era atât de aproape şi totuşi nu venise la ea. De cât timp o urmărea oare? Îşi aminti că Montgomery îi spusese că o urmăreau mai mulţi oameni. Până acum ar fi trebuit să capete vreun semn de la Hears Good.

Se împiedică şi căzu cu faţa într-un tufiş de spini. Se ridică, înjurând. În clipa aceea, îi înjură în gând pe toţi bărbaţii. Îi ura pe toţi bărbaţii, aşa cum ura şi vorbăria lor searbădă despre război; Îi ura pe toţi aceşti oameni care luaseră ostatic un copil şi îl amestecaseră în problema unui război pe cale de a se declanşa, îi ura pe toţi minerii care, în timp ce cânta, o măsurau cu privirea din cap până-n picioare. Dar cel mai tare îl ura pe Ring, pentru că...

De fapt nu prea ştia de ce-l ura, dar îl ura, îl ura şi pe tatăl ei că fusese atât de aproape de ea şi, totuşi, nu-i

venise în ajutor. De ce plecase Hears Good? Ca să-i aducă pe tatăl ei şi pe ceilalţi?

Mergea atât de atentă şi adâncită în gânduri, încât fu surprinsă când un braţ puternic, venit de undeva din noapte, o cuprinse de după mijloc şi un alt braţ îi acoperi gura cu palma. Această întâmplare stârni în ea o reacţie spontană. Se simţea ca un butoi de pulbere pe care cineva trebuia doar să-l aprindă, îi reveni întreaga energie şi începu să lovească, să zgârie şi să se bată, reuşind să-şi înfigă dinţii în palma care-i acoperea gura.

— Sunt eu, spuse Montgomery, râzând. Nu mă recunoşti? Deşi vorbele lui erau menite să o liniştească, ele avură un efect contrar. Îndată ce-i dădu drumul, pentru că îl durea locul unde-l muşcase, în palmă, ea începu să ţipe la el:

— N-am nevoie de tine. Te urăsc. Pleacă de aici, continuă ea, încercând să se zbată în mâinile lui şi lovindu-l cu călcâiele în spate şi cu capul în piept.

El o prinse cu braţele, ca într-un cleşte, imobilizând-o. Asta a împiedicat-o să se mai agite şi să mai zgârie, dar călcâiele nu mai conteneau să-i tragă şuturi în spate; el fu nevoit să o întindă pe jos şi să-şi pună un picior peste picioarele ei

— Gata, linişte! zise el calm, în timp ce-şi ştergea sudoarea de pe faţă.

— Gata, acum eşti în siguranţă.

— În siguranţă? răcni ea în urechea lui. Eram mai în siguranţă înainte de-a veni tu, aveam drept companie toţi leii de pe munţi. De ce nu dormi? Şi eu care credeam că ţi-am dat o porţie care să ucidă un om!

— N-a fost destul, după cum vezi. Gata, acum încetează, zise el, în timp ce ea se pregătea să-l muşte iar. El îşi apropie obrazul cu perciuni lungi de obrazul ei fin şi adăugă: acum sunt cu tine. Eşti iar în siguranţă.

Maddie încetă să se mai împotrivească, pentru că aşa trebuia, pentru că el o imobilizase şi ea nu se mai putea mişca; cu toate astea, furia o mai răscolea încă.

— Ia piciorul de pe mine! Pleacă şi lasă-mă în pace! N-am nevoie de tine.

El nu se mişcă, ba dimpotrivă, o ţintui şi mai tare locului.

— Ba da, ai nevoie de mine. Spune-mi ce s-a întâmplat. Spune-mi unde ai fost, de ce ai plecat şi ce-ai făcut. Îşi dădea bine seama că nu-i putea spune nimic, chiar dacă ar fi apărut Hears Good şi nu el.

— Nu pot să-ţi spun, îi răspunse ea înfuriată, dar ceva din vocea ei o dădu de gol. Nici măcar tatălui meu nu-i pot

spune nimic. La aceste vorbe, lacrimile începură să-i curgă pe obraji, încercă să-şi înghită plânsul, dar nu reuşi. Încercă să-şi recapete vehemenţa, dar nu reuşi nici asta. La drept vorbind, era bucuroasă că era în preajma ei o fiinţă umană. Se retrase în sine şi tăcu. Apoi zise: nu pot spune nimănui, dar absolut nimănui, zise, izbucnind în hohote de plâns.

Ring o luă în braţe şi o strânse la piept, proptind-o de trunchiul unui pom, legănând-o ca pe un copil.

— Hai, iubito, plângi, plângi cât vrei. E bine când poţi să plângi. De când Laurel fusese răpită, Maddie nu mai avusese timp să plângă. Fusese foarte curajoasă şi puternică, spunându-şi că nu face decât ceea ce trebuie. Dar motivul era că mai spera că Laurel avea să se întoarcă şi că totul va intra, din nou, în normal. Dar, după ceea ce se întâmplase, aproape că-şi pierduse speranţa.

Ring o mângâie pe cap, ţinând-o strâns în braţe şi ocrotind-o. El îi spusese că acum era în siguranţă, dar important era ca ea să se simtă în siguranţă. În clipa în care se linişti, îi fu recunoscătoare că nu se supărase pe ea când îl drogase iar cu opiu, numai pentru a-l opri să vină după ea. Încercă să se dezlipească de el, pentru că se simţea foarte stânjenită. I se aşeză pe genunchi.

— Îmi pare rău, căpitane, nu plâng prea des.

El îi aranjă o şuviţă de păr după ureche şi-i întinse batista lui curată. Maddie era bucuroasă că întunericul nopţii îi ascundea roşeaţa din obraji. Cămaşa şi jacheta lui erau ude de lacrimile ei.

Îşi suflă nasul, iar zgomotul pe care-l făcu, departe de a fi cel al unei doamne, o stânjeni şi mai tare.

— Eu... se bâlbâi ea, neştiind ce să zică. De obicei, mă stăpânesc mai bine. Se pregătea să se dea jos din poala lui, dar el o trase la piept, strângând-o şi mai tare în braţele lui. Ea mai încercă, fără prea mare convingere, să se smulgă din îmbrăţişarea lui, iar lui nu-i trebui un efort prea mare s-o liniştească. Dincolo de obrazul proptit de pieptul lui, inima lui Montgomery bătea liniştit; ea stătea lipită de el, rugându-se să o întrebe din nou unde fusese.

— Bănuiesc că n-ai văzut prea multe femei plângând în faţa ta nu-i aşa, căpitane? Îmi imaginez că majoritatea femeilor se străduiesc să-ţi arate doar calităţile. Nici nu s-ar putea să nu-i arăţi căpitanului Montgomery decât calităţile.

Făcuse intenţionat că vorbele ei să pară puţin cam ironice; ar fi făcut orice să nu se mai simtă aşa de stânjenită, dar el nu scoase niciun cuvânt, până când ea

nu-şi consumă întreaga părere de rău asupra vinovăţiei ei. Apoi se potoli, nu mai zise nimic, ascultând cum îi bătea inima şi încercând să se gândească doar la Laurel.

— De fapt, zise el în şoaptă, am ţinut-o tot aşa în braţe, pe sora mea Ardis, după moartea lui Davy. Maddie nu mai zise nimic, lăsându-l să povestească tot ce-şi amintea. Nu voia să se mişte din braţele lui, nu voia să se dezlipească de el şi, gândindu-se la povestea lui, şi-o scoase pe Laurel din minte.

— Cine era Davy?

— Davy era fiul unei femei care lucra la noi în casă. Bărbatul ei fusese ucis înainte ca Davy să se nască, aşa că noi am fost familia ei, mai ales că eram aşa de mulţi fraţi. Mereu e ceva de făcut într-o casă aşa de mare. Sora mea, Ardis, s-a născut la două zile după Davy şi era firesc să-i fi pus pe amândoi în acelaşi pat. Ei se jucau şi dormeau împreună; au învăţat chiar să facă primii paşi împreună. Îşi pironi ochii în întunericul nopţii şi şopti. Mă gândesc şi acum ce mult fuseseră împreună, dar, cum mama năştea câte un copil, în fiecare an, toţi erau mulţumiţi că cel puţin pe doi dintre ei nu trebuia să-i supravegheze nimeni, tot timpul. Fiind cel mai mare, eu eram mereu înconjurat de o liotă de puştani, aşa că eram bucuros că cei doi nu

îngroşau grămada.

Respiră adânc, apoi continuă, jucându-se cu mâna prin părul ei:

— Acum trei ani, când Ardis avea şaptesprezece ani, am primit o scrisoare de la ea prin care mă invita să vin acasă, deoarece se mărita cu Davy. În ceea ce privea căsătoria lor, nu era ceva ciudat, căci nu-mi amintesc să-i fi văzut vreodată despărţiţi unul de altul. Ar fi trebuit să-i vezi, parcă trăiau doar pentru ei; vorbeau mereu unul despre celălalt; iar când cineva li se adresa, nu ştiau ce să spună. Mi-a făcut multă plăcere când Ardis m-a invitat la nuntă, căci, ca să fiu sincer, nu cred că mai avea alţi prieteni în afară de Davy.

— Şi te-ai dus?

— Desigur. Am ajuns în Warbrooke cu trei zile înainte de dată căsătoriei. Mama era foarte emoţionată şi stânjenită din cauză că Ardis era prima din familie care se căsătorea. Ardis era cea mai liniştită din tot clanul nostru. Singura dată când s-a manifestat mai agitată şi mai nervoasă a fost atunci când mama a rugat-o să nu se vadă cu Davy, în ziua de dinaintea căsătoriei. Nu cred că ei se mai despărţiseră vreodată, mai mult de o oră, aşa că nu le-a prea convenit să nu se vadă atâta vreme. Dacă ar fi fost

după ea, ar fi renunţat la nuntă numai ca să nu se despartă de Davy atâta timp. El se opri o clipă, apoi continuă.

— Nici lui Dany nu i-a surâs ideea de a se despărţi de Ardis. El nu putea zice nimic; niciodată nu obiectase la nimic, dar cred că ăsta a fost motivul pentru care s-a dus singur, cu barca, spre Insula Fantomelor.

— Insula Fantomelor?

— Da, Warbrooke se află la capătul unei peninsule, iar prin împrejurimi sunt multe insule. Însula Fantomelor este bântuită de doi, bărbaţi, dintre care unul poartă pe faţă o mască neagră. Băieţii le duc adesea acolo pe fete, ca să le sperie.

— Ai fost şi tu acolo?

— Nu, n-am fost. Se opri o clipă, continuând s-o mângâie pe păr.

— Şi ce s-a întâmplat cu Davy?

— Nu ştiu. Nu s-a mai întors niciodată. Când nu a apărut la nuntă, ne-am imaginat că s-a întâmplat ceva. Nu era în firea lui Davy să o tachineze pe Ardis. Am început să-l căutăm. Fratele meu, Jannie, a găsit barca lui prinsă în stufărişul de la capătul Insulei Fantomelor, dar nici urmă de Davy.

— Cum a primit Ardis vestea?

— Foarte liniştită. Toţi din jurul ei plângeau, nu dormeau, sau dormeau iepureşte, căutându-l pe rând. Ardis era calmă şi potolită, nu scotea niciun cuvânt. În a treia zi de la presupusa nuntă, trupul lui Davy a fost împins de apă, la mal.

— Ce i se întâmplase?

— Nu o să ştim niciodată. După trei zile de stat în apă, trupul i se deformase şi i se umflase, iar peştii...

— Înţeleg. Ce s-a întâmplat cu Ardis? Nici atunci nu a plâns?

— Nu, nu atunci. Mama s-a dus să-i dea vestea, pe care a primit-o foarte normal. Toţi erau şocaţi, adică până a doua zi, la micul dejun, când Ardis nu-şi mai dezlipea ochii de la fereastră. Cineva a întrebat-o la ce se uită şi ea a răspuns că nu poate înţelege ce-l poate face pe Davy să întârzie atât.

— Vai, ce tragedie!

— Da, aşa a fost. Nimeni nu ştia ce să facă. Timp de două zile am mers cu toţii în vârful picioarelor prin casă, de teamă ca Ardis să nu înnebunească. Îmi dădeam seama că nu-i voiau decât binele, ocrotind-o atât, dar eu petrecusem câţiva ani în armată şi văzusem o grămadă de

lucruri.

— Adică ce?

— Lucruri despre care nu doresc să-mi aduc aminte, darămite să vorbesc despre ele. Am văzut bărbaţi şi femei care se purtaseră îngrozitor cu oamenii pe care-i iubeau, pretinzând că sunt nevinovaţi.

— Şi tu ce-ai făcut? întrebă ea şi înţelese, în acelaşi timp, că el fusese cel care-i venise în ajutor lui Ardis.

— Am dus-o să vadă cadavrul lui Davy.

— Trupul acela mâncat de peşti? întrebă ea, întorcându-se spre el.

— Da, speram să-i creez un şoc, confruntând-o cu realitatea.

— Şi ai reuşit?

— Nu. Privea cadavrul fără să-l vadă. Mi-a spus doar că trebuia să se întoarcă acasă, ca să-l aştepte pe Davy să vină din Insula Fantomelor. Respiră adânc, apoi continuă: familia mea era destul de supărată când ne-am întors acasă. Credeau că Ardis trebuia să stea în pat. A fost o scenă îngrozitoare: toţi erau împotriva mea, coalizându-se cu ea. Ţi-ai fi putut imagina că sunt un monstru care vrea răul propriei sale surori. Maddie îl simţea încă rănit de acel moment din trecut.

— În cele din urmă, mama m-a întrebat ce aveam de gând să fac cu Ardis. I-am răspuns că aveam de gând să mergem împreună la Insula Fantomelor, doar ea şi cu mine. Mama ne-a pregătit de mâncare, ne-a dat pături şi, împotriva tuturor, am dus-o pe Ardis cu barca până acolo.

— Ce i-ai spus?

— La început, n-am avut ce să-i spun, dar, de fiecare dată când pomenea de Davy, îi spuneam că murise. Ea nu auzea ce-i spuneam. Se comporta ca de obicei, doar că privea în gol, fără să vadă nimic. A treia zi, n-am mai putut suporta privirea asta a ei. Ea mi-a spus ceva despre Davy, eu am apucat-o de mâini şi am smucit-o, urlând la ea şi spunându-i că Davy era mort şi că nu avea să se mai întoarcă vreodată. El o strânse pe Maddie şi mai tare în braţe.

— Ardis a început să se smucească atât de tare, cum nu mai făcuse niciodată. Nu ştiam ce avea de gând să facă, în caz că-mi scăpa, dar eu n-am lăsat-o. Am încercat să-mi apăr faţa de unghiile ei şi să mă feresc de loviturile ei de picior, i-am imobilizat picioarele şi i-am scos pantofii.

Maddie ridică ochii spre el, nedezlipindu-şi capul de pe pieptul lui.

— Nu ştiu cât timp s-a luptat cu mine, dar ştiu că a durat

destul. Apoi cred că a obosit, aşa că şi eu am slăbit strânsoarea, iar ea a zbughit-o ca un spiriduş. Am fugit după ea, dar mi-a fost imposibil s-o găsesc. Cred că mi se atrofiaseră simţurile, căci nu am auzit-o când s-a strecurat pe lângă mine şi m-a lovit cu ceva. M-a lovit destul de tare ca să mă ameţească.

— Şi ce-a făcut? întrebă Maddie, plină de compasiune pentru tânăra fată.

— Cred că a vrut să se înece, căci a pornit-o înot spre insula principală. Cu greu am descoperit-o, pentru că, între timp, ea ajunsese departe; nu ştiam dacă ceea ce vedeam era capul ei sau capul unui homar. Totuşi, m-am luat după ea. Ea avea o conformaţie robustă, înota destul de repede şi nu eram sigur că o puteam ajunge.

— Dar ai ajuns-o, nu?

— Da, am reuşit, dar când a început să se zbată iar cu mine, am sărit la ea, am prins-o de bărbie, i-am dat un pumn zdravăn şi am pornit îndărăt, târând-o după mine. Îngheţaserăm amândoi şi ştiam că n-aveam timp să fac focul, aşa că ne-am despuiat amândoi; apoi am luat-o în braţe, am înfăşurat-o în pături şi am încercat să ne încălzim.

— Şi-atunci a început să plângă, zise Maddie, abia

şoptind. O clipă, el nu mai zise nimic, apoi continuă:

— Când s-a trezit, vorbea atât de încet că abia o puteam înţelege. Mi-a spus că ea şi cu Davy au hotărât să aştepte până se căsătoresc şi abia apoi să facă dragoste. Mi-a spus că ştiau atât de multe lucruri unul despre altul, încât lucrul acesta mai putea aştepta. Mi-a spus că îşi imaginase că, dacă va sta vreodată goală, în braţele vreunui bărbat, acela va fi Davy şi nu unul dintre fraţii ei şi, culmea, cel mai urât. Maddie nu-l mai privea căci ştia că avea ochii plini de lacrimi; se simţea un tremur în vocea lui.

— Şi atunci, Ardis a început să plângă şi nu s-a mai oprit o zi şi-o noapte. Am făcut focul şi ne-am uscat hainele, ne-am îmbrăcat, iar ea tot mai plângea. Nu a vrut să mănânce decât un pic de homar. Ea...

El se opri brusc; Maddie îşi dădu seama că nu mai era în stare să vorbească. Îşi ridică braţul şi-l încolăci în jurul gâtului lui şi-l trase, protector, către ea.

— Îmi pare tare, tare rău.

CAPITOLUL 11

Stătură astfel o bună bucată de vreme. Aşadar, acesta era rigidul, perfectul Montgomery. Acesta era omul care lăsa impresia că poate face orice. Acesta era bărbatul care le spunea oamenilor ce şi cum să facă.

Îl mângâie pe cap şi-l ţinu la pieptul ei, gândindu-se că niciodată nu se apropiase atât de mult, sufleteşte, de un bărbat. Cât timp călătorise cu John, reuşise să păstreze o anumită distanţă între ea şi ceilalţi oameni. Faţă de alţii era uşor să te pretinzi ducesă, dar în faţa acestui om nu putea ascunde nimic.

— Ce-i asta? întrebă el, luându-i mâna într-a lui.

Era inelul lui Laurel pe care şi-l pusese în deget de când îl primise.

— Nimic, zise ea, retrăgându-şi mâna.

— Eu pot să-ţi povestesc cât de mult despre mine, în schimb, tu nu poţi, nu?

Dorea să-l contrazică, să i se împotrivească şi să-i explice că avea motive serioase, pentru care nu putea să-i vorbească mai mult, dar tăcu. Maddie îşi aminti că aceia ce-o răpiseră pe Laurel erau supăraţi pe faptul că cineva o urmărea în permanenţă. I se dădu jos din poală.

— Ţi-am spus, de nenumărate ori, căpitane, că nu doresc să stai în preajma mea şi că nu am nevoie de tine. Acum, dacă nu te superi, am s-o pornesc spre tabără.

El se ridică şi o prinse de mână.

— Dacă n-ai băgat încă de seamă, te anunţ că e noapte, că eşti obosită şi că ai nevoie de odihnă. O să petrecem noaptea aici. Să-şi petreacă noaptea cu el? Una era să doarmă alături, în acelaşi cort, şi cu totul altceva să doarmă alături de el, în aer liber.

— Nu, eu cobor spre tabără.

— Ba nu, zise el, prinzând-o iar de mână. Ea se smulse iarăşi.

— Nu, îmi pare rău, dar eu voi pleca spre tabără, chiar acum. Tu mai poţi rămâne, dacă eşti obosit, asta-i treaba ta, n-am să-ţi dictez eu ce să faci. Eşti, te rog, amabil să te dai la o parte din calea mea? El rămase neclintit şi spuse calm:

— Tot nu ai de gând să-mi spui ce te frământă?

— N-am nimic de spus, căpitane, răspunse ea, de-abia ghicindu-l prin întuneric.

— Când te întâlneşti din nou cu el?

— Peste trei zile, zise ea, fără să-şi dea seama. Părea însă că el se gândeşte la ceva.

— N-aş vrea să te întorci în tabără, în noaptea asta. Ceva e în neregulă acolo. Se întâmplă ceva cu oamenii tăi, nu ştiu cu care anume.

— E vorba de Edith? întrebă Maddie, nerăbdătoare, întotdeauna, când ceva nu e în regulă, Edith e de vină.

— Toby încearcă să afle tot ce poate, dar, între timp, nu vreau să te apropii de tabără, te rog.

— Aşadar, vrei să ne petrecem noaptea în pădure, singuri? Spune-mi, căpitane, nu cumva doreşti să dormim pe acelaşi pled?

— Să fiu sincer, domnişoară Worth, nu mi-a trecut aşa ceva prin minte. Întotdeauna gândeşti aşa carnal, sau te provoacă prezenţa mea?

— Las-o baltă, zise ea, uitându-se fix spre poala muntelui, îl auzi pe Ring apropiindu-se de calul său, nemaiîncercând s-o reţină. Putea să plece. La naiba, el ştia teribil de bine să umble fără să facă zgomot. Se întrebă unde putea fi Hears Good şi dacă ar fi fost impresionat de dexteritatea acestui tânăr. Probabil că nu, căci pe el nu-l prea impresiona nimic din comportamentul albilor.

— Vai, căpitane, ce surpriză să te regăsesc aici, deşi, ca să fiu sinceră, ştiam că o să reapari; nu s-ar zice că am avut partea mea de intimitate de când ne-am cunoscut.

— Vreau să-ţi arăt ceva, zise el, luând-o de mână, iar ea simţi îndată ceva greu, ataşat la încheietura mâinii.

— O brăţară? îi oferea o brăţară, aşa, în puterea nopţii? Când îi dădu drumul, realiză că era cu mult mai grea decât se aşteptase şi că clincănea.

— Ce Dumnezeu... Se opri, înţelegând ce era, de fapt. Cătuşe! Avea cătuşe la el. Îşi smuci braţul şi-şi dădu seama că nu erau mai mult de doi metri între ei.

— Dă-mi drumul, zise ea printre dinţi.

— Mâine dimineaţă, desigur. Acum, însă, trebuie să dorm şi să mă odihnesc şi, cum te agiţi atât, ai putea pleca, în timp ce eu dorm.

Era atât de furioasă, încât nu mai avea puterea să vorbească.

— Hai, zise el de parcă nu se întâmplase nimic; odată cu mişcările braţului lui, se mişca şi braţul ei. Ea rămase locului.

— Ei, hai odată, doar n-ai de gând să te bosumfli doar pentru atât. Trebuia să-ţi fi dat seama că n-aveam încotro. Nu pot avea grijă de tine când dorm şi nici nu pot să te las să cobori, singură, muntele. Sunt sigur că înţelegi corect ce-ţi spun.

Înghiţi în sec şi spuse, fără vlagă:

— Dă-mi drumul.

— Ei, fir-ar să fie! exclamă el, ajuns la capătul răbdării. O luă în braţe şi o duse pe sus, acolo unde aşteptau caii.

De dată asta nu i se împotrivi. Ştia din experienţă, ca n-avea sens să se lupte, dar rămase inertă, atârnând greu, ca o buturugă, în braţele lui.

Când ajunse lângă cal, o lăsă jos şi începu să deshame animalul. Ori de câte ori făcea vreo mişcare, lanţul zornăia şi braţul i se ridica necontenit.

— Consider această situaţie de neimaginat, zise ea, pe tonul cel mai calm de care era în stare. Nu mai pot accepta aşa ceva. El scoase şaua şi se duse să se aşeze pe un ciot, trăgând-o pe Maddie după el.

— Nu-i nimic, o să te obişnuieşti. Apoi se întoarse spre ea şi zise: ştii, n-am vrut să ajung până aici; m-am gândit mult până s-o fac. Dacă erai o femeie de înţeles, am fi putut discuta; dar a vorbi cu tine e ca şi cum aş vorbi cu calul meu. Aşadar, am să mă port cu tine ca şi cu el: pe el îl dresez; aşa voi face şi cu tine.

Tu vorbeşti despre înţelegere? Tu, care tratezi o femeie despre care aproape că nu ştii nimic, ca şi pe calul tău? Tu vorbeşti de înţelegere? Cu cine? se gândi ea.

— Eu nu sunt calul tău, zise ea calmă, cu voce tare. N-ai

dreptul să mă priponeşti ca pe un cal. Montgomery frecă repede cu un smoc de iarbă, spatele aburind al calului.

— Crede-mă, n-am vrut să fac asta; n-am avut altă soluţie. N-ai de gând să dormi puţin? Eu sunt zdrobit de oboseală. Nu ştiu cum de mai rezişti. Probabil că te-ai obişnuit să nu dormi noaptea, de pe vremea când făceai turnee în Europa. Pe ce parte vrei să dormi, pe dreapta sau pe stânga?

— Vreau să dorm singură, zise ea, pe un ton certăreţ.

— Îmi dau toată silinţa să te fac să te simţi cât mai comod, deşi lanţul ăsta nu permite prea multă libertate de mişcare, zise el, trăgând-o spre calul ei, ca să-i scoată şaua.

— Am nevoie de câteva momente de intimitate.

— Bine, dar o să te întorci aici şi o să mă laşi să-ţi pun cătuşele din nou?

— Desigur. Putu desluşi, cu uşurinţă, albul dinţilor lui când îi zâmbi în întuneric.

— Câteodată, am sentimentul că de-abia m-am născut; dar, dacă tot n-am învăţat nimic până acum, măcar de acum încolo voi şti că nu trebuie să am deloc încredere în tine. Hai în tufişul de colo şi-ţi promit că nu mă uit la tine.

Maddie scrâşni din dinţi.

— M-am răzgândit, zise ea.

— Treaba ta, dar noaptea e lungă. Care pled îl vrei?

Ea smulse pledul cel mai apropiat, gândindu-se cum, cu câteva minute în urmă, simţise atâta compasiune pentru omul acesta. Încercă să se aşeze cât mai departe de el; după numai câţiva paşi, lanţul o trase înapoi. Că era legată de el sau de un pom, era acelaşi lucru. Nu se puteau mişca decât împreună.

— O, scuză-mă, zise ea, pe un ton în care se simţea ironia.

Am uitat că acum dispun de şi mai puţină libertate decât atunci când ne-am cunoscut. Acum nu mai pot nici măcar să merg sau să dorm unde vreau.

— Poate că tu n-ai nevoie să rămâi câteva clipe, singură, în intimitate, dar eu am.

— Te aştept lângă cal, zise ea, în grabă. El chicoti.

— Nu prea cred că poţi. Pudoarea ta va trebui să facă faţă unui şoc.

Se întoarse cu spatele la ea. Şi-ar fi încrucişat braţele peste piept, dar avea nevoie de ambele mâini pentru asta; când se duse lângă pom, ca să-şi facă nevoite, el o târî după el. Aşa constată că braţul ei drept era legat de braţul lui stâng, lucru care-i permitea să-şi folosească dreapta cu

mult mai multă uşurinţă.

— Ei, acum mă simt mai bine, zise el, repede.

— Nu mă interesează.

— Chiar ai de gând să fii supărată pe mine toată noaptea?

— Toată noaptea? Dacă te interesează, căpitane, am de gând să fiu supărată pe tine toată viaţa. Nu face parte din concepţiile tale faptul că eu sunt o fiinţă liberă şi că am preferinţele şi dorinţele mele, că am şi eu tot atâta drept la libertate, cât şi tine?

— Ba da, însă n-ai dreptul să te sinucizi şi să te duci acolo unde ţi-am spus să nu te duci.

— Eu, personal, nu sunt în pericol.

— Înţeleg, dar atunci cine e în pericol?

— Tu! Dar, după afirmaţia asta, se bătu cu palma peste gură.

— Interesant! Foarte interesant! Aşadar, toată vânzoleala ta de colo-colo a fost ca să mă aperi pe mine, nu? Ții aşa de mult la mine, încât îţi rişti viaţa ca să mă aperi.

— Nu, n-am spus asta, dar... Nu putea să-i dea niciun fel de explicaţie.

— Hai mai bine să dormim. Eşti aşa de obosită, încât ai început să te încurci în propriile tale minciuni.

Se aşează pe o parte, astfel încât să nu fie smucită la fiecare mişcare a lui; dar când Ring întinse pledurile pe jos, lucrul acesta se dovedi cu totul nefolositor.

— Îmi pare rău, dar ăsta-i tot spaţiul liber care poate să existe între noi. Va trebui să dormim cu braţele întinse, ca şi cum am fi răstigniţi.

— Ce ridicol! îmi dai drumul dacă jur că nu fug? Voi dormi foarte aproape de tine, ca să poţi auzi orice zgomot pe care l-aş face, dar, te rog, eliberează-mi încheietura, cătuşele sunt prea grele şi mă doare mâna.

Se întoarse spre ea şi, pentru o clipă, crezu că l-a convins, dar el oftă.

— Aş vrea, dar nu pot. Pe ce parte preferi să dormi?

Ea zăngăni lanţul în timp ce se ridică în picioare şi se îndreptă spre pătura din stânga, apoi se întinse cu braţul îndreptat spre el.

— Crede-mă, începu el... voiam să spun... Dar ea nu se uită înspre el, ci spre stelele de pe cer. El stătea lungit pe pătură, doar la câţiva paşi de ea.

Dintr-odată, îşi dădu seama de situaţia în care se aflau. Când el stătea pe spate, ca şi ea, braţul lui îi venea peste

piept, ca şi ei, de altfel. Cum păturile lor erau la o oarecare distanţă una de alta, era nevoie să se întindă. Oricum, poziţia în care stăteau era destul de incomodă. Dar, cu toate astea, ea jură să nu scoată niciun cuvânt şi să îndure până la capăt.

— Nu crezi că am putea schimba locurile? Ar fi cu mult mai comod.

— Din punctul meu de vedere, căpitane, eu mă simt tot atât de comod pe cât s-ar simţi orice prizonier.

— A, înţeleg, n-ai de gând să schimbăm locurile, chiar dacă va fi să suferi toată noaptea, nu? Ea nu-i răspunse, ci continuă să privească stelele, crispată de furie. De-abia avu timp să-şi dea seama că trupul lui imens se afla deasupra ei, acoperind-o. Din instinct, începu să lovească şi să se zbată.

— Nu poţi sta liniştită nicio clipă? întrebă el, exasperat. Pur şi simplu încerc să trec pe partea cealaltă. Dacă tot te plângi tot timpul că te bruschez şi dacă tot nu vrei, cu niciun chip, să-ţi schimbi poziţia, n-aveam altă soluţie.

Trecu, rostogolindu-se peste ea, apoi rămase nemişcat.

— Pardon, zise el, întinzând mâna peste ea ca să-şi ia pledul; braţul lui îi atinse sânii, iar el se opri o clipă, uitându-se la ea. Maddie îşi ţinu răsuflarea crezând că are

de gând să o sărute, dar el spuse, în şoaptă:

— Scuză-mă! Apoi se mişcă cu grijă, ca să n-o lovească iar.

Blestemă în toate limbile pe care le cunoştea şi încercă să-şi încrucişeze mâinile pe piept, dar asta îl făcu pe Montgomery să-şi pună iar mâna pe sânii ei. Ea îi zvârli braţul cât colo, de parcă ar fi fost ceva oribil.

— Ar trebui să mă gândesc bine şi să aflu ce sunt, de fapt: un tip care violează femei sau unul căruia nu-i pasă deloc de ele. Noapte bună, doamnă.

Maddie deschise gura, vrând să întrebe la ce se referise, dar o închise la loc, hotărâtă să nu-l mai întrebe nimic. Se acoperi cu cele două pături subţiri şi închise ochii. Credea oare că va putea adormi? Era îngrijorată din pricina lui Laurel, era legată cu un lanţ de un idiot, îi era frig, foame, corsetul o strângea îngrozitor şi băşica udului îi era plină.

Când îi auzi respiraţia regulată, semn de somn profund, ea se întoarse şi-l fluieră. Cum de putea să doarmă? Indiferent de ceea ce s-ar întâmpla, indiferent cât de îngrozitor ar fi, bărbaţii nu-şi pierd nici poftele, nici somnul. Pune-i sub nas unui bărbat o strachină de mâncare şi o s-o mănânce. Fă-l să stea culcat, în secunda următoare adoarme, sau, dacă-i în preajma unei femei, îşi face de

lucru cu nasturii de la bluza ei.

Se întoarse să-l privească aşa cum stătea cu faţa în sus; în jurul lui era un adevărat arsenal de arme, toate gata de atac. Se întrebă dacă putea să-i sustragă pistolul. L-ar ameninţa, făcându-l să-i dea drumul. Întinse uşurel mâna spre el.

— De ce nu te relaxezi? De ce nu dormi? încetează să te joci de-a indienii.

Fu aşa de surprinsă de vocea lui, încât tresări.

— Credeam că dormi.

— Normal. Şi ce-i rău în asta? Şi-apoi, tot nu-ţi place să stai aici, lângă mine.

— Nu-mi place să fiu ţinută-n lanţ, asta-i tot.

— Bine că mi-ai spus. Hai, culcă-te, în curând, se va lumina de ziuă şi am să-ţi scot chestia aia de la mână. Nici mie nu-mi pică teribil de bine. Parcă aş sta pe un cactus.

— Bine. Aşa-ţi trebuie. Sper că nu mai ai pretenţia să-ţi scot ghimpii, ca rândul trecut.

— Vrei să-ţi spun o poveste ca să adormi? Sau vrei să-ţi cânt un cântec de leagăn?

— Cu vocea aia a ta? Mai degrabă aş asculta un cor de broaşte.

— Tu, însă, ai putea să-mi cânţi, zise el, cu blândeţe, mi-

ar plăcea.

— Desigur, gama, zise ea repede. El tăcu atât de mult, încât ea se întoarse spre el să-l privească.

— Eşti rea. Mi-aş risca chiar viaţa, numai ca să-mi acorzi această plăcere. Tu eşti ca o sirenă, ca o zână a apelor, mi-aş dori să-mi cânţi până la moartea mea, sau a ta, dacă ai pleca fără mine. Ştii, Maddie, asta-i problema.

Supărarea i se risipi în mare parte, iar muşchii începură să i se relaxeze.

— Chiar îţi place cum cânt? Nu mai zici că sunt o cântăreaţă ambulantă?

— Îmi pare tare rău că am spus aşa ceva, merit să fiu pedepsit, pentru asta. Ştii, Maddie, cu vocea ta ai putea învia şi morţii.

Ea se întoarse pe o parte şi-l privi.

— Aşa să fie? A început să-ţi placă opera?

— Ştiu şi eu? poate, zise el, întorcându-se puţin spre ea. Mă refer la operă, în general. Dar nu despre asta era vorba, ci despre vocea ta, care-mi place, în special. N-am preferinţe pentru ceea ce cânţi. Poţi cânta orice, ascult şi tratatele de la Lancaster, dacă le citeşti, cântându-le.

— Cândva am cântat şi cântece populare, şi mi s-a spus că mă descurc destul de bine.

— Bine? spuse el pufnind pe nări. Mă tem că Dumnezeu s-ar putea să-ţi ceară să părăseşti acest pământ şi să-i dirijezi corul lui de îngeri.

— Chiar aşa? Adică, vreau să te întreb, cum de-ţi vine să zic astfel de lucruri? Mai sunt şi alţi cântăreţi, n-au murit cu toţii ca să rămân doar eu. Mai e şi Adelina Patti, care vine săptămâna asta la New York. Zicând asta, vocea ei scăzu cu un semiton.

— Ţi-am spus că nu am auzit-o cântând.

— Da, parcă.

— Ei bine, pot să spun că vocea ei nu m-ar face niciodată să vreau să cânte doar pentru mine. Maddie îi zâmbi mulţumită, dar dintr-odată, zâmbetul îi încremeni.

— S-o vrei doar pentru tine? Ce vrei să spui cu asta? Adică vocea mea te face... să mă vrei doar pentru tine?

— Desigur. Şi tu ştii bine asta, ştii că-mi place să mă învârt în jurul tău, şi să ucid un monstru pentru tine, ca astfel, impresionându-te, să cânţi numai pentru mine.

— A, da, asta era.

— Pari foarte nemulţumită. Credeai că am spus altceva?

— Nu, bineînţeles că nu. Chiar ai vrut să spui altceva? Nu. Deci nici eu nu puteam să mă gândesc la altceva. Cred că am înţeles exact ce trebuia.

— Bine, sunt mulţumit că măcar o dată m-ai înţeles şi tu cum trebuie. Acum suntem chit; ţi-am dat replica pe care o meritai, la propunerea ta de a-mi cânta gama. Ce vrei? Nu sunt în stare de altceva. Merită să-ţi rişti plăcerea pe altarul certitudinii, zise el, căscând. Oricât de mult mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, hai, totuşi, să dormim. Noapte bună, îngeraşule.

Maddie era cât pe-aci să sară cu gura că o numise astfel, dar se stăpâni. Mai era încă supărată pe el, dar cuvintele lui înflăcărate, despre felul în care cânta, îi topiseră în mare parte supărarea şi o mai liniştiră. Închise ochii şi în câteva clipe, adormi. Ring se întoarse pe o parte fără să mişte lanţul şi începu s-o privească. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Era, pe drept cuvânt, imposibilă, dar şi cea mai straşnică femeie pe care o întâlnise vreodată. Dacă o dorea? Nimeni pe lume nu dorise atât de mult o femeie aşa cum o dorea el pe ea. Dar nu era încă pregătită, căci de-abia începuse să vadă în el o fiinţă umană. Trebuia să aibă ochi doar pentru el, nu pentru alt bărbat. De fapt, asta-şi dorea: s-o facă şi pe ea să-l dorească tot atât de mult cum o dorea şi el. O dorea în toate ipostazele în care un bărbat şi-ar putea dori o femeie, dar dorea acelaşi lucru şi din partea ei.

Îi zâmbi în întuneric. Trebuie să mă vezi aşa cum sunt, ca bărbat, se gândi. Trebuie neapărat să-mi acorzi şi mie o parte din pasiunea pe care o ai pentru muzică. Întinse mâna şi-i atinse vârful degetelor. Ea îşi împleti degetele cu ale lui, continuând să doarmă, ca un copil.

— Maddie, trezeşte-te, zise Ring, cu blândeţe. Ea deschise ochii încetişor, zâmbind că-l vede alături.

— Bună dimineaţa, zise ea, dar el îi astupă gura lipindu-şi buzele de ale ei. Rămase uluită o clipă, apoi închise ochii. Buzele lui se mişcau întruna în jurul gurii ei, dar nu o sărutau, ziceau ceva:

— Vine cineva. Te rog, ascultă-mă. Te rog, nu face vreo prostie. Fă doar ce-ţi spun. Ea dădea din cap la ce-i spunea dar, de fapt, nu voia decât s-o mai sărute. Simţi că auzul lui se încordase asupra zgomotului ce venea din pădure. Era devreme şi lumina era crudă şi rece.

Iute, dintr-o mişcare, o prinse în braţe şi o vârî cât mai tare sub el, acoperind-o cu trupul lui. Știa că făcea aşa ca s-o protejeze căci, în clipa în care se aruncase asupra ei, ascunsese şi pistolul lângă ea. Cu cealaltă mână ţinea cuţitul; ei însă nu-i păsa; îi încolăci gâtul cu mâinile şi deschise gura ca să mai fie sărutată.

— Nu mă pot concentra dacă faci aşa, zise el. Ea simţi

cum îi bate inima. Încerc să-ţi scot cătuşele dar, Maddie, te rog, jură-mi că nu o să fugi decât atunci când am să-ţi spun eu. Abia atunci începu să audă ce-i spunea. Persoana care se auzea venind, nu putea fi Hears Good, căci, dacă ar fi vrut să sară prin surprindere asupra cuiva, nu ar fi făcut atâta zgomot.

Înainte ca Ring să-i scoată cătuşele, simţi cum mâna lui se încordează pe puşca din spatele lui. Se rostogoli într-o parte, atât cât îi permise lanţul şi se ridică în picioare. Din pădure apăru un bărbat, care se propti de un pom din apropiere, îndreptând, nesigur, pistolul spre capul lui Ring.

— Ia te uită ce-am găsit! zise el. Două păsărele îndrăgostite, înlănţuite una de alta. Da care-i problema, domle? Nu poţi s-o ţii în frâu, de-ai legat-o de dumneata? Întrebă el făcându-i lui Ring semn să-şi arunce puşca; Ring făcu ceea ce i se ceruse.

— Ce doreşti? întrebă Maddie. Omul nu arăta nici a hoţ, nici a derbedeu, ci mai degrabă a cartofor. Ajunsese poate în ţinutul Jefferson, ca să-i uşureze pe mineri de aurul adunat cu atâta trudă.

— Aşadar, doamna ştie să vorbească, dar domnu, nu. Ei, domle, mai ai ceva de zis?

— Ce cauţi pe aici?

— Nu ştiu, oi vedea eu. Ai ceva bani la tine? Ring nu răspunse, iar Maddie abia mai respira. Spera ca bărbatul acesta să nu încerce să le arate cum face pe eroul, mânuind o puşcă.

— Da, răspunse Maddie repede, în sacul care atârnă de şaua calului meu, am o punguliţă plină cu aur.

— Nu i-o da, zise Ring. Lui Maddie începu să i se facă frică. Un jaf oarecare s-ar putea transforma într-o crimă, dacă victimele refuzau să rămână victime.

— Ia-l pe tot, zise ea. Ia-l.

— Ei, vezi, asta da o doamnă înţelegătoare. Ce-ai zice să te iau şi pe tine, odată cu pacheţelul? Vii cu mine? Instinctiv, Maddie se strânse mai tare în Ring, dar el rămase cu privirea aţintită asupra bărbatului, fără să-i acorde nicio atenţie.

— Se pare că doamna te cam place, zise el zâmbind, în timp ce Maddie îi răspunse cu un zâmbet abia schiţat. Bărbatul era, fără îndoială, un tip bine, iar când îi zâmbi, simţi o înfiorare pe ceafă. Ring o observă şi o cercetă cu coada ochiului.

Bărbatul râse scurt şi zise:

— Domnul e gelos? Şi eu aş fi, dacă-aş fi în locul dumitale. Cuconiţa arată bine. Îşi împinse pălăria pe ceafă,

cu patul pistolului. Părul negru, inelat, i se revărsă pe frunte.

— Ia ziceţi, ce fac acum cu voi doi?

— Îţi dăm aurul şi pleci, îi răspunse Maddie. Nu-şi putea imagina ce se întâmplase cu Ring. De obicei vorbea mult şi despre orice, dar acum amuţise de tot. Aruncă o privire rapidă în spate şi văzu că încerca să-şi scoată cătuşele. Vai, nu, îşi zise ea, are de gând să-şi elibereze mâinile şi să sară asupra nou-venitului. Nu ştia ce avea de gând să facă, dar nu merita să rişte. Bărbatul o întrerupse din gânduri.

— Mai bine mi-ai da mie cheia, zise el, zâmbind către Ring, deşi cred că e mai bine ca un tip ca tine să rămână legat.

Lui Maddie i se tăie răsuflarea când Ring îi întinse cheia, iar când el păru pe punctul de-a ţâşni în picioare şi a se repezi la omul din faţa lor, Maddie se rostogoli deasupra lui. Bărbatul sări în lături.

— Se pare că cuconiţa nu prea e de acord să încerci să faci vreo mişcare. Asta îmi pică bine şi mie, zise el, luând o poziţie de drepţi. Maddie observă că-i aproape tot atât de înalt ca Ring. Acum la treabă, daţi-mi tot ce aveţi.

— Du-te dracului, zise Ring.

— Vă rog, nu vă bateţi, zise Maddie.

— Ai auzit? Cuconiţa zice că nu vrea să ne batem, asta-mi convine şi mie. Nu mi-ar plăcea să-ţi găuresc curul, domnule. Maddie era conştientă că trebuia să facă ceva ca să împiedice bătaia dintre ei, aşa că zise:

— Ia ce vrei. Ia totul... N-avem nevoie de nimic. Poţi lua ce doreşti.

— Şi p-ăla mare şi negru?

— Pe Satan? zise Maddie. Bine, ia-l şi pe el, dar să ştii că e diavolul în persoană, dacă încerci să-l călăreşti. Nu lasă pe nimeni să-l încalece.

— Satan? Bun nume pentru un animal ca ăsta. Omul se îndreptă spre ei şi, în timp ce stătea în profil, simţi cum tot trupul lui Ring se încordează. Atunci îi sări în spate, zicându-i:

— Nu, te rog. Are o armă cu el şi te-ar putea răni.

— I-aş veni de hac, şopti Ring.

— Bine, dezleagă-mă, dar nu încerca să faci nimic, te rog. Nu sunt decât obiecte, n-au valoare. Coborâm munţii şi cumpărăm alţi cai. Îţi dau eu bani, dacă tu nu ai. El întoarse capul s-o privească.

— Te temi pentru mine? Am ocazia să fac pe eroul în faţa ta.

— Te rog, n-am nevoie de eroi, zise ea, sprijinindu-şi capul pe umărul lui.

El o sărută pe frunte, spunând:

— Bine. Bărbatul reveni întrebându-i.

— Ei, aţi terminat de şuşotit?

— Ia ce vrei, zise Maddie. Dă-ne doar cheia de la cătuşe şi lasă-ne în pace.

Omul îi zâmbi şi, din nou, zâmbetul lui îi dădu fiori. Îl simţi pe Ring cum întoarce capul spre ea, dar nu-l luă în seamă. Omul începu să înşeueze caii. Se ţinu strâns de Ring când bărbatul culese toate armele din jurul lor.

— Iau şi pledurile, zise el. Din nou, Maddie încercă să-l tempereze pe Ring când el încercă să se repeadă la necunoscut. Tot ea îi întinse şi cele două pleduri.

Nu spuse nimic când el încalecă armăsarul lui Ring, dar când fu să plece, zise.

— Cheiael se căută în buzunare, scoase cheia şi-i privi cum stăteau acolo jos, în iarbă.

— Nu înainte de-a şti de ce sunteţi legaţi unul de altul. S-ar părea că unul din voi n-ar fi de acord s-o ia celălalt la fugă. Îl fixă pe Ring cu o privire arogantă, apoi băgă cheia la loc, în buzunar. Cred c-ar fi mai bine să vă las aşa cum sunteţi.

Cu aceste cuvinte plecă, trăgând de căpăstru calul lui Maddie.

Nici n-apucă să dispară printre pomi că Ring fu în picioare, coborând în fugă dealul, în urma lui. Maddie, legată de el, ţinea pasul cum putea.

— Opreşte! strigă împiedicându-se de un ciot şi căzând. A ajuns departe. Nu mai poţi să-l prinzi din urmă. Ce bine ar fi fost să ne fi dat cheia. El se întoarse spre ea.

— Nu ţi-a lipsit mult să pleci cu el. Poate de-aia ai fi vrut să-ţi descui cătuşele, ca să pleci cu el?

— Să ce? Să plec cu el? Nu eşti în toate minţile?

— Am văzut cum îl priveai. Ea se uită la el, mută de uimire.

— Asta-i prea de tot! După ce că ţi-am salvat viaţa, împiedicându-te să te iei la bătaie cu un om înarmat, îmi faci acum o criză de gelozie?

— Gelozie? Nu fac decât să spun ce-am văzut. Aproape că i te-ai aruncat în braţe. Mare mirare că nu l-ai rugat să te ia şi pe tine împreună cu caii.

Maddie începu să urle la el, apoi se calmă şi începu să râdă. Era nostim, aşa gelos cum era.

— Era cel mai arătos hoţ din câţi am văzut în viaţa mea. Nu cred că se foloseşte de armă când jefuieşte femeile. Să

le zâmbească doar şi obţine tot ce vrea de la ele.

Ring o privi şi începu şi el să se calmeze. Îi zâmbi şi Maddie fu convinsă că nu numai hoţul putea face ce voia din femei, când le zâmbea.

— Ei, şi acum, iată cum stăm; doar noi doi, legaţi şi fără cai, fără pături, la o depărtare de trei zile de cel mai apropiat sat. Hai să rămânem aici şi să ne acordăm o mică vacanţă. Maddie era atât de departe de el, pe cât îi permitea lanţul.

— Să stăm aici? Cum să stăm aici?

— De ce nu? Avem şi noi nevoie de o vacanţă. Mai sunt trei zile până la următorul spectacol. De ce să nu stăm aici? Nu te-ai săturat să tot schimbi o tabără cu alta? Să dormi în cort?

— Ba da, dar nu pot rămâne aici, cu tine.

— De ce? Ea închise ochii o clipă. Cum de nu pricepea?

— Pentru că... eu sunt femeie şi tu eşti bărbat. Pe deasupra, mai suntem şi legaţi unul de altul. Ţi-e suficient răspunsul ăsta? El rămase nemişcat, privind-o de parcă ar fi încercat să înţeleagă ce zice, apoi îi spuse:

— A, da, înţeleg. Te temi că eu... Da, înţeleg. Cred că iar primesc eticheta de violator. Dar dacă-ţi promit că nu-ţi fac niciun fel de avansuri şi îţi jur că nu pun mâna pe tine,

te ajută la ceva? Maddie îl privi drept în ochi. Trei zile în pădure, singură cu un bărbat care să arate aşa ca el. N-ar trebui să accepte. Ar trebui să coboare în tabără, să-l pună pe Sam să le scoată cătuşele şi să petreacă trei zile liniştite în cortul ei, citind ori gândindu-se la Laurel. Orice, numai să fie singură.

— Ar trebui să-ţi dai cuvântul, se auzi ea, spunând. Vreau să zic, căpitane, că n-aş vrea să ne certăm tot timpul. Numai ideea de a se bate cu el îi dădea o stare neplăcută. Dacă pierdea? El o privi foarte serios.

— Aş putea jura pe mormântul mamei mele, dar e încă vie, aşa că va trebui să mă crezi pe cuvânt. Jur să nu te ating, orice s-ar întâmpla.

— Orice s-ar întâmpla? El se apropie de ea, vorbindu-i în şoaptă:

— N-am să pun mâna pe tine, chiar dacă mi-aş dori-o, chiar dacă mi-ar plăcea cum miroase părul tău, când e încălzit de razele soarelui, chiar dacă mi-ar plăcea să te ţin goală în braţe, iar amintirea coapselor tale, pe când călăreai alături de mine, m-ar chinui de moarte, chiar dacă nopţile la munte sunt reci şi, încătuşaţi cum suntem, ar trebui să ne strângem unul în altul, ca să ne încălzim, simţindu-ne căldura trupurilor prin haine, orice s-ar

întâmpla, tot nu m-aş atinge de tine.

Maddie închise ochii. Vocea lui era atât de blajină, încât îi simţea respiraţia; de-abia îl auzea. El îi cuprinse obrazul cu mâna, degetele îi mângâiau părul şi colţul gurii.

— Jur să nu te sărut nici pe ochi, nici pe gât, nici pe mica venă de la tâmplă. N-am să-ţi sărut nici umerii mici şi rotunzi, nici talia, nici coapsele, nici talpa piciorului stâng. N-am să-ţi ling pielea moale de la încheietura braţului şi nici n-am să-ţi sug, rând pe rând, degetele. Ţi-e foame?

Maddie se clătina pe picioare, simţindu-şi genunchii moi, de părea gata-gata să cadă.

— Ce spui? reuşi ea să îngâne, în şoaptă. Deschise ochii, încet; nu-i vedea bine decât buza inferioară şi vru să-şi plimbe vârful degetelor pe sub mustaţă, să simtă linia buzei superioare. Cămaşa era deschisă şi ea simţi că e gata să muşte din partea acoperită de păr, a pieptului lui.

— Te-am întrebat dacă ţi-e foame. Te simţi rău? Arăţi cam palidă.

Maddie deschise ochii mai bine, holbându-se la el. Oare chiar spusese, cu adevărat, toate vorbele pe care le auzise până acum?

— Despre ce mi-ai vorbit? El o luă de subsuori şi o ţinu dreaptă.

— Poate, totuşi, ar trebui să ne întoarcem în tabără; ai nevoie de odihnă. Ultimele zile îşi spun cuvântul. Maddie îşi scutură capul, de parcă ar fi vrut să-şi limpe-zească gândurile.

— Te rog să-mi repeţi ce-ai spus când mi-ai promis că nu vei pune mâna pe mine.

— Jur să nu te ating, orice s-ar întâmpla. Asta te neliniştea? Mi-ai spus că te interesează foarte mult felul în care am să mă port cu tine, ţinând seama că suntem de sexe diferite, încercam să te liniştesc. El privi cerul apoi zise. Ştii, cred c-o să plouă. Dacă rămânem în pădure, hai să ne căutăm un adăpost şi lemne de foc. Maddie se întrebă dacă mintea ei nu începuse s-o ia razna. Visase, sau tot ce-i spusese era adevărat? El o luă din loc, iar ea, legată de el, trebui să-l urmeze.

— Ce-ai zis? Cum o să dormim?

— Am spus că la munte e rece şi, pentru a ne putea încălzi, va trebui să dormim unul într-altul. Uită-te, acolo, e o ieşitură în munte, ca o streaşină. Putem să ne facem acolo un adăpost. Cred că e destul loc să facem şi focul. Ai chibrituri?

— Nu, zise ea, de-abia auzit, aţintindu-şi privirea pe spinarea lui, apoi se opri brusc. Stai! Te rog să-mi repeţi

tot ce mi-ai spus mai devreme despre părul şi piciorul meu. El se întoarse spre ea, zâmbindu-i patern.

— Ai două picioare, unul drept şi unul stâng, şi un păr foarte frumos. Altceva ce mai vrei să ştii? Maddie ar fi vrut să ştie ceva, dar se abţinu. Pentru jocul ăsta era nevoie de doi. S-ar putea ca ea să fie în stare să-l joace. Nu se imagina însă spunându-i că ar vrea să-i vadă curbura buzei superioare. O luă înainte încercând din răsputeri să se comporte demn.

— Eu n-am nevoie de chibrituri ca să aprind focul. Tatăl meu... Dar se opri căci o strângea lanţul.

— Iar, tatăl tău! mormăi el printre dinţi.

— Da, tata, el m-a învăţat o mulţime de lucruri utile, zise ea, zâmbind cu dulceaţă.

— Cum ar fi, de pildă, să faci focul fără chibrituri, prin frecarea a doua beţe. Îţi dai seama ce mult timp îţi ia şi cât este de greu?

— Ştiu exact cât timp îmi ia şi, dacă ai fi făcut-o de tot atâtea ori ca şi mine, nu ţi s-ar mai fi părut greu. Nu-i nevoie să port chibrituri cu mine, căci se udă. Dar am mereu asupra mea un fir de oţel şi o piatră de cremene. Tata mi-a spus că orice om ar putea să supravieţuiască, dacă ar avea uneltele necesare pentru aprinderea focului,

sfoară pentru capcane, câteva cârlige de pescuit şi un cuţit.

— Şi, nu mă îndoiesc, că ai mereu asupra ta astfel de lucruri.

— Desigur, zise ea, cu mândrie. Tu nu le ai mereu asupra ta când pleci din tabără? Nu se ştie niciodată ce ţi se poate întâmplă ţie, sau calului. Să nu-mi spui că ai lăsat totul în sacul legat de şaua calului. Nu era foarte sigur, dar i se păru că întoarce capul în altă parte şi că se îmbujorează. Cine se simţea oare, mai stânjenit, în situaţia de faţă?

Tatăl ei o învăţase cum să poarte cele necesare asupra ei. În timpul lungii ei călătorii cu caleaşca, printre stâncile munţilor, după plecarea ei din Est, îşi rezervase câteva ore ca să-şi coasă nişte buzunare secrete, în interiorul fustei ei largi de călătorie. Buzunarele erau cât se poate de mici, cusute pe la jumătatea poatelor, astfel încât să nu-i îngroaşe talia. Acum, stând în spatele lui Ring, ascunsă de umerii lui largi, Ştia că va fi nevoie să-şi ridice poalele ca să poată umbla la buzunare şi, dintr-odată, îşi aminti ceea ce văzuse când intrase în dormitorul unei soprane franceze. Maddie nu-şi putea aminti numele cântăreţei, în schimb, îşi aminti că era foarte grasă. În ziua aceea

avusese ocazia să-i vadă chiloţii, căci erau aşezaţi pe speteaza scaunului. Erau făcuţi dintr-o pânză elveţiană, extrem de fină, încât păreau transparenţi. Aveau o nuanţă de roz, foarte plăcut, asemenea unor obraji îmbujoraţi. La vederea lor, Maddie râsese şi-i spusese cântăreţei că nu considera că o pereche de chiloţi ar fi prea importanţi, pe lângă faptul că nici nu prea erau rezistenţi. Cântăreaţă a privit-o pe Maddie, prin oglindă, şi i-a spus: „Se şi rup repede”, dar, la acel moment, Maddie nu înţelesese despre ce era vorba.

În clipa aceea, însă, ştiind că poartă chiloţi groşi de bumbac, şi-ar fi dorit foarte tare să fi avut chiloţi ca franţuzoaica. Ring îi spusese că ar fi dat zece ani din viaţă, numai să o ţină goală în braţe. Ea ar fi dat doar cinci, dar nu din viaţa ei de cântăreaţă, numai s-o lase să-l ţină de mână.

Îşi ridică fusta şi scoase din buzunarul ascuns al acesteia, firul de oţel şi cremenea, dar îşi alesese momentul când el nu se uita la ea.

Apoi, cu Ring de mână, adună nişte scoarţă uscată de cedru şi puf dintr-un pom de vată ce creştea lângă râu. Tatăl ei îi arătase cum să ţină cu o mână oţelul şi cum să-l lovească de cremene; făcuse lucrul acesta de nenumărate

ori, dar acum, în preajma lui Ring, aproape că nu se putea concentra.

— Mai uşor, zise el, luându-i oţelul şi cremenea. Nu sufla în precum taifunul pe mare, ci uşor, ca o adiere, ca o sărutare.

— Aşa, ca un sărut, zise el, uitându-se în jos, spre grămada de uscături. Aşa cum ai săruta o fată mare, continuă el, privind-o atât de fix, încât simţi că i se usucă gâtul. Sau, urmă el, ca atunci când săruţi o femeie care e virgină.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, şi simţi că-i tremură glasul. El răspunse, privind din nou, spre uscături şi spre puful de vată:

— Un bărbat, adică un bărbat pe care-l interesează ce iese din relaţia lui cu o femeie, nu se poate purta cu o virgină, aşa cum se poartă cu o femeie. Nu-şi poate imagina că, deflorând-o, într-o bună zi, va avea aceeaşi satisfacţie ca şi o femeie versată. Mai întâi trebuie s-o pregătească.

— Aha! zise Maddie, cu o voce stridentă şi nesigură. Dar ce satisfacţie are?

— Dragostea, dăruirea, atingerea. Uneori, virginele sunt mai greu de... de încălzit, ca să zicem aşa. Alteori, femei,

care nu mai sunt de mult virgine, îşi îngroapă sentimentele, sau le uită, înlocuindu-le cu altele; în acest caz trebuie să te porţi cu ele cu totul diferit.

— Diferit? întrebă Maddie simţind sudoarea curgându-i de-a lungul şirei spinării.

— Adică, trebuie să le faci să înţeleagă că viaţa mai merită trăită. Trebuie învăţate cum să-i trateze pe bărbaţi. Acelaşi lucru e valabil şi pentru bărbaţii virgini.

— Da, desigur. Ce-ar avea de găsit o femeie la un bărbat?

— Cum ce? O sărutare, o atingere, o îmbrăţişare, zise el, coborând din ce în ce mai mult vocea, încât ea trebui să se înalţe spre el pentru a-l auzi. Continuă apoi: o îmbrăţişare care să fie pe placul amându-rora. Uneori, virginele nu ştiu că dragostea – dragostea aceea matură, sănătoasă, dintre adulţi – poate exista cu adevărat. Ştii, mă refer la dragostea aceea plină de patimă, care te face să transpiri, să oboseşti şi, la sfârşit, te face să crezi, să-ţi imaginezi că, pierzând-o, poţi muri; dragostea aceea care, când se sfârşeşte, te lasă plin, satisfăcut şi mulţumit, plin de ceva ce nu poate fi asemuit cu nimic în lume.

— Da, desigur, zise ea cu o voce ce se dorea stăpână pe sine. Da, ştiu despre ce vorbeşti; ai dreptate.

— Cu virginele, însă, trebuie să ai răbdare, şi să le aduci, treptat-treptat, la acest sentiment.

— Cec-cum? îngăimă ea.

— Mai întâi trebuie să le vorbeşti. Virginelor le place să li se vorbească mult. Le place să le spui că ai dori să le săruţi pe ureche, pe păr, să le atingi mâinile, sânii – dar nu aşa, pasional, cum se întâmplă mai pe urmă, ci uşor, ca o mângâiere. Apoi le săruţi pleoapele. Virginelor le place asta, foarte tare. Apoi, mai târziu, faci dragoste cu ele, cu ajutorul mâinilor. El o apucă pe Maddie de mână şi-şi înlănţui degetele cu ale ei. Degetul mare începu să frece uşor interiorul palmei ei. Unii oameni nu-şi dau seama câtă sensibilitate se ascunde în mâini, ce multe lucruri pot simţi buricele degetelor în timp ce dezmiardă, cu atingeri repetate şi ritmice. Dar ce-ţi vorbesc eu ţie despre aşa ceva; tu ştii toate astea, nu?

Ea nu mai putea rosti niciun cuvânt. Se uita doar la mâna ei mică, pierdută în mâna lui mare, şi se mulţumi să dea din cap.

— Da, virginelor le place, foarte tare, să fie curtate şi admirate. Simt nevoia să li se acorde foarte multă atenţie din partea tuturor, în special a bărbaţilor, chiar a mai multor bărbaţi dintr-odată. Înainte ca o virgină să-i cedeze

unui bărbat, ea trebuie să fie foarte relaxată şi destinsă şi, în special, s-o intereseze bărbatul respectiv. Îşi retrase, brusc, mâna. Ia te uită, m-am luat cu vorba despre filosofia dragostei şi am uitat să aprind focul. Maddie îl privi pe sub gene. Gura i se uscase de tot şi trupul îi tremura din cap până-n picioare. Simţea că nu mai poate să stea în picioare, de tare ce tremura.

— Ce subiect ciudat! zise el.

— Da, reuşi ea să îngaime.

— Dar, de fapt, ce ştiu eu despre femei? L-ai auzit, poate, pe Toby spunând că tata l-a angajat tocmai pentru că nu-mi plac femeile, aşa că nu ştiu mare lucru despre virgine, şi cu mult mai puţin despre femei. Ce oare ne-o fi făcut să discutăm despre astfel de lucruri? A, da, îmi amintesc! Focul. Ştii, ar fi trebuit să folosim uneltele tale de făcut focul, mai înainte, zise el zâmbind, apoi adăugă: ştii, cred că şi focul e uneori ca o virgină, dacă ştii să sufli peste el o sărutare, nu se mai stinge. Făcu o mişcare care o trase şi pe Maddie după el. Deoarece văzu cum îi tremurau picioarele, se simţi nevoit să o sprijine de braţul lui.

— Te simţi bine? Nu prea arăţi în formă. Eşti palidă şi ai transpirat toată. Sper să nu te fi îmbolnăvit.

— Nu mă atinge, şopti ea. Dacă nu vrei să sar la tine şi să mă fac de râs, continuă în gând.

— Oh, scuze, zise el, şi-i dădu drumul aşa de brusc, încât ea era cât pe ce să cadă, dar îl apucă de curea, căci simţea cum se prăbuşeşte. El rămase neclintit, cu braţele mult depărtate de corp, ca să-i arate că nu o atinge.

Reuşi să-şi revină la timp, ca să nu se prăbuşească, rămânând în faţa lui, la distanţa pe care i-o permitea lanţul.

— Hai să mergem. De data asta, vocea ei care de obicei era foarte bine controlată, îi juca feste.

— Poate n-ar trebui să mergem mai departe, zise el, protector. Sunt sigur că nu te simţi bine.

— Iepuri! Hai să prindem iepuri, reuşi ea, în cele din urmă, să îngaime. Maddie păşi înainte, trăgându-l pe Ring după ea; astfel, nu-l putu vedea scoţându-şi batista şi ştergându-se de transpiraţie pe faţă şi pe mâini; nu-l văzu nici când îşi strecură o mână în pantaloni ca să-şi stăvilească erecţia, şi nici când, văzând-o cum se clatină, închise ochii atât de tare, încât să-şi oprească lacrimile ce-i apăruseră la colţul ochilor. Când ea se întoarse către el, căpitanul îi zâmbi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

CAPITOLUL 12

În viaţa ei Maddie nu se simţise aşa de derutată. Întotdeauna ştiuse ce vrea să facă în viaţă şi plănuise totul după voia sa. Acum însă, în preajma acestui bărbat, nu mai ştia nimic sigur, nu mai avea niciun control asupra ei. Nu numai că nu ştia ce avea să se întâmple mai departe, dar nici măcar nu-şi putea explica nimic.

Îl tot întreba pe căpitanul Montgomery ce se întâmplă cu ei, dar el nu făcea altceva decât să-i zâmbească. O clipă, dădea impresia că o doreşte nebuneşte, ca apoi, în clipa următoare, să pară că nici nu-i pasă de ea. O ajută să-şi închidă şi să-şi deschidă nasturii de la costumul de călărie – deşi erau cusuţi în faţă, nu în spate – o ajută să facă laţuri pentru iepuri... Râdea mereu când, nemaiputându-se abţine, se ducea într-un boschet să se uşureze. De câte ori se ducea în tufiş, îl ruga să cânte, chiar dacă vocea lui o zgâria pe urechi.

Nu-l putea înţelege deloc, nici măcar nu-l putea ghici. Câteodată credea că-l ştie; un tip care face pe nebunul şi care vrea să se distreze cu ea; altă dată însă, îi vorbea numai despre sora lui, Ardis. Avea clipe când părea rece şi nepăsător; apoi imediat i se citea în privire dorinţa, ca apoi

iarăşi să n-o mai bage deloc în seamă. Ce zi dificilă! îşi zise Maddie, când soarele se apropia de asfinţit. Folosiră unul din cârligele de prins peşte, pe care Maddie le ţinea ascunse în fustă, şi prinseră câţiva peşti; apoi se aşezară unul lângă altul, aşteptând să prindă un curcan ce se auzea prin preajmă. Ring trase capcanele pentru iepuri, făcute din şireturile corsetului ei, şi constată că prinsese o pasăre mare. Maddie se apucă să o jumulească, dar el râse de ea, căci nu şi-o imaginase făcând aşa ceva.

Spre seară, Ring urmări un roi de albine care se întorceau la stup, dar Maddie îl imploră să nu se atingă de ele. Degeaba. El aprinse o torţă, făcută dintr-o ramură uscată de cedru, şi afumă locul din jurul stupului. Dar, de îndată ce se apropie şi vru să-şi bage mâna în stup, albinele ţâşniră afară şi se năpustiră spre el.

O luă la fugă, târând-o şi pe Maddie după el. Curând îşi dădu seama că ea nu se putea ţine după el şi o luă pe sus, ca pe un pachet, continuându-şi fuga spre râu.

De albine scăpară cum scăpară, în schimb ieşiră uzi leoarcă din apa îngheţată a râului. Când Maddie încercă să-l dojenească, el se strâmbă la ea, arătându-i pumnul plin de miere, dar, din nefericire, toată mâna îi era umflată de la înţepături. Multe albine mai erau încă prinse de

braţul lui. Câteva minute, Maddie se luptă să alunge albinele, pierzându-şi echilibrul şi alunecând, stânjenită în mişcări de lanţul de care era legată. Cu toate acestea, el nu dădea drumul bucăţii de fagure pe care reuşise să o ia.

Apoi se aşezară unul lângă altul, lângă focul făcut de Ring. Amândoi tremurau de frig, iar hainele le erau ude leoarcă Dacă ar fi trebuit să-şi scoată hainele, ca să le usuce, nu aveau nimic altceva cu care să se îmbrace şi nici cu ce să se acopere. Pe lângă asta, nu mai aveau nimic de băut, ceva tare, ca să se încălzească şi să nu răcească.

— Îmi pare rău că te-am băgat în chestia asta, zise el. Dacă aş fi fost mai atent noaptea trecută, omul acela n-ar fi reuşit să...

— Asta este! Nu-i nimic. N-avea de gând să-l întrebe cam cât ştia în legătură cu sora ei, căci, cu siguranţă ştia mai mult decât ar fi trebuit. Acum mi-e frig şi sunt obosită, îşi zise ea, încercând să se ridice, dar lanţul zornăi şi-i aduse aminte de existenţa lui. Se ridicară împreună.

— Dacă aş fi fost mai atent, acum n-ai fi dârdâit de frig, ci ai fi stat în cortul tău, învelită în pleduri călduroase. Apoi o privi şi adăugă: vrei s-o luăm din loc mâine dimineaţă? Cam pe la ora asta am fi în tabără şi ne-am debarasa de

cătuşele astea.

— Nu ştiu... nu mai ştiu nimic. Într-adevăr, nici ea nu mai ştia ce vrea. Era cel mai ciudat om din câţi cunoscuse vreodată, îi spuse: de ce n-ai rămas acelaşi de la început? De ce nu mai eşti ca atunci când ne-am cunoscut: cu un picior proptit de scaun şi calul tău lingând din vopseaua de pe caleaşca mea. Fir-ar să fie! De ce te-ai schimbat, oare? El îi răspunse, zâmbind:

— Nu m-am schimbat. Tu ţi-ai închipuit că mă cunoşti destul de bine, dar, de fapt, n-aveai nici cea mai mică idee cine sunt. Ea se îndepărtă de el atât cât îi permitea lanţul.

— Într-adevăr, nu pot să te ghicesc. Eşti exact aşa cum te descrie Toby şi superiorul tău din armată, pe care nu-l cunosc.

— Da, n-au greşit mult niciunul, nici altul, dar nici ei nu ştiu mai nimic, zise el, coborând tonul. Are vreo importanţă ce fel de om sunt? Peste câteva zile te vei întoarce din nou în Vest şi probabil că vei uita de mine.

Ea îşi mută privirea în altă parte, apoi zise:

— Da, ai dreptate. Se gândi apoi cum se va întoarce la John, îi va spune adevărul şi-i va destăinui de ce fusese nevoită să plece în Vest; spera ca John s-o ierte şi să accepte să fie iar impresarul ei. Îşi ridică privirea spre

Ring, gândindu-se că, într-adevăr, perlele şi mătăsurile aveau darul să-l schimbe pe om, făcându-l să pară altul, mai valoros, mai convins că viaţa merită să fie trăită.

O clipă, cuvintele doamnei Branchini îi răsunară în urechi: „Stă în puterea ta să te dedici fie muzicii, fie unui bărbat; dar nu le poţi împăca niciodată pe amândouă”. Până îl întâlnise pe Ring, nu-i fusese greu să respecte sfatul ei.

Începu să tremure de frig, când primii stropi de ploaie căzură pe pământ; se cuprinse cu mâinile, zgribulindu-se şi trăgându-l şi pe Ring spre ea.

— Hai, zise el, luând-o în braţe şi ducând-o spre stânca ce le servea de adăpost. Ea rămase deoparte, în timp ce el folosea cremenea şi firul de oţel ca să facă un foc din ierburile uscate pe care le adunaseră mai devreme. Stătea şi privea cum flacăra creşte, cuprinzând, încetul cu încetul, iarba şi transformându-se într-o pălălaie. Apoi Ring se întinse pe spate, desfăcu braţele şi o invită lângă el.

N-ar trebui, zău că n-ar trebui, îşi zise ea, dar, oricum, el o trase lângă el, o cuprinse în braţe şi o îmbrăţişa tare.

— Suntem aşa de potriviţi unul cu altul, murmură ea.

— Ce tot mormăi acolo? zise el, apucându-i bărbia cu mâna şi apropiind-o de faţa lui.

— Ceva în legătură cu tine, răspunse ea, cu sinceritate.

— Îmi pare bine. Îmi pare bine că, în cele din urmă, ai ochi şi pentru mine.

— Ce caraghios eşti! Am avut ochi pentru ţine de când te-am văzut prima oară.

— Ba nu! Impresia pe care ţi-ai făcut-o prima oară, nu ţi-ai schimbat-o încă. Ţi-ai imaginat că sunt unul care, ştiu eu cum să zic? face pe nebunul, lăudându-se că ştie de toate, nu?

— Bine, dar ştii bine că faci pe nebunul şi că-ţi dai aere.

— Dar sunt bucuros că măcar tu mă întreci.

— Ha! Afară ploua cu stropi mari şi reci; înăuntru, ardea focul, iar hainele începuseră să li se usuce; căldura focului înviora atmosfera.

— Ce ciudat, când te gândeşti că ne cunoaştem de aşa puţină vreme, zise ea. Uneori am impresia că ne ştim de o viaţă. Uite, îmi amintesc de prima mea apariţie la Scala din Milano; parcă te văd acolo, spunându-mi că am făcut o treabă grozavă şi sărutându-mă înainte de a ieşi la rampă. Ea se strânse şi mai mult lângă el şi continuă: de ce crezi că simt astfel? Nimeni, vreodată, nu m-a făcut să simt la fel. Chiar şi când eram cu John – şi am stat cu el ceva timp – tot n-am simţit aşa ceva: ba, dimpotrivă, aveam adesea

sentimentul că nici nu-l cunosc.

— Chiar nu-ţi dai seama ce mult ne asemănăm?

— Nu văd unde-i asemănarea. Tu nu ştii să cânţi. Mi-ai dovedit-o. Alte asemănări, zău dacă ştiu de unde ar mai putea să apară.

— Tocmai asta ne face să ne asemănăm atât de mult. Tu crezi despre mine că mi-am petrecut copilăria ca toţi copiii, în aer liber, în soare şi lumină. Până la un punct, chiar aşa a fost, dar nu în sensul pe care-l crezi tu. La doisprezece ani m-am apucat de afaceri, ca toţi membrii familiei mele. La vârsta de paisprezece ani puteam lua hotărâri de unul singur.

— Oh! zise ea, îngândurată; ai avut o copilărie amărâtă. Ai fost sărac şi a trebuit să abandonezi şcoala?

— Ba, dimpotrivă, răspunse el, zâmbind. Ai auzit vreodată de Linia Maritimă Warbrooke?

— Cred că da. Cred că am şi călătorit cu vapoarele lor, zise ea şi se întoarse ca să-l privească din faţă. Bine, dar Warbrooke este numele oraşului în care mi-ai spus că te-ai născut. Erai angajatul lor?

— Linia Maritimă Warbrooke este proprietatea familiei mele.

— Aşadar, vrei să înţeleg că eşti foarte bogat? zise ea,

întorcându-se spre el cu totul.

— Chiar foarte bogat. Crezi că schimbă cu ceva situaţia?

— Nu, nu schimbă, dar asta explică totul; calul tău, uniforma ta, care-ţi vine ca turnată, ţinuta ta, în general, servitorul...

N-a vrut să-i spună cât era de bucuros că averea lui nu schimbase cu nimic punctul ei de vedere, în legătură cu el. De cele mai multe ori banii tentează femeile mai mult ca orice.

— Da, Toby este un servitor desăvârşit.

— Vorbeşte-mi despre Toby şi explică-mi de ce ai o părere aşa de bună despre el.

Ring inspiră adânc şi începu să povestească:

— Şi tu şi eu, am fost mai mult singuri. Despre tine nu mi-a fost greu să constat asta, doar la câteva zile după ce ne-am cunoscut, dar, după ce mi-ai povestit cum ţi-ai petrecut copilăria, mi-am dat seama că ai crescut la fel de singură ca şi mine.

— Ba nu, n-am crescut singură, am fost mereu înconjurată de familia mea, mai târziu l-am avut pe John şi am dus o viaţă socială agitată. Am fost foarte puţin timp singură.

— Nu, nu despre asta e vorba. Poate, singură, nu-i

cuvântul cel mai potrivit. Ai fost altfel decât ceilalţi. Tu şi cu mine am fost altfel decât ceilalţi copii.

— Eu, da, am fost, într-adevăr, altfel, dar nu văd legătura cu tine.

— Tatăl meu e un om bun, un om foarte bun. Are o inimă de aur, şi-ar da şi cămaşa de pe el dacă vede pe cineva la ananghie; şi-ar da şi viaţa dacă vreunul din copiii lui ar păţi ceva. Dar...

— Dar ce?

— Dar, ca să fiu cinstit, n-are stofă de om de afaceri. Nu are răbdare să stea şi să studieze dosarele şi registrele firmei – şi nu a unei firme oarecare, ci a unei firme de dimensiunea Liniei Maritime Warbrooke. S-ar duce mai degrabă la pescuit sau să-şi petreacă weekend-ul cu mama.

— Ceea ce nu-i deloc rău. Şi eu mi-aş dori, câteodată, să dispun de atâta timp, încât să fac numai ce-mi place.

— Nu-ţi poţi petrece toată viaţa numai într-o distracţie, mai ales când ai o companie ca a noastră. Avem mii de angajaţi a căror viaţă depinde de noi. Dacă nu-i plătim, nu au cu ce-şi ţine familia.

— Şi tatălui tău nu-i pasă de ei, nu?

— Cam aşa ceva. A uitat sau nu a tratat problema cu

prea multă seriozitate.

— Ăsta-i motivul pentru care te-ai băgat în afaceri de când erai mic?

— Da. Nu prea ştiu bine cum s-a întâmplat. Eu eram un tip curios; tatăl meu mă lăuda ori de câte ori îl ajutam şi totul a venit, apoi, de la sine. După ce îi zâmbi, neajutorat, continuă: întocmai ca şi în cazul tău: tu ţi-ai cultivat talentul pentru muzică, eu, pentru afaceri. Nu era o problemă pentru mine să mă ocup de toate aspectele care apăreau în compania noastră. Tata îmi spunea adesea că semăn cu bunicul şi că eram un Montgomery în adevăratul înţeles al cuvântului.

— Aşa că ai renunţat la copilărie ca să te apuci de treburi de oameni mari.

— N-ai simţit şi tu că, atunci când te dăruiai muzicii, îţi venea să laşi baltă orice altceva? Că te simţeai liberă, destinsă şi bucuroasă de lumina soarelui?

— Nu, eu mă simţeam şi fericită şi nefericită, în acelaşi timp. Eram nefericită că nu toţi din jurul meu fuseseră dăruiţi cu un har aşa de mare de către El.

— Şi eu simţeam cam acelaşi lucru. Mama mi-a angajat un preparator care mă învăţa carte, seara, şi...

— Învăţai şi limbi străine?

— Da, am învăţat vreo câteva limbi străine în ideea că la voi folosi în călătoriile pe care intenţionam să le fac, în toate ţările acelea exotice despre care auzisem vorbindu-se atâta. Marinarii, care erau angajaţi pe navele noastre, povesteau mereu lucruri minunate.

— Mama ta ţi-a angajat un anumit fel de preparator, iar tatăl tău, pe Toby, un cu totul altfel de pedagog, nu?

— Exact. Ea rămase o clipă pe gânduri.

— Bine, dar nu Toby se îngrijeşte de tine, ci tu de el.

— Mai mult sau mai puţin, rosti el sec, dorind să nu mai vorbească despre acest subiect.

— Și atunci, cum de ai renunţat la tot şi te-ai dus în armată?

— Din două motive: nişte zvonuri şi o femeie.

Amuţi, pentru o clipă, nefiind sigură că mai vrea să-l asculte povestind; în cele din urmă, zise aproape în şoaptă:

— Povesteşte mai departe.

— Într-o zi, pe când aveam şaptesprezece ani, eram la bordul uneia dintre corăbiile noastre. Înspectam vasul, vorbind cu oamenii despre călătoria care tocmai se încheiase, când l-am auzit pe unul dintre ofiţeri discutând cu căpitanul. Ofiţerul era curios să afle cum de ocupam un

post atât de important. Zicea că nu sunt decât un copil şi că n-aveam cum să fiu prea priceput. Vorbele căpitanului m-au făcut să mă simt foarte bine, căci, zicea el, chiar dacă nu eram decât un copil, ştiam o mulţime de lucruri în legătură cu marea. N-ai auzit ce se zice despre copiii familiei Montgomery? întrebă căpitanul. Ei nu sunt născuţi ca toţi copiii. Când tatăl lor îşi pune în gând să mai aibă un copil, atunci se duce pe cheiul din apropiere, aruncă năvodul şi mai pescuieşte un puradel. E chiar surprinzător cum de n-au aripioare în loc de picioare!

— Nu văd nimic rău în asta. Într-un fel, sună chiar ca un compliment.

— De bună seamă, dar în clipa în care i-am auzit pe cei doi vorbind astfel, îmi făcusem deja propria mea viziune despre viaţă. Ştiam că eu voi fi cel ce va administra Linia Maritimă Warbrooke, până la sfârşitul vieţii mele, şi că, atunci când voi împlini douăzeci şi doi-douăzeci şi trei de ani, mă voi căsători cu o fată de prin partea locului – dacă aş mai fi putut găsi vreuna care să nu fie, mai mult sau mai puţin, rudă cu mine şi că, firește, voi avea o grămadă de copii.

— Pe care să-i pescuieşti din mare?

— De pretutindeni. Mă şi vedeam la vârsta de cincizeci

de ani înconjurat de fiii şi nepoţii mei, pe care îi învăţasem cum să administreze şi să conducă mai departe compania. Apoi mă vedeam la vârsta de optzeci de ani, gândindu-mă cum să o şterg din Warbrooke.

— Da, înţeleg, dar ce legătură a avut femeia aceea cu faptul că tu a trebuit să intri în armată?

— Cam în aceeaşi perioadă cu decizia pe care o luasem, o prietenă de-a mamei a venit să locuiască, o vreme, cu noi. Avea vreo treizeci de ani, dar cred că la vârsta mea, de şaptesprezece ani, îmi închipuiam că e o femeie bătrână, deja. Urma să stea la noi o lună întreagă; în primele zile ale şederii ei la noi, nu cred că am avut timp s-o văd prea bine.

— Desigur, căci noaptea învăţai, iar ziua munceai, şi nu-ţi mai ajungea timpul să te ţii şi după fete. Oare ţi-am spus că şi lecţiile mele de canto tot noaptea aveau loc?

— Indiferent ce fel de lecţii ai luat, de matematică n-ai auzit niciodată, nu?

— Tata mi-a fost profesor.

— A, da, desigur, asta explică totul.

— Încetează să te mai legi de tatăl meu şi spune-mi, mai bine, ce s-a întâmplat cu doamna ta. El zâmbi.

— Era, într-adevăr, o doamnă. Oricum, la câteva zile de

la venirea ei, toţi fraţii mei s-au molipsit de varicelă.

— Dar surorile?

— Carrie nu se născuse încă, iar Ardis s-a dus să stea la Davis. Mama dorea să mă trimită şi pe mine de acasă, ca să nu mă îmbolnăvesc; pe prietena ei a rugat-o să plece, degrabă, acasă la ea. Dar exista un motiv foarte serios pentru care nu putea să se întoarcă acasă. Nu-mi amintesc precis, parcă i se renova casă, sau cam aşa ceva. Oricum, l-a rugat pe tata să-i permită să vadă cum se conduce o linie maritimă, de pe uscat.

— Iar tatăl tău te-a recomandat pe tine s-o iniţiezi?

— Într-adevăr. Eram foarte supărat din cauza asta şi chiar cred că am şi ridicat puţin tonul la el, spunându-i că am lucruri cu mult mai importante de făcut şi că nu pot să-mi pierd timpul, ţinându-mă de coada unei femei. Şi, la urma urmei, cum să se priceapă o femeie la treburi de-astea? Ring închise, pentru o clipă, ochii. M-a auzit când îi spuneam tatălui meu toate astea, a intrat în biroul lui, ca o vijelie, şi mi-a spus că e în stare să înţeleagă orice şi că pune pariu că, dacă o întreb orice îmi trece prin minte, în legătură cu afacerile, va şti să-mi răspundă, chiar dacă e femeie.

— Şi a ştiut? A fost promptă în răspunsuri? Ţi-a dovedit

că avea dreptate?

— O, da, s-a descurcat de minune, chiar dacă eu m-am străduit cât am putut să-i fac viaţa un coşmar. Când ai şaptesprezece ani şi când conduci o firmă aşa de importantă ca a noastră, devii...

— Îngâmfat? Plin de tine? Crezi că eşti buricul pământului?

— Mai mult sau mai puţin. Mi-a trebuit mai mult de o lună până să mă dau bătut şi până să încetez să mai fac pe grecul ce se pricepe la afaceri şi la comerţ.

— Ce-ai spus? Ce grec?

— Tatăl tău a omis să te înveţe, pe lângă aritmetică, fabula cu grecul cel iscusit. Am încetat să o mai întărât şi, cu timpul, am devenit prieteni. Nici nu-mi imaginasem că existau femei ca ea. Eu credeam că toate femeile sunt ca mama; iar mama se devota în întregime, doar familiei.

— Ceea ce nu era cazul ei, nu?

— Tatăl ei murise când ea împlinise douăzeci şi doi de ani. Până atunci, zicea ea, nu ştia decât despre ultima modă în îmbrăcăminte, sau de cadourile oferite de iubitul ei. Îi rămăsese moştenire un magazin de modă cam falimentar şi o grămadă de datorii.

— Şi ce-a făcut?

— N-avea decât trei posibilităţi: să rămână săracă sau să se mărite cu cineva bogat, care să aibă grijă de ea şi de restul ei de avere. Pe de altă parte, spunea că niciunul dintre bărbaţii cu care ar fi dorit să se mărite, nu se pricepea la afaceri, dar că nici nu ar fi suportat să se mărite cu un om de afaceri.

— Şi care era cea de-a treia posibilitate?

— Să se ocupe singură de afaceri. Avea gust în alegerea rochiilor, tot ce îi rămânea de făcut, era să cumpere rochii şi să le vândă.

— Atâta tot?

— Chiar aşa. La început, spunea, i-a fost greu dar, până la urmă, a reuşit. Cu timpul, afacerea ei s-a extins la şase magazine, care prosperau văzând cu ochii.

— Şi ce legătură are ea cu faptul că tu ai plecat în armată?

— M-am îndrăgostit de ea. Nu era chiar iubire – acum ştiu bine asta dar o găseam fascinantă. Până la ea nu cunoscusem vreo altă fată. Tata era prea plictisit de afaceri şi lăsase totul în seama mea. Pe mama n-o interesa viaţa mea personală, iar fratele meu, Jamie, care era cu doi ani mai mic, era mereu pe mare. Ceilalţi fraţi erau prea mici ca să înţeleagă ceva.

— Iar Ardis era nedespărţită de Davy.

— Da. Prietena mamei a fost prima femeie cu care am împărţit tot ce aveam. Ea era mereu dornică să ştie mai mult din ceea ce făceam, totul era nou pentru ea. Voia

Să-i arăt totul.

— Şi tu? l-ai arătat totul, nu? spuse Maddie, în şoaptă.

— Da, zise el. Cu o zi înainte să plece, am ieşit în larg, spre una din insule. Nu mersesem prea departe dar, aşa, dintr-odată, ne-a prins o furtună din care n-am putut scăpa.

— Bine, dar pentru cineva, născut din mare, nu era cred nicio problemă.

— În principiu, nu. Când am ajuns la mal, eram uzi până la piele. Pe mal era un adăpost de termite; era părăsit, căci muriseră toate cu câţiva ani în urmă. Tăcu câteva clipe, apoi continuă. Ne-am petrecut noaptea acolo.

— Şi ai făcut dragoste cu ea?

— Da, de fapt ea m-a învăţat să fac dragoste. La şaptesprezece ani, cu o viaţă agitată ca a mea, n-am prea avut de-a face cu fetele, darămite cu femeile.

— Nici chiar Toby nu ţi-a fost de folos?

— În special, el.

— Aşadar, ţi-ai petrecut noaptea cu ea. Şi apoi ce s-a

întâmplat?

— A doua zi, am venit înapoi pe insulă şi tot drumul am făcut planuri despre viitoarea noastră căsătorie.

— Căsătorie! Bine, dar era cu mult mai în vârstă decât tine.

— Nu-mi păsa! Pentru mine, viaţa alături de ea însemna să conducem linia maritimă împreună, să stăm de vorbă şi să fim împreună...

— Şi totuşi, nu te-ai căsătorit cu ea.

— Nu. Seara, când am ajuns acasă, eram aşa de obosit că m-am culcat, iar a doua zi, ea deja plecase. Nu pot spune cât am suferit că am fost înşelat. Nu mi-a lăsat niciun bilet, niciun cuvânt, nimic. Am suportat destul de greu lovitura. Mă încruntam şi mă răţoiam la toţi. Doar mama şi-a dat seama ce se întâmplase.

I-am spus cât de mult o uram pe femeia aceea pentru că mă părăsise, dar ea mi-a zis că prietena ei îmi făcuse un cadou şi că trebuia să iau lucrurile aşa cum sunt. – Ai mai văzut-o vreodată?

— O dată, după câţiva ani, la New York.

— Te-ai mai culcat cu ea şi atunci?

— Propriu-zis, mi-am petrecut trei zile uitându-mă, împreună cu ea, prin registre; ea avea un amic cu mult

mai în vârstă decât mine. Nimic nu poate zdrobi o idilă, aşa cum o poate face fie o nepotrivire, fie nişte ani în plus.

Maddie zâmbi cu toată faţa la această remarcă.

— Aşadar, nu mai erai îndrăgostit de ea?

— Nu prea mult.

— Dar tot nu mi-ai spus ce te-a făcut să intri în armată.

— După ce a plecat, am auzit povestea despre tata, cum că-şi pescuia plozii din apa mării. Mi-aş fi dorit ca toată povestea asta să fie în favoarea mamei, căci ultima naştere i-a dat multă bătaie de cap. Când am văzut cum avea să se desfăşoare viaţa mea, mi-am dat seama că nu-mi doream aşa ceva. Nu voiam să ajung la optzeci de ani şi să mă gândesc cum să scap de afaceri. M-aş fi putut îmbarca pe oricare din vapoarele noastre şi să fac înconjurul lumii, dar m-am hotărât să plec în deşert, pentru că mă săturasem de prea multe responsabilităţi. Voiam să devin un anonim, un om oarecare, nu un şef. Voiam să văd cum e când lucrurile merg prost, dar nu din cauza mea. Aşa că m-am dus în armată ca soldat şi am optat pentru trupele din Vest.

— Iar ei te-au trimis acolo unde ai dorit tu?

— N-a fost prea greu. Tot ce trebuia să fac era să le demonstrez că ştiu să călăresc un cal.

— Şi când te gândeşti că Toby spunea că a fost angajat de către tatăl tău, pentru că nu te interesau femeile.

— Toby nu ştie chiar totul despre mine. El s-a plâns că nu mă interesează acele femei care stau la dispoziţia soldaţilor. Toate forturile sunt înconjurate de locuri numite localuri pentru porci. Asta din cauza femeilor care locuiesc acolo; ele sunt tot atât de curate ca şi numele locului. Pretutindeni, în armată, oamenii mor de variolă. Singurele femei albe, la care au acces soldaţii, sunt fie cele aduse din Est, fie nevestele sau fiicele ofiţerilor. Încearcă să ai vreo relaţie cu ele şi ai să dai de bucluc.

— Bine, dar Toby spunea că nu te interesau femeile pe care ţi le prezenta el.

— Prima femeie pe care mi-a prezentat-o el, a fost una pe nume Nespălata, dintr-un oraş din apropierea Warbrooke-ului.

— Nespălata! Ce nume ciudat. Sună de parcă n-ar...

— Chiar aşa şi era. Se vântura de colo-colo, fără să fi făcut baie niciodată în viaţa ei. Altfel, era destul de frumuşică, dar avea obiceiul să-mi îndese în gură diferite părţi din corpul ei... şi, oricum, nu-mi doream acest gen de experienţă. Am încercat să le explic lucrul acesta şi lui Toby şi tatii, dar amândoi mă credeau anormal.

— Şi chiar eşti?

— Din acest punct de vedere, da. Îmi doresc ce-i mai bun, spuse el, şi o strânse cu putere în braţe, lipindu-şi faţa de ceafa ei. Vrei să te culci?

Ea nici nu clătină din cap, nici nu făcu un alt gest că ar vrea să se culce; trupul ei se îndoia, plin de bunăvoinţă, în timp ce el îl înclina încet-încet, spre pământ. Lui Maddie nu-i ardea să doarmă. Se gândea la tot acest timp de când îl cunoscuse. Avea senzaţia că-l ştie de o viaţă.

I se răsuci puţin în braţe, să-l privească din faţă şi să vadă cum limbile focului se joacă pe obrajii lui. La un moment dat, crezu că a adormit, aşa că-i atinse cu mâna buza inferioară. El nu deschise ochii.

— Ştii că am început să ţin la tine, nu?

— Da.

— Începi să-mi ocupi mintea tot atât de mult ca şi muzica. El nu zise nimic, dar ea avu impresia că zâmbeşte.

— Nu mulţi oameni îşi iubesc rivalii.

Ar fi dorit să-l întrebe ce sentimente avea faţă de ea, dar se temea de răspuns. Cum de putea să iubească pe cineva, mai ales pe cineva ca el? El era un om care avea nevoie de libertate şi care n-avea nimic de-a face cu lumea muzicii.

— Când te eliberează din armată?

— La anu.

— Şi ce-o să faci?

— Mă duc acasă, la Warbrooke. Tata are nevoie de mine. Ea oftă. Eu voi pleca la Paris, la Viena, sau la Florenţa, oriunde oamenii au nevoie de muzica şi de vocea mea, se gândi ea.

— Noapte bună, căpitane, îi zise şi închise ochii. Ring deschise ochii şi o privi lung înainte de a adormi. I se părea cât se poate de firesc să o ţină în braţe. Îşi dorise asta de când o văzuse prima oară. Putea să mai aştepte până când să facă dragoste cu ea, până când ea va fi sigură şi de ea şi de el.

Trecură două zile şi lui Maddie i se părea firesc să fie legată de lanţ. Învăţaseră cum să umble împreună, cum să-şi acorde unul altuia intimitate, când să vorbească şi când să păstreze tăcerea.

Poveştile lui Ring, în legătură cu familia lui, stârniseră interesul lui Maddie; îl întrebă o mulţime de lucruri despre el, despre Warbrooke şi despre locuitorii oraşului. Povestea lucruri incredibile despre verişorii lui din familia Taggert, care deţineau, împreună cu familia Montgomery, cea mai mare parte a oraşului.

Îi spunea poveşti frumoase despre mare şi despre strămoşi, îi arăta cum să facă noduri marinăreşti, sau laţuri din şireturile corsetului; când nu reuşea şi-şi prindea degetele în ele, el râdea şi-i mai arăta o dată.

Maddie continua să se gândească la ce-i spusese: că trăise foarte singură; iar acum înţelegea şi mai bine că aşa a fost. În copilărie nu avusese vreme să lege prietenii, sora ei era foarte devotată picturii, iar ea şi familia ei se izolaseră de alte familii din apropiere. Nu rămăseseră decât copiii lui Hears Good; dar ei veneau să stea acolo doar vara.

Tatăl ei şi prietenii lui îşi petrecuseră foarte mult timp cu ea, învăţând-o tot ce ştia ea acum, dar nu era la fel ca şi când ar fi avut prieteni de vârsta ei.

— Eu nu am avut niciodată prieteni, cât am fost mică, zise ea.

— Nici eu; nu i-am avut decât pe fraţii mei. Ea râse, dar el o privi foarte serios. Tot nu ai de gând să-mi vorbeşti despre tine, nici măcar despre acel tată al tău care pare să fie un monument de înţelepciune?

Ba da; îşi dorea foarte tare, dar se temea că dacă i-ar spune ceva, cât de puţin, nu s-ar mai putea opri. Ştia bine că-i va povesti şi de Laurel şi nu putea prevedea reacţia

lui. Ar putea să-i interzică să mai cânte, spunându-i că o va proteja el. Ar putea, la fel de bine, să-i interzică să-şi continue turneul. Ar putea să-i spună că, de acum încolo, va avea el grijă de tot, inclusiv de surioara ei care, Doamne fereşte, ar putea fi ucisă într-o ambuscadă.

Văzând că tace, el îşi întoarse capul în altă parte, supărat.

— Îmi pare rău, ţi-aş spune dacă aş putea.

— Dacă ai avea destulă încredere în mine, vrei să spui?

— Tu ai avea încredere în mine dacă ai şti că viaţa cuiva drag atârnă de această încredere? El se întoarse spre ea şi-i răspunse cu simplitate:

— Da. Ea se uită în altă parte, ştiind că el spusese adevărul. Simţea că el i-ar fi spus adevărul despre orice ar fi dorit ea să afle despre el, sau despre familia lui.

— Bine, dar eşti destul de puternic şi destul de solid ca să mă faci să spun ce vrei tu.

— Da, dar sunt destul de deştept ca să cred că femeia pe care o iubesc o să ştie singură ce trebuie să facă, i-o reteză el. Maddie nici nu avu răgazul să înţeleagă ceea ce abia auzise, că el se şi ridică în picioare, trăgând-o şi pe ea.

— Ce... vrei să spui prin femeia pe care o iubesc?

— Ce-ai auzit, zise el, culegând nişte uscături şi zvârlindu-i-le în braţe.

— Nu cred că am auzit bine. Mai repetă o dată. De fapt, mi-ar plăcea să-mi repeţi o grămadă de lucruri, ca, bunăoară, povestea cu virginele şi cu piciorul meu stâng, zise ea zâmbind, simţindu-se uşoară şi fericită.

— N-auzi decât ceea ce vrei, dar cu toate astea ţii minte tot ce te-a învăţat tatăl tău. Sper să-l cunosc într-o zi. Am să-l privesc în ochi şi am să-i spun: „Domnule Worth”... Se opri brusc şi se holbă la Maddie cu ochii gata-gata să-i iasă din orbite. Worth? repetă el, holbându-se şi mai tare şi rămânând cu o creangă în mână.

— Da. Şi ce-i cu asta? Aşa ne cheamă pe toţi.

Se simţi din vocea lui că se mira din ce în ce mai tare:

— Ai zis că mama ta i-a spus aşa: Jeffrey, du-te în Est şi adu-i fiicei noastre o profesoară de canto.

— Da, şi ce-i cu asta? întrebă ea, făcând pe nevinovata, dar ştiind unde bătea el şi simţindu-se bine că, în fine, tatăl ei va fi reabilitat în sufletul lui.

El o privi cu uimire şi-i spuse cu respect:

— Să nu-mi spui că pe tatăl tău îl cheamă Jefferson Worth, celebrul ziarist!

— Ba da, chiar aşa îl cheamă, zise ea, zâmbindu-i dulce.

Ring abia dacă mai îndrăznea să se uite la ea. Jefferson Worth era un nume de legendă, un nume ca George Washington sau Daniel Boone. Bătuse cu piciorul tot teritoriul american, însoţit de câţiva oameni, înainte ca America să fi luat naştere cu adevărat; scrisese jurnale de călătorie, întocmise hărţi, fusese primul care pomenise despre triburile indienilor, menţionând tot ce se putea şti în legătură cu ei, dar şi în legătură cu albii care, în expansiunea lor, i-au contaminat cu diverse boli, distrugându-i. Scrisese despre animale şi obiceiurile lor, făcuse cercetări legate de vegetaţia ciudată pe care a întâlnit-o în călătoriile sale, despre formaţiunile de stânci şi despre izvoarele termale.

— I-am citit toate jurnalele de călătorie când eram mic. Şi eu şi fraţii mei doream să fim ca Jefferson Worth. Mai trăieşte? Trebuie să fie deja bătrân.

— Nu prea bătrân, dar e tot ca argintul viu, aşa ca-n jurnalele sale pe care le-a publicat la doar treizeci de ani, la un an de la naşterea mea. Mama a avut grijă ca toate însemnările lui să fie publicate. Dacă ar fi fost după el, ar fi fost aruncate într-un cufăr şi uitate acolo.

— Nici nu-mi vine să cred: Jefferson Worth! Când îl auzi vorbind aşa, nu putu să nu-l ierte de toate ironiile pe care

le făcuse pe seama tatălui ei.

— E spătos. Poate să care şi un pian de concert.

— Ştiu că poate, spuse Ring, cu ochii pierduţi. M-ai întrebat, la un moment dat, cum de ştiu să mă strecor fără zgomot; am învăţat din jurnalele lui. Eu şi fraţii mei ne imaginam că suntem chiar în pielea lui şi a oamenilor lui. Eu eram, fireşte, Jeff, fratele meu, Jamie, era Thomas Armour şi...

— Lui Thomas i-ar plăcea să te audă spunând asta. Ring dădu, cu neîncredere, din cap şi zise:

— Cu greu îmi pot imagina că toţi aceşti oameni mai trăiesc şi că, acum, stau faţă în faţă cu fiica lui Jefferson Worth. Cum îl chema pe fiul indianului? Ştiu că avea un nume ciudat. Ştiu că m-am certat cu fraţii mei cine să joace rolul lui.

— Hears Good.

— Aşa. El şi-a spus aşa după ce tatăl tău l-a dus în Est pentru a i se face o operaţie la urechi, ca să audă mai bine. Maddie zâmbi. Povestea îi era aşa de familiară, de parcă el şi nu Hears Good fusese acolo.

— Da, era surd. Tata l-a dus în Est. După operaţie, în semn de mulţumire, s-a poreclit singur Hears Good – Auz Bun. Până atunci, toţi îl strigau N-o Hears

— Nu Aude. Ring le zâmbi amintirilor.

— Şi mai era şi o femeie, nu? Tatăl tău o luase cu sine pe prima femeie albă ce avea să călătorească în zona aceea. Ea urma să facă portrete de indieni.

— Da, într-adevăr. Tatăl meu a cumpărat una din acuarelele ei. Era schiţa unui trib al cărui nume nu l-am ştiut niciodată, dar el, cu oamenii lui, şi-au petrecut iarna acolo, la ei.

— Probabil că cei din familia Mandan. Variola a făcut ravagii pe acolo, în doi ani, după ce le făcuseră portretele. El se opri gândindu-se la ceva. Una din verişoarele mele, din familia Taggert, juca mereu rolul femeii albe. Dar noi îi făceam întotdeauna câte ceva ce o enerva peste măsură. Ştii ce? Ceva ce învăţasem din jurnalele tatălui tău.

— Mi-l imaginez pe unul din voi jucând rolul lui Hears Good şi furând, din când în când, de câte ceva.

— Într-adevăr, cum de-am uitat? Pentru că Hears Good era surd şi fiind aşa nu putea fura fără să facă destul zgomot şi fără să se facă simţit. Dar, după ce a început să audă, a exersat cu pictoriţa. Dacă-mi aduc bine aminte, ea se înfuria foarte tare, de fiecare dată.

— Da nici ea nu se lăsa, mai ţii minte?

— Nu, nu-mi amintesc exact ce făcea ea.

— Într-o noapte, după o zi întreagă de mers obositor, Hears Good dormea dus; avea doar doisprezece ani pe atunci. Ea s-a strecurat până la el şi i-a furat tot ce avea, inclusiv şortul. Când s-a trezit dimineaţă, era gol puşcă şi nici nu mai avea nimic altceva de pus pe el. Ring zâmbi.

— Da, ai dreptate, pot să pun pariu că vărului ei i-ar fi plăcut jocul ăsta, dar ea n-a mers niciodată până acolo. Fraţii mei şi cu mine ne strecuram prin împrejurimi şi furam unii de la alţii, tot ce puteam. Nu asta a făcut-o, în cele din urmă, pe pictoriţă să-l ierte pe Hears Good?

— Ba da, tata, femeia aia şi Hears Good erau despărţiţi de ceilalţi; o bandă de apaşi renegaţi veniseră din Sud, ca să petreacă noaptea împreună cu ei. Tata nu avea încredere în ei, aşa că a fost o noapte obositoare. Trei dintre ei au plecat călare în zori, iar apaşii i-au urmărit şi au tras în ei. Ring se lumină la faţă aducându-şi aminte.

— Dar Hears Good? Maddie îi zâmbi din nou.

— Hears Good, fără să se facă auzit, le-a furat toate cartuşele din cartuşiere. Le rămăseseră doar praful de puşcă şi plumbul, dar nu aveau cum să împuşte cu aşa ceva. Cei trei reuşiseră să plece nevătămaţi, numai datorită lui Hears Good, care devenise un hoţ foarte bun.

Ring râse şi zise:

— Cred că, cu timpul, jurnalele tatălui tău au devenit pentru mine un mit. E greu de crezut că tot ce scrie acolo s-a întâmplat cu adevărat. Unde or mai fi ei acum? Unde or fi toţi acei oameni care l-au însoţit pe tatăl tău? Ce s-o fi întâmplat cu ei?

— De fapt, tata a fost unul dintre însoţitorii lui Thomas, care era căpetenia. Thomas era mai în vârstă şi cu mai multă experienţă decât tata. Acum, locuiesc cu toţii împreună; eu mi-am petrecut copilăria printre ei.

— Cum îi chema? Lanquist Suedezul, cel care mergea iarna, pe zăpadă, cu rachete ataşate de încălţăminte.

— Mai trăieşte oare? Nu cred. Sau, dacă da, cred că are o sută de ani.

— Probabil. Pare destul de bătrân ca să poată să-i fie bunic până şi lui Toby, dar poate e, într-adevăr, atât de bătrân pe cât spui. Tata spune că nu l-ar mira deloc dacă ar afla că el zice că nu are decât douăzeci de ani, deşi a susţinut că a fost în Munţi, Stâncoşi pe când aceştia nu erau decât nişte biete dealuri.

— Dar Hears Good? Câţi ani să aibă?

— Aproape patruzeci, dar nu cred că ştie cu certitudine; de altfel, cred că nici nu-i pasă.

— Mai locuieşte la voi?

— Câteodată. El e un indian get-beget, zise ea, iar la privirea întrebătoare a lui Ring, adăugă: el e ceea ce albii numesc un indian sălbatic, care nu are nimic în comun cu ei. Ring aprobă din cap. Faptul că acest băiat, care fusese eroul copilăriei lui, era considerat un indian sălbatic, se potrivea perfect cu imaginea a ceea ce-şi închipuia el despre un bărbat adevărat. Din ce trib făcea parte?

— Din tribul Crow. Ring nu făcu legătura imediat.

— Crow, ai zis?

— Da, şi ce-i cu asta?

— Nimic, dar lucrurile încep să se lege, atâta tot, zise el, uitându-se la pomii din jurul lui. Îşi dădu imediat seama că acel indian Crow, care îl ajutase s-o găsească pe Maddie, nu era altul decât Hears Good.

— Ştii că se ţine după noi?

— Da, spuse ea, de-abia auzit, ştiu.

— Asta explică o mulţime de lucruri, cum ar fi, de pildă, faptul că ştii atât de multe lucruri despre indieni, că nu ţi-e frică de ei şi multe altele.

— Mă tem atunci când trebuie. Nu cred în poveştile care spun că un indian pică în admiraţia unei femei albe.

— Cum de-ai ajuns la concluzia asta?

— Ştiu de la Hears Good. Nu există niciun alt bărbat mai

arătos, pe lume, decât un indian Crow, când e în floarea vârstei: înalt, chipeş, musculos, cu păr des şi negru, cu pielea de floarea...

— Da, am deja o imagine clară, zise el, gândindu-se că tocmai aşa credea şi el că ar fi trebuit să arate un astfel de bărbat, pe vremea când, copil fiind, se lupta cu fraţii lui pentru rolul indianului Crow. Totuşi, nu-i plăcea s-o audă pe Maddie vorbind astfel, în prezenţa lui.

— Ce s-a ales de Hears Good?

În ochii unui alb, nu există nicio altă fiinţă omenească mai urâtă decât un indian Crow; dar cu Hears Good era altceva, aşa că tatii şi celorlalţi li s-a făcut milă de el şi l-au dus la St. Louis. Ea se opri o clipă, apoi continuă: Tata avea un frate care ţinea un magazin în St. Louis. Acolo s-au cunoscut şi părinţii mei; oricum, tata şi Hears Good s-au dus la St. Louis, iar Hears Good a fost foarte impresionat de miracolul oraşului; tata povestea că Hears Good nu a întors nici măcar o dată capul, după vreo albă, chiar dacă rochiile pe care le purtau erau mult mai frumoase decât ale indiencelor. Cu toate astea, femeile erau tot timpul cu ochii după el. E drept că o femeie nu poate să nu admire un luptător Crow, în plină maturitate, iar Hears Good este un exemplar superb.

— Da, îmi dau seama. Ea îi zâmbi îngăduitor.

— După ce au părăsit oraşul, tata l-a întrebat pe Hears Good ce părere avea despre femeile albe, iar el i-a răspuns că arătau jalnic. Îl îngrozea talia lor prea subţire; spunea despre ele că arată ca nişte furnici, nu ca nişte femei. Zicea că o femeie cu o talie atât de subţire nu-i bună nici de muncă, nici de făcut copii. Nu-i plăcea pielea lor albă, iar fetele lor i se păreau acre şi urâte, continuă ea, râzând. Hears Good i-a mai mărturisit tatii părerea lui despre felul în care credea el că sunt tratate femeile albe de către bărbaţii lor. Zicea că ei se împreunează cu ele afară, pe câmp, ca să nu-i vadă familia. Apoi, mai credea că bărbaţii albi îşi tratează nevestele ca pe nişte copii, că le îmbracă în haine pe care le strâng tare, cu şireturi, şi le pun la muncă până...

— Lasă, am văzut eu cum îşi tratează indienii nevestele şi cum le pun la muncă de parcă ar fi nişte animale de povară.

— Asta pentru că, în mentalitatea indienilor, bărbatul este considerat ceva de nepreţuit.

— Ei, nu mai spune!

— Bărbatul trebuie să aibă mâinile libere, ca să se poată lupta, sau muri, dacă trebuie, ca să-şi salveze femeia –

averea lui cea mai de preţ. Femeia poartă pe umeri toată povara, dar tot ei i se cuvine totul. Crede-mă, nimeni nu munceşte mai mult decât un alb. Îndienii ne consideră nebuni de legat.

— Uneori sunt şi eu de aceeaşi părere cu ei. Aşadar, Hears Good s-a întors la propria lui familie şi la femeile lui indiene? Pot să jur că are o părere foarte bună despre indience şi n-o să zică niciodată că sunt urâte. Ea zâmbi şi spuse:

— Tata l-a rugat pe prietenul lui să-i descrie cum arată o indiancă frumoasă. Încerc să-i fac un portret: să fie scundă şi solidă, să aibă talia groasă şi faţa lată şi plată, cu nas turtit; să aibă sânii lungi şi subţiri şi să-i ajungă până la talie.

Ring o măsură pe Maddie de câteva ori, din cap şi până-n picioare; privirea i se opri îndelung pe sânii care, chiar şi fără corset, erau tari şi mari.

— Nu cred, că din acest punct de vedere, sunt de aceeaşi părere cu el.

Maddie întoarse capul într-o parte, îmbujorându-se de plăcere. În drum spre stânca-adăpost el o întrebă:

— Dar cu pictoriţa, ce s-a întâmplat?

— S-a măritat cu tata. S-au întors unul către altul, în

acelaşi timp, şi şi-au zâmbit. Era aproape firesc ca vieţile lor să fie aşa de îngemănate, deoarece, în copilărie, Ring jucase rolul tatălui ei, iar prietenii tatălui erau eroii lui favoriţi.

Tot restul după-amiezii au rămas lângă foc şi-au stat de vorbă, sau, mai precis, Ring i-a pus lui Maddie tot felul de întrebări, la care ea răspundea fără niciun fel de ezitare. Se simţea aşa de bine, încât nu mai era nevoie să se prefacă acum că e ducesă. Cu ani în urmă, John Fairlie, care nu era altceva decât un snob englez, îi spusese că nimeni, în Europa, nu o va asculta cântând dacă va şti că tatăl ei fusese obligat să vâneze ca să supravieţuiască; aşa că i-a venit ideea că n-ar fi rău să-şi atribuie titlul de ducesă, originară din micul district Lanconia. La acel moment, sfatul lui părea, oarecum, justificat, căci ştia că era plină de ambiţii şi că tot ceea ce-şi dorea cel mai tare în viaţă era să le cânte tuturor celor care voiau s-o asculte. Abia mult mai târziu a regretat că a acceptat propunerea lui, căci lucrul acesta îi dădea impresia că-şi renegase prietenii şi tatăl.

În urmă cu cinci ani, părinţii ei, împreună cu Thomas, Bailey şi Linq, îi făcuseră o vizită la Paris, şi se simţise foarte stânjenită că nu purta numele familiei ei. Lăsa să se

înţeleagă că se ruşina de el. Tatăl ei a râs şi a spus că nu-i nimic şi că, la urma urmei, un nume nu e decât un nume şi că ea rămânea fiica lui, indiferent de nume. Apoi i-a povestit lui Ring despre vizita lor la Paris, despre felul în care Thomas, Linq şi tatăl ei se plictisiseră în oraş şi-şi doreau să se întoarcă cât mai repede acasă. Lui Bailey i-a Plăcut Parisul foarte mult şi de două ori, tatăl ei şi Thomas au trebuit să-l scoată din închisoare pentru comportament obscen. Oricum, tatăl ei refuzase să-i spună exact ceea ce făcuse.

Începuse să plouă din nou, era frig, aşa că se strânseră unul în altul, lângă foc, şi mâncară friptură de curcan şi iepure; Maddie vorbea din ce în ce mai mult despre părinţii ei, povestindu-i lui Ring despre picturile mamei, picturi care deja erau căutate şi recunoscute ca documente ale unor oameni şi tradiţii pe cale de dispariţie. Se lăsa noaptea şi era aşa de frig încât, pentru a-şi ţine de cald, fură nevoiţi să se strângă unul în altul, întinşi pe jos şi îmbrăţişaţi. La un moment dat, ea se simţi cam derutată. Până acum nu fusese conştientă că era o situaţie cu totul stranie pentru ea; pe de o parte, aparţinea unei lumi de lux, pe de alta, lumii sălbatice a lui Jefferson Worth. Cât despre bărbatul ăsta de lângă ea, care era rolul lui în viaţa

ei? îşi ridică faţa în sus, ca s-o sărute, dar el îşi înălţă bărbia şi mai sus.

— De ce o dată îmi spui că mă iubeşti, apoi îmi întorci spatele? De ce te uiţi la mine cu atâta patimă şi totuşi abia de mă atingi? Adică, abia de pui mâna pe mine.

— Ah, iubito, nici nu ştii câte perechi de ochi sunt îndreptate asupra noastră.

— Îndreptate asupra noastră?

— Trei sunt chiar acolo, cei care, de la început, au fost mereu pe urmele tale, deşi unul dintre ei mă cam urmăreşte pe mine, acum. Scuză-mă, dar nu îmi place să mă dau în spectacol.

— Şi cine sunt ceilalţi doi? întrebă ea, deşi ştia că unul din ei e Hears Good; acum înţelese de ce nu răspunsese la fluieratul ei din noaptea aceea; ştia că Ring era pe aproape. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Dacă Hears Good a lăsat-o în grija lui Ring, însemna că era de acord cu el. Asta echivala cu o mare cinste.

— Celălalt e omul care mi-a luat calul.

— Cartoforul?

— Cartofor, spui? zise el, dându-se puţin înapoi ca să o privească.

— Aşa vrea să pară. Un cartofor şmecher care

călătoreşte când cu un vapor, când cu altul, când în susul, când în josul râului. Ar trebui să poarte o vestă cusută cu fir de aur şi o pălărie albă de panama. Mă întreb dacă ştie să cânte.

— Nu, nu ştie, zise el, pripit.

— Oare? Mă îndoiesc. Şi cine ne mai urmăreşte?

— Unul din oamenii cu care te-ai întâlnit, zise el, pe un ton ironic, apucând-o de mâna pe care se afla inelul de la Laurel. Omul care ţi-a dat inelul ăsta.

Îşi smulse mâna şi o ascunse între trupurile lor.

— Ăsta-i motivul pentru care nici nu vrei să mă atingi măcar?

— Adică, vrei să zici, să nu-mi ţin promisiunea faţă de tine? Ea râse, zicând:

— Ce mai promisiune! Mi-ai spus că trupurile noastre se potrivesc perfect şi că ţi-ar plăcea să-mi pui degetele, unul câte unul, în gură şi să le sugi...

— Taci, i-o reteză el scurt. Maddie îl privi şi văzu că e foarte încordat.

— N-ai menţionat tu ceva în legătură cu umerii mei şi cu partea interioară a cotului?

— Maddie, încetează odată, zise el, în timp ce sudoarea îi ţâşnise deja pe frunte.

— Şi ce-mi mai spuneai? zise ea, băgându-se şi mai mult în el. Mai spuneai ceva în legătură cu picioarele mele, că ai dori să le săruţi. Asta-mi spuneai. Să ştii că niciun bărbat nu mi-a sărutat picioarele până acum.

— Nu te-a mai sărutat niciun bărbat, niciodată! zise el gemând, de parcă îl durea ceva.

— Ah, asta s-o crezi tu! Au fost unii care au băut şampanie din papucii mei. Altul mi-a oferit un colier de rubine, numai ca să mă culc cu el. Mulţi bărbaţi mi-au oferit ce nici nu gândeam, numai ca să fiu amanta lor. Dar nimeni, până la tine, nu mi-a spus că vrea să facă dragoste cu piciorul meu. Cu umerii poate, dar cu piciorul, nu. La aceste vorbe, Ring îi apucă bărbia cu mâna, ca să o poată săruta. Maddie se pierdu cu totul şi se cufundă în acest sărut. Nici nu-i păsa dacă şi cine o priveşte. Bărbatul de lângă ea era tot ceea exista în acel moment, pentru ea.

— Ring, şopti ea, înlănţuindu-l cu mâna rămasă liberă. Dragul meu Ring!

El se desprinse primul din îmbrăţişare şi zise:

— Maddie, nu se poate. Nu se poate să ne dăm în spectacol. Prea mulţi ochi sunt aţintiţi acum asupra noastră.

Maddie se întoarse şi-şi lipi spatele pe pieptul lui;

trupurile lor erau supuse unei încordări aşa de mari, încât ea simţi cum tremură de dorinţă. Mâinile îi tremurau; scene mai vechi îi treceau prin minte: ziua în care, curăţându-l de spinii de cactus, îi mângâiase picioarele cu propriile ei mâini; apoi, ziua când el pusese umărul ca să-i ajute pe ceilalţi să treacă cu caleaşca prin vad, lucru pentru care îşi scosese cămaşa; noaptea când pătrunsese în cortul ei cu mai nimic pe el.

— Maddie, zise el de parcă i-ar fi citit gândurile, nu te mai gândi la nimic.

— De unde ştii tu la ce mă gândeam? El întinse mâna spre foc, iar ea văzu că şi el tremura.

— De ce mi-ai spus: „Nu”, în ziua aceea în care te curăţam de acele de cactus?

— Pentru că, pe atunci, eu nu eram decât căpitanul Montgomery. Tu nu mă considerai decât un tânăr chipeş şi bine făcut şi deveniseşi pasională şi patetică.

Ea gemu, apoi zise:

— Până şi sora ta zicea că eşti cel mai urât din familie.

— În familia mea noţiunea de urât şi frumos este relativă.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Din clipa în care te-am văzut, am ştiut că eşti un îngâmfat, dar nu mi-am

dat seama până unde poţi merge cu îngâmfarea asta.

— Cine zicea că are cea mai frumoasă voce din lume? Ea îi zâmbi prin întuneric.

— Ştiu unde vrei să ajungi. Crezi că acum s-au schimbat lucrurile? Crezi că acum văd altceva în tine, decât tot un bărbat chipeş?

— Ştiu şi eu? El îi ţinea mâna într-a sa, privind-o. Avea degete lungi şi subţiri, cu unghii bine îngrijite. Oare el ce gândea? Oricum, în clipa asta nu se putea imagina fără el. El o intuise mai bine decât oricare altul. Avea dreptate când spunea că, la început, nu văzuse nimic altceva în el decât un bărbat chipeş şi bine făcut, dar acum... Acum îşi aminti de toate situaţiile în care el îşi riscase viaţa pentru ea; urcase o stâncă abruptă ca să poată fi în preajma ei, venise după ea când fusese răpită, şi alte lucruri. Îşi aminti câte răni dobândise numai din cauza ei. Se mai gândi şi la momentele când fusese obligată să-l drogheze şi să-l păcălească, şi cu toate astea, el mai era încă alături de ea, încercând să-i dea o mână de ajutor.

— Generalul Yovington, zise ea în şoaptă, m-a ajutat; nişte tipi au răpit-o pe surioara mea, Laurel, şi mi-au spus că, dacă vreau să o răscumpăr, trebuie să cânt în şase tabere şi de fiecare dată să mă întâlnesc cu un bărbat cu

care să schimb nişte scrisori. Mi-au promis că de dată asta mi-o vor arăta pe Laurel, dar m-au minţit. Omul de legătură, continuă ea, ridicând mâna cu inelul de la Laurel, în sus, mi-a dat inelul ei, ca dovadă că mai e încă în viaţă şi că e încă în mâinile lor. Dar a zis... a zis că te va ucide, dacă nu încetezi să te mai amesteci în problema asta, adăugă ea, înecându-se de plâns. Mi-au spus că mi-o vor da îndărăt pe Laurel când voi cânta în ultima tabără, dar mă tem că n-o vor face. Încep să cred că n-o vor face niciodată. Mă tem să n-o ucidă din cauza războiului ăluia stupid pe care au de gând să-l dezlănţuie, mai zise ea, plângând în adevăratul înţeles al cuvântului. Şi acum, mai vor să te omoare şi pe tine.

El se întoarse către ea şi o strânse tare, la pieptul lui. O înlănţui chiar trecându-şi un picior peste picioarele ei, de parcă ar fi vrut s-o ocrotească şi mai bine.

— Ştiu, iubito, ştiu. După o vreme, când se mai linişti, întrebă:

— De unde ştii? Nici nu-ţi dai seama ce periculoşi sunt oamenii aceia. Au zis...

— Nu-i nevoie să-mi spui, am auzit tot.

— Ai auzit? întrebă ea, smiorcăindu-se; el îi întinse o batistă udă şi nu prea curată. Ce-ai auzit?

— Tot ce ţi-a spus bărbatul acela; dar acum eşti în siguranţă. De ce nu dormi? Mai vorbim despre asta mâine dimineaţă. Dar ea se smuci de lângă el şi-i zise:

— Spune-mi cât de multe lucruri ştii din toată povestea asta?

— Bine, îţi spun. Doar nu-ţi imaginezi că te-am lăsat să mă droghezi şi a doua oară, nu? Tu şi cu Edith a ta doreaţi să fiţi atât de convingătoare, încât până şi un orb şi-ar fi dat seama că e ceva necurat la mijloc. În timp ce tu ai întârziat la toaletă, eu l-am pus pe Toby să înlocuiască unele din smochinele tale, umplute cu opiu, cu altceva. După gust, cred că bălegar, dar chiar aşa fiind lucrurile, n-aveam cum să mai adorm. Apoi am constatat ce mult te-ai îngrijorat să nu fi înghiţit o doză prea mare şi deci, periculoasă. Tu şi cu Edith ar trebui să încetaţi să mai jucaţi un joc la care nu vă pricepeţi prea bine.

— Aşadar, m-ai păcălit! Ai pretins că eşti adormit. Te bălăngăneai prin cort de parcă erai la circ. O, când mă gândesc la toate astea, simt cum mă înfurii.

— Să te înfurii? Ce-ar fi trebuit să fac, după capul tău? Să-ţi fi mărturisit că nu mâncasem smochinele cu care m-ai îmbiat atâta? Erai aşa de grăbită să scapi de mine şi să pleci, încât îmi era teamă că vei trage în mine, dacă mă

mai încăpăţânam să-ţi stau în cale. Ea începu să se zbuciume şi să se agite, ca să scape din strânsoarea lui.

— Aşadar, m-ai urmărit, nu? Ştiai bine că voiam să plec singură, iar tu m-ai urmărit? El o privi, uimit.

— Bravul tău luptător Crow se ţine după tine pretutindeni, ar lui îi eşti recunoscătoare dar dacă te urmăresc eu, te înfurii pe mine. Nu văd nicio logică în felul în care te porţi

— Hears Goods mă apără.

— Dar eu ce crezi că fac? Crezi că mă înnebunesc de plăcere să mă dau de-a rostogolul printre cactuşi, să mă caţăr pe stânci, să mă zgârii, sau să văd cum mi se fură calul de sub nas? Asta consideri tu că mi-ar face plăcere?

Ea se zbătea din ce în ce mai tare, dar lanţul nu-i permitea prea mult. Câtă vreme el stătea neclintit, nici ea nu putea face mare lucru.

— Nu-mi place să fiu spionată.

— Nici mie nu-mi place ca femeia pe care o iubesc să facă lucruri dubioase, aşa că suntem chit; apoi, cu o voce blândă, adăugă: Maddie, am vrut să te apăr, doar atât; să fie asta atât de rău?

— Este, în măsura în care eu nu vreau să fiu apărată. Pot să-mi port de grijă şi singură.

— Da, desigur; dacă Hears Good nu şi-ar fi trimis săgeata la timp, ca să-l sperie pe bărbatul acela, atunci... Se opri însă brusc, amintindu-şi cum bărbatul acela era pe cale să abuzeze de ea, apoi o trase spre sine, lipindu-şi întreg corpul de al ei. Maddie, hai să nu ne mai certăm. Am făcut cum m-a tăiat capul, doar ca să te apăr, ca să aflu ce se petrece cu tine. N-am avut nici cea mai mică intenţie să te jignesc. Maddie îşi cuprinse faţa cu mâinile şi începu să plângă din nou. El o strânse şi mai tare în braţe, mângâind-o şi şoptindu-i:

— Hai, puiule, nu mai plânge; n-ai niciun motiv. Toţi îndrăgostiţii se mai ceartă din când în când. Braţele îi erau prinse între trupurile lor, aşa că Maddie nu avu altă soluţie decât să dea din picioare şi să-l lovească. El gemu de durere.

— Plâng din cu totul alte motive, nu pentru că m-am certat cu tine. Şi-apoi nici nu suntem îndrăgostiţi. Suntem...

— Ba da, zise el, cu blândeţe, suntem...

— Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic. Cu şase luni în urmă, ştiam foarte bine cine sunt şi ce vreau de la viaţă; acum e cu totul altfel. Nu mai sunt în stare de nimic, nu mai pot lua nicio hotărâre.

— Astea sunt chiar vorbele pe care îmi doream să le aud. Sunt cele mai frumoase cuvinte pe care le-am auzit vreodată. Poate că erau cuvinte frumoase, legate de sentimentele ei faţă de el, dar, în ceea ce o privea pe ea, nu era chiar aşa. Îşi băgă faţa în curbura făcută de umăr şi gât şi începu să inspire adânc mirosul trupului lui.

— Te deranjează că nu suntem amanţi, în adevăratul înţeles al cuvântului?

— Nu, desigur că nu. O femeie trebuie să aştepte până se mărită. O doamnă... Se opri, pentru că Ring îi astupă gura cu un sărut, în timp ce-şi strecură mâna prin bluza deschisă şi-i mângâie pielea din dreptul buricului.

— Ring, nu!

— Ssst, iubito! Stai liniştită! Ea rămase nemişcată, în timp ce mâna lui înainta încet spre sânii, pe care îi cuprinse, pe rând, în căuşul palmei sale mari; degetul lui mare mângâia cu blândeţe sfârcul, înfiorindu-l. Respiraţia i se opri în gât; ţinea ochii închişi; capul îi alunecă pe spate până ce buzele îi atinseră gâtul.

— Chiar nu ştii ce-aş vrea să-ţi fac? întrebă el, cu o voce chinuită. Eşti chiar aşa de naivă încât nu-ţi dai seama cam ce-aş vrea de la tine? Nu simţi cât de doresc? Cât te-am dorit tot timpul?

— Nu, dar eu...

— Cred că ţi-ai dat şi tu seama. Te doresc atât de mult, încât până şi Toby râde de mine. Nu visez decât cum să-ţi ating trupul, pielea, părul. Vreau să te simt, vreau să te sărut, vreau să-ţi simt întreaga căldură din afară şi dinăuntru. Maddie, vreau să ştiu totul despre tine, aşa cum orice bărbat vrea să ştie totul despre femeia pe care o iubeşte. El îşi schimbă poziţia astfel încât să-i poată atinge lobul urechii cu vârful limbii; Maddie se înfiora din ce în ce mai tare, până ce trupul ei se încorda ca un arc.

— Ring, gâfii ea.

— Da, iubito, sunt aici, lângă tine. Voi fi mereu lângă tine, gata să te fac fericită, plin de dorinţă. În timp ce vorbea, o săruta pe ceafă şi pe gât, plimbându-şi vârful limbii peste pielea ei înfiorată. Trupul îi tremura din ce în ce mai tare, fără să se poată stăpâni. Atunci Ring se opri.

O clipă, rămase neclintită în strânsoarea braţelor lui. Nu-i mai păsa de nimeni şi de nimic, nici chiar dacă întreaga armată americană ar fi fost de faţă să-i privească. Tot ce voia, era ca el să nu se oprească din mângâieri şi sărutări. Îşi înălţă braţele spre faţa lui, încercând să-l tragă în jos, spre ea.

— Nu, zise el. Gata, nu mai pot. Iubito, nu sunt de lemn,

chiar dacă în ultimele zile o anumită parte a trupului meu a fost ca lemnul; ajunge, nu mai rezist nici eu. Te rog, linişteşte-te şi culcă-te. Mâine coborâm în tabără, iar acolo ne putem permite să fim doar noi doi, nestânjeniţi de nimeni.

Maddie se linişti, treptat; nu mai tremura aşa de tare; încetul cu încetul mintea ei începu să judece, din nou, normal, îşi amintea perfect când îi spusese cât de mult o dorise. Bine, dar dacă o dorea atât de mult, cum de se putea opri când voia el? El de ce nu tremura deloc? Îşi ridică mâna liberă şi începu să-l descheie încet, la cămaşă.

— Maddie, ce faci? Nu se poate. Ea îşi lipi buzele de pieptul lui şi îşi frecă faţa de părul de pe piept, în timp ce-i mai descheia câte un nasture.

— Maddie, te rog, nu se poate.

Sărutările ei luau locul fiecărui nasture descheiat; trupul lui era viguros, niciun pic de grăsime, doar fibră. Era cald şi pielea era catifelată. Îşi vârî mâna sub cămaşa, atingându-i coastele şi spatele şi mângâindu-l, simţea toată forţa trupului lui. El simţi cum se topeşte de tot când buzele ei coborâră spre buric, lingându-i cu vârful limbii şi muşcându-l uşor cu dinţii.

Când ajunse la cureaua de la pantaloni se opri şi o clipă,

îşi odihni faţa pe abdomenul lui. Era foarte transpirată şi gâfâia din toată fiinţa ei.

— Ring, şopti ea. Dar el nu mai răspunse. Ea se îndepărtă de el atât cât să-i poată vedea faţa. De când era ea pe lume nu mai văzuse o astfel de privire, decât poate, în ochii statuilor din Florenţa. Era o privire chinuită, încărcată de dorinţă, de durere şi de extaz. Privirea lui exprima tot ceea ce simţea. Văzându-l cum arăta, inima ei încetă să mai bată pentru o clipă. Nimic nu putea descrie privirea aceea. Niciun fel de vorbe. Avea o privire tot atât de frumoasă, pe cât era de frumoasă vocea hărăzită ei de Dumnezeu.

— Ring, şopti ea, revenind în braţele lui puternice.

— Te iubesc, Maddie, zise el, în cele din urmă. Te-am căutat pretutindeni; te-am căutat părăsindu-mi casa şi familia, pe care o iubesc şi care are nevoie de mine; şi asta doar ca să te găsesc pe tine. Acum faci parte din mine.

— Da. Cred că ai dreptate.

Ea se cuibări în braţele lui, lăsându-l s-o strângă la pieptul lui, fără să rostească niciun cuvânt; erau împreună şi sărutau, trupurile le tremurau, vibrant; ea era mulţumită şi liniştită că acum era, în fine, lângă el.

CAPITOLUL 13

În dimineaţa următoare, începură să coboare muntele, după ce mâncară, în fugă, nişte friptură de iepure; Maddie râse când Ring se plânse că s-a săturat de iepure.

— Aşa arată un bărbat adevărat! Unul care nu mănâncă decât carne de iepure şi care nu se atinge deloc de legume şi pâine, îl necăji ea. Tata mânca numai carne de iepure şi nu se plângea deloc.

— Iar, tata? mormăi el, în barbă. Cine, moşul ăla?

— Moş? Cum poţi spune aşa ceva? Tu... începu să se hârjonească, alergând după el, care mergea în faţă, la lungimea lanţului întins. El se uita mereu înapoi ca să vadă dacă ea nu s-a împiedicat sau n-a căzut.

Maddie nu-şi amintea să fi avut o zi mai senină şi mai lipsită de griji de când se ştia pe lume. Se hotărî ca în ziua asta, niciun gând să nu-i umbrească fericirea.

Se alergară şi se hârjoniră tot drumul, până ajunseră la poalele muntelui. Maddie constată că avea asupra lui tot atâta autoritate cât asupra ei însăşi. În joaca lor, ajungeau în cele mai intime dintre situaţii: ori ea îl atingea în partea lui cea mai delicată, când el voia, chipurile, s-o apere, ori sânii ei se zdrobeau de pieptul lui puternic, când ea

încerca să se repeadă la el, în glumă, ori nimerea, prefăcându-se că alunecă, între picioarele lui.

El însă râdea, o ridica în sus, de subsuori, se învârtea în cerc, cu ea în braţe, apoi iar se rostogoleau la vale, trupul lui vânjos ascunzând-o şi ocrotind-o de lovituri, de ghimpi sau de împunsăturile stâncilor.

— Vai, ce m-aş face fără tine, nepreţuitul meu căpitan! exclamă ea, rostogolindu-se în continuare. Maddie auzi, prima, zgomotul unui cal, dar, câtă vreme el o săruta pe gât, ea nu acordă faptului nicio importanţă.

— Sssst! zise el, înălţându-şi capul ca să audă mai bine.

— Ce-i?

— Calul meu...

— O, zise Maddie, fără să arate prea mult interes, nu-i aşa că-i minunat că suntem atât de singuri? Dar, după un moment, îşi reveni brusc la realitate şi întrebă. Cum calul tău? Mâinile lui se mai jucau încă cu bluza lui Maddie, dar urechea îi era la pândă când zise:

— Untişor! Lui Maddie îi trebuiră câteva momente ca să înţeleagă limpede ceea ce spusese, căci, atunci când mâinile şi gura lui Ring erau ocupate cu mângâierile şi sărutările, ea nu putea gândi prea limpede.

— Ring, ia seama! Dacă zici că e Untişor, înseamnă că

hoţul e prin preajmă. Eşti sigur că poţi să-ţi recunoşti calul după zgomot?

— N-am nicio îndoială, zise el, sărutând-o din nou pe ceafă. Fu nevoită să-l împingă de câteva ori până să-l desprindă de ea, ajutându-se şi cu genunchii.

— Ascultă, Ring, trebuie să facem ceva.

— Da, şi eu mă gândeam la fel. Trebuie să-mi recuperez calul. Am nişte conturi de reglat cu hoţul ăsta, dacă dau de el. Maddie căscă ochii mari.

— Eu, dimpotrivă, voiam să-ţi propun să plecăm cât mai repede de aici. Calul nu e aşa de important. Hai mai bine să coborâm mai repede. Lasă, îţi cumpăr eu altul sau... mă rog, eşti destul de bogat ca să-ţi cumperi şi singur.

Ring părea foarte adâncit în gânduri.

— Nu, lasă, trebuie să rezolv o problemă, mai întâi.

— Ring, stai puţin. Ştiu că eşti în stare să faci orice ca să-ţi răscumperi onoarea, dar acum nu se poate; n-ai nici arme şi apoi mă mai târâi şi pe mine de lanţul ăsta. Nu poţi să te iei la bătaie cu un om înarmat. Hai să coborâm şi, jos, Frank sau Sam or să-ţi dea o mână de ajutor.

— N-am niciun fel de încredere în ăia doi. Nu, niciun fel de încredere; şi apoi cred că acum este momentul potrivit. Sunt convins că mă aşteaptă, de-aia este pe-aici, prin

preajmă. Ring se ridică în picioare, trăgând-o şi pe Maddie după el. Ea se agăţă de pieptul lui, zi când:

— Ring, nu face aşa ceva. Te rog, nu! Nu te las să faci aşa ceva, repetă ea, aşezându-se pe o buturugă şi împreunându-şi mâinile la piept.

El o privi destul de amuzat.

— Să nu mai îndrăzneşti vreodată să te uiţi la mine în felul ăsta, şuieră ea printre dinţi. Nu mă lua de proastă, te rog, şi nu mă mai privi astfel.

— Nici n-am deschis măcar gura, zise el, schimonosindu-se de-abia acum.

— Nimic nu mă înfurie mai tare decât un bărbat care se strâmbă, zise ea, şi nu mai scoase niciun sunet; în schimb, îşi fixă privirea pe un plop din faţa ei.

— Aşadar, nu-mi dai voie să fac nicio mişcare, nu? Cu un zâmbet reţinut, cum numai un bărbat care-şi râde de o femeie ştie să-l observe, el se aplecă deasupra ei şi o luă la subsuoară, ca pe un pachet, dar făcând-o ca, în această poziţie, să rămână cu faţa spre el.

— Ce poziţie nostimă! Acum, putem pleca în căutarea hoţului.

Ea se zbătu, dădu din picioare şi din mâna rămasă liberă.

— Doar n-o să-mi rişti viaţa pentru un cal.

La aceste vorbe, el îi dădu drumul, privind-o intens în ochi.

— Aşadar, nu pentru mine te temi. Cu o privire dezgustată, ea îi răspunse:

— Nu ştiu exact; dar pentru pielea mea mă tem foarte tare. Dacă ne ducem acolo, va fi cu siguranţă, o răpăială de gloanţe, iar eu aş putea ieşi rănită din toată ambuscada asta. El zâmbi, înlăturându-i părul care-i căzuse în ochi.

— Sunt bucuros că te temi doar pentru pielea ta.

— Te rog, nu ne pune pe niciunul din noi în pericol. El continuă să zâmbească şi zise:

— Atunci, mă gândesc că e mai bine să te cruţ doar pe tine. Lumea ar pierde imens dacă n-ar mai avea ocazia să-ţi asculte glasul divin.

Ea îşi reveni puţin, bucuroasă că-i venise un gând salvator, fără să mai încerce să facă pe eroul şi să-l înfrunte pe hoţ. Ea mai zâmbea când Ring scoase din buzunar o cheiţă, îi ridică mâna dreaptă, sărutând-o în palmă, şi deschizând cătuşele.

— Mulţumesc, răspunse ea mieros, după ce o dezlegă, dar de abia după ce folosi cheia ca să-şi descheie propria mână, înţelese despre ce era vorba. În timp ce-şi freca

încheietura dureroasă a mâinii, deschise ochii mari şi plini de nedumerire, apoi, pe o voce scăzută şi încărcată de o furie stăpânită, spuse: să nu-mi zici că ai avut cheia la tine tot timpul ăsta.

— Ba da. Iar acum, păpuşico, te rog să stai aici, cuminte, şi să mă aştepţi.

— Aşadar, ai avut cheia tot timpul la tine?

— Ţi-am mai spus o dată că da. N-ai auzit bine? S-ar putea ca prietenul tău, indianul, să fie pe aici, prin apropiere, dar nu ştiu sigur, aşa că stai cuminte şi aşteaptă-mă.

— Ai avut cheia şi-ai tăcut? Privind-o, Ring îşi dădu seama că e pe punctul de a izbucni într-o criză de nervi, aşa că zise:

— Cum ai putut să-ţi imaginezi că-i voi da cheia omului ăluia? Nu îţi dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi apărut ceva neprevăzut, ceva grav? Ce puteam face, aşa legaţi unul de altul, ca nişte cârnăciori? De bună seamă, ţie nu ţi-ar fi dat prin minte aşa ceva.

— Deci, cheia a fost tot timpul la tine! Mincinosule!

— Iubito, dacă e vorba despre mincinoşi, atunci tu deţii primul loc; eşti şi rege şi regină a mincinoşilor, în acelaşi timp. Hai, revino-ţi şi încearcă să-ţi recapeţi simţul

umorului. De voie, de nevoie, ea bălmăji câteva cuvinte. El o sărută şi continuă: oricât de mult mi-ar plăcea să stau lângă tine şi să ne certăm, trebuie să mă duc să limpezesc situaţia. Tu rămâi aici, iar eu vin să te iau cât pot de repede.

Maddie n-avu nici măcar timpul necesar să-şi revină, că el şi dispăru printre pomi. Ea rămase acolo, pe buturugă, cu capul în mâini. Îşi aduse aminte cum trebuise să-şi facă nevoite în prezenţa lui, cum merseseră legaţi unul de altul, cum dormiseră împreună, cum nu se putuse depărta de el mai mult de câţiva paşi. Din când în când, îi trecea furia şi o apuca râsul. I-o plătise cu vârf şi îndesat pentru tot ce-i făcuse până atunci.

Şedea acolo, cu braţele în jurul genunchilor, zâmbind amintirilor. Deodată, îşi aminti de motivul pentru care plecase Ring.

Era în stare să se ducă la hoţul ăla şi să-i ceară să-i dea calul înapoi; cât despre hoţ, nu i-ar fi fost greu să-i dea, în loc de cal, un glonţ în inimă.

Maddie ştia, dacă era nevoie, să meargă tot atât de uşor ca şi indienii, fără să fie auzită. Aşadar, porni printre tufişuri şi smocuri de iarbă uscată, târându-se, fără zgomot, ca un şarpe. Când ajunse destul de aproape de

tabăra unde se afla hoţul, auzi voci, aşa că se opri. Ring avea un auz perfect şi ar fi putut-o auzi.

Dar se pare c-o şi auzise deja, căci vocile tăcură dintr-odată; de acolo de unde era, putea să-i vadă, numai că vocile fură imediat urmate de plesnituri de palme, de parcă cei doi s-ar fi pălmuit. Înainte de a-şi da seama ce face, o porni printre pomi, către ei. Se gândea că poate ajunge la pistolul hoţului şi...

Nu-şi mai continuă nici drumul, nici gândul, căci o săgeată, trimisă de Hears Good, o opri locului. Apucă săgeata şi se strâmbă: când îl chemase, se făcuse că n-o aude, dar stătea totuşi prin preajmă, spionând-o, atunci când se afla în braţele iubitului ei.

— Hai, arată-te, şuieră ea printre dinţi; dar nimeni nu-i răspunse. Era în stare să-i facă în ciudă şi să se ducă la Ring, în pofida avertismentului pe care i-l dăduse, dar nu era proastă. Chiar dacă nu era de acord cu metodele lui, sfaturile lui fuseseră întotdeauna foarte bune. Aşadar, se aşeză şi începu să aştepte. I se păru că aştepta de-o veşnicie. Soarele ajunsese la zenit şi începea să se lase seara, ea însă continua să-l aştepte pe Ring. Era încordată ca un arc, aşteptându-se, dintr-o clipă în alta să audă o împuşcătură.

Deodată, în spatele ei trosni o creangă; întorcându-se, îl văzu pe Ring venind de dindărătul pomilor. Ea alergă în întâmpinarea lui, iar el o cuprinse de umeri.

— Eşti rănit grav? El îşi lăsă toată greutatea trupului pe umerii ei.

— Ţi-am spus să stai deoparte.

— M-am gândit că ţi-aş fi putut veni în ajutor.

— Iar eu ţi-am spus că n-am nevoie de ajutor, nu? Ce faci? Ea îl pipăia pe faţă şi pe trup, să vadă dacă nu e rănit.

— Vreau să ştiu dacă nu eşti rănit.

Zâmbind, el se lăsă la pământ, ca ea să-l poată pipăi peste tot şi să se convingă.

— Maddie, hai să rămânem aici peste noapte.

— Nu, zise ea, continuând să-l pipăie peste tot. S-ar părea că nu ai urme de sânge pe nicăieri. Şi totuşi, v-am văzut bătându-vă. Ce s-a întâmplat?

— Mai nimic. Am avut un schimb de vorbe, ca între bărbaţi.

— Te-ai luat la trântă cu el?

— Mai mult sau mai puţin. Ştii, dacă am rămâne aici peste noapte...

— Nu, e prea periculos. N-am încredere în hoţul ăla. Hai

să ne întoarcem în tabără. Oricum, mâine seară trebuie să cânt, apoi să mă întâlnesc cu omul cu scrisoarea.

— Tocmai despre asta este vorba. Ea îi astupă gura cu mâna şi nu-l mai lăsă să vorbească.

— Vorbim mâine, în legătură cu asta. Dar ce-i zgomotul ăsta? Calul tău face atâta zgomot? Ce mănâncă oare?

— Cactuşi, probabil. Va trebui să-i scot ghimpii din nări.

— Întocmai cum am făcut eu cu stăpânul.

El îi zâmbi, o luă de mână şi merseră împreună spre cal; după ce o urcă pe ea în şa, se urcă şi el, la spatele ei. În timpul drumului, el mângâie rotunjimile trupului ei, şoptindu-i ce mult şi-ar dori să fie împreună cu ea. În altfel de condiţii decât cele prezente, şi dându-i detalii asupra diverselor intimităţi.

— În armată, cum n-am avut parte de femei, care să fie pe placul meu, mi-am construit, cu ajutorul imaginatei, diverse situaţii şi poziţii care mi-ar fi făcut plăcere. De-abia aştept să experimentăm toate poziţiile la care m-am gândit.

— Zău? Ce fel de situaţii şi poziţii? El îşi apropie buzele de urechea ei şi-i spuse în şoaptă, la tot ce se gândise. Vorbele lui o excitară atât de tare, încât, odată ajunsă în tabără, Maddie de-abia se mai putea ţine pe picioare, aşa

că Ring fu nevoit să o ajute. Toby veni în fugă către ei.

— Unde ai fost? întrebă el, încercând să pară sever şi îngrijorat, lucru care-l mai îmbătrânea cu încă douăzeci de ani

Ring se agaţă cu un braţ de umărul lui Maddie şi cu celălalt de umărul lui Toby.

— Am fost să stăm de vorbă. Toby mormăi:

— Dacă-i vorba de tine, nu mă mir deloc. Să fi fost eu, singur, cu doamna... Maddie nu mai ascultă flecăreala lor. Se desprinse de Ring. Se duse la Edith şi-i spuse să încălzească apă şi să-i pregătească baia. Edith începu să se vaite că e târziu şi că e noapte şi că se duce să se culce.

— Ei, tocmai asta-i problema, că e noapte, zise Maddie, aşa ca Edith înţelese, în cele din urmă, despre ce era vorba.

Edith se învârtea de colo-colo, bombănind că-i sfârşitul lumii dacă în fine, Măria-Sa, se hotărâse să-şi petreacă noaptea cu un bărbat. Mai vrând, mai nevrând, puse apa la fiert, iar Maddie se spălă bine, apoi se înveli în pături, şi când se simţi destul de curată şi proaspătă, se întoarse în cort.

Înăuntru era întuneric, aşa că fu nevoită să aprindă o

lampă ca să poată vedea ceva. Ring o aştepta întins pe patul ei îngust, de campanie. Parcă avea umerii mai laţi, părea mai puternic şi prea solid pentru un pătuţ atât de mic. Picioarele îi atârnau în afară. Începuse să-şi descheie nasturii de la cămaşa murdară, cu care era îmbrăcat, dar abia ajunse la al treilea nasture că şi adormise imediat. Trecuseră aproape patru zile de când nu se bărbierise, aşa că faţa îi era, în parte, ascunsă de ţepii bărbii. Maddie se apropie şi-l sărută pe gură, dar el nu se trezi, deşi prin somn, îi zâmbi.

— Ring, îi şopti ea, dar el nici nu se clinti.

Aşadar, astă-seară nu avea să afle nimic din toate poziţiile şi situaţiile la care se gândise el atâta, şi despre care îi vorbise. Nu erau semne că se va deştepta în noaptea asta. Oftă, şi se uită cu silă la maldărul de pături din colţul cortului. O să mai doarmă încă o noapte pe pământul gol. Singura deosebire era că mâinile puternice ale lui Ring nu se vor mai încolăci în jurul ei. Era foarte sigură că nu va putea închide un ochi toată noaptea, dar cum se cuibări între pleduri, adormi pe dată. Dimineaţa, se scula târziu şi simţi imediat că ceva nu era în ordine. Era încă adormită, dar simţurile nu o înşelau, ci dimpotrivă, o preveneau asupra unei mari primejdii. Când se trezi,

constată că nu mai dormea pe jos, ci în pat. Cine ştie când, în timp ce dormea, Ring o luase de pe podea şi o dusese în pat. Dar el nu se afla pe jos, în locul ei. El nu era nicăieri.

Îşi puse o pătură peste cămaşa de noapte şi ieşi afară. Edith era aplecată deasupra focului, mestecând ceva într-o cratiţă. Toby şedea direct pe jos, lângă ea, şi sorbea cafea dintr-o cană mare.

— Unde e? întrebă Maddie, pe un ton care nu îngăduia niciun fel de minciună.

— Ţi-a lăsat o scrisoare, zise Toby, în timp ce se căuta într-unul din buzunarele tunicii sale cazone. Maddie nici nu vru să se uite la scrisoare, dar îşi dădu seama că n-are încotro. O deschise cu degete tremurătoare şi o citi.

„Nu cânta astă-seară. Aşteaptă-mă”. C.H.M.

Ea îl fulgeră pe Toby cu privirea. Atâta vreme cât scrisoarea nu era altceva decât un bileţel împăturit în patru, asta însemna că el şi Edith îl citiseră.

— Asta-i tot? Asta-i tot ce mi-a transmis? Cât să-l aştept? O zi? O săptămână? Un an? S-a învrednicit măcar să-i spună vreunuia dintre voi unde s-a dus, sau când are de gând să se întoarcă?

— Nu, coniţă, zise Toby, uitându-se în pământ. Da nu te supăra, că băiatu ăsta nu zice la nimeni nimic. Ţine toate

alea în secret.

— Vrei să spui că nu face altceva decât să dea ordine? zise Maddie, întorcându-le spatele şi intrând în cort.

Odată intrată în cort, se aşeză pe pat şi se uită mai atent la bilet. CHM, îşi zise ea. Iniţialele lui; de parcă ar fi fost un străin faţă de ea, de parcă ea ar fi fost oricine pentru el, de parcă... îşi stăpâni cu greu supărarea. De fapt, ştia prea bine unde se dusese; se dusese după tipii ăia care o răpiseră pe Laurel şi o ţineau acum captivă. Ştiuse prea bine ce se va întâmpla, din clipa în care i-a spus motivul pentru care trebuia să cânte în Vest. De când l-a văzut prima dată a ştiut că e tipul de om care-şi asumă responsabilitatea faptei şi a vorbei. Întotdeauna avea sentimentul că trebuie să-şi bage nasul în orice şi nimic nu-l putea opri de la acest lucru. Începu să se îmbrace, dar degetele îi tremurau prea tare şi nu se putu închide la nasturi, aşa că o chemă pe Edith.

— Acu un te duci? o întrebă Edith. Maddie ştia prea bine la ce se referea.

— Cum, unde? Să cânt. N-am de gând să-l las pe căpitanul Montgomery să-mi dicteze ce să fac. Se opri şi respiră adânc, apoi continuă: nu voi cânta în seara asta. Am să-l aştept. O să fac aşa cum vrea el.

— Minerii or să-şi ia lumea-n cap. Au cărat pianul ăla pân-aici, special pentru tine, şi s-au şi adunat de peste tot, ca să te-asculte.

— Nu înţelegi că n-am de gând să cânt? aproape că strigă Maddie. Dacă el e în stare să-şi rişte viaţa, atunci şi eu sunt în stare să... dar se opri brusc. Ar fi fost cea mai mare proastă dacă ar fi izbucnit în plâns în faţa lui Edith. Lasă-mă-n pace. Spune-le că nu mă simt bine. Edith bombăni ceva, nemulţumită, apoi ieşi din cort. Maddie rămase multă vreme pe marginea patului, cu capul în mâini, fără însă să stoarcă o lacrimă; îi era frică să plângă. De ce a trebuit să facă asta? Nu-i era suficient că avea ea destule griji, din cauza lui Laurel? De ce trebuia să-şi mai rişte şi el viaţa? Când auzi paşi în cort, crezu că e Edith şi-i spuse, sculându-se în picioare:

— Pleacă de aici. Dar era Toby.

— Ţi-am adus ceva de-ale gurii, zise el, cu blândeţe.

— N-am chef să mănânc.

— Las că te-nţeleg foarte bine. Aşa face el câte una, de-ţi piere până şi cheful de mâncare. Maddie îşi acoperi faţa cu mâinile şi-i zise:

— S-a dus după sora mea. S-a dus de unul singur ca să le ţină piept cine ştie câtor oameni. Or să-i ucidă pe

amândoi: şi pe ea, şi pe el.

— Poate da, poate nu. Ce caraghios! Ce mult te-ai schimbat. Acuma îl placi? Eu nu l-am văzut niciodată mai furios decât atunci când colonelu l-a trimis să apere o cântăreaţă de operă. Băiatu zicea c-o să facă în aşa fel ca să te sperie şi s-o iei la sănătoasa. Da n-a reuşit, nu?

— Nu, dar acum mă sperie.

— Ei, doar nu crezi că vrea să-ţi facă rău, nu? ta, ţine niţel ceaşca asta că mă frige rău. Maddie îi luă ceaşca din mână şi, absorbită în gânduri cum era, începu să soarbă din ea.

— Cui să-i fie frică de el? Ce, el e în stare să sperie pe cineva?

— Fir-aş al dracului să fiu, da când eram în fort, colonelu ăla nici nu putea să-l sufere.

— Pe cine, pe Ring? Crezi că ar putea exista cineva care să nu-l poată suferi pe Ring? Toby zâmbi.

— Ia ţine-te puţin de sandvişul ăsta, că-mi transpiră mâinile. Pot să şez şi io aci, zise el, apoi, apucând singurul scaun pliant din apropiere şi aşezându-se pe el, îi mai spuse, ştii tu colonelul Harisson nu-i place să aibă sub comanda lui pe unii care face pe nebunii, sau pe eroii; asta-l face să...

— Să simtă că-şi pierde autoritatea.

— Tocmai aşa zice şi băiatu ăsta; şi nu-ţi mai spun câte mai zice de el. Coloneii habar n-are de nimic, iar lu ăsta-i e frică că băiatu o să fie avansat şi că el, adică colonelu, o să-i zică lu băiatu: Domle!

— Bine, dar nu crezi că Ring n-o să-i ia locul imediat şi că o să mai dureze? Până să-i ia Ring locul, colonelul va fi ieşit de mult la pensie.

— Nu-i chiar aşa, că băiatu ăsta e dat dracului. N-a prea făcut mulţi pureci ca soldat. Maddie muşcă cu poftă din sandvişul cu slănină, după care zise:

— Da, parcă mi-a spus el ceva, dar, pe atunci, nici nu-mi trecea prin minte să-l întreb cum şi când fusese numit ofiţer. Toby dădu să se ridice, zicând:

— Las că-ţi spun io, odată şi-odată, toată povestea, dar acu plec, că ai treabă. Doar nu eşti tu aia care să-şi facă griji pentru el, şi mai ştiu şi eu ce. Mai bine te las cu gândurile tale.

— Nu pleca, mai stai, te rog. Poate că povestea ta mă face să nu mă mai gândesc la Ring şi la Laurel.

— Bine, zise Toby şi se aşează din nou. Să tot fie vreo patru ani de când eram împreună, la Fort Breck. Câteodată îmi vine să cred că nici n-am plecat de-acolo. Oricum, nu

fusesem trimişi în misiune, ci doar să adunăm lemne pentru foc. Ştii, în armată, faci tot felul de trebi. E al naibii de nasol, şi d-aia mulţi pleacă, dezertează... dacă înţelegi ce vreau să zic.

Maddie înclină capul în semn că înţelege ce înseamnă cuvântul „a dezerta”.

— Aşadar, noi călăream, fiecare pe calul lui. Cu noi era şi căpitanul Jackson. Să fi fost cam la vreo cinşpe oameni; destui dar, oricum, cei din tribul Cheyenne e ai dracului, răi de tot. S-ar zice că indienii ăştia s-a plictisit să tot vadă emigranţi albi călărind de colo-colo pe pământurile lor; s-a săturat să vadă cum îşi construieşte case pe locurile lor; s-a săturat să le tot vâneze animalele lor. Cât despre albi, ce să mai zicem? Doamne Dumnezeule! io n-am mai întâlnit o aşa adunătură în viaţa mea. Ăştia albi crede că un indian cumsecade e un indian mort, aşa că începuse să-i împuşte ca pe vrăbii, doar aşa, ca să nu-şi piardă îndemânarea. Numa că ălora, din tribul Cheyenne, nu le place aşa ceva.

Maddie ştia cu mult mai bine cum se purtaseră albii cu indienii.

— Cât timp armata era acolo ca să-i apere pe albi...

— ... Care aveau puşti... Da, aşa-i. Oricum, armata era duşmana tribului Cheyenne. Dar hai să-ţi spun mai

departe; într-o zi, ăia din gaşca lor s-a hotărât să omoare nişte albi din gaşca noastră. Toby tăcu o clipă, apoi continuă: ieşea de pretutindeni. Noi tocmai cântam unul din cântecele alea care se cântă la armată şi...

— Băteaţi cadenţa.

— Chiar aşa, încât n-am auzit nimic. Şi atunci ei s-a năpustit spre noi şi a început să tragă cu puşca. Căpitanu Jackson căzu primu. Îndienii puseseră ochii, probabil, pe tunica lui cea nouă. Maddie se gândi că tot ce spunea Toby era cât se poate de adevărat... El continuă: eu am fost unul dintre ăia în care a tras primu. Am încasat-o în umăr şi în picior. Toţi în jurul meu făcea pe ei de frică. La dracu cu toţi soldaţii ăştia, mi-am zis io, nu e cu nimic mai buni decât mine. Ei nu era decât ţărani şi oameni certaţi cu legea; oricum, nu venise în armată decât ca să-şi umple burdihanul; de-abia dacă găseai pe vreunul care să ştie să călărească; când indienii a început să tragă cu puşca, ei toţi cădea de pe cal, ca muştele.

— Şi atunci Ring a luat comanda, zise Maddie.

— Chiar aşa, spuse Toby. Nu-ţi dai seama cine e decât când îl vezi cum se luptă; atunci, pe cuvântul meu, se face şi mai mare decât e. Începu să strige şi să dea ordin la toţi, dar ei, ca proştii, nu ştia ce să facă, aşa că nu făcea decât

ce le zicea el.

— Da tu ce făceai?

Maddie nu era prea sigură, dar avu impresia că vede lacrimi în ochii lui Toby.

— Io, ce să fac, m-a luat de pe jos şi m-a cărat pe umărul lui. Io i-am zis că n-are rost, că tot nu mai fac nici două parale, da nu m-a ascultat. Mă căra în spate şi urla cât îl ţinea gura. Toby oftă, apoi continuă. Oricum, i-a adunat pe toţi şi i-a pus să stea cu faţa la pământ, în cerc. Nici nu aveai unde să te ascunzi, că ne aflam aşa, ca într-o gaură...

— O depresiune, vrei să zici, o adâncitură...

— Da, chiar aşa. I-a pus pe toţi să stea aşa, cu faţa în jos, şi nu i-a lăsat să o ia razna. Le-a zis că le vine cât de curând ajutoare şi că, până la urmă, scapă ei din chestia asta.

— Şi chiar veneau ajutoare?

— Pe dracu. Sigur că nu. Scuză-mă, coniţă, da am uitat să-ţi spun că soldaţii de la fort credea că noi suntem la cules de lemne de foc, aşa că la nimeni nu-i trecea prin gând să ne ajute.

— Ştiai asta atunci, sau ai aflat mai târziu?

— Ştiam şi io şi băiatu ăsta, dar ăia nu ştia nimic; ei

credea tot ce le spunea el. El le spunea să nu tragă cu puşca aşa, aiurea, decât atunci când e siguri că omoară pe vreunu din gaşca aialaltă. Să-l fi văzut numa! Era tare sigur pe el când îi învăţa pe oameni cum să tragă cu puşca. Ai fi crezut că indienii era cei urmăriţi, nu noi; dar nici indienii nu s-a lăsat mai prejos, cred că le plăcea chestia asta.

— Să nu-mi spui că albilor le plăcea să tragă în indieni, zise Maddie.

— Ba le plăcea tot aşa de mult ca şi la indieni. Am stat acolo toată ziua şi toată noaptea; mai era foarte puţină apă şi oamenii a început să se ia la harţă.

— Şi Ring ce-a făcut?

— A strâns toată apa, de la toţi, şi le-o da cu ţârâita. Nici măcar nu ştiam ce o să se întâmple cu noi, dacă o să ne omoare indienii sau nu.

— De ce n-aţi trimis pe cineva după ajutor?

— Pe cine? Io eram destul de grav rănit şi dacă băiatu ăsta îi lăsa singuri pe oamenii ăia, ei o lua razna, aşa speriaţi cum era. Era gata să o ia la fugă ca să scape de indieni şi nu era bine; aşa că ne rugam şi noi cât puteam.

— Şi cum aţi scăpat? Toby râse.

— În armată, când e debandadă, poţi fi sigur că e bine.

În timp ce noi eram acolo, înconjuraţi din toate părţile de indieni, la Fort Breck, comandantul suprem, S.C. – aşa cum obişnuiam noi să-i prescurtăm numele – era beat criţă; aşa că toţi ăilalţi soldaţi, care se săturase de el până-n gât, s-a hotărât să i-o facă şi să dezerteze. Că tot încerca asta de vreo şase săptămâni; Da, da, să dezerteze după ce-a cărat cu ei mai multe butoaie de whisky. Noi stăteam întinşi în gaura aia, morţi de sete, luptând să ne apărăm viaţa şi când, deodată iată că apare un cârd de soldaţi beţi, care tocmai a dezertat din armată. Io cred că indienii ăia n-a prea înţeles ce se întâmplă, întrucât, ca prin farmec n-a mai tras, aşa că băiatu ăsta şi-a făcut jocul.

— Adică, ce-a făcut?

— Io eram cam ameţit, aşa că n-am prea văzut bine, dar băiatul ăsta a scos oamenii din văgăuna aia şi-a luat-o cu toţii la fugă, până la cai, a încălecat cu toţii cum a putut, apoi toţi a început să urle şi să-i lovească pe amărâţii ăia de cai ca să-i sperie şi s-o întindă de acolo.

— Şi tu ce-ai făcut? Toby îşi mută pentru o clipă privirea în altă parte.

— M-a cărat tot drumul în spate; io i-am zis că n-are rost, dar, căpos cum e, nu m-a ascultat.

— Asta e adevărat; nu ascultă de nimeni.

— Nu, n-ascultă.

— Aşadar, aţi ajuns cu toţii cu bine, la fort.

— A fost şi câţiva care n-a reuşit, da nu mulţi. Toby chicoti şi continuă: băiatul ăsta i-a zis lu comandantul că dezertorii nu era dezertori, ci că era soldaţi din fort, care s-a speriat că noi n-am venit la timp cu lemnele de foc din pădure şi că ei a venit în întâmpinarea noastră. S.C. Era mult prea beat ca să bage de seamă că nu toţi se întorsese, aşa că nu avea cum să ştie dacă băiatu a minţit sau nu. Aşa că asta a fost când l-a făcut pe el ofiţer. El zicea că nu şi-ar fi dorit. Lui i-a dat o medalie, la ceilalţi nişte hârtii, acolo.

— Adică ce? Recomandări, laude, merite?

— Da, chestii din astea. Toţi a primit câte o hârtie în care se zicea că a fost nişte eroi, nu nişte tăietori de lemne beţi. Maddie îi zâmbi. Povestea asta se potrivea întocmai cu acel Ring pe care îl cunoştea ea. Toby dădu să plece.

— Cred că acu ar fi mai bine să mă duc, coniţă, zise el, în timp ce ea se îndrepta spre ieşirea din cort.

CAPITOLUL 14

Pentru Maddie, urmară trei zile de infern; nu era obişnuită să aştepte. Ea îşi dirija singură propria viaţă, dar răpirea lui Laurel şi acum dispariţia lui Ring, o debusolaseră de tot.

Dacă n-ar fi fost minerii, mi-aş fi pierdut minţile, îşi zise ea. Ei i-au dat ocazia să-şi verse furia pe cineva. Ei erau oameni singuratici care trăiau departe de lumea civilizată, aşa că, atunci când auziră că venise să cânte, se îmbulziră cu toţii s-o audă ca să-i distreze. La început, aproape că-i refuză categoric, reclamând o durere în gât; dar insistenţele lor deveniră îngrijorătoare.

Ea se îndreptă spre un grup de mineri şi le demonstra că nu poate cânta. Strigă aşa de tare, încât simţi că-i plesnesc plămânii. Le-a spus că nu voia să cânte pentru ei şi că nici nu avea de gând s-o facă.

Se uitau cu toţii, încremeniţi, la ea. Putea să vorbească foarte tare dacă-şi propunea. Un bărbat, care mai clipea încă ameţit de vocea puternică a lui Maddie, zise:

— Acum, cred că nu te mai doare în gât, dacă ţipi aşa. Maddie le întoarse spatele, dar asta nu-i opri s-o roage să le cânte. Nu se putea duce nicăieri fără ca unul din mineri

să nu o urmărească şi s-o roage, l-au adus diferite argumente: unu a spus că familia lui ar fi foarte emoţionată să o audă pe La Reine cântând; altul îi spuse că viaţa merită trăită doar pentru a o asculta pe ea. Linguşirile lor erau din ce în ce mai greu de suportat, şi n-o emoţionau câtuşi de puţin. Îşi petrecu cea mai mare parte din zi într-o pădurice de lângă tabără, fixând drumul cu privirea.

Edith îi aducea din când în când de mâncare, uneori venea şi Toby.

— Niciun semn? întrebă el.

— Nimic. De ce nu ne-o fi spus încotro s-a dus? Măcar în ce direcţie a luat-o. Cum de-a ştiut în ce parte s-o ia?

— Poate s-a ţinut după omul cu care te întâlneai. Maddie oftă adânc.

— De-asta mă tem şi eu, zise ea, uitându-se la pomii din jurul ei. Cred că n-ar fi fost rău să-l mai însoţească cineva.

— Te gândeşti la prietenul ăla indian pe care îl ai? Ea îi aruncă o privire ameninţătoare. Băiatu ăsta nu mi-a zis prea multe înainte de a pleca; se grăbea, da mi-a zis, parcă, ceva, de nişte jurnale de călătorie şi de un indian care aude tot soiul de lucruri.

— Cred că-i vorba de Hears Good; poate că el a plecat

împreună cu Ring. Dacă-i aşa, Hears Good o să aibă grijă de el, sau, cel puţin aşa sper, îşi zise ea.

Toby nu mai puse alte întrebări; dimpotrivă, se întoarse să plece, când, deodată, îşi aminti ceva şi se întoarse îndărăt.

— Mai ţii minte minerii ăia la care le-ai dat papucii? Vin încoa. A găsit pietre de-astea şi vine încoa cu ele, zise el, întinzând spre ea mâna în care se aflau patru obiecte negre.

— Ce-s astea?

— Plumb, ce să fie?

— Şi valorează ceva?

— Nu prea mult. Maddie îşi încorda din nou atenţia în direcţia drumului. Pe ea n-o interesa deloc dacă oamenii aceia descoperiseră aur sau plumb. Tot ce dorea era ca sora ei şi cu Ring să se întoarcă sănătoşi.

În a treia zi, minerii renunţară s-o mai roage să le cânte. Nici măcar nu se mai străduiau s-o încânte cu promisiuni legate de pianul pe care-l aduseseră până acolo, sau cu sala în care va cânta, o sală acoperită, care să o adăpostească. Se întâlneau cu ea pe stradă, duceau mâna la pălărie, în semn de salut, dar nu-i ziceau nimic.

Pe Maddie nu o interesa nimic; nici măcar nu era

curioasă să afle de ce oamenii o lăsau în pace; totuşi, se simţea nemulţumită. Nici nu observase că Toby şi Sam se aşezaseră pe dealul la poalele căruia stătea ea şi nu o slăbeau din ochi, de parcă ar fi fost îngerii ei păzitori, sau nişte vulturi, dacă s-ar fi luat după părerea minerilor. Toby era burduşit de arme, ca un pirat; Sam, cu statura lui, avea menirea să intimideze pe oricine ar fi deranjat-o în vreun fel.

În seara acelei zile, începuse să nu mai spere nimic. Era sigură că de dată asta, norocul îl părăsise pe Ring. De dată asta, nu mai reuşise să se salveze. Maddie încercă să se monteze împotriva lui. Îi spusese de atâtea ori că oamenii care o răpiseră pe Laurel erau periculoşi, dar el n-a vrut s-o asculte. De buna seamă, el credea că le ştie pe toate. Credea că poate să rezolve orice, că era grozav, că n-avea nevoie de nimeni, că putea să facă totul singur.

Încercă să se monteze şi mai tare împotriva lui, dar nu reuşi. Îşi spuse că nu are nevoie de el şi că n-o să mai aibă niciodată şi că, dimpotrivă, fără el, va fi din nou fericită, dar nu prea credea nici ea în ce-şi spuse. Până să-l fi cunoscut pe el, nu se considerase niciodată singură, dar acum simţea un gol uriaş în jurul ei.

Îşi aminti cum, copil fiind, fusese destul de singură; la fel

şi adultă. Când o răpiseră studenţii ăia ruşi, John o lăsase să se descurce singură; atunci i se păruse cât se poate de normal, dar acum se simţea singură.

Îşi şterse o lacrimă cu mâna. Nu voia să plângă din cauza lui. El voise să se poarte aşa – n-avea decât să suporte consecinţele.

Încercă să se gândească cu mintea limpede la ceea ce avea să facă de acum încolo. Dacă nu se va întoarce până mâine, se va duce la tatăl ei şi-l va ruga ca, împreună cu prietenii lui, să o ajute să-i găsească pe Laurel... şi pe Ring, sau ce mai rămăsese din Ring, se corectă ea în gând. Dacă nu se întoarce până mâine, înseamnă că e mort.

Poate că tatăl ei va fi în stare să dea de urma lui. Poate că Ring fusese luat prizonier, pe undeva, şi că totuşi, nu-l uciseseră, aşa cum au zis că vor face dacă nu se potoleşte. Poate... Nu-şi mai putu continua gândul, căci simţi cum se sufocă.

— O, Ring, zise ea, abia şoptit. Se propti cu spatele de un pom şi închise ochii. Oricum ar fi luat lucrurile, moartea lui avea s-o marcheze profund.

Nu-i dădea nicio atenţie lui Toby care, acolo sus, pe deal, scruta în lungul drumului cu ochii lui bătrâni. Nici lui Sam, care sta lângă el, în picioare, şi se uita în aceeaşi

direcţie. Maddie era aşa de cufundată în durerea ei, încât nu mai vedea şi nu mai auzea nimic în jur.

Îi simţi prezenţa înainte chiar de a-l vedea. Se întoarse încetişor şi-l văzu lângă ea. Era chiar Ring: avea hainele murdare şi zdrenţuite şi purta ceva înfăşurat într-un pled; dar, practic, nu-l vedea decât pe el. Se îndreptă spre el şi-i puse mâinile pe faţă. Obrajii îi erau zgâriaţi, brăzdaţi de cute adânci, iar unele zgârieturi mai sângerau încă.

Stătea în faţa lui, fără să zică niciun cuvânt; nu putea să facă altceva decât să se uite la el. Simţi cum o podideşte plânsul. El avu un zâmbet dureros pe buze.

— M-am dus să mă bat cu monştrii, pentru tine. La început, nici nu auzi ce-i spusese. Era prea fericită că e lângă ea şi că e viu, ca să mai audă ceva.

— Poftim, zise el, punându-i în braţe legătura pe care o avusese în mâini. Ea se clătină sub povară, dar Ring o prinse înainte ca ea să se prăbuşească. Îi trebuiră vreo câteva minute ca să-şi dea seama ce-i în legătura pe care i-o încredinţase Ring. El dădu pledul la o parte, iar ea văzu o mutriţă frumuşică, dar adormită, care semăna foarte bine cu surioară ei, de doisprezece ani. Maddie n-o mai văzuse de câţiva ani buni, dar ar fi recunoscut-o dintr-o mie, oriunde s-ar fi aflat. Purta diamantul şi broşa de perle

pe care Maddie le moştenise de la bunica ei. Îl privi nedumerită pe Ring.

— E îngrozitoare, zise el, frecându-şi bărbia. Nu cred că cineva, în toate minţile, ar ţine morţiş s-o răpească. Eu, personal, aş răpi mai degrabă câţiva pui de urs Grizzly, decât una ca ea. Maddie îşi privi sora, apoi ridică din nou privirea spre Ring. Nu-şi putea crede ochilor că amândoi erau vii şi sănătoşi.

— Ea... ea te-a zgâriat în halul ăsta?

— Numai că nu mi-a scos ochii. Tot timpul i-am spus că tu m-ai trimis după ea, dar se pare că şi adevăraţii ei răpitori tot asta i-au spus. Ea-l bate, de departe, pe fratele meu Jamie.

— Ajută-mă s-o ţin, îl rugă Maddie. E sănătoasă? Nu-i cumva rănită? I-au făcut vreun rău? Cum ai găsit-o? O, Ring, eu... Dar nu mai putu vorbi din cauza lacrimilor. Ring le prinse pe amândouă şi o ajută pe Maddie să se aşeze jos; se sprijini de picioarele lui în timp ce Laurel dormea liniştită în poala ei. Simţindu-l pe Ring lângă ea, o strânse pe Laurel mai tare în braţe.

— Se pare că e foarte obosită.

— Oboseşti, desigur, dacă vrei cu tot dinadinsul să ţii sub teroare trei oameni, în toată firea. Maddie îşi rezemă

capul de umărul lui.

— Nu vrei să spui că ea a fost capul răutăţilor?

— Sunt tot o rană, din cap până-n picioare.

— Spune-mi totul, de la început.

— Nu, nu acum. Acum vreau să mănânc şi să dorm; cât despre tine, vei vrea poate să stai de vorbă cu drăcoaica asta mică. Ai destul loc şi mâncare pentru doi oameni?

— Dacă n-am, fac, chiar de-ar fi să ucid un bizon cu mâinile mele.

— M-ar pufni râsul auzindu-te, dacă n-aş şti de ce eşti în stare.

— Cine te-a ajutat? Ring făcu semn cu capul spre drum şi Maddie văzu că se apropie un om, care şchiopăta uşor. Ea îl recunoscu pe dată. Era omul care îi jefuise şi le luase tot ce aveau pe când erau acolo sus, pe munte. Pe măsură ce se apropia, el ridică arma, aţintind-o spre ei. Maddie încremeni.

— Lasă arma, zise Ring, iar omul puse arma la loc şi zâmbi.

— Te-ai rugat de-un hoţ să te ajute? îl întrebă Maddie. Tânărul o privi pe Maddie şi îi spuse:

— Prefer să mă numeşti hoţ de drumul mare.

— Ha! zise Ring, ăsta-i fratele meu mai mic, Jamie. Îi

place să se deghizeze şi să sperie femeile.

— Se pare că povestea cu speriatul femeilor e o moştenire de familie.

Privindu-l, lui Maddie îi trecură mii de gânduri prin cap. Primul dintre ele fu să se supere pe Ring şi pe fratele lui, care jucaseră aşa o scenă, acolo sus, pe munte; şi asta, în faţa unei spectatoare ca ea. Apoi, îşi aminti de scena aia din pădure, scena pretinsei bătăi dintre cei doi. Probabil că atunci a fost momentul în care au plănuit cum s-o salveze pe Laurel.

Pe lângă asta, se uita la fratele lui Ring, amintindu-şi de spusele lui Toby, în legătură cu Ring, cum că acesta din urmă era urâtul familiei.

Jamie avea părul negru şi creţ, gene groase, dese şi negre, care conturau o pereche de ochi de un albastru-strălucitor; nasul era ca sculptat; gura era senzuală, cu buze cărnoase; maxilarul inferior era aproape pătrat, iar bărbia era puţin răsfrântă. Nu era tot atât de înalt ca şi Ring, în schimb, era foarte bine făcut. Maddie se întoarse să-l privească pe Ring.

— Într-adevăr, tu eşti cel urât. Jamie râse la auzul vorbelor ei. Un râs plin, învăluitor.

— Pe lângă faptul că arată bine, mai are şi creier. Te-ai

descurcat de minune, frate.

Ring nu se sinchisi prea tare de faptul că Maddie îi spusese că era mai puţin arătos decât fratele lui. O sărută pe ceafă, ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

— Da, are chiar destul de mult creier în cap, zise el, cu mândrie în voce, dar şi cu o oarecare urmă de uimire. Jamie îşi înăbuşi un căscat.

— Dragul meu frate, tu ai, desigur, mai multă nevoie de dragoste decât mine, eu însă, am mai multă nevoie de somn. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, mă voi adăposti în cortul acela. E vreun pat, pe-acolo? Ultima întrebare îi fu adresată lui Toby, care tocmai coborâse de pe deal.

— Ştiam eu că, odată şi odată, unul dintre puşti tot o să apară, mormăi el. Haide să-ţi dau ceva de-mbucat şi să-ţi caut pe undeva vreun culcuş.

Jamie îi făcu cu ochiul lui Maddie, pe când trecea pe lângă ea, dar ea rămase în aceeaşi poziţie: cu capul pe umărul lui Ring şi cu Laurel în poală.

— Nu-mi ţii nicio predică? Nu faci nicio criză? Nu zici nimic că am plecat fără să te anunţ?

— Nu, zise ea. Sunt foarte bucuroasă că te-ai întors sănătos şi atât.

— Nu mă întrebi cum de-a ajuns fratele meu pe-aici?

Chiar nu spui nimic?

Maddie o aşeză pe Laurel mai comod, apoi zise:

— Mâine am să cânt... doar pentru tine. El o strânse în braţe şi rămaseră astfel, fără să rostească niciun cuvânt, încremeniţi, în întunericul care începuse să se lase.

— Aici ai stat să mă aştepţi cât am fost plecat? şopti el.

— Tot timpul cât ai lipsit, am fost speriată de moarte. El o sărută pe gât şi-i zise:

— Zvăpăiata asta mică n-avea nici pe dracu. Oamenii ăia o dăduseră în grija unei bătrâne, care locuia într-o cabană dărăpănată, sus în munte. Ei au crezut că, fiind crescută la oraş, o să se sperie să locuiască în pădure. Maddie pufni pe nas.

— Poate orice alt copil, dar nu fata lui Jefferson Worth.

— Asta aşa-i. Când Jamie şi cu mine am ajuns acolo, ea tocmai scăpase de sub paza bătrânei şi doi bărbaţi o târau înapoi. Le-a fost destul de greu până au găsit-o.

— Aşa şi trebuia să se întâmple, zise Maddie, cu mândrie. Hears Good s-a ţinut după tine?

— Cred că da. N-am văzut nici urmă de el, dar mi s-a părut că l-am auzit în câteva rânduri.

— Atunci înseamnă că voia să se facă auzit.

— Poate, dar oricum, Jamie şi cu mine am găsit-o, nu el.

— Şi zici că n-a vrut să vină cu voi? Maddie zâmbi la gândul că acum îi ştia pe amândoi în siguranţă.

— Un monstru, zise Ring, cu o voce în care se simţeau accente de groază. Nu cred că am mai văzut pe cineva luptându-se cu mai multă înverşunare, în viaţa mea. Mă bătea gândul să-i sucesc puţin gâtul.

— Mă bucur că te-ai abţinut. Acum cred că ar trebui s-o ducem la culcare. Cred că amândoi sunteţi terminaţi de oboseală. Ring încercă să spună că nu-i obosit, dar, rezemat de ea cum era, începu să moţăie. Nici el, nici Jamie nu prea dormiseră în ultimele zile.

— Poate ai dreptate, zise el. Le-a fost puţin greu până s-au sculat din locul în care şedeau, ca să se îndrepte spre cort. Ring vru să o ia pe Laurel în braţe, dar Maddie insistă să i-o lase ei; aşa că îşi încolăci braţul în jurul umerilor lui Maddie şi porniră spre cort. Toby o convinsese deja pe Edith să mai scoată nişte pleduri şi le aşeză pe jos, în cort, astfel ca Ring şi Laurel să doarmă pe ele. Jamie însă dormea în pat, întins cât era de lung, aşa ca şi Ring, cu câteva zile în urmă.

— Îl dau eu jos de aici, zise Ring.

— Nu, lasă-l să doarmă. Poate să doarmă în pat. Aş dori să pot să mai am încă două paturi, pentru tine şi Laurel.

Ring se simţea prea obosit ca să se mai certe cu ea. Se uită la pledurile întinse pe jos şi, în clipa în care se întinse pe ele, adormi pe loc. Maddie o aşeză pe Laurel încet, cu grijă, pe o altă pătură, şi îi veghe multă vreme somnul. Numai un copil putea dormi aşa de liniştit, după ce trecuse prin atâtea peripeţii. O sărută pe frunte, apoi avu grijă să vadă dacă e bine învelită, stinse lampa şi ieşi din cort. Toby o aştepta afară.

— Sunt bine cu toţii? Ea zâmbi şi zise:

— Da, bine. Doar că sunt obosiţi. Mai e ceva cafea? Toby îi turnă o ceaşcă de cafea şi i-o întinse, zicând:

— Ai aflat ce s-a întâmplat? Ea se aşeză jos, pe pământ, lângă foc, şi-i povesti ceea ce aflase. Toby se uită la foc şi clătină din cap.

— Nici de la mucosu ăla mic nu poţi scoate mare lucru. Maddie zâmbi de felul în care vorbise Toby. Era clar că Ring era, de departe, favoritul lui.

— De ce a venit Jamie aici? Toby clătină de câteva ori din cap, apoi răspunse:

— Familia aia a lor e cam ciudată. Tatăl lui mi-a spus odată, că, din când în când, li se naşte şi câte o fată, care poate să prevadă viitorul. Poate vorbi de fapte care se vor petrece în viitor. Maddie ţinea în mână ceaşca de cafea,

caldă încă, şi clătină din cap.

— Am auzit şi eu despre astfel de lucruri. Oamenii o numesc previziune. Dar nu-mi pot închipui că există aşa ceva în familia lui Ring. Ei ţin destul de bine secretul. Da când se naşte o fată, p-aia o botează Christiana. Una dintre ele locuieşte chiar la marginea oceanului, da nu la Miami, ci mai încolo, înspre vest. Nu-i decât o puştoaică, o nepoată, chiar mai mică decât aia care doarme colo, în cort; odată a salvat de la incendiu o biserică plină de oameni, sau cam aşa ceva. Avusese vedenii de-astea.

— Şi vrei să spui că ştia că se va întâmpla ceva şi cu Ring?

— Acu mai multe luni în urmă, se juca cu păpuşile ei; şi-aşa, dintr-odată, a spus că unchiul Ring o să dea de bucluc. Toby zâmbi, apoi continuă: mama fetii o trimis pe unu la tată-su, în partea ailaltă a ţării, şi bătrânu l-a trimis pe puşti încoa. Maddie îşi sorbea liniştită cafeaua.

— Deci, Jamie a dat de urma fratelui său şi s-a ţinut după el, nu?

— Când noi te păzeam de-acolo de sus, de pe deal, Ring i-a văzut pe ăia de-o răpiră pe puştoaică; l-a văzut şi pe indian, da a mai văzut pe cineva, care nu semăna deloc cu ceilalţi.

— Era Jamie?

— Îhî! Ea dădu din cap.

— Deci, Jamie ne-a văzut pe amândoi, legaţi de cătuşe, şi s-a hotărât să facă pe hoţul, adică nu, pe tâlharu, şi să-i ia lui Ring calul şi tot ce mai avea.

Tăcu o clipă, gândindu-se că Ring ştiuse foarte bine despre tot ceea ce avea să se întâmple cu ei doi, dar ei nu-i spusese nimic.

Acum îşi explică de ce era aşa de calm când tâlharul a plecat cu calul lui, iar el n-a schiţat niciun gest ca să-şi recapete preţiosul animal. Ştia că îl lăsase pe mâini bune. Mai ştia, de asemenea, că, rămânând trei zile în pădure, erau mai mult decât bine păziţi de fratele lui, care stătea cu ochii la pândă. Şi, cu toate acestea, Ring mai avusese o cheie de rezervă.

Îşi aminti ce mutră făcuse când ea se arătase aşa de înspăimântată de întâlnirea cu tâlharul. Apoi de pretinsa luptă dintre ei. Ring îşi dăduse seama că ea se afla prin preajmă şi că ascultă. Acum înţelegea de ce fusese surprinsă să nu găsească niciun semn pe trupul lui Ring, în urma confruntării dintre cei doi.

Stătea acolo jos şi se uita la Toby. Poate ar fi trebuit să se supere, dar nu era câtuşi de puţin supărată. Acum nu

mai conta, indiferent de ce ar fi făcut sau indiferent de ce i-ar mai fi trecut prin minte. Acum era aici, alături de Laurel.

— Mă duc să mă culc, zise ea şi porni spre cort. Intră şi se strecură în braţele lui Ring, care, în somn, simţind-o, o trase şi mai tare spre el. După ce Maddie o luă în braţe pe Laurel, adormi şi ea, într-o clipă.

— Te simţi bine? o întrebă Maddie pe Laurel, a doua zi dimineaţă. Nu erau decât ele două în cort şi şedeau pe marginea patului. Dar să nu mă minţi. Să-mi spui adevărul. Laurel i-a povestit tot ce se întâmplase, într-o înşiruire de istorisiri împănate cu înjurături şi exclamaţii, care pe o alta, dar nu pe Maddie, ar fi îngrozit-o de-a binelea. Ascultând-o, Maddie îşi dădu seama că Laurel se făcuse mare. Înţelesese mai bine ce fel de copilărie neobişnuită avusese, de-abia după ce se desprinsese de tatăl ei şi de prietenii lui, de-abia după ce cântase deja în multe oraşe ale lumii. Familia ei trăia izolată de alte familii, iar prietenii ei nu erau alţii decât locuitorii muntelui, în loc să înveţe să coasă sau să pregătească ceaiul, aşa ca majoritatea domnişoarelor de vârsta ei, ea învăţase cum se hăituieşte un bizon, cum să pună capcane pentru bursuci şi cum să împuşte un căprior, exact între coarne. Când învăţă să

cânte foarte bine, îşi dădu seama că singurele cântece pe care le ştia erau doar arii din opere, în afară de câteva cântecele pe care le ştia de la Bailey. Că putea să se descurce foarte bine în pădure de una singură, asta era sigur, dar tot atât de sigur era că, atunci când l-a cunoscut pe John, nu putea distinge mătasea de o pânză oarecare.

Maddie îi zâmbi surioarei ei, dându-i la o parte părul ce-i căzuse în ochi.

— Am fost îngrijorată din pricina ta. Laurel o privi pe Maddie cu oarecare teamă. Pe celebra ei soră mai mare nu şi-o aducea prea bine aminte, căci stătuseră prea puţin timp împreună, înainte de plecarea ei în Europa, dar Laurel păstrase toate decupajele şi toate notiţele care vorbeau despre ea. Avea o întreagă colecţie de afişe, tăieturi din publicaţii, flori presate şi scrisori, pe care i le trimisese Maddie.

— Mi-au zis că ai nevoie de mine, spuse Laurel. M-am dus cu tipii ăia pentru că mi-au zis că ai luat otravă. Maddie zâmbi, căci vorbele lui Laurel o luaseră prin surprindere. Când am auzit asta, am simţit că mi se taie răsuflarea; aşa că m-am dus cu ei. Maddie îi zâmbi, luându-i mânuta într-a sa.

— Și mie mi se tăia răsuflarea pentru tine, dar nu

puteam să ajung acolo, zise ea, mângâind obrazul surioarei ei şi gândindu-se ce mult o schimbase pe ea aşa-zisa lume civilizată, într-o astfel de lume, nimeni nu suferă pentru altcineva decât pentru sine, darămite să li se taie răsuflarea pentru cineva, aşa cum zisese Laurel. Nu, în lumea civilizată oamenii îşi ascundeau sentimentele sau, pur şi simplu, minţeau. Şi când li se spunea că cineva ar avea nevoie de ei, sau, aşa cum zisese Laurel, luase otravă, aveau ghinion, sau altceva de soiul ăsta, nu se ducea nimeni să dea o mână de ajutor.

— Aşa că m-am dus cu ei, zise Laurel printre dinţi. În schimb, ei mi-au dat să beau ceva tare şi am dormit. Da nici cu el nu mi-a fost ruşine. A înghiţit pilula şi-a crăpat. Maddie holbă ochii, încercând să înţeleagă păsărească lui Laurel. Un bărbat, care pretindea că e preot, o răpise pe Laurel şi o drogase, dar se pare că fusese împuşcat şi că murise.

— Tu l-ai ucis? întrebă ea.

— Nu, un alt pierde-vară i-a făcut-o. Maddie fu bucuroasă să afle că nu surioară ei îl ucisese pe cel ce o răpise, ci celălalt partener. O strânse pe Laurel mai aproape de ea şi-i spuse:

— Mă bucur că eşti sănătoasă. Se pare că i-ai făcut viaţa

amară lui Ring.

Laurel se trase îndărăt, ca s-o privească pe Maddie în faţă.

— Credea c-o să mă topesc, când a venit acolo acasă. El chiar credea c-o să merg cu el, cât ai zice peşte; da cine se crede el? Maddie o strânse din nou la pieptul ei, numai ca să nu i se zărească zâmbetul de pe faţă. Şi-l imagină pe Ring dându-i ordine lui Laurel, cum şi ce să facă, întocmai cum făcuse cu ea, la început.

— Da, aşa e el, zise Maddie, dar sper să se schimbe. Cum s-au purtat cu tine cei ce te-au răpit? Ţi-au făcut vreun rău?

— Au încercat să mă sperie, dar eu le-am pus pipi de bizon în mâncare, iar ei şi-au văzut apoi de treabă şi m-au lăsat în pace. Maddie se întunecă la faţă. Una era să faci pe viteaza şi alta să pui urină în mâncare.

— Bine, Laurel, dar... Laurel intui imediat că urmează o predică, aşa că zise:

— Ştii, dacă tot mi-a ieşit din gură chestia asta cu pipi de bizon, ai ceva de mâncare? Mi-e o foame de lup; aş mânca un pui cu fulgi cu tot.

Maddie râse. Sora ei era grozavă; chiar din puţinul pe care-l auzise din gura ei, îşi dădu seama că tâlharii n-au

avut un trai demn de invidiat alături de ea. Probabil că-i angajase cineva, aşa cum fusese angajat şi tipul ăla cu care se tot întâlnea ea, în pădure. Era clar că nu aveau cum să ştie să se poarte cu o drăcoaică de doisprezece ani, care le punea urină în mâncare.

— Hai să mănânci, zise Maddie. Laurel o şi luase înainte, dar o prinse de mână. Când vorbeşti cu ceilalţi, încearcă să vorbeşti elegant. Altfel n-or să înţeleagă nimic din ceea ce spui şi o să-i şi înspăimânţi, pe deasupra.

Laurel îşi ţuguie buzele.

— Tipul ăla al tău... ştii?

— Da, Ring, ce-a făcut?

— M-a pus cu curu-n sus, asta a făcut. Maddie fu nevoită să-şi muşte buzele ca să nu râdă în hohote. Tatăl lor le ameninţa cu bătaia ori de câte ori fetele scăpau vreo înjurătură sau vorbeau urât, dar, blajin din fire, nu o făcuse niciodată. Mama lor însă le mai atingea din când în când, aşa că Maddie spuse:

— Gândeşte-te că ar fi putut fi mama. Laurel dădu din cap în semn că a înţeles.

— Şi eu tot aşa m-am gândit. Dar ce fel de oameni sunt ăştia din Est? Crezi că sunt cu adevărat bărbaţi?

— Da, răspunse Maddie. Sunt. Şi acum, hai să mâncăm.

În vreme ce Maddie o privea pe sora ei intrând în cort, îi veni în minte că poate ăsta era motivul pentru care n-o interesaseră bărbaţii din Europa. Nu arătau a bărbaţi adevăraţi.

Se ridică, îşi netezi fusta şi-şi zise: da, bărbaţii din Est erau cu totul altfel decât cei pe care-i cunoscuse ea în copilărie şi care erau, într-adevăr, bărbaţi adevăraţi.

Mai spre prânz, Laurel i-a spus lui Maddie că nu avea de gând să se întoarcă înapoi în Est, ci că ar fi vrut să se întoarcă acasă, la părinţii ei.

Ring o privi pe puştoaică şi-i spuse:

— Nu va mai trece multă vreme până să fii şi tu sub escorta mea.

Înainte ca Maddie să aibă vreme să deschidă gura, Laurel se şi repezi ca să-i arunce lui Ring în faţă tot ce avea pe suflet:

— Ia vezi! Ce crezi că eu am nevoie să fiu sub escorta ta? Cine te crezi? Pot să mă descurc şi singură, şi încă foarte bine. Maddie încercă să se amestece în această ceartă, dar îşi dădu seama că era de partea lui Ring.

Ring păru puţin surprins de atacul lui Laurel asupra sa.

— Voiam doar să...

— Voiai să spui ce-ai spus. Ce, tu... Laurel nu mai

continuă, căci Maddie îi aruncă o privire dojenitoare. N-avem nevoie de tine, nu-i aşa, Maddie? Putem merge şi singure, zise ea, ridicându-şi în sus bărbia, plină de mândrie. Şi apoi Hears Good e cu noi. Ring pufni pe nas.

— El doar veghează. Niciodată nu se dă în vileag; ca să fiu sincer, cred că nici nu există un astfel de om. Cred că nu-i decât un personaj creat de imaginaţia ta şi a surorii tale. Laurel era gata-gata să înceapă să-şi roadă unghiile, iar Maddie fu nevoită să-şi pună mâna la gură, ca să nu izbucnească în râs.

Surioară ei n-avea de unde să ştie că Ring o tachina şi că se distra pe seama ei.

Laurel îşi îndreptă privirea spre pomi şi zise cu voce tare:

— Am nevoie de tine! Maddie era curioasă să vadă dacă Hears Good se va arăta la rugămintea ei atât de directă. N-avea nicio îndoială că era pe-aproape şi că aude tot, căci Hears Good era foarte curios din fire şi găsea că certurile dintre albi erau teribil de interesante.

Laurel se ridică în picioare, cu mâinile încrucişate pe piept, bătând uşor tactul cu piciorul în pământ, în timp ce Ring făcea eforturi, vizibil disperate, să zărească ceva printre pomi.

— Nu-l văd pe indianul tău fantomă, nicăieri, zise el. Maddie văzu cum Laurel îşi pierde încrederea în faptul că prietenul ei va apărea, dar îşi dorea din tot sufletul să se arate, aşa că fluieră şi aşteptă.

Chiar când îşi pierduse speranţa că Hears Good va dori să se arate, el ieşi de după pomi. Toţi ochii se aţintiră asupra sa.

Nu există nimic mai fascinant pe lume, dar absolut nimic, decât un tânăr luptător din tribul Crow. Hears Good era un exemplar reprezentativ, chipeş, înalt, bine proporţionat – aşa cum trebuie să arate un bărbat-cu pielea cafenie, de culoarea pământului, conştient de valoarea lui şi de felul în care arată.

Maddie nu se duse spre el, nu-i vorbi şi nu-i întinse mâna; dar nici el. Când era mică, ea, sora ei şi copiii lui Hears Good se hârjoneau cu el, păcălindu-l sau tachinându-l. Dar, când el deveni luptător, toate acestea luară sfârşit. Aşadar, rămaseră pe locurile lor, privindu-l, plini de mirare. Tot astfel îl priveau şi Ring, Jamie şi Toby. Apoi Hears Good dispăru din nou în pădure, tot aşa de surprinzător precum se arătase. Abia se făcu nevăzut că Laurel spuse:

— Ei? Ce mai vrei acum? Acum crezi că ne poate duce

acasă, în deplină siguranţă? Ring n-o mai asculta. Se întoarse către fratele său, zâmbindu-şi unul altuia. Văzuseră parcă o legendă vie a copilăriei lor; legenda devenise realitate, dar ei încă mai credeau că era doar un vis. Jamie se duse spre fratele său şi-i cuprinse umerii cu mâinile.

— Dată viitoare, eu voi interpreta rolul lui Hears Good, zise el folosind aceeaşi propoziţie pe care o folosea şi în copilărie.

— Bine, dar atunci eu îl fac pe Jefferson Worth, răspunse Ring.

Laurel se uită la Maddie, întrebătoare.

— Despre ce vorbesc? Maddie îi răspunse râzând:

— Se joacă, aşa cum te joci şi tu.

— Tot o mai întreabă? zise Toby, în timp ce scormonea în foc după o bucată de slănină. Maddie căscă şi dădu din cap afirmativ. Îndată după apariţia lui Hears Good, Ring şi fratele lui o chemară pe Laurel în cort şi, de atunci, îi puneau tot felul de întrebări despre locul unde fusese ţinută şi despre cei ce o răpiseră. La început, Maddie voise s-o ocrotească pe Laurel, dar curând, îşi dădu seama că ei îi place să fie în centrul atenţiei celor doi bărbaţi chipeşi, chiar dacă faţă de Ring păstra o oarecare rezervă. Maddie

mai observă că Laurel îl plăcea în mod deosebit pe Jamie, cel cu ochii albaştri, şi că el o trata ca pe un om mare.

Când ieşi din cort, Maddie trecu pe lângă Jamie, se aplecă spre el şi îi şopti:

— Dacă-i suceşti capul puştoaicei, o să-ţi zdrobesc şi eu inima.

Jamie râse, iar Maddie ieşi din cort.

Acum, lui Maddie îi venea să cânte. Îşi dădu seama că, în ultimele zile, nici nu-i trecuse aşa ceva prin minte. Dar acum era cu totul altceva; voia să cânte numai pentru Ring.

— Unde-ai zis că au pus minerii ăia pianul pe care l-au adus pentru mine? îl întrebă ea pe Toby.

— E colo sus, pe deal. Acolo unde-i refugiu ăla, numai că ei a pus un fel de acoperiş peste el şi o uşă în faţă.

— Bine, zise ea, pornind în direcţia arătată. Locul era aşa de strâmt, încât de-abia aveau loc pianul şi scaunul lui; dar era bine şi aşa. Îi veni să râdă gândindu-se la reacţia lui Ring, când o va auzi cântând. Una era să auzi o cântăreaţă de operă cântând pe o scenă adevărată, şi alta s-o asculţi într-o cămăruţă improvizată.

Nu-i luă prea multă vreme să aranjeze cu Frank, ca acesta s-o acompanieze, după-amiază. Edith le pregătise

şuncă prăjtă şi biscuiţi. Maddie ar fi dorit să vorbească cu Laurel, dar ea nu avea ochi decât pentru Jamie, se ţinea mereu după el. Maddie făcu ochii mici, în semn de avertizare, dar el ridică cu nevinovăţie din mâini, în semn de neputinţă. Maddie se ridică şi zise:

— Mă duc să exersez, dar lăsă impresia că nu vorbeşte serios. Ring, vrei să vii cu mine? El îi zâmbi şi se oferi s-o însoţească până la refugiul de pe deal.

— Chiar îmi face plăcere.

Odată ajunşi la refugiu, el închise uşa în urma lui, iar ea se duse la pian; apoi se apropie de Frank care şedea pe scaun, aşteptând să înceapă să cânte, şi-i spuse:

— Ah, Traviata, te rog, îi zise ea în şoaptă.

Ring se aşeză pe scăunelul pe care şi-l trase în partea opusă pianului şi-i zâmbi. Frumoasa arie din Traviata devenise deja aria lui preferată, căci o mai auzise încă de două ori, cântată tot de Maddie. Dar, de câte ori auzise aria nu fusese niciodată într-o cămăruţă ca asta, care într-o clipă se umplu de vocea ei. Când se cântă pe o scenă, oricine înţelege că e nevoie să ai o voce puternică, să se audă până în ultimul rând. Dar, înconjurat din toate părţile de spectatori, e mai greu să sesizezi forţa şi profunzimea cântăreţului.

Lui Ring îi plăcu cântecul, căci Maddie se întrebă dacă să-l iubească... pe Alfredo, sau nu. Dar, când ajunse la partea aceea, în care vorbea despre o posibilă uniune între sufletele lor, el deschise larg ochii. Vocea ei, în parte datorată talentului, în parte exerciţiului, venea de undeva din piept, din adâncurile fiinţei ei. Când cântă follia, echivalentul italienesc pentru nebunie, volumul extraordinar al vocii ei făcu să vibreze până şi scaunul de sub el şi, odată cu acesta, întreaga lui fiinţă.

Ea cânta despre flacăra arzătoare a iubirii, a unei iubiri misterioase, imposibil de realizat, cânta despre chinurile şi desfătările pe care ţi le poate da dragostea.

Când, însă cântă trilul gioir, el se ridică în picioare şi o privi cu nesaţ. Nu văzuse în viaţa lui o femeie mai frumoasă ca asta. Ştia că o iubeşte, că se îndrăgostise de ea acum câtva timp, dar în acel moment o privea cu alţi ochi; nu ca pe o cântăreaţă oarecare, ci ca pe o femeie deosebit de atrăgătoare.

Ring fu surprins să-l vadă pe Frank cântând aria lui Alfredo, care stătea la fereastra Violetei şi spunea că dragostea e motorul întregii lumi.

Trilurile lui Maddie, ca răspuns la replica lui Alfredo, îl făcură pe Ring să tresară. Mai întâi simţi un fel de vibraţie

interioară, apoi aceasta se răspândi din toate fibrele fiinţei sale, până ajunse în mâini şi în picioare. Se ţinea de scaun, temându-se parcă să nu cadă.

Maddie îl văzu cum se albeşte la faţă şi înţelese că are de-a face cu un spectator deosebit. Notele pe care le scotea din gât aveau limpezimea cristalului, iar la-urile sunau perfect.

La al doilea set de triluri, pe Ring îl trecură sudorile. Vocea ei îl învăluia, îi intra în trup prin toţi porii. Când cântă despre iubirea efemeră, care zboară din floare în floare, simţi cum nu numai vocea, ci şi cuvintele vibrează în mintea şi în sufletul lui.

La final, când cântă acel imperios Re, el îşi ridică privirea spre ea, dar nu dintr-odată, ci treptat şi încet, de la picioare în sus.

Când Maddie văzu cum îşi plimbă privirea pe trupul ei, începu şi ea să tremure, căci n-aveai nevoie de prea multă experienţă ca să înţelegi, doar din privire, ce ar fi dorit de la ea, de fapt.

În clipa aceea nu mai conta dacă pasiunea din privirea lui era generată de vocea ei sau de ea însăşi. Important e că era o privire plină de patimă.

Înainte ca ultima notă să se stingă în gâtul ei, Ring reuşi,

cu greu, să se strecoare afară din refugiu. Închise uşa în spatele său, se propti de zid şi încercă să-şi scoată o ţigară din buzunarul de la cămaşă.

— Aici eşti? întrebă Toby. Te-am căutat peste tot, dar când am auzit strigătele alea, am ştiut unde eşti. Te simţi bine?

— Ştii... şopti Ring. Toby intră imediat în acţiune. Îl luă de piept şi-l conduse spre o buturugă, forţându-l să se aşeze. Ring nu reuşea cu niciun preţ să-şi scoată ţigara din buzunar, aşa că Toby îl ajută, apoi o aprinse şi i-o întinse. Ring tremura aşa de tare, că de-abia se mai putea ţine pe picioare.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Toby.

— Cred că de-abia m-am întors din Paradis, zise Ring.

— Ce?

— Am gustat din Pomul cunoaşterii. Toby nu reuşea să înţeleagă nimic, aşa că-l întrebă pe Jamie, care tocmai urca dealul:

— Tu înţelegi ceva? Amândoi îl priveau pe Ring, care continua să şadă pe buturugă, tremurând încă, dar străduindu-se să-şi termine ţigara şi să se calmeze.

— Zice că de-abia s-a întors din Paradis şi c-a mâncat mai ştiu şi io ce fruct.

În clipa aceea, Maddie deschise uşa, îl privi pe Ring apoi se apucă să-l dojenească:

— Cum de-ai îndrăznit să părăseşti camera când eu mai cântam încă? întrebă ea, trântind uşa şi pornind furioasă, înapoi spre cort. Ring se uită la Toby, apoi la ea. O văzu îndepărtându-se, mişcând din şoldurile robuste, unduindu-şi talia subţire, strânsă în corset. La un moment dat, ea se întoarse, iar el îi văzu din profil, sânii, în partea din faţă, şi o curbură mai pronunţată, în partea din spate.

Toby se uită de la Ring la Maddie, apoi la Jamie.

— Fir-aş al naibii să fiu, zise el în şoaptă. În fine, l-a pocnit. Zâmbind, trase de Ring să se scoale în picioare şi-l împinse în direcţia în care plecase Maddie. Hai, du-te de-i vorbeşte. Ad-o îndărăt. O să am eu grijă să nu mai vină nimeni p-aci.

Ring reuşise să-şi mişte picioarele ceva mai repede, până ajunse la cortul ei, în schimb, mâna îi tremura aşa de tare, încât de-abia dădu la o parte pânza de la intrare. De-abia se strecură în cort, când rama unui tablou zbură pe lângă urechea lui. El intră totuşi, iar pânza închise drumul în spatele său.

— Cum de mai îndrăzneşti? Cum de-ai îndrăznit să pleci înainte ca eu să fi terminat de cântat? strigă ea, apucând

un borcan cu cremă de faţă şi aruncându-l spre el. Ring îl prinse din zbor, dar nu se opri din drum. Aştept o explicaţie, continuă ea, văzând că el nu scoate niciun cuvânt, ci că doar vine, încet, spre ea. Atunci, apucă sticla de parfum de pe capacul cufărului şi o azvârli în direcţia lui. El o prinse cu mâna dreaptă. Când ajunse în dreptul ei, întinse spre ea ambele mâini, puse ambele obiecte pe cufărul din spatele ei, apoi rămase privind-o fix. Abia când i se uită în ochi, înţelese ce sentimente o mânaseră spre ea şi inima îi zvâcni de bucurie. Mai văzuse ea astfel de privire şi în ochii altor bărbaţi, dar niciodată atât de intense şi de arzătoare ca a lui. Niciodată o astfel de privire nu reuşise s-o emoţioneze prea tare, dar cea a bărbatului din faţa sa chiar o sperie puţin.

— Ring, ştii, eu... se bâlbâi ea, dar el n-o auzea. Unde era oare bărbatul acela manierat şi sigur de sine, cu care stătuse trei zile pe munte? Omul din faţa ei nu era nici manierat, nici sigur de sine.

Înainte de a zice ceva, el o săltă pe un umăr şi o scoase afară din cort. Jamie, Toby, Sam şi Laurel erau cu toţii afară; pe lângă ei se afla şi o ceată de vreo douăzeci de mineri, închise ochii când îi văzu pe toţi strânşi acolo. Instinctiv, simţea că n-are niciun rost să-i spună ceva

acestui om care, pur şi simplu, o căra în spate ca pe un sac. Omul acesta se comporta acum cu totul diferit decât acela pe care-l cunoscuse.

El o duse aşa, pe umăr, până sus, la refugiu, închise uşa în urma lor, îi dădu drumul, astfel încât să poată sta în picioare, şi o privi cu nişte ochi din care ţâşneau scânteile dorinţei.

— Ring, ştii, am uitat, aveam de făcut ceva important. Poate aş putea...

În clipa în care ea se îndreptă spre uşă, el o prinse cu amândouă mâinile, iar acestea alunecară încet, de-a lungul spatelui, până întâlniră conturul feselor, pe care i le prinse în palme.

Maddie stătu nemişcată cu ochii deschişi, privindu-l fix. Ochii lui deveniseră negri la culoare, iar respiraţia i se îngreunase în mod evident.

Încet, îşi coborî faţa spre ea şi o sărută uşor.

O mai sărutase şi înainte, dar acum era cu totul altfel. Ea clipi de câteva ori, înghiţi în sec, apoi se trase îndărăt din braţele lui.

— Cred... că trebuie să vorbesc cu Laurel. El însă se apropie şi mai tare de ea.

Ea atinse uşor clanţa uşii cu mâna.

— Cred că am auzit pe cineva de-afară că mă strigă. Ring i-o luă înainte şi ajunse la zăvorul uşii; îl bloca, aşa că nimeni nu mai putea intra.

Maddie se dădu îndărăt, mergând cu spatele, până ajunse la pian şi se propti de el.

— Ce-o fi cu calul tău? L-ai lăsat în grija cuiva? Ştii bine, doar, că bagă în el vrute şi nevrute. N-aş vrea ca...

El o împinse încet într-un colţ, puse ambele mâini pe peretele din spatele ei, se aplecă asupra ei şi o sărută lung, dar cu blândeţe. Când Maddie simţi că i se înmoaie genunchii, se lăsă încet, să alunece pe perete, până atinse podeaua. Ring o apucă de talie, o ridică şi o lipi de el. În clipa în care n-o mai sărută, ea privi dincolo de capul lui, cu o respiraţie scurtă şi ritmică. Nimeni n-o mai făcuse să simtă aşa ceva. Ea îşi ridică privirea spre el, simţind cum trupul îi arde ca o flacără, ca răspuns la dorinţa nestăpânită care se citea pe faţa lui.

— Nu ştiu ce să fac... şopti ea.

— Nici eu nu prea ştiu... şopti el. Dar, desigur, o să învăţăm. Ea schiţă un zâmbet.

— Poate ne luăm profesori. Mâinile lui porniră febrile, să-i descheie mulţimea de nasturi de la spate, apoi, uşor, o sărută pe gât, pe obraji, pe ochi.

— Va trebui să ne învăţăm unul pe altul.

— Da, zise ea, simţind cum îi dispare frica.

— Maddie eu... zise el, în timp ce degetele alunecau tremurătoare pe rochia ei.

Mai departe nu-şi mai aminti de nimic. Nasturii nu prea voiau să se deschidă, aşa că el trase, iar rochia se rupse şi căzu la picioarele ei.

O mai sărută o dată, dar de data asta, mai apăsatâi întoarse capul spre el, iae ea deschise gura ca s-o caute pe a lui. Nu ştiu exact care dintre ei scoase un geamăt dar cu siguranţă era un Şi bemol.

Nici nu-şi mai dădu seama cum celelalte veşminte cu care era îmbrăcată căzură, una după alta, la podea; ea stătea nemişcată în braţele lui; rămăsese doar cu ciorapii, prinşi în jartiere la genunchi şi cu pantofii.

El o ţinu de mâini, se dădu un pas înapoi, apoi o admiră de la această distanţă. Refugiul era slab luminat, căci n-avea decât o singură fereastră; lumina care pătrundea prin această fereastră părea aurie.

Maddie simţi cum roşeşte toată sub privirea lui admirativă, dar el o apucă de bărbie şi-i apropie faţa de faţa lui.

— Eşti la fel de frumoasă ca şi vocea ta. Ring o mângâie

cu o mână tremurătoare, începând cu umărul şi ajungând până la linia dintre sâni; apoi ajunse la abdomenul ei plat şi catifelat. În cele din urmă, schiţă un zâmbet stângaci şi zise:

— Ştii, bărbaţii nu sunt nici pe departe la fel de interesanţi ca femeile.

Ea îi atinse cu mâna pieptul, îi descheie un nasture şi-şi strecură mâna sub cămaşa lui, atingând, cu buricele degetelor, părul, pielea caldă, muşchii proeminenţi. Apoi, cu grijă, mai descheie un nasture, unul, şi încă unul. Îşi vârî ambele mâini sub cămaşa lui şi începu să i-o dea jos de pe umeri. Îl privi în ochi în tot acest timp, şi nu văzu nimic altceva decât o imensă dorinţă, care i se citea cu uşurinţă pe faţă. Dar mai era şi altceva. Ceva vecin cu mirarea, căci, din câte îşi amintea, ştia că nici el nici ea, nu avuseseră prea multe experienţe sexuale înainte. Înţelegea foarte bine că era o experienţă destul de nouă pentru amândoi. Gândul acesta îi dădu noi fiori. Se gândise dintotdeauna că, într-o bună zi, se va îndrăgosti de un bărbat despre care credea că o să ştie totul în legătură cu arta de a face dragoste, un bărbat, care, ducând-o în pat, să o înveţe totul. Slavă Domnului, avusese destui admiratori care se tot ţineau de ea şi care se ofereau, la o

adică, să o înveţe. Dar, constatând că Ring este, ca şi ea, un novice în materie, lucrul ăsta nu o nemulţumi, ci, dimpotrivă, îi făcu chiar o oarecare plăcere. Îl strânse în braţe, strivindu-şi sânii de pieptul lui. O strânse şi el tare la piept şi zise:

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată. N-am înţeles niciodată de ce Toby îmi spunea că un bărbat trebuie să trăiască aşa ceva, măcar o dată în viaţă.

Începu din nou să tremure, apoi o îndepărtă puţin ca s-o măsoare mai bine, din cap până-n picioare, cu ochii lui de un negru intens.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău, dar simt că nu mai pot. Ea începu să râdă şi strânse uşor între dinţi pielea de pe pieptul lui.

— Cum să-mi faci vreun rău? Hai, încearcă, zise ea, muşcându-l de câteva ori, înainte ca el să dea frâu patimii sale de mult reţinute. Ani întregi de patimă controlată şi reţinută trecuseră peste el. Ani de căutare zadarnică, ani de dorinţe, de neîmplinire, de anguritate. Totul ieşise acum la iveală. Maddie zâmbi mai întâi, când începu să-i sărute trupul, cu nerăbdare, aplecându-se în întregime asupra ei, ţinând-o cu mâinile de spate, strângând-o la trupul lui şi lipindu-şi picioarele de ale ei. Catarama de la

curea îi intrase în burtă. Gura lui înfometată se năpusti într-unul din sânii ei şi ea încetă să mai zâmbească, dimpotrivă, gemu deschizând ochii mari, se îndoi pe spate şi apoi se lăsă toată în voia lui.

El o împinse spre perete, ţinând-o cu o mână de umăr, în timp ce gura şi cealaltă mână liberă îi pipăiau trupul.

— Ce frumoasă eşti! murmură el când buzele lui ajunseră la şolduri. Ce apetisantă!

— Mă bucur că mă placi, reuşi ea să şoptească.

Cu mâna pe burta ei, el o ţinea drept în picioare, în timp ce cu cealaltă mână îi rula în jos ciorapii şi jartierele, până i le scoase. Apoi se întoarse din nou la gura ei.

— Părul dintre picioarele tale e moale şi catifelat, zise el ca un om de ştiinţă care cerceta cine ştie ce formă de viaţă necunoscută.

Ea nu fu în stare decât să clipească din ochi şi să-şi încolăcească mâinile în jurul gâtului lui.

— Hai, Ring, ia-mă odată! şopti ea, plină de nerăbdare.

— Nu înainte de a fi terminat cu uvertura, zise el, lipindu-şi buzele de buzele ei şi făcând-o să zâmbească. Apoi o întoarse cu spatele la el.

— Şi acum, să te admir şi din spate.

O ţintui cu faţa la perete, în timp ce mâinile-i fugeau,

nerăbdătoare, pe tot spatele, iar buzele îi sărutau coloana vertebrală, fesele, partea de dinăuntru a pulpelor. Când ajunse la călcâie, o gâdilă puţin, dar asta nu-i făcu decât plăcere şi o îndemnă să ridice câte un picior, pentru a-şi primi dezmierdarea cuvenită.

În cele din urmă, se întoarse cu faţa la el. Trupul îi ardea tot de atâta dorinţă, căci simţise cu vârf şi îndesat puterea lui asupra ei. Era momentul să-i arate şi ea ce putea şi cum era ea în stare să-l răscolească. Aşa că, atunci când el vru să ajungă din nou la buzele ei, ea îi alunecă printre degete.

— Maddie, strigă el, întinzând braţele după ea.

Văzându-l însă cum arăta, ştiu, că nu va putea refuza nimic din ceea ce-i va cere să facă.

— Jos cu ei! zise ea, arătând spre pantaloni.

— O doamnă are întotdeauna dreptate, zise el, schiţând un zâmbet.

Ea se uită la el cum se aşază pe podea şi-şi scoate cizmele înalte, cum apoi se ridică din nou şi-şi scoate pantalonii şi izmenele de lână şi le dă drumul jos.

Maddie se propti cu spatele de perete, uitându-se îndelung şi cu atenţie la el. Crescută fiind la munte, printre indieni, ea văzuse adesea bărbaţi cu nimic altceva pe ei

decât cu şortul din jurul şalelor. Dar Ring întrecea orice aşteptări. Între picioarele lui se afla dovada cea mai grăitoare a dorinţei lui.

Maddie îl privi în ochi şi-l întrebă:

— Vrei să spui că tot ce văd eu acuma este doar pentru mine? îl întrebă ea şi îl văzu cum, de plăcere, roşeşte tot.

— Hai, vino, gâfii el, întinzând mâna după ea; dar Maddie se depărta de el câţiva paşi. Ring rămase pe loc, încremenit şi cu gura întredeschisă, văzând cum în mişcarea ei bruscă, Maddie făcuse să-i salte, foarte excitant, anumite părţi ale trupului.

Se simţi dintr-odată foarte puternică, căci îşi dădu seama că acum avea o putere absolută asupra acestui bărbat deosebit. Aşadar, deschise gura şi cântă un alt tril.

Într-o clipă, Ring se năpusti la ea şi o trânti la pământ, copleşind-o cu cele aproape o sută de kilograme ale sale. El îşi nimeri ţinta din plin: gura lui se lipi de a ei şi, în acelaşi timp, o penetră brusc, dintr-o singură mişcare, dar, cu destulă blândeţe. Din instinct, picioarele ei se încolăciră în jurul şoldurilor lui, în timp ce el o pătrundea din ce în ce mai adânc.

La început, el se mişca încet, pătrunzând-o însă din ce în ce mai profund. În numai câteva secunde ea îşi ridică

şoldurile ca să-l simtă mai bine şi mai total, iar el începu să intre şi mai tare, cu mişcări din ce în ce mai rapide. Maddie simţea fiecare mişcare a lui. Nu-şi dădură seama că se rostogolesc pe podea decât în clipa în care ea se lovi cu capul de perete. Capul îi atârna într-o parte, iar umerii începură să se ridice, în timp ce Ring îi sugea un sân. Dominat de o dorinţă fără margini, el nu se mai putu stăpâni şi fu cam violent când o muşcă de sfârc, aşa că ea ţipă uşor. Picioarele ei îl ţineau ca într-un cleşte.

Peretele începuse să o incomodeze. Atunci Ring îşi petrecu mâinile în jurul taliei ei şi o ridică puţin în sus, fără ca el să scape din lăcaşul umed şi cald, apoi se ridică în picioare, înşurubat, în continuare, în ea. Făcu câţiva paşi spre pian, apoi se opri. Maddie deschise ochii să vadă ce are de gând să facă şi înţelese că se gândeşte el la ceva.

Ea îşi schimbă puţin poziţia, el închise ochii de plăcere şi, în clipa următoare, se aflau lângă perete. Ea îşi revenise puţin din extaz, dar el îşi începu din nou mişcările ritmice până când ea se simţi excitată la culme; unghiile îi pătrunseră în pielea de pe spate, iar picioarele îl strângeau cu toată puterea de care putea să dea dovadă.

— Hai, acum, zise ea în delir, prinzându-i lobul urechii între dinţi. Hai, acum, mai zise ea înfundându-şi vârful

limbii în urechea lui. El intră în ea cu atâta forţă, cu atâta dorinţă oarbă, încât, pentru o clipă, Maddie văzu stele verzi în faţa ochilor. Trupul începu să-i tremure tot, fără oprire. Abia după câteva minute bune, ea îşi recapătă respiraţia normală şi simţi cum inima lui Ring bate năvalnic lângă sânul ei. El făcu câţiva paşi prin încăpere, cu Maddie încolăcită în jurul şalelor sale, apoi îngenunche, cu ea în braţe, îi desfăcu cu grijă picioarele din jurul bazinului lui şi zâmbi atunci când, ieşind din ea, ea gemu, supărată. Se întinse apoi pe duşumea cu Maddie strânsă în el.

— N-am ştiut niciodată ce bine e, şopti ea, în timp ce se întindea alături de el şi-şi punea capul pe umărul lui. El nu rosti niciun cuvânt, aşa că ea se ridică într-un cot, ca să-l privească, apoi îşi trecu un deget peste cuta apărută între sprâncenele lui.

— De ce eşti încruntat? El îi sărută vârful degetului şi o strânse la piept, zicând:

— Acum ştiu ce-i excită pe bărbaţi; acum ştiu la ce se referea tata.

— Tatăl tău vorbea cu tine despre femei? întrebă ea, lăsându-şi capul pe umărul lui şi gândindu-se ce potriviţi erau unul cu celălalt.

— A încercat. Deodată, o strânse la piept aşa de tare, încât Maddie nu se putu abţine să nu ţipe uşor. Maddie, frumoasa mea La Reina, aş vrea să pot să-ţi ofer tot atât de mult pe cât mi-ai oferit tu mie; mai întâi vocea, apoi... tot ceea ce a fost între noi, zise el mângâindu-i braţul. Ea se întoarse, relaxată, înlănţuindu-i cu piciorul unul din picioarele lui.

— Tu mi-ai adus-o pe Laurel.

— Nu-i destul ca să te răsplătesc pentru bucuria pe care mi-ai dat-o. Ea zise:

— Şi dacă ţi-aş cere luna de pe cer?

— Ți-aş aduce-o. Ea se ridică într-un cot şi-l privi.

— Dar tu? Tu ce-mi ceri în schimb?

— Pe tine, toată, bucăţică cu bucăţică, zise el, sărutând-o.

— Iată-mă, sunt aici, lângă tine. El îi privi sânii.

— Cred că m-aş descurca.

— Cu ce? zise ea, uitându-se spre locul dintre picioarele lui.

— Să te învăţ... zise el, smucind-o, pe când Maddie, zbătându-se, încercă să-i scape. Dar nu reuşi. Laurel stătea lângă Toby, aproape de foc. Soarele asfinţea şi se lăsa frigul. Se uită peste umăr, în sus, pe dealul pe care

era aşezat refugiul, acolo unde sora sa şi bărbatul acela stăteau închişi de peste trei zile. Ochii ei mai că-i ieşiră din orbite din pricina mirării.

— Toby, văd că se clatină întreg refugiul.

Toby se uită şi el în direcţia arătată de Laurel, nu fără un oarecare interes, apoi dădu din cap ca un înţelept.

— Aşa le trebuie acelora care se refugiază acolo, li se adresă el minerilor care se adunaseră roată în jurul focului.

De câteva zile, minerii renunţaseră, pe rând, la toate pretenţiile lor de până acum, iar de trei zile niciunul nu s-a mai întors în mină. Toată atenţia lor era concentrată asupra cântăreţei şi a evenimentelor care se petreceau în viaţa ei. Prima dată îşi manifestaseră curiozitatea să ştie de ce nu voia să cânte pentru ei, drept pentru care şi-au petrecut trei zile în aşteptarea lui Maddie, stând sub un pom şi uitându-se de-a lungul drumului. Pe atunci, Maddie arăta ca nevasta unui lup de mare în aşteptarea bărbatului.

Apoi interesul lor crescu vădit, când văzură că Ring şi fratele lui s-au întors, în sfârşit, cu un copil adormit, în braţe.

Atunci s-au strâns în jurul lui Toby şi au început să-i pună întrebări cu nemiluita. Dacă tot nu cânta pentru ei,

atunci nimeni nu-i putea împiedica să nu discute pe seama ei. Toby îi delecta cu tot soiul de poveşti despre faptele de vitejie ale lui Ring, adăugând, pe ici pe colo, şi câte o faptă minoră, a fratelui celui mic. Curând, o auziră pe Maddie cântând, sus, la refugiu. Statură liniştiţi şi o ascultară, apoi se mirară să-l vadă pe căpitanul Montgomery plecând şi lăsând-o pe cântăreaţă acolo sus; auziră apoi criza ei de nervi şi urletele ei

— Doamne, ce voce avea! Se auzea de la zece kilometri distanţă. Apoi văzură cum căpitanul a luat-o pe umăr, ca pe un sac, şi a dus-o îndărăt, la refugiu. Nimeni nu a scos un cuvânt, dar de atunci se tot uitau spre refugiu cu uimire.

Abia după ce i se auziră strigătele, urmate de trosnituri şi pârâituri începu totul.

— Pariez pe douăzeci de parai că nu iese de acolo până mâine dimineaţă.

— Bate palma, zise un altul.

La început, au pus pariuri ca să se amuze, dar, când a doua dimineaţă Edith s-a dus la refugiu cu mâncare şi a venit înapoi, cu rugămintea ca să aducă din cufărul lui Maddie uleiul cu miros de trandafiri, pariul s-a dezlănţuit în toată legea. Mai întâi au pus pariu pe cât timp vor sta

acolo sus, în refugiu. Apoi, deoarece erau prea mulţi mineri care doreau să pună pariu, au trebuit să se gândească la ora la care vor ieşi. Toby constată că Laurel, puştoaica, care fusese bine instruită de un oarecare Bailey, se pricepe de minune la pariuri; Jamie s-a opus ca un copil atât de fraged, ca Laurel, să fie amestecat într-un pariu sexual, dar a zis că fratelel lui nu va rezista mai mult de două zile.

Cu toată vârsta ei fragedă, Laurel ştia şi ea câte ceva despre bărbaţi. Ştia că Jamie voia s-o îndepărteze de la jocul cu pariurile şi s-o ducă undeva, unde s-o înnebunească cu întrebările în legătură cu cei ce-o răpiseră. Ea i-a zis, însă, că dacă n-o lasă să participe la pariuri, n-o să-i răspundă la nicio întrebare. Când Toby a râs şi i-a spus că a pus la pământ un Montgomery, Laurel a negociat cât la sută din pariu avea să primească de la el, pentru că aranjase aşa de bine lucrurile, iar Toby i-a răspuns că-i va da un bănuţ pentru fiecare pariu câştigat. Laurel i-a râs în nas şi s-a târguit, pornind de la cincizeci la sută. După multe cârâieli, au ajuns la concluzia că Laurel va primi treizeci la sută din ceea ce va câştiga el. În timp ce paria, Laurel mai răspundea şi la câte o întrebare pusă de Jamie.

— Refugiul se clatină din nou, zise ea, uitându-se în carneţelul ei. Tim Sullivan, strigă ea, deschizând cutia în care ţinea, cu grijă, săculeţii cu praf de aur, pentru a-i da plata omului. Ţi-am spus să nu pariezi, îi şopti ea lui Toby. Erai gata-gata să pierzi.

— Ce ştii tu? mormăi el. Nu tu ai fost cea care a vrut să pună pariu pe o sută de lumânări, apoi pe miere şi apoi pe scăldătoare?

— Bine, dar ne-am luat revanşa când eu am pariat pe laptele pe care urma să-l toarne în scăldătoare. Cine se scaldă în lapte pe aici?

Jamie stătea rezemat de şa, cu picioarele întinse în faţă, se uita când la Toby, când la drăglaşa de Laurel şi clătina din cap. De două zile încoace n-a mai zis că Laurel e prea mică pentru a participa la astfel de pariuri şi că nu e decât un copil. Văzând-o cum se poartă, începuse să creadă că acest copil era chiar mai matur decât el.

— Nu mai pariezi, Jamie? îl întrebă Laurel, în timp ce-şi număra săculeţii cu pulbere de aur, din cutie. Reuşise să facă rost, cine ştie de unde, de un cântar cu care să cântărească, cu exactitate, aurul pe care Toby şi cu ea îl adunaseră din pariuri. El îşi trase pălăria pe ochi şi zise:

— Mă simt cu mult mai mulţumit să ştiu că fratele meu e

aşa de viteaz.

— Sssst! zise Laurel şi toţi oamenii din jurul ei se potoliră, pentru o clipă, aţintindu-şi privirile spre refugiul de pe deal.

— Ce-i? întrebă Toby, în şoaptă. Laurel zâmbi.

— E din Carmen. Imediat, se crea o debandată teribilă, căci oamenii se înghesuiră să-şi ia îndărăt banii. Ei nu erau în stare să distingă o arie dintr-o operă, de alta, dar Laurel se pricepea şi la aşa ceva; aşa că întocmise o listă cu ceea ce ştia ea că intră în repertoriul lui Maddie. Oamenii au extras dintr-o pălărie, numele cântecelor şi au pariat de atâtea ori de câte ori credeau că Maddie va cânta bucata pe care o trăseseră ei.

Se auzi un zgomot puternic dinspre refugiu; zgomotul fu dublat de uralele minerilor. Laurel se uită în carneţelul ei.

— Pianul a căzut pentru a şasea oară, citi ea. Caleb Rice! Caleb râse, arătându-şi toţi dinţii, în timp ce Laurel cântări praful de aur, îl turnă într-un săculeţ şi apoi i-l dădu.

— Asta a fost din câştigul tău, îi spuse Laurel lui Toby. Ţi-am spus să nu pariezi.

— Cine şi-ar fi închipuit că or să fie aşa de împiedicaţi şi că or să cadă de pe pian, a şasea oară?

— Uite, Caleb Rice, răspunse Laurel, calmă.

După asta, Jamie se ridică şi plecă, jurând că, dacă va face vreodată ceea ce făcea fratele său acum, o va face cu mult mai multă discreţie. Se îndreptă spre unul din multele corturi ce serveau drept cârciumi pentru mineri. Fireşte că, în ultimele trei zile, cârciumile se goliseră de lume. Nu că oamenii n-ar mai fi vrut să bea, dimpotrivă, dar îşi luaseră sticle cu băutură şi se întorseseră la focul de tabără, unde Laurel şi Toby strângeau pariurile.

Omul pe care trebuia să-l întâlnească Jamie era într-unul din corturile-cârciumi. La urma urmei, nu el fusese cel ce-i comandase de băut atât cât va putea el duce? După un lung antrenament, de ani de zile, Sleb putea să bea neînchipuit de mult. Acum începuse să bea din cea de-a treia sticlă de whisky.

— Ce mai faci? întrebă Sleb, ridicând privirea spre Jamie. Vorbea clar, dar ochii-i erau pe jumătate închişi.

— Bine, răspunse Jamie, trăgându-şi un scaun lângă el. Au căzut de pe pian pentru a şasea oară. Sleb dădu din cap cu seriozitate şi zise:

— Mi-amintesc că eram, odată, la Philadelphia, în culise cu o mezzo-soprană, zise el cu o voce tremurândă, închizând ochii ca să-şi aducă aminte mai bine.

O clipă, Jammie crezu că poate o să adoarmă.

— Mai ai ceva să-mi spui? întrebă el, cu blândeţe. Sleb deschise ochii înroşiţi de băutură.

— Nimic. Ţi-am spus tot ce ştiam, zise el, luând în mână sticla de whisky şi uitându-se la ea. Oricum, viaţa mea nu mai valorează mare lucru, după tot ce ţi-am spus, adăugă el ironic. Dar ca să fiu sincer, nici mai înainte de a te cunoaşte, nu valora prea mult. Apoi, întinzându-i sticla, îl întrebă: bei?

— Nu, mulţumesc, zise Jamie, ridicându-se. Mai bine plec. Poate, totuşi, se hotărăsc să iasă din refugiul ăla şi vreau să fiu prin preajmă, ca să vorbesc cu fratele meu. Or să aibă nevoie şi de somn, totuşi. Sleb zâmbi ca în vis.

— Atunci, la Philadelphia, am ţinut-o şi eu patru zile fără să dorm deloc. Eram mai tânăr pe atunci şi credeam că voi fi cel mai mare cântăreţ care a existat vreodată, zise el, întinzându-se după sticlă.

Jamie îşi muşcă limba ca să nu mai vorbească. Încă nu mai întâlnise beţivul care să nu creadă că el fusese singurul care suferise în viaţa sa. Mai bine să mă descotoresc mai repede de un beţivan care-şi plânge de milă, se gândi Jamie şi plecă din cortul-cârciumă.

Ring îşi plimbă alene mâna peste abdomenul dezvelit al

lui Maddie. Timp de trei zile şi jumătate nu se preocupase decât de trupul şi de dorinţele lui. Parcă nu avusese creier deloc; parcă era un animal, sclav al patimii şi al dorinţei.

Schiţă un zâmbet.

— Împărţi asta cu mine? întrebă Maddie, încercând să-şi elibereze spinarea. Ultimele daţi se loviseră cam tare de podea.

— Mă gândeam la tata. O să fie mândru de mine.

— Tu? Ha! Ce mare lucru ai făcut? Eu am fost cea care a făcut totul. Eu am fost cea care a trebuit să... Se trase puţin îndărăt; era prea obosită ca să se mai contrazică.

— Da, cred c-o să fie mândru de tine, totuşi, zise ea, căscând şi punând mâna pe piept. A fost minunat, dar...

— Dar ce? Că doar nu capitulezi, nu? Hei, de-abia am început. Mai am de încercat câteva poziţii, zise el, dar nu se mişcă niciun milimetru pentru a se repezi la ea, ca acum câteva zile. Mă întreb dacă Jamie a aflat ceva de la surioara ta, adăugă el, uitându-se spre tabără. Ea îi zâmbi şi zise:

— Dacă te gândeşti la fratele tău, atunci, gata cu luna de miere; e păcat, pentru că mă gândisem la noi poziţii, pe pian. Dar îndată simţi o durere în spate. Niciunul, nici altul nu mai stăteau comod în braţele celuilalt; de-acum erau

obişnuiţi cu goliciunea trupurilor lor, ştiindu-le cele mai mici detalii.

— Crezi c-ar trebui să ne îmbrăcăm? întrebă ea. Poate ar trebui să mă ocup de Laurel. Poate ar trebui să vorbeşti cu Jamie. Poate...

El se rostogoli cu faţa în jos, ca s-o poată privi mai bine.

— Da. Cred că trebuie să plecăm. Te simţi bine? Nu eşti prea învineţită şi lovită? Te doare ceva?

— Cred că nu-i bucăţică din mine care să nu mă doară, zise ea, privindu-l în ochi. Sunt vânătă toată, dar au fost trei zile de vis. Ochii ei străluceau. Cred că, în aceste trei zile, am învăţat tot atât de mult cât am învăţat în trei ani cu doamna Branchini. Îşi plimbă degetele pe faţa lui nerasă şi adăugă: trebuie să-ţi văd buza de deasupra. El o sărută cu blândeţe şi zise:

— Maddie, eu... Ea nu-i permise să termine. Nu era nevoie de vorbe. Erau doi oameni care avuseseră nevoie unul de altul, trup şi suflet, şi care, în fine, se găsiseră.

— Ştiu cum te simţi, că şi eu mă simt la fel. Ai avut dreptate când ai spus că ne căutam unul pe celălalt. El îi privi sânii.

— Eu, cu siguranţă, te-am căutat de mult. Ea râse şi-l dădu la o parte.

— Ajută-mă să-mi îmbrac rochia – dacă a mai rămas ceva din biata mea rochie – şi hai să vedem ce fac ceilalţi.

Când să se ridice, simţi cum îi tremură picioarele, aşa că Ring fu nevoit s-o susţină ca să nu cadă. Acum, că vraja se rupsese, întrucâtva, se simţea cam stânjenită de tot ceea ce făcuseră în ultimele zile. Dar parcă fuseseră posedaţi amândoi, nimic nu-i mai putuse opri. El o sărută pe vârful nasului şi-i spuse:

— Nu te mai uita aşa la mine. Ăsta-i doar începutul. Avem o viaţă înainte. Hai, întoarce-te şi lasă-mă să te leg la şireturile corsetului.

Zâmbind, ea se întoarse cu faţa la perete şi-l lăsă să facă ce spusese.

Abia după încă o oră, Ring şi cu Maddie se aşezară lângă foc, alături de Toby, de Laurel şi de Jamie.

Când părăsiră refugiul, Maddie se simţea uşor stânjenită, căci ştia că toţi locuitorii taberei erau la curent cu ceea ce făcuseră ei acolo, în decursul celor câteva zile. Dar, când deschise uşa, văzu că totul era ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Edith era aplecată deasupra focului, mestecând într-o cratiţă, Toby şi Jamie leneveau lângă foc, iar Laurel scria ceva într-un carneţel. Maddie zâmbi. Dacă ea era cântăreaţă, iar sora ei mijlocie, Gemma, era

pictoriţă, de ce Laurel n-ar fi putut deveni scriitoare.

— Bună seara, zise Maddie, cu jumătate de glas şi, în acea clipă, toţi se uitară la ea.

— Oh, bună! zise Laurel, holbându-se la sora ei mai mare. V-a priit vacanţa?

Maddie fu recunoscătoare întunericului care se lăsase, că nu văzuse nimeni cum se îmbujorase la faţă.

— Da, mulţumesc. A avut cineva grijă de tine?

— Oh, da, răspunse Laurel, fără să-şi ia ochii de la ea. Toby m-a ajutat să culeg tot felul de flori sălbatice, pe care eu le-am presat într-o carte.

— Ca să le vinzi pe o mie de dolari bucata, bombăni Jamie.

— Cum adică? întrebă Ring. Laurel se uită chiorâş la Jamie şi zise:

— El crede c-o să le vând.

— Că doar n-o să le faci cadou Liniei Maritime Warbrooke, mormăi Jamie, în barbă. Vai! strigă el, căci Laurel se şi năpustise asupra lui ca să-l ciupească.

După asta, Laurel o întrebă pe sora ei, zâmbind:

— Vrei nişte cafea? Maddie luă ceaşca întinsă de Toby, apoi îi oferi una şi lui Ring; atenţia lui Ring însă era concentrată asupra fratelui său.

— Hai, dă-i drumu şi zi! spuse Ring, aşezându-se pe o buturugă de lângă foc. Nici nu observă că scoarţa care acoperă buturuga, strălucea de lustruită ce era. Şi asta doar din cauza acelora care, în ultimele zile, tot şezuseră pe ea. Maddie se aşează lângă el, încercând să nu se strâmbe de durerea pe care o simţea. Părţile cele mai intime ale trupului ei o dureau cumplit. Ring, deşi nu se uita la ea în momentul acela, simţi că vrea să se aşeze şi se întoarse să-i surâdă complice, dar ea arăta foarte crispată şi rigidă. Se prefăcu că nu-l vede şi-şi îndreptă în schimb atenţia către Jamie.

— Ce te face să crezi că fratele tău are ceva de spus? îl întrebă ea pe Ring, fără însă să-l privească în ochi.

— Îl cunosc destul de bine; mai are puţin şi explodează. Nu vezi? Ei? Dă-i drumul! Jamie nu se putu stăpâni să nu râdă. Dorise, sau mai bine zis, se gândise să-i spună fratelui său despre pariurile care se puseseră pe seama lor, timp de câteva zile cât ei fuseseră acolo sus, la refugiu, însă ceva mult mai important îşi aştepta rândul.

— Am descoperit totul. Maddie îşi ţinu răsuflarea. Oare ce ştia?

Jamie se uită la ea, având aerul că se distrează pe seama ei şi pentru faptul că se simţea aşa de stânjenită.

— Am descoperit totul în legătură cu scrisorile şi cu generalul ăla al tău.

Maddie încremeni cu ceaşca la gură. Faptul că Laurel era în siguranţă, la care se adăugaseră şi evenimentele ultimelor trei zile, o făcuse să uite, cu desăvârşire, de cei ce o răpiseră pe sora ei. Acum nu mai voia nimic altceva decât să plece din ţinutul ăsta şi să se ducă în Est, acolo unde putea cânta din nou. Şi chiar aşa avea de gând să facă, după ce-şi va fi vizitat familia şi ar fi dus-o pe Laurel înapoi, acasă.

— Despre general ce-ai aflat? Şi cum?

— În vreme ce voi eraţi... în fine, ocupaţi cu altceva, am avut ocazia să stau de vorbă cu puştoaica. El îi aruncă lui Laurel o privire semnificativă, care excluse orice intervenţie a lui Ring. Răspunsurile ei m-au condus către un oarecare tip, pe nume Sleb.

— Tipul ăla care a cântat cu tine, zise Ring, privind-o pe Maddie.

— Chiar el, zise Jamie. Pe vremuri, a fost un foarte bun tenor, sau, cel puţin aşa susţine. Dar în ultimii ani, a decăzut.

— Băutura.

— Ai dreptate.

Dar ce legătură are beţivul ăsta cu Maddie şi cu Laurel? întrebă Ring, zâmbindu-i puştoaicei. Puştoaica era cu adevărat adorabilă; ar fi putut foarte bine poza pentru ilustraţiile cu îngeraşi; pe de altă parte, însă, ştia prea bine ce gură mare avea. Spera ca Maddie să nu-i fi citit gândurile.

— Sleb era în serviciul fratelui generalului Yovington, care locuieşte într-un oraş numit Desperate.

— Am auzit de localitatea asta, zise Toby, dar felul în care pronunţase cuvintele astea îl făcu pe Ring să întoarcă privirea spre el.

— Ei doi sunt oamenii de bază din oraş, zise Jamie. Fraţilor Yovington le aparţine cea mai mare parte a oraşului, precum şi mina cea mare de aur, de la periferie.

Până în acel moment, Maddie nu deschisese gura deloc, dar acum nu se mai putu abţine:

— Generalul Yovington m-a ajutat s-o găsesc pe Laurel.

— Singurul motiv pentru care te-a ajutat, chipurile, a fost faptul că el a organizat răpirea. Maddie puse ceaşca de cafea pe jos şi-l privi pe Jamie, uluită. Se pare că cei doi fraţi au investit tot ce-au avut, în mina aia, dar s-a dovedit a nu fi rentabilă.

— Poate de-aia i-au şi zis oraşului, Desperate, zise

Laurel, iar Toby aprobă printr-o înclinare a capului.

— Poate, dar după cum am aflat, chiar propria lor viaţă aduce a disperare. Ambii au în jur de cincizeci de ani şi n-au niciun fel de viitor în faţă. Aşadar, cu câteva luni în urmă, fraţii s-au întâlnit... zise el, privind-o pe Maddie. Generalul tău venise în control la nişte forturi şi s-a întâlnit cu fratele lui, care i-a spus că mina de aur nu conţinea nimic. Şi atunci, hotărâră că, dacă nu mai pot obţine banii pe care îi investiseră, în mod legal, să încerce în mod ilegal. În ultimii ani, munţii ăştia din jur au dat la iveală mult aur, aur pe care ei au hotărât să-l treacă în proprietatea lor.

— Cum? Să-l fure? întrebă Maddie. Vrei să spui că aveau de gând să-i sacrifice pe amărâţii ăştia, care au muncit atât de mult pentru a-l obţine?

— Da, chiar asta. Problema era, însă, cum să-l scoată fără să dea de bănuit. Aurul e greu şi s-ar fi putut ca minerii să-şi dea uşor seama dacă cineva umblă, de colo-colo, cu sacii de aur atârnând de şa.

— Aşa că ei m-au ales pe mine ca să merg de colo-colo?

— Întocmai. Caleaşca ta Concord poate căra mult, în special când mai e şi prevăzută cu un fund dublu. Jamie tăcu, lăsându-i pe ceilalţi să se obişnuiască cu vestea. Pe

de altă parte, era foarte mândru că putuse să le dea o dovadă a măiestriei sale de a fi aflat toate aceste lucruri.

— Dar scrisorile? Ce-i cu ele? întrebă Ring.

— Scrisori, zici? Nu erau decât coli albe de hârtie. Scopul lor era s-o îndepărteze pe Maddie de lângă caleaşca. Atât şi nimic mai mult. Scrisorile nu erau decât un pretext.

— Aşadar, bani! zise Maddie. Toată afacerea asta nu viza decât bani, nu? Şi eu care credeam că sunt amestecată într-un conflict politic, sau mai ştiu şi eu ce! Credeam că mă folosesc într-un scop mult mai nobil, scop în care unii să fi crezut cu adevărat. Iar eu nu eram altceva decât o borfaşă oarecare.

Ring îşi privi fratele şi întrebă:

— Care dintre însoţitorii lui Maddie este implicat în afacerea asta? Mai mult ca sigur că e şi cineva din anturajul ei.

— Frank, zise Jamie în şoaptă, dar acum nu ne mai face necazuri.

Ring dădu înţelegător din cap dar nu întrebă ce i se întâmplase.

— Şi de ce au ales-o pe Maddie? întrebă el. Oricine altcineva – fie că ar fi fost cântăreaţă ori scamator – ar fi putut face acelaşi lucru. Aveau nevoie doar de cineva care

să călătorească dintr-un oraş în altul, fără să ridice suspiciuni. Jamie zâmbi, cu subînţeles.

— Se pare că fratele generalului este un mare amator de operă. După cât se pare, opera este singura lui preocupare în viaţă, zise el, privind-o pe Maddie, uşor nedumerit. Ea aprobă printr-o înclinare a capului. Văzuse adesea în viaţă, oameni care aveau aceeaşi pasiune ca şi fratele generalului; oamenii ăştia parcă aveau, flăcări în priviri, când o auzeau cum cântă. Jamie continuă:

— Ar trebui să auzi ce se spune despre oraşul Desperate. Pe acolo colcăie de criminali. Oraşul e încercuit de munţi din trei părţi, aşa că n-au decât un singur drum de acces, şi ăla peste un pod foarte îngust. Aici, fratele generalului Yovington guvernează oraşul ca pe propria lui moşie, taie şi spânzură, îi termină pe toţi cei care i se împotrivesc. Mulţi zic că, mai bine să-i spânzure decât să mai trăiască, aşa cum trăiesc.

— Să-i spânzure! exclamară Maddie şi Ring într-un singur glas.

Jamie ridică ochii spre cer, a neputinţă şi silă, ca şi cum ar fi vrut să spună: „ia, scutiţi-mă de mila voastră”.

— Oricum, niciun om cu mintea întreagă nu s-ar aventura să se ducă acolo, continuă Jamie. Dar cel mai

straniu lucru e gustul pentru operă al generalului. El a auzit că, pe vremuri, Sleb a fost cântăreţ de operă şi că a fost şi profesor de muzică, înainte de a se apuca de băutură. Aşadar, a făcut presiuni asupra lui ca să-i dea lecţii de canto, zicând că-l plăteşte în whisky.

— N-am mai auzit să existe vreun alt cântăreţ de operă prin partea locului.

— Oricum, şi de-ar fi fost, nu putea fi foarte cunoscut, zise Ring, în şoaptă.

Jamie râse.

— Chiar aşa! Nu găseşti vreunul, să dai cu tunul. Tocmai d-aia l-a obligat generalul pe bătrânul Sleb să-l înveţe să cânte, zise el, uitându-se la Laurel. Tot el le învaţă şi pe păsările de noapte să cânte.

— A, pe curve, zise Laurel, dând din cap cu înţelegere. Cu toţii se uitară dezaprobator la Maddie, dar ea ridică din umeri, zicând:

— Bailey. Apoi se uită din nou la Jamie şi adăugă: păsările astea de noapte nu prea păreau a fi foarte cumsecade, sau prea talentate.

— Ba, dimpotrivă, erau oribile. Sleb zicea că până şi pisicile aveau voci mai bune.

Maddie se prefăcu că nu vede zâmbetul de aprobare al

lui Ring. Jamie continuă:

— Dar Yovington îl considera pe Sleb un om cu destulă imaginaţie, aşa că femeile alea îl urmau pretutindeni. Unii ziceau că ar fi suportat mult mai uşor spânzurătoarea, frigul şi singurătatea, decât vocea fetelor ăstora. La fiecare trei luni, dispărea câte o fată, aşa că până să creadă Sleb că terminase treaba, trebuia s-o ia iar de la început, dar oamenii mai aveau puţină linişte, între timp.

— Şi de-asta au răpit-o pe Laurel?

Cred că au vrut să împuşte doi iepuri dintr-odată, iar glonţul să fie de aur. Asta e! Sleb crede că atunci când ai fi ajuns la capătul călătoriei, după ce vei fi cântat în cele şase oraşe, iar cei ce au răpit-o pe Laurel nu ţi-ar fi dat-o îndărăt, aşa cum promiseseră, Yovington avea de gând să-ţi trimită un mesaj prin care să-ţi spună că el a descoperit locul unde era ascunsă sora ta; acesta ar fi fost un pretext să te invite la Desperate ca s-o iei de acolo. Dar nu sunt sigur că ţi-ar mai fi dat drumul, odată ajunsă acolo. Sleb e convins că generalul avea să-ţi înapoieze sora numai după ce ai fi acceptat să te măriţi cu el.

— Să mă mărit cu el! zise Maddie, îngrozită.

— Am auzit eu de altele şi mai rele, spuse Ring zâmbind. Maddie îşi mută privirea în altă parte, încercând să-şi

ascundă faţa roşie ca focul, iar el adăugă, adresându-se fratelui lui: plecăm în zori. Jamie acceptă, înclinând din cap.

— Să plecaţi? Unde? întrebă Laurel.

— Bănuiesc că vor să facă pe eroii, zise Toby, dar din tonul lui se putea înţelege cam ce crede el despre intenţiile lor.

— Ring, unde vrei să te duci? întrebă Maddie, cu blândeţe.

— La Desperate, fireşte. Imediat simţi cum îi bate inima puternic, dar încercă să se liniştească. Ştia, de la mama ei, că nu era nimic de făcut împotriva capriciilor unui bărbat.

— De ce te duci la Desperate?

— Am ceva poliţe de plătit acolo. Vru să ducă la gură ceaşca de cafea, dar mâinile îi tremurau violent.

— O să se tragă cu puşca, şopti ea. Iar tu o să te duci înarmat; o să te sinucizi.

— Doamne fereşte, nici nu-mi trece prin minte, zise el indignat. Dimpotrivă, am de gând să-l scot pe Yovington din aceste ţinuturi şi să-l judec pentru fărădelegile sale.

— Nu-i treaba ta. Las-o în seama oamenilor să-şi facă dreptate.

— Care oameni?

— Nu ştiu. Armata. Da, asta e. Du-te cu toată armata din fort.

El îi zâmbi, cu acel aer indulgent de care doar bărbaţii sunt în stare.

— Asta n-are nimic de-a face cu armata; şi-apoi armata mi-a dat ordin să am grijă de tine, iar tu eşti cea care ai fost foarte ofensată de generalul Yovington.

Ea se ridică în picioare şi-l măsură de sus în jos.

— Da, eu sunt cea ofensată, e drept, aşa că sunt singura care poate hotărî ce e de făcut. Acum, Laurel e din nou lângă mine şi asta-i tot ce-mi doresc. Mâine, n-ai decât să mă însoţeşti până la casa tatălui meu, ca s-o lăsăm pe Laurel acolo.

El ridică privirea spre ea, zicând:

— Eu trebuie să-l urmăresc pe Yovington.

— Da, ca să te răzbuni, ştiu eu, nu-i nimic altceva la mijloc decât răzbunarea.

El îi prinse mâna într-a sa şi spuse:

— Nu, nu-i vorba de răzbunare, ci de o obligaţie. Privindu-l, ea ştiu că nu mai era nimic de zis sau de făcut, că nimic nu-i putea schimba hotărârea şi că ea îl iubea cu adevărat şi că era în stare să-l accepte, aşa cum era, cu binele şi răul din el, neîncercând să-l schimbe câtuşi de

puţin. Era un bărbat care-şi asuma orice îndatorire, cu multă seriozitate, un om de onoare, care ar fi dus la îndeplinire orice i s-ar fi cerut, neţinând seama de pericolul pe care şi-l asuma.

El zâmbi şi o trase spre el, pe buşteanul pe care stătea.

— Și acum, ce-o să se întâmple cu voi doi? întrebă Jamie, încercând să-nveselească atmosfera. Ring zâmbi şi zise:

— Ce se întâmplă în general cu cei ce se iubesc, bănuiesc. Tu şi cu mine o să mergem să stăm de vorbă cu cei care au răpit-o pe Laurel, iar când mă întorc, o să mă cunun la fort. O să faci din mine un bărbat cinstit, nu? o întrebă el. Sper că n-ai vrut doar să profiţi de mine în ultimele zile.

Maddie era prea indispusă de hotărârea lui de a se duce să se răfuiască, pentru a mai putea fi atentă la ce spunea el. Privea fix la ceaşca de cafea şi dădea aprobator din cap. Nu după o cerere în căsătorie alergase ea, ci după ceea ce se întâmplase în ultimele zile; după tot ceea ce fusese între ei. Nici nu se aştepta la altceva, decât la o cerere în căsătorie. Asta, în cazul în care el s-ar fi dovedit a fi un om onest, se gândi ea, enervată, şi-şi alungă câteva lacrimi gata-gata să se rostogolească pe obraz. Toby

privea când la Montgomery, când la Jamie, când la Maddie; apoi întrebă cu glas blajin:

— Unde o să plecaţi în voiaj de nuntă?

— La Paris, spuse Laurel, pe un ton plin de admiraţie. Bailey mi-a povestit multe despre Paris. Maddie deschise gura să spună că ţara unei cântăreţe de operă e lumea întreagă, dar Ring i-o luă înainte:

— Vom locui la Warbrooke, fireşte, zise el, făcându-i cu ochiul lui Laurel. Vom vizita şi Parisul, şi poate te luăm cu noi, puştoaico, dar va trebui să locuim la Warbrooke, căci acolo sunt afacerile familiei mele. Apoi, întorcându-se către Maddie, adăugă: o să-ţi placă acolo. E la mare. E minunat!

Pentru o clipă, Maddie nu răspunse nimic, apoi spuse:

— Şi unde am să cânt? El îi cuprinse mâna, i-o strânse într-a lui, apoi îi dădu drumul.

— Am să-ţi construiesc cel mai impunător teatru pe care l-ai văzut vreodată.

— Cu scaune capitonate cu catifea? întrebă ea cu o voce de-abia auzită.

— Cum vei vrea tu. Vrei să fie din mătase? Atunci aşa vor fi.

— Şi cu tavan aurit?

— Desigur. Am să angajez nişte meseriaşi italieni ca să sculpteze îngeraşi pe tavan. Va fi cel mai frumos teatru din America, iubito. Se uită la Jamie şi-şi întări promisiunea:

— Pe viaţa mea dacă n-o să-l fac să fie cel mai frumos teatru din America.

— Şi cine o să vină să m-asculte? El îi zâmbi şi-i răspunse:

— Cine vei dori tu. Cred că nu-ţi dai seama încă în ce fel de familie vei intra. Vrei să vină chiar şi preşedintele Americii să te asculte? Bine, o să vină, zise el, râzând cu toată gura. Poţi să-l inviţi şi pe vărul tău, regele Lanconiei, dacă vrei.

Maddie nici nu zâmbi măcar. Ochii ei îl priveau cu multă seriozitate.

— O să-i plăteşti ca să mă aplaude? O să le cumperi flori ca să mi le arunce la picioare? O să-mi cumperi diamante după fiecare reprezentaţie sau o să-mi arunci zahăr ca la căţeii dresaţi? Lui Ring îi pieri zâmbetul.

— Stai o clipă, vorbeşti cu păcat. Nu te consider un câine dresat. Eşti femeia pe care o iubesc şi pe care vreau să o fac fericită.

— Cumpărându-mă? Ring îi privi pe Toby şi pe Jamie, apoi pe Laurel, care se uita la el cu ochii mari.

— Poate ar trebui să vorbim despre asta între patru ochi.

— De ce? Ca să mă ameţeşti cu mângâierile tale şi să mă faci să uit de bunul-simţ în care am fost crescută? Cred că ar trebui să vorbim despre asta aici, în mod deschis, în faţa tuturor. N-am de gând să-mi petrec tot restul vieţii într-o localitate ruptă de lume, unde să cânt numai pentru tine şi rudele tale, şi pentru cei pe care-i vei plăti să vină să asculte.

— Dar nu asta a fost intenţia mea. Nu m-ai ascultat cu atenţie.

Ea-şi puse deoparte ceaşca de cafea şi spuse:

— Ba nu, tu nu m-ai ascultat cu atenţie; ori nu înţelegi nimic în legătură cu vocea mea. Sunt una dintre cele mai bune cântăreţe din lume, una dintre cele mai bune care au existat vreodată. Ring uită de oamenii din jur şi-i răspunse:

— Câteodată devii sclava orgoliului tău. Ea îl înfruntă, cu ochii ţintă în ochii lui:

— Nu, nu înţelegi. Chiar nu înţelegi? Nu cred că sunt cea mai frumoasă femeie care a trăit vreodată sub soare, nu sunt decât o frumuseţe comună. Nu sunt cea mai inteligentă femeie şi nici nu sunt destul de bine crescută. Nu sunt făcută să stârnesc pasiuni în jurul meu. E drept că

bărbaţii m-au dorit, dar vocea mea era cea care îi incita, nu eu; cel puţin, până te-am întâlnit pe tine, nu am lăsat pe nimeni, străin de familia tatălui meu, să-mi declare dragoste. N-am avut niciodată în viaţa mea măcar o prietenă...

— Şi ce-are asta de-a face cu noi... şi cu locul în care vei cânta?

— Toate astea au legătură cu vocea mea. N-am nici prea multă inteligenţă, nici prea multă frumuseţe; n-am nici măcar un caracter deosebit, dar am cea mai bună voce din lume; una din cele mai bune care au existat vreodată. Nu înţelegi? Trebuie să pun în valoare ceea ce posed. Obligaţia ta e să te întorci în statul Mâine şi să-l ajuţi pe tatăl tău, în afacerile companiei, pentru că te pricepi la afaceri. Obligaţia mea este să împart darul meu, adică vocea mea, cu alţii. El îi zâmbi, protector.

— E o mare diferenţă între dimensiunile unei mari companii ca Linia Maritimă Warbrooke, şi spectacolul de operă. Cred că nu-ţi poţi imagina cât de mare este compania noastră. Noi suntem cărăuşii întregii lumi.

Aproape că-l scuipă în faţă când îl întrebă:

— Ţi-ai tipărit numele şi pe caleaşcă? El privi în altă parte. Blazonul nu era pe caleaşca, într-adevăr, dar era pe

câteva plăci de jur-împrejurul birourilor.

Inspiră adânc, încercând să se calmeze. Trebuia să-l facă să înţeleagă.

— Sunt convinsă că aduci servicii unei mulţimi de oameni, dar la drept vorbind, dacă familia ta n-ar deţine toate vasele astea cu care străbaţi lumea, atunci ar exista o alta care s-o facă. Vocea mea însă, nu poate fi înlocuită. Nimeni pe pământul ăsta nu-mi poate lua locul.

— Greşeşti când spui că oricine ar putea administra o companie de proporţiile Liniei Maritime Warbrooke. Familia mea moşteneşte această companie de peste o mie de ani. De mici suntem pregătiţi să o administrăm. Unde te duci?

— Nu faci niciun efort să mă asculţi, să mă înţelegi. Ţi-ai băgat în cap ideea că doar ceea ce faci tu e important, iar că ceea ce fac eu, nu e. Nu văd niciun motiv pentru care să mai continuăm discuţia. El se ridică în picioare şi o luă de mână.

— Doar n-o să pleci aşa. Nu-ţi dai seama că acum e vorba despre viitorul nostru? Dacă n-o să locuieşti cu mine la Warbrooke, ce-o să se întâmple cu noi?

Era deosebit de calmă când îi răspunse:

— Ce-o să se întâmple cu noi, când eu nu o să fac ceea ce vrei tu? Uită-te la tine! Mi-am dat seama că stai pe bani

de când te-am văzut. Te plimbi de colo până colo cu aerul cuiva obişnuit să cumpere tot ce-şi pofteşte. De dată asta te-ai hotărât să cumperi o cântăreaţă de operă. O să-i construieşti o colivie de aur, cu aspect de teatru de operă, împodobită cu pluş şi ornamente aurii, plină de oameni celebri. Te-ai hotărât să-i cumperi diamante şi rochii scumpe drept recompensă, ori de câte ori doreşti să o asculţi pe mica ta cântăreaţă şi să-i spui: „Cântă păsărică pentru că am plătit”. Trebuie să fie la dispoziţia ta atunci când ai nevoie, ca toţi aceia care lucrează pentru tine.

— Nu înţelegi nimic.

— Ba tu nu înţelegi.

— Ce-o să se întâmple cu mine dacă tu vei continua să dai spectacole publice, zise el, pe un ton de parcă ar fi zis că vrea să se facă dansatoare de cabaret. Vrei să mă ţin după tine dintr-un oraş în altul? Să-ţi ţin trena? Să mă vezi şezând în fotoliul de orchestră? Poate vrei să-mi tipăresc şi nişte cărţi de vizită cu emblema La Reine; sau să devin duce? Îl privi cu tristeţe în ochi.

— Nu te-am minţit niciodată în legătură cu lucrurile cele mai importante pentru mine.

— Dar nu-ţi interzic să cânţi, strigă el. Poţi cânta din zori şi până-n noapte, din partea mea. Chiar vreau să cânţi.

Apoi, pe un ton calm, continuă: Maddie, nu pot să fac ce-mi ceri. Ştiu că-ţi închipui că această companie a mea e doar o simplă afacere, dar nu e doar atât. E... o... tradiţie. Nu ştiu cum să-ţi exlic. Tradiţia e foarte importantă pentru familia mea, iar familia mea e foarte importantă pentru mine. Tot atât de importantă ca vocea ta pentru tine.

Ea înţelegea foarte bine ce-i spusese. Asta însemna sfârşitul. Ştia asta, dar mai ştia şi faptul că nu putea renunţa la ceea ce, pentru ea, însemna adevărata viaţă, nu putea să renunţe la tot, ca să devină jucăria lui preferată.

— Nu pot face asta, murmură ea. Aş muri. Dacă ar trebui să devin un nimeni, pentru a-ţi accepta condiţiile, aş muri.

— Bine, dar eu nu cer asta. La naiba! Jamie, vorbeşte-i tu. Adu-o cu picioarele pe pământ. Jamie nu zise nimic, aşa că Ring se întoarse spre fratele lui. Era nemulţumit. Să nu-mi spui că ţii cu ea, aproape că strigă.

Buzele lui Jamie se subţiară.

— Nu-i acelaşi lucru ca atunci când ai fi singur la părinţi; tu mai ai şase fraţi, dar din păcate niciunul dintre noi nu e atât de dotat în afaceri ca tine, însă de descurcat, ne descurcăm noi şi fără tine.

La aceste vorbe, Ring se ridică în picioare cu faţa schimonosită de furie; părea că vor sări la bătaie, dar Jamie îi întoarse spatele, zicându-i lui Maddie:

— Te-ai descurca mai bine fără el. Nu te merită.

Maddie se luă după el, dar Ring o prinse de mână.

— Nu, nu pleci acum. Întâi clarificăm lucrurile. Ea încercă din răsputeri să nu plângă.

— E clar deja. Îl privi în ochi, iar lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Doamna Branchini avea dreptate. Îmi spunea că pot ajunge fie o cântăreaţă, fie o femeie ca oricare alta.

— Eşti o femeie ca oricare alta. Îţi doreşti dragoste şi ai nevoie de ea. Te rog, nu mă părăsi. Scoate-ţi din cap că vreau să te laşi de cântat.

— Dar de asta vrei să mă convingi şi nici nu-ţi dai seama măcar. Nu înţelegi că nu am rugat pe nimeni să-mi facă un astfel de cadou? N-a venit nimeni pe un nor roz să-mi spună: „Maddie, iată cum ţi-am planificat existenţa! Vrei să devii cântăreaţă sau vrei să trăieşti normal, alături de un bărbat al tău, să ai prieteni şi copii? „Nimeni nu m-a întrebat ce vreau.

— Ce ţi-ai fi ales? întrebă el în şoaptă. Ea începu să plângă în hohote.

— Nu mai ştiu. Nu am cum să schimb lucrurile. Asta este.

— Nici eu. Ea nu mai era în stare să mai scoată niciun cuvânt, căci se înăbuşea de plâns. Îşi duse mâna la gură şi fugi departe de el.

Ring rămase în picioare privind-o cum se îndepărtează. Trebuia să existe o modalitate prin care s-o facă să vadă lucrurile altfel, să-i explice...

— Au! strigă el cuprinzându-şi piciorul, apoi se uită la Laurel, uimit.

— Ce-a fost asta?

— Ai făcut-o pe sora mea să plângă, iar pe Jamie l-ai scos din minţi, zise ea alergând după Maddie. Ring se întoarse la foc. Toby mai era încă acolo. Îşi turnă, cu o mână tremurătoare, cafea în ceaşcă.

— Nu mai face mutra asta de parcă ţi s-au înecat toate corăbiile, zise el.

— O să-i treacă, zise Ring, până mâine dimineaţă o să se lămurească şi...

— Şi ce? întrebă Toby. Ring nu scoase o vorbă, ci continuă să se uite în ceaşca de cafea. N-are importanţă, adăugă Toby. Toate femeile e la fel. E plin locu de ele. Dai de ele la tot pasu. Pariez că într-o săptămână, găseşti alta.

Fiica colonelului Harrison te place berechet. Ei i-ar plăcea să locuiască cu tine la Warbrooke. Şi să-i cumperi diamante şi mătăsuri. Dacă stau bine să mă gândesc, asta le place la femei. Io m-aş speria să vorbesc despre căsătorie. Dacă aş fi tot atât de bogat ca tine şi o femeie ar vrea să se mărite cu mine, pentru că-s bogat... Dar nu te supăra... de fapt, ştii ce-i cu tine? Dacă o femeie nu vrea banii tăi, tu-i bagi cu forţa pe gât. Asta e! Acum să vedem cum stăm.

Ring se sculă în picioare şi aruncă restul de cafea pe jos.

— Toby, vorbeşti prea mult şi nu înţelegi nimic, zise el îndepărtându-se de foc.

— Asta aşa-i, strigă Toby, în urma lui. Nu-s atât de deştept ca tine, adăugă el uitându-se la foc şi mârâind. Până şi pietrele, câteodată, e mai deştepte ca băiatu ăsta.

CAPITOLUL 15

Maddie o dădu pe Edith la o parte şi încalecă. Atunci când animalul se crispa, ea îl lovi cu pintenii şi strânse tare hăţul. Era devreme şi destul de răcoare, dar ea nu simţea frigul. Toată noaptea nu dormise deloc; stătuse cu ochii în tavanul cortului, ascultând zgomotul nopţii. Ring nu venise la ea, dar nici nu se aşteptase la asta. Se blestema că-şi permisese să creadă că ar fi putut duce o viaţă normală.

Îşi lăsă capul pe coama calului şi se gândi o clipă la mama ei. Tatăl ei primise destul credit pentru expediţiile sale şi pentru a putea scrie jurnalele de călătorii, dar toată familia ştia ce mult îi datora el mamei. Dacă n-ar fi fost blânda şi echilibrata Amy Sittleton, Jefferson Worth ar fi murit anonim.

Maddie simţea o mare nevoie să-şi vadă mama, să discute cu ea, să-i ceară părerea, sau pur şi simplu să se ghemuiască în braţele ei reconfortante. Ea îşi aminti ce-i spusese în seara în care-i cântase, pentru prima oară, iar ea îl trimisese pe tatăl ei în Est, ca să-i aducă o profesoară de canto.

După întâmplarea aceea, Amy Worth o dusese în pat, să se culce şi, în timp ce o învelea cu grijă, Maddie o întrebă:

— Ce-o să se întâmple cu mine? Amy respiră adânc, apoi răspunse:

— Pentru un motiv sau altul, Dumnezeu te-a binecuvântat, sau te-a blestemat – depinde de cum vezi lucrurile – cu un talent deosebit. Te-a ales pe tine dintre toţi oamenii, te-a făcut să fii altfel. De acum înainte, viaţa ta nu va semăna deloc cu a celorlalţi. Ştiu că eşti tânără, dar va trebui să găseşti forţe ca să onorezi acest talent, sau dacă nu, să-l ţii ascuns.

— O să-l onorez, zise ea imediat.

Amy nu zâmbi la răspunsul ei, ci o luă de mâini şi-o privi drept în faţă.

— Ascultă, Maddie, dacă te hotărăşti să dai curs talentului tău şi să-l onorezi cum se cuvine, nu vei fi niciodată ca şi ceilalţi, dar vei trăi şi clipe de agonie, pe care niciun alt om nu le cunoaşte sau înţelege. Va trebui să ţii seama de toate astea. Mă înţelegi ce spun? Maddie habar n-avea despre ce vorbea mama ei. Pentru ea, a cânta nu era decât o plăcere. Ea aducea încântare şi bucurie adulţilor.

Mama ei îi scrută faţa.

— Dacă vrei, îi voi spune tatălui tău să-ţi aducă o profesoară pe măsură, dar numai dacă tu vrei.

— Da, vreau. Îmi place să cânt. Amy o scutură pe fiica ei cu putere.

— Nu, nu vreau să-ţi placă! Trebuie să te dăruieşti acestui har, să te sacrifici pentru el. Un talent ca al tău înseamnă ori totul, ori nimic. Trebuie să fie cel mai preţios şi mai important lucru de pe pământ pentru tine.

Maddie începu să înţeleagă câte ceva. Deja, a cânta însemna totul pentru ea. Cântatul luase locul temelor, al hainelor frumoase şi al prietenilor, sau al oricărui lucru considerat de alţii ca util în viaţă. Mai degrabă ar fi cântat decât să facă altceva.

— Îmi doresc foarte mult să cânt. Amy văzu licărirea din ochii fiicei ei şi i se tăie respiraţia. O strânse apoi la pieptul său.

— Domnul să te aibă în pază, şopti ea.

Maddie înţelegea de-abia acum la ce se referise mama ei, atunci. Până acum nu intervenise nimic în viaţa ei, care să intre în conflict cu ceea ce dorea ea, cu menirea ei. Ba da, existaseră momente când, obosită fiind şi dornică să rămână singură, dădea de grupurile de oameni care-i cereau să cânte, să cânte mereu. Alteori, tânjea după singurătatea munţilor, după cărările bătute cu tatăl ei, alteori îi era pur şi simplu greaţă de atâţia ochi pofticioşi

aţintiţi asupra ei, care nu vedeau în ea decât o voce şi o plăcere carnală. Dar toate astea erau trecătoare. Ştia că, dacă dorea din tot sufletul să plece la Paris, sau la Veneţia, sau oriunde altundeva, pleca şi gata. Dar acum se părea că şansele ei se reduseseră simţitor.

— Maddie! Ea înălţă capul, dar nu se uită la Ring.

— Te rog, nu pleca aşa, hai să stăm puţin de vorbă la lumina zilei.

Ea se întoarse şi-l privi în ochi.

— O să mă însoţeşti în turneele mele?

— Trebuie să administrez averea familiei. Am stat destul de mult timp departe de afaceri; dar, îndată ce termin armata, mă întorc la treburile mele, care nu suferă amânare.

— Atunci ne putem căsători, dar va trebui să ne ducem viaţa separat. Mă voi strădui să ajung în America şi să te văd măcar o dată pe an. Expresia de pe faţa lui fu mai mult decât orice răspuns. Ea îşi privi iar calul şi adăugă: de ce mi-ai făcut asta? De ce m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine?

El întinse mâna spre ea, dar ea se dădu repede în lături.

— Maddie, astfel de lucruri se întâmplă, nu eu am vrut să... Ea se întoarse spre el şi-i zise:

— Ba da, ai vrut. M-ai vrut pe mine şi ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să mă ai. Eşti ca unul care a văzut ceva frumos într-o vitrină şi pune ban peste ban ca să poată cumpăra obiectul acela.

— Bine, dar e absurd; şi eu m-am îndrăgostit de tine. Zilnic, cineva se îndrăgosteşte de câte altcineva. Doar dacă...

— Când te-ai îndrăgostit de mine? Spune-mi exact, când. El nu prea pricepu ce voise să spună cu povestea asta, dar abia se mai putu abţine să nu zâmbească, amintindu-şi de momentul în care se îndrăgostise de ea.

— După ce te-au răpit minerii; în ziua în care te-am adus îndărăt. Stăteam de vorbă şi lucrurile decurgeau foarte normal între noi. Mă gândeam cât eşti de deosebită faţă de celelalte femei; apoi ai ridicat ochii spre mine şi atunci am ştiut că m-am îndrăgostit de tine. Ea îşi privi iar calul.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Şi apoi, ce-ai făcut?

— Maddie, de ce pui întrebări ridicole? Nu mai e nimic de făcut, acum.

— Nu mai e nimic de făcut decât să cânt în teatrul ăla pe care-l vei construi pentru mine.

— Nu văd ce-i rău în asta. Vom transforma oraşul Warbrook în paradisul muzicii de operă. Vor veni oameni

din toată lumea să te audă cântând. Voi construi şi un hotel în care să-i găzduiesc şi la voi pune la dispoziţie vapoarele Liniei Maritime Warbrooke.

— Hai, cumpără-mă. Nici tu eşti în stare să te gândeşti la altceva. Tu-ţi vei vedea de drumul tău, iar eu voi muri, căci drumurile mele se vor închide. Să nu uiţi să-mi scrii pe piatra de mormânt că am fost o mare cântăreaţă şi că tu, bărbatul meu, ai cumpărat totul pentru mine, chiar şi pe mine însămi.

— Maddie, eşti nedreaptă. Ea se întoarse spre el cu lacrimi în ochi.

— Nedreaptă? Tu nu ştii ce înseamnă să fii drept. Nu ştii să faci decât ceea ce vrei tu. Ai dus o viaţă aşa de comodă, încât ai avut întotdeauna tot ce ţi-ai dorit. Dacă pe vremea când erai copil, ţi-ai exprimat dorinţa să administrezi această familie, ţi s-a permis s-o faci. Dacă ai vrut să pleci în armată, ţi s-a permis şi asta. Şi acum, când ai decis că ţi-ai dori o privighetoare drept soţie, îţi închipui că ţi se va permite şi asta, nu?

— Maddie, începi să devii isterică. Şi apoi, nu ştii ce vorbeşti. Întotdeauna am muncit din greu ca să am ceea ce am.

— Aşa cum ai muncit ca să mă ai şi pe mine, nu? zise

ea, pe un ton foarte ridicat. Ţi-ai făcut un plan de atac asupra mea; ca într-o bătălie adevărată. Ai hotărât că mă vrei, ai crezut că mă îmbrobodeşti şi apoi ţi-ai pus planul în aplicare.

— Mă faci să par un monstru. E drept că mi-am făcut un plan mic, dar te iubesc, şi nu văd nimic rău în asta.

— Chiar mă iubeşti? Mă iubeşti din spusele lui Edith despre mine... sau face parte din programul tău de viaţă să te însori cu o vedetă de operă? Ar fi sunat bine ca ilustrul nume de Montgomery să se unească cu cel al celebrei La Reina?

— Cred că mergi mult prea departe, zise el, cu blândeţe.

— Oh, încă n-am călcat niciun ilustru Montgomery pe bătături. Oh, Doamne, de ce a trebuit să-mi faci una ca asta? Să te străduieşti atât de mult să mă îndrăgostesc de tine?

— Pentru că te iubeam şi voiam ca şi tu să mă iubeşti.

— Eu! urlă ea. Eu să te iubesc? Nu ştii nimic despre mine. Ţi-am spus odată că ştii câte ceva despre felul în care cânt, despre mine personal, însă nu ştii nimic. Îţi imaginezi că, dacă ştii ce culoare îmi place sau care-i mâncarea mea preferată, mă cunoşti îndeajuns? Toate astea n-au nimic de-a face cu mine.

Vedea, după expresia feţei lui, că habar n-avea despre ce-i vorbea. Supărarea o părăsi dintr-odată şi-şi întoarse faţa spre cal.

— Mi-ar fi plăcut să nu se fi întâmplat nimic între noi doi. Dacă ţi-ai dorit o gospodină, o femeie care să poarte haine frumoase, care să te aştepte, răbdătoare, până te întorci acasă, atunci de ce n-ai căutat-o? Ar fi trebuit să te îndrăgosteşti de o femeie care să corespundă gustului tău şi să mă fi lăsat pe mine în pace. Ea îşi aşeză capul pe gâtul calului şi se străduí să nu izbucnească în plâns. Nu-ţi era de ajuns doar să te culci cu mine? Majoritatea bărbaţilor nu vor decât atâta, mai ales că tu n-ai fi făcut nimic dacă n-aş fi început eu. Iar acum mă pui să hotărăsc ce-i mai important pentru mine: tu sau muzica. Ea strânse şi mai tare hăţurile.

— Bine, dar eu nu-ţi cer să renunţi la muzică.

— Ba da. M-ai rugat să-ţi cânt în stare de captivitate, zise ea întorcându-se spre el. La dracu! La dracu cu Christopher Hring Montgomery. Măcar te-ai străduit să ştii câte ceva despre mine? Ştii oare că, dacă m-am îndrăgostit de cineva, e pentru totdeauna? Am văzut destui cântăreţi în viaţa mea, celebri, care au renunţat la operă numai pentru că s-au îndrăgostit. În ceea ce mă

priveşte, odată ce-mi place ceva, sau cineva, îmi place pentru totdeauna. Eu nu-mi schimb sentimentele, fie că e vorba de oameni, fie de animale, fie de orice altceva.

El îi cuprinse braţul cu mâna.

— Nu ştiu de ce-mi tot spui că iubesc pe cineva despre care nu ştiu nimic. Pe tine te iubesc şi, după câte ştiu, îmi e de-ajuns. De când te cunosc, mi-am dat seama că, atunci când iubeşti, o faci cu toată convingerea. Când am aflat că tu cântai pentru aceşti oameni, care nu-ţi apreciau vocea şi că o făceai doar ca să-ţi salvezi sora, pe care n-o văzuseşi de mulţi ani, am fost sigur că sunt îndrăgostit de tine. Maddie, nu-ţi dai seama cât de mult ne asemănăm? Nu aş fi putut iubi pe nimeni care să nu-mi fi răspuns cu tot atâta patimă la dragostea mea. Dacă ar fi fost să mă însor cu una din femeile alea mediocre, care sunt gata să-şi urmeze soţii oriunde, i-aş fi făcut viaţa un coşmar. El o strânse şi mai tare de mână, apoi continuă. Nu poţi să mă laşi aşa. După ce-mi închei socotelile cu Yovington, o să mă întorc la fort. Tu mă vei aştepta acolo, şi o să ne descurcăm noi. Poate că, după ce ne căsătorim, vom putea merge în fiecare vară la Londra şi la Paris ca să cânţi.

— Cum zici tu că o să ne descurcăm? Doar eu să fac un

compromis. Doar eu? Tu, însă, niciodată. Dacă tu hotărăşti să stăm trei zile legaţi unul de altul cu un lanţ, e hotărârea ta şi numai a ta. Tu nu-mi ceri niciodată părerea. Dacă tu hotărăşti să pornim în căutarea surorii mele, mergem, dar nu mă întrebi niciodată. Îmi laşi o notă cu iniţialele tale. Acum alta: îmi spui că trebuie să mă mărit cu tine şi să fac toată viaţa ceea ce vrei tu. Ea îl privi în ochi şi dădu dezaprobator din cap. Îşi înghiţi lacrimile îşi ridică bărbia în sus şi continuă: lasă-mă să-ţi explic cât se poate de clar. Nu este om pe lume care să facă numai ce vrea el. Tot aşa cum tu simţi că trebuie să te duci după cei care au răpit-o pe sora mea, tot aşa simt şi eu că trebuie să cânt. Să cânt pentru oameni, nu pentru aceia cumpăraţi de tine, ci pentru cei care vin de bunăvoie. N-am de gând să trăiesc viaţa ta, ci pe-a mea, strigă ea sufocându-se.

— Asta înseamnă că o să mă părăseşti? Ai de gând să dai cu piciorul la tot, fără măcar să încercăm să rezolvăm, într-un fel sau altul, problema?

Se aşeză mai bine în şa, apoi privi în jos spre el.

— Tu eşti cel care se pare că nu vrea să înţeleagă altceva, în afară de propria lui părere, spuse ea, luând hăţurile în mâini. Sper că înalta ta moralitate să-ţi ţină de cald la noapte, adăugă ea şi porni la drum; apoi brusc, se

opri şi mai zise: fir-ar să fie! Ce mult mi-aş dori ca... toată viaţa să fii nefericit; aş dori ca, ori de câte ori vei citi că dau spectacole, într-un oraş sau altul, să-ţi frângi mâinile de durere. Zicând acestea, dădu pinteni calului şi plecă.

CAPITOLUL 16

Maddie rămase o clipă în şa, admirând minunatul peisaj din împrejurimile casei părinteşti, şi simţi că-i vine să plângă. Plânsese cam des în ultimul timp.

Se împliniseră trei săptămâni de când îl părăsise pe Ring, trei săptămâni lungi şi triste. Când ajunsese la casa părintească, acum trei săptămâni, se bucurase să-şi revadă părinţii şi pe bătrânii prieteni ai muntelui; cu toate acestea, chiar dacă se afla în preajma lor, tot nu reuşise să se simtă în largul ei. Hears Good mersese călare până în curtea din faţă, la câteva minute doar de la venirea ei şi a lui Laurel, ca să-şi delecteze prietenii cu poveştile despre aventurile lui Maddie şi ale ofiţerului. În alte condiţii, toate aceste poveşti i s-ar fi părut comice, dar nu în acel moment. Stătuse foarte puţin timp în compania familiei, apoi s-a dus pe tăpşan, lăsându-i pe toţi să se distreze pe seama poveştilor spuse de Hears Good.

Mama ei, însă, venise după ea; în braţele ei protectoare, Maddie şi-a dat drumul adevăratelor ei sentimente; la pieptul ei, a fost în stare să vorbească despre tot ceea ce i se întâmplase. I-a povestit despre coşmarurile ei legate de răpirea lui Laurel, despre spaimele prin care trecuse,

cântând în locurile acelea sălbatice şi, în special, despre sentimentele pe care le încercase faţă de Ring.

— Vrea să mă închidă într-o colivie, a zis ea.

Mama ei i-a vorbit foarte puţin; a ascultat-o numai, nefăcând niciun comentariu.

În primele două săptămâni de când venise acasă, prietenii tatălui ei încercaseră, zadarnic, să o scoată din starea în care era: Bailey îi cântase trei cântece noi, pentru ea, îngrozitor de deocheate, şi o rugase să-l ajute să le fredoneze corect. Maddie însă i-a spus că se poate descurca foarte bine şi singur. Tatăl ei o rugase să vină cu el la vânătoare, dar ea îl refuzase. Linq o rugase să-l ajute să găsească ramuri tinere, ca să poată confecţiona din ele schiuri pentru la iarnă. Dar Maddie le răspunsese tuturor că ar prefera să stea acasă. Thomas o informase că doreşte să scrie despre aventurile lui din tinereţe şi că avea nevoie de ajutorul lui Maddie, dar ea îi spusese că nu se poate concentra la aşa ceva. Hears Good încercase, în fel şi chip, s-o facă să zâmbească, dar ea îl privise cu ochii goi şi cu gândul aiurea. Până şi Laurel îşi pierduse răbdarea cu sora ei.

— E mai bine fără el! E mai bine pentru tine, strigase ea. Oricum, mie nu-mi plăcea deloc. Prea făcea pe grozavul şi-

şi imagina că le ştie pe toate. Crede că doar el e în stare să administreze compania lui, dar pot să bag mâna în foc că Jamie poate să se descurce foarte bine şi fără el.

— Jamie e prea ocupat cu fetele, zisese Maddie; nu mai are timp şi pentru afaceri. Tu nu-l cunoşti pe Ring. Lui îi pasă de oameni, îi pasă de situaţia şi de viitorul lor. Iar acum, că l-am părăsit eu, o să fie singur.

— Ba nu! O să-şi găsească el pe cineva. Şi tu vei găsi un altul.

— Toată viaţa ne-am căutat unul pe celălalt şi, în fine, ne-am găsit, şi nimeni nu-l va mai putea înlocui vreodată pe celălalt. Eu voi continua să cânt şi... Până să-l fi întâlnit pe Ring, crezuse că viaţa îi oferise tot ceea ce avea de oferit, dar după ce se îndrăgostise, i se părea că viaţa nu mai însemna nimic, fără el.

— Atunci, de ce nu cânţi? întrebase Laurel cu blândeţe. Cu toţii vrem să te auzim cântând. Bailey zice că ai uitat să cânţi. Zice că omul ăla te-a făcut să uiţi până şi de muzică. Maddie făcuse eforturi disperate să nu izbucnească în plâns. Ultima dată cântase numai pentru Ring, atunci când făcuseră dragoste în neştire, zile în şir. În clipa asta, aici, pe dealul de lângă casă, nu ştia ce se va întâmpla cu ea de-acum încolo.

— Tot nu ai luat nicio hotărâre?

Maddie se întoarse, o văzu pe mama ei şi-i zâmbi. Cu toţii îşi închipuiau că Jefferson Worth explorase Vestul de unul singur. Doar Maddie ştia ce rol important jucase mama ei în viaţa lui şi cât de mult îl influenţase.

— În legătură cu ce? întrebă Maddie.

— Cu preţul pe care-l pui tu pe dragoste. Deoarece nu primi niciun răspuns de la Maddie, mama ei continuă: când tatăl tău m-a cerut în căsătorie, eu am fost foarte fericită. Imediat am şi început să vorbesc despre viitoarea noastră viaţă conjugală, despre cum o să ne întoarcem în Boston şi cum o să locuim în casa părinţilor mei. Ţin minte că i-am pomenit ceva şi despre hainele frumoase pe care aveam de gând să i le cumpăr.

Maddie se uită nedumerită la mama ei. Ştia că tatăl lui Jeff fusese un om destul de înstărit şi că una din obiecţiile lui Jeff fusese aceea de a lua în expediţia lui o tânără care trăia în lux şi confort, şi a o duce într-o călătorie în susul râului Missouri, ca să picteze.

Maddie însă nu şi-l închipuia pe tatăl ei trăind în altă parte decât în Vest şi deci nu şi-l putea imagina purtând un alt fel de îmbrăcăminte decât cea făcută din piei de animale. Amy continuă:

— A fost o vreme când credeam că n-am să rezist lângă el şi c-o să-l părăsesc. Mă săturasem până-n gât de bolile şi de mizeria Vestului. Mă săturasem să mănânc aceeaşi mâncare, zi de zi. Mi-era silă de acei oameni şi de obiceiurile lor scâr-boase. Nu doream altceva decât să mă întorc în Est şi să trăiesc ca oamenii, printre fiinţe care se puteau exprima normal, fără să facă uz de înjurături la fiecare două vorbe. Îmi doream tot ceea ce lăsasem în urmă: muzică, veselă fină de porţelan, haine frumoase şi curate.

— Şi ce-ai făcut?

— L-am părăsit. Ştiam ce-mi doream şi ceea ce-mi putea el oferi. Am plecat în Est şi am trăit departe de el, un an de zile, zise Amy, zâmbindu-le amintirilor. Dar n-aş putea să-ţi spun cât de mult m-am schimbat în anul acela. Nu mai eram, nici pe departe, tânăra domnişoară de odinioară. Mă enervam când prietenele mele se speriau aşa de uşor de un cal năbădăios. După ce ştii ce înseamnă să trăieşti trei zile, încercuit de apaşii care trag încontinuu asupra ta, fără apă şi fără protecţie, un cal năbădăios nu mai înseamnă mare lucru. Pe de altă parte, începusem să-i şochez pe cei din jurul meu cu observaţiile mele. Şi nu mai suportam compania aşa-zisei societăţi bune.

— Şi, până la urmă, ce-ai făcut? Te-ai întors la tata? întrebă Maddie.

— Pe atunci, circula un vapor cu aburi, care urca în susul râului, aşa că m-am îmbarcat pe el şi am plecat spre tatăl tău. Şi l-ai rugat să te primească iar în viaţa lui? Amy râse.

— Ei, nici chiar aşa! De fapt, nu l-am rugat nimic, i-am spus ce trebuia să facă dacă voia să rămânem împreună. Nu mi-a fost greu să constatat că şi lui îi fusese tot aşa de greu ca şi mie. I-am explicat că eu am nevoie de o casă civilizată, unde să stau cu familia, fără să mă tot fâţâi de colo-colo prin tot Vestul, aşa cum i-ar fi plăcut lui. I-am mai spus că n-are decât să călătorească cât vrea, dar că eu doresc să am o locuinţă sigură şi stabilă.

Maddie se uită îndărăt, în direcţia munţilor, şi zâmbi. Aşadar, asta se întâmplase cu părinţii ei, deoarece tatăl ei pleca, în fiecare vară, să facă cercetări, să-şi viziteze prietenii din diverse triburi sau alţi oameni de munte, cunoştinţe de-ale lui, care locuiau acolo tot timpul anului. Când era mică, Maddie fusese cu el prin munţi cinci veri, de-a rândul.

— Deci, să mă întorc la Ring şi să-i spun că eu trebuie să cânt şi că el trebuie să mă însoţească pretutindeni? întrebă Maddie.

— Ştiu doar că eu l-am iubit pe tatăl tău şi că m-am dus cu el pretutindeni şi că n-am regretat niciodată.

— În cazul tău, tu a trebuit să cedezi, dar, în cazul meu, Ring ar trebui să cedeze în favoarea mea, zise Maddie, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Nici măcar nu ştiu dacă mai trăieşte sau nu. S-a dus în văgăuna aia îngrozitoare să se răfuiască cu cei ce-au răpit-o pe Laurel. Dacă Ring o să fie ucis, o să fie numai vina mea. Laurel a fost răpită numai pentru că omul acela dorea să mă audă pe mine cântând, iar dacă Ring... Amy îşi cuprinse fiica în braţe şi zise:

— N-ai de ce să te învinuieşti. El singur a luat hotărârea asta.

— Întotdeauna hotărăşte de unul singur, răspunse Maddie, cu amărăciune în glas.

În noaptea aceea nu dormi prea mult, ci rămase trează, dar, înainte de răsăritul soarelui, era deja în picioare, îmbrăcată.

Afară, acareturile şi casa părintească erau cufundate în linişte; tatăl ei, însă, o aştepta.

— Mă duc după el, zise Maddie, pe un ton hotărât. Poate că nu e bine, poate c-o să regret, dar eu mă duc, totuşi. Tatăl ei schiţă un zâmbet.

— Ştiam eu că aşa vei face. Noi, cei din familia Worth,

ne ducem întotdeauna după ceea ce credem că ne este hărăzit, în ceea ce te priveşte, a fost la fel: ai vrut să cânţi, ai cântat.

— Iar acum îl vreau pe bărbatul ăsta. Jeff zâmbi către fiica lui.

— Aici semeni perfect cu mama ta. Maddie îşi privi tatăl în ochi. Ring apreciase că Jefferson Worth ar fi trebuit să fie deja un om în vârsta; dar el, dimpotrivă, arăta încă foarte bine, iar Maddie nici nu putea să-şi închipuie că ea va mai trăi după ce tatăl ei va muri. Într-un impuls, se aruncă la pieptul lui şi-l îmbrăţişa cu toată forţa de care era în stare. Jeff o mângâie pe cap.

— Pierdem timpul degeaba. Hai să mergem la el.

În timp ce caii lor erau gata înşeuaţi, iar desagii plini, legaţi de şa, Thomas, Bailey şi Linq erau şi ei gata de drum. Când fură în şa cu toţii, Amy, Laurel şi Hears Good li se alăturară şi ei. Maddie nici nu îndrăznea să se uite la ei. Întotdeauna familia ei fusese alături de ea şi la bine şi la rău.

— Hai să mergem şi să-l scăpăm de la moarte pe iubitul tău, zise Bailey, plin de nerăbdare. De când aşteptam şi eu o aventură. Prea era multă linişte pe aici; deşi, ceea ce avem noi de făcut se poate face şi cu o mână de femei şi

de copii. Mă simt cam umilit.

— Hai, lasă, zise Laurel. Până şi eu pot să ţintesc mai bine decât tine. Aşa orb cum eşti, nu vezi decât până la vârful nasului.

— Jeff, fătuca asta a ta are limba cam ascuţită, mormăi Bailey.

Maddie zâmbi către tatăl ei şi toţi o porniră în susul muntelui.

Abia după două zile de mers, Thomas şi Jefi se opriră brusc. Hears Good descăleca şi se sui într-un pom, în timp ce Linq şi Bailey veniră în preajma femeilor pentru a le proteja.

Maddie îşi ţinea respiraţia. Trecuseră ceva ani de când nu mai trăise aşa ceva; fiecare mişcare putea însemna un pericol mortal. Cu toţii erau extrem de atenţi, cu urechea la pândă. La început, Maddie nu auzi nimic şi se minună cum de tatăl ei şi ceilalţi însoţitori puteau auzi aşa de bine.

La un moment dat, auzi şi ea ceva, dar nu fu foarte sigură ce putea fi. Curând însă, pupilele i se dilatară de prea multă atenţie şi, ridicându-se în picioare, şopti:

— El e! Tatăl ei se întoarse către ea şi-i aruncă o privire mustrătoare, îi spusese doar că nu trebuia să vorbească, în cazul în care s-ar fi aflat într-o situaţie similară cu cea

de acum.

Dar Maddie nu-l luă în seamă ci, dimpotrivă, îşi îmboldi calul şi o porni înainte, coborând muntele, urmată îndeaproape de ceilalţi.

Nu mai scosese nici măcar o notă, de cel puţin trei săptămâni, dar acum, în goana calului, care părea că pluteşte, începu să cânte. Nu era sigură ce cântec cânta, dar îşi imagină că e ceva din Carmen şi anume atunci când Carmen cânta despre iubitul ei.

Ring veni, tăind-o de-a curmezişul muntelui, spre ea, o înşfăcă de pe cal şi o aşeză lângă el în şa, sărutând-o fără întrerupere.

— N-aş fi putut... n-aş fi fost în stare să te pierd. Maddie n-avea nevoie de cuvinte; tot ce dorea era să-l ştie lângă ea, să-l îmbrăţişeze, să-l sărute, să-l pipăie. Stăteau aşa în şa, sărutându-se, cu trupurile înlănţuite, pe măsură ce ceilalţi se apropiau de ei, încercuindu-i: pe de o parte, familia lui Maddie, pe de alta, cea a lui Ring.

După câtva timp, ambele familii se plictisiră de aşteptare, aşa că Jamie îşi îmboldi calul câţiva paşi înainte.

— Eu sunt James Montgomery, i se adresă el lui Thomas şi lui Jeff. Se simţea puţină emoţie în vocea lui, căci stătea

faţă în faţă cu oamenii care intraseră deja în legendă. Ring şi Maddie îşi dădură în cele din urmă seama că aveau spectatori, aşa că-l făcură pe Untişor să îngenuncheze şi, astfel, să se adăpostească îndărătul tufişurilor. Ring o îndepărtă pe Maddie puţin, zicându-i:

— Trebuie să stăm de vorbă. Maddie se temea de orice fel de discuţii. Când se sărutau sau când făceau dragoste, totul era minunat. Dar, în clipa în care se apucau să vorbească, intrau în bucluc.

— Mai târziu, şopti ea, sărutându-l din nou.

— Ba nu, zise el, hotărât; apoi descălecă şi întinse mâinile după ea ca să o ajute să coboare. Când atinse pământul cu picioarele, o ţinu la o distanţă de un braţ faţă de el.

— Vreau să-ţi spun ce am de spus, acum, că mai târziu nu ştiu dacă mai am curajul s-o fac.

— Curajul? întrebă Maddie, simţind cum îi bate inima. Curaj pentru ce?

El se îndepărtă puţin de ea şi se întoarse cu spatele.

— Curajul să-ţi spun că aveai dreptate, zise el în şoaptă. Maddie clipi de câteva ori, apoi veni în faţa lui şi, privindu-l în ochi îl întrebă:

— Dreptate, în legătură cu ce?

— În legătură cu mai multe lucruri, zise el privind-o, iar ea nu putu să nu vadă cearcănele vinete din jurul ochilor lui. Nici el nu dormise prea mult. M-am îndreptat spre Desperate. Întenţionam, din tot sufletul, să-l dau pe Yovington pe mâna justiţiei, dar nu-mi ieşea din minte ideea că vreau să mă răzbun. El se uită în altă parte. Cred că am trăit prea mult timp singur, zise el zâmbind, apoi completă: singur, într-o familie cu opt copii. Nu ştiu cum am reuşit performanţa asta, dar asta e. Aveai dreptate când spuneai că n-am făcut decât ce-am vrut. Familia nu a încercat niciodată să mi se opună, indiferent de ce-aş fi făcut. Nu cred că am făcut vreodată compromisuri.

Ea se apropie de el şi-şi puse mâinile pe pieptul lui.

— Ce s-a întâmplat în drum spre Desperate?

— Mi-am dat seama, pentru prima dată în viaţa mea, că nu întotdeauna pot să obţin ceea ce vreau. Toby zicea că am fost răsfăţat şi că banii familiei Montgomery mi-au deschis toate uşile, şi că eu nici n-aş şti ce să fac cu toţi banii ăştia. Eu ziceam că vorbeşte aiurea, dar banii nu te ajută prea mult când devii ţinta indienilor, bunăoară. El o privi de la înălţimea staturii sale şi o mângâie pe obraz. Când m-ai părăsit, credeam că-i vreo toană de-a ta. Părea firesc să cred asta, că doar eşti femeie, nu? Şi pentru că

mai eşti şi cântăreaţă de operă, pe deasupra. Mă gândeam c-o să mă duc să-l prind pe Yovington, c-o să te iau cu mine la Warbrooke, şi că totul o să fie aşa cum plănuisem eu. Se opri ca să respire puţin. Jamie a fost cel care m-a făcut să înţeleg că tot ceea ce doream eu era realizabil.

— Şi ce-a făcut?

— Azis că o să-i lipsească ariile tale. Toby a zis şi el co să-i lipsească piţigăiala ta. Eu am râs şi le-am spus că or să te asculte cât vor dori, atunci când vom ajunge acasă. După o pauză, continuă: nu, de dată asta, frate, de dată asta ai pierdut. Până atunci, nu-mi închipuisem că tot ce-mi spuseseşi nu erau mofturi de fetişcană. El o apucă de mâini şi i le strânse atât de tare, încât o duru, dar ea nu zise nimic. Noaptea trecută n-am dormit deloc. Am stat treaz, gândindu-mă la viaţa mea fără tine, dar nu-mi puteam imagina nimic. Am încercat să-mi spun că dacă n-o să vii să locuieşti cu noi, o să-ţi pară rău, iar eu o să-mi găsesc altă nevastă; degeaba. Mi-a trebuit o viaţă până să te găsesc şi n-am de gând să-ţi dau drumul. El o strânse la piept, dar ea-l opri.

— Spune-mi totul. Ce-ai făcut cu Yovington? îi zâmbi şi-i trecu mâna prin păr.

— Nu cred că familiei mele i-ar plăcea să audă, dar am

făcut cum ai spus.

— Şi ce am spus?

— L-am dat pe Yovington pe mâna armatei. Jamie şi Toby şi eu am sculat fortul în picioare, i-am spus totul colonelului Harrison care şi-a luat soldaţii şi i-a pus pe urmele lui Yovington. Am insistat ca numele meu să nu fie implicat în afacerea asta, ci, dimpotrivă, toată gloria să revină colonelului; aşa că probabil bătrânul Harrison va căpăta o medalie pe chestia asta.

— Crezi c-o să te ierte că i-ai făcut un coşmar din viaţă?

— Sper. Mai am un an până să mă eliberez din armată.

— Şi apoi? întrebă ea. Se gândi îndelung, până să răspundă, iar Maddie simţi că îi era greu să vorbească.

— M-am gândit la presupusa colivie în care te-aş fi ţinut, şi am încercat să te înţeleg, în adevăratul înţeles al cuvântului. Ai dreptate, talentul meu e acela de a administra şi a conduce afaceri importante, ca de pildă, Linia Maritimă Warbrooke. Dar, mă întreb, ce-ar fi dacă tata, care tot are o mulţime de bani pentru care n-a făcut aproape niciodată nimic, mi-ar înlesni propria mea afacere? Abia atunci aş afla adevărul: dacă am sau nu stofă de om de afaceri. Zâmbi, apoi continuă: ai un sentiment cu totul deosebit când faci o afacere şi ea se

dovedeşte rentabilă, când ştii că tu ai fost creierul şi când aştepţi să-ţi curgă succesele şi banii. Cred că e cam acelaşi sentiment pe care trebuie să-l ai tu când cânţi pentru oamenii care au venit să te asculte de bunăvoie, nu pentru că fac un favor nevestei patronului companiei. Înspiră adânc, apoi preciza: nu, nu pot să-ţi cer să renunţi. Eu voi fi cel care te va însoţi; te voi însoţi în jurul lumii, oricând şi oriunde va fi nevoie. Ea îl privi uimită, cu o oarecare nedumerire, apoi întrebă:

— Bine. Şi ce-o să faci cu afacerile tale? Vei fi impresarul meu?

— Nu ştiu, poate voi fi asta, sau poate voi deschide agenţii ale Liniei Maritime Warbrooke şi în alte părţi ale lumii. Ai cântat vreodată în Hong Kong?

Maddie nici nu mai îndrăznea să respire. Era tot ce îşi dorise mai mult în viaţă. Asta însemna c-o iubea foarte mult. Nu iubea în ea femeia făurită de el, în vis, ci o iubea pe ea, Maddie. O iubea pe La Reina, al cărei scop în viaţă nu era numai acela de a-şi urma supusă soţul, oriunde şi oricând. O iubea pentru ea însăşi şi pentru ceea ce însemna ea, iar el nu dorea decât ca, în măsură egală, să primească, dar să şi dea.

Ea îi zâmbi, luptându-se cu lacrimile de fericire care

erau gata-gata să-i ţâşnească din ochi.

— Ştii, mă gândeam ca turneele în jurul lumii să le facem doar iarna; vara, am putea rămâne în Mâine, iar eu aş putea cânta în teatrul pe care o să-l construieşti pentru mine. El rămase încremenit, cu mâinile atârnând de o parte şi de alta a corpului, fără să îndrăznească s-o atingă. Numai dacă tu crezi că va fi cu putinţă aşa ceva, altfel, nu, continuă ea. Ai putea să-ţi laşi afacerile pe mâna cuiva de încredere, pentru o jumătate de an?

Ring îşi duse mâna la bărbie, gândindu-se, apoi răspunse:

— Jamie şi ceilalţi fraţi mei ar fi potriviţi şi destul de capabili ca să se descurce fără mine.

— Hai să încercăm; numai să vrei tu.

Se scurseră câteva minute până ce Ring rosti:

— Desigur că vreau. Desigur că lucrurile or să meargă foarte bine. O să vezi ce bine o să meargă totul, sublinie el, sărutând-o îndelung.

— Ring, te rog, hai să mai stăm aici şi să...

— Nu, zise el, cu fermitate. Vreau să-l cunosc pe tatăl tău şi pe ceilalţi. Vreau să ne căsătorim imediat şi să încep să-ţi administrez încasările.

— Încasările? Ce-ţi veni să-mi administrezi încasările

mele. N-ai destule probleme şi fără ele?

— Nevasta mea nu are dreptul la niciun fel de comentarii pe această temă, cât despre mine...

— Dacă te interesează, o rugasem pe mama să se ocupe de încasări, iar John Fairlie îi trimitea câte patru rapoarte pe an. Ea a investit toţi banii în diverse afaceri.

— I-a investit? Mă bucur să aud că în familia voastră mai sunt şi oameni care au simţul banului. Nu mi-ar conveni ca urmaşii noştri să nu fie în stare să conducă Linia Maritimă Warbrooke.

— Copiii noştri vor fi cântăreţi, artişti, iar noi n-o să ne amestecăm în viaţa lor, aşa cum te amesteci tu într-a mea. Şi, să mai ştii că...

Dar nu duse fraza până la capăt, căci el îi astupă gura cu un sărut, iar Maddie uită cu desăvârşire ceea ce voia să spună.

SFÂRŞIT